Tot de Brad Thor

The Lions of Lucerne

1230 Avenue of the Americas New York, NY 10020

Această carte este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele sunt produsul imaginaţiei autorului sau sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.

ISBN: 0-7434-8330-8

ATRIA BOOKS este o marcă comercială a Simon & Schuster, Inc.

Vizitaţi-ne pe World Wide Web: http://www.SimonSays.com

Pentru tatăl meu, Brad Thor, Sr., mama mea, Judy Thor, şi unchiul meu, Joseph P. Fawcett, care mi-au împărtăşit o mare înţelepciune, de care mă folosesc în fiecare zi.

Si vis pacem, para bellum.

Dacă îţi doreşti pace, pregăteşte-te de război.

1

Îmbrăcat în veşmintele tradiţionale ale unui pelerin musulman, o figură singuratică smulse covorul de sub o fereastră a camerei somptuos amenajate şi fixă ferm picioarele unui trepied în podeaua de beton cu un pistol cu şuruburi de tip comercial.

Echipamentul fusese introdus ilegal în hotelul Dar Al Taqwa Inter-Continental din Arabia Saudită prin intermediul mai multor valize mari şi a unei cutii de golf cu carcasă tare. Până la urmă, arabii, chiar şi în Medina, îşi iubeau golful, şi nimeni nu se mai uitase la niciunul dintre cazuri.

În cele din urmă asamblată şi fixată pe platforma de lansare, racheta TOW 2 Short de a doua generaţie era ceva de admirat. Deşi îşi păstrase acelaşi profil de un metru şi zece centimetri al celor pe care Israelul le folosise în timpul Războiului de Yom Kippur din 1973, raza de acţiune efectivă a armei crescuse cu aproape o mie de metri, fiind acum de lungimea a patruzeci şi unu de terenuri de fotbal – mai mult decât suficient pentru a livra încărcătura mortală de astăzi.

Unitatea de ochire optică a rachetei era poziţionată în siguranţă în camera de hotel alăturată, iar reticulul acesteia era fixat pe ţintă. Un senzor cu infraroşu urma să urmărească traiectoria şi progresul armei, transmiţând orice ajustare de ultim moment. Totuşi, la o distanţă atât de mică, nu ar fi fost nevoie de ajustări. Ar fi fost ca şi cum ar fi împuşcat un peşte într-un butoi.

Fitilul digital a fost setat pentru zece minute în timpul sesiunii de rugăciune de noapte de la Moscheea Profetului, al doilea cel mai sfânt sanctuar din Islam. Vinerea era cea mai importantă zi de cult în credinţa musulmană, iar sesiunile de rugăciune de seară erau întotdeauna cele mai frecventate. Sincronizarea atacului a asigurat un carnagiu maxim. Cu un semn „Nu deranjaţi" atârnat pe uşile ambelor încăperi, teroristul s-ar odihni confortabil într-un zbor la clasa întâi spre Cairo în momentul lansării rachetei. De la Cairo, o reţea de transport clandestină ar fi completat călătoria spre casă exact în momentul în care evenimentele de astăzi erau difuzate la ştirile de seară.

În timp ce fitilul digital îşi începea numărătoarea inversă devastatoare, teroristul a pictat cu spray pe perete o mână mare ţinând în braţe Steaua lui David.

Pentru o clipă, în mintea teroristului au trecut scene dintr-o perioadă mai fericită. Un timp înainte ca ura să fie atât de adânc înrădăcinată. Doi tineri îndrăgostiţi din medii diferite, două părţi diferite ale luptei, se plimbau împreună de-a lungul unui râu în toamnă. Clopotele au sunat în depărtare şi au preţuit norocul care îi adusese împreună.

Deşi fiecare dintre ei fusese educat să îl urască pe celălalt, între ei a înflorit dragostea. Dar, existau influenţe mai mari decât dragostea lor. Au fost acele influenţe care aveau să le schimbe vieţile, şi lumea, pentru totdeauna.

Ochii teroristului, în mod normal de culoare argintie, străluceau acum negru cărbune de ură în timp ce ultimele litere erau pictate sub mână. Era un mesaj simplu, dar înfricoşător din trei cuvinte: „Teroare pentru teroare".

Două ore mai târziu, un şir de credincioşi se grăbea, întârziind la rugăciunea de la apus. În timp ce intrau în Moscheea Profetului, cu piciorul drept mai întâi, aşa cum le dicta obiceiul, fiecare dintre ei a implorat, spunând: „Caut refugiu la Atotputernicul Allah. Caut protecţie în faţa generozităţii Sale şi a Autorităţii Sale veşnice.... O, Allah!

Iartă-mi păcatele şi deschide-mi porţile milei Tale".

S-au împrăştiat mai adânc în moschee, căutând spaţii libere pentru a îngenunchea printre celelalte mii de credincioşi. Aşa cum era obiceiul, femeile au fost direcţionate într-o zonă separată, închisă de panouri mari de ţesătură, pentru a nu-i distrage pe bărbaţi de la rugăciunile lor. Copiii mai mici au rămas cu mamele lor, în timp ce fiilor mai mari, suficient de cuminţi pentru a nu perturba slujba, li s-a permis să stea printre rândurile de bărbaţi adulţi.

Majoritatea familiilor din Moscheea Profetului erau împărţite în acest fel atunci când un mare bubuit a izbucnit deasupra capului şi un focos masiv cu dublă detonare s-a izbit de acoperiş, explodând într-o grindină de foc şi moarte instantanee.

Până la prânz, a doua zi, salvatorii renunţau la orice speranţă de a găsi victime în viaţă sub dărâmăturile Moscheii Profetului. În timp ce mulţimile de cetăţeni din Medina se adunau în spatele baricadelor serviciilor de urgenţă întrebând de ce, un fax a fost transmis simultan către ziare şi agenţii de ştiri din întreaga lume. Se citea: Timp de decenii, lumea arabă a sprijinit şi încurajat terorismul împotriva Israelului.

În mod public, teroriştii sunt denunţaţi, în timp ce, în privat, ei continuă să fie antrenaţi şi finanţaţi de naţiunile arabe.

Naţiunea Israelului nu va mai tolera acte de violenţă pe teritoriul nostru sau împotriva poporului nostru.

De acum înainte, vom vorbi lumii arabe în limba pe care au născut-o, limba pe care ne-au scuipat-o cu amărăciune în gură, singura limbă pe care o înţeleg – limba terorismului.

Aşa cum se spune în Iov – „Cei care arau fărădelegea şi semănau răutăţi vor secera acelaşi lucru”.

Faxul a fost semnat în numele unei organizaţii care se autointitulează Mâna lui Dumnezeu. Sub numele grupului se afla aceeaşi pictogramă pe care poliţia din Medina a găsit-o pe peretele camerei 611 din Dar Al Taqwa Inter-Continental, o mână mare care ţinea în palmă Steaua lui David.

Operaţiunea a început.

2 La şaizeci de kilometri dincolo de apă, la vest de Hong Kong, ploaia bătea ca nişte foi de cuie pe cazinoul plutitor Macau Palace, cunoscut afectuos de localnici sub numele de Barca Hoţilor. Cazinoul dubios era de fapt doar un vechi feribot cu două etaje, care se încorda acum împotriva ancorelor sale în turbulenţele tot mai mari ale apelor din largul Mării Chinei de Sud.

Chelneriţa macaneză a zâmbit în timp ce îi înmâna o sticlă de bere frumosului ei client.

Înalt de un metru şi jumătate, dar musculos, cu părul şaten şi ochii albaştri, Scot Harvath era obişnuit să atragă atenţia. În timp ce chelneriţa trecea la următorul client, sistemul de sonorizare al cazinoului a pocnit la viaţă. Mai întâi în chineză, apoi în portugheză şi, în cele din urmă, în engleză, o voce a anunţat că Observatorul din Macao a ridicat Depresiunea tropicală Anita la furtuna tropicală Anita. Farul Guia din apropiere emitea semnalul „Numărul 8”, indicând că se aşteptau vânturi cu forţă de vijelie.

Patronii au fost avertizaţi că autorităţile locale ar putea închide podurile insulelor, precum şi arterele de legătură cu China continentală, fără o notificare ulterioară.

Ar fi bine să încheiem asta cât mai repede, s-a gândit Harvath. Ultimul raport pe care îl primise de la Centrul Naval de Meteorologie şi Oceanografie din Pacific al SUA prognozase că depresiunea va avansa la stadiul de furtună tropicală, cu vânturi care suflau cu peste şaptezeci şi două de mile pe oră. Orice lucru mai puternic decât atât ar fi echivalat cu un taifun în toată regula, iar el ştia că în acel moment misiunea va fi abandonată.

Totuşi, dezmembrarea era inacceptabilă pentru Harvath. Ajunsese prea departe ca să-şi lase ţinta să plece acum.

Harvath a mai scos din buzunar încă cincizeci de dolari din Hong Kong şi a plasat un alt pariu în timp ce se prefăcea că sorbea din berea sa rece. Stătea la o masă cu un grup mixt de anglo-saxoni şi asiatici, toţi jucători înrăiţi, dintre care niciunul nu avusese bunul simţ de a face urme înainte ca furtuna să se înrăutăţească. Alături de el se afla Sammy Cheng de la SDU, unitatea secretă de combatere a terorismului a poliţiei din Hong Kong. Harvath şi Cheng se cunoscuseră cu câţiva ani în urmă, când echipa SEAL a lui Harvath fusese trimisă la Hong Kong pentru a ajuta unitatea britanică de contraterorism de atunci să-şi îmbunătăţească abilităţile de apă.

Deşi ambii bărbaţi păreau absorbiţi de joc, atenţia lor era lipită de un chinez aflat la trei mese distanţă.

Numele bărbatului era William Lee şi era unul dintre cei mai buni agenţi sub acoperire ai SDU. În această seară, el se dădea drept intermediar pentru o organizaţie extremistă chineză aflată în afara legii, care căuta să achiziţioneze arme şi explozibili. Ţinta operaţiunii era un traficant de arme pe nume Philip Jamek.

Grupurile extremiste erau cei mai buni clienţi ai lui Jamek. Acesta era creditat cu vânzări în Filipine, Indonezia şi Japonia, iar acum îşi punea la dispoziţie serviciile, care includeau şi pregătirea în artele terorismului şi ale asasinatului, în China. Guvernul chinez dorea ca Jamek să fie scos din circulaţie o dată pentru totdeauna, la fel şi Scot Harvath.

Harvath petrecuse luni întregi pe urmele acestui ultim membru al echipei de mercenari elveţieni cunoscută sub numele de Leii din Lucerna, care îl răpise pe preşedintele american cu un an înainte şi lăsase în urma lor o dâră de americani morţi. Guvernul american credea că toţi Leii ucigaşi fuseseră eliminaţi sau luaţi în custodie, dar Harvath descoperise unul care scăpase printre fisuri – Philip Jamek. Nu numai că Jamek era un pericol dovedit pentru lume, dar Harvath făcuse un jurământ faţă de camarazii săi căzuţi la datorie că nu se va odihni până când fiecare persoană responsabilă pentru moartea lor nu va fi adusă în faţa justiţiei.

Harvath şi Sammy Cheng au privit cum o chelneriţă s-a apropiat de Lee şi a aşezat o băutură pe masa din faţa lui. Ea a spus câteva cuvinte, iar el a băgat mâna în buzunar pentru a recupera un bacşiş. Când chelneriţa a plecat, Lee s-a jucat câteva clipe cu jetoanele sale, apoi s-a prefăcut că tuşeşte în mână în timp ce transmitea instrucţiuni prin microfonul minuscul cusut în mânecă.

„Jamek tocmai a luat legătura”, i-a şoptit Sammy Cheng lui Harvath în timp ce acesta prelua informaţia prin intermediul căştii.

Scot îşi ţinea ochii aţintiţi asupra mesei. „Chelneriţa care i-a adus băutura”, a spus el. „Trebuie să fie aproape.”

„Aproape, sau i-a dat chelneriţei mesajul şi i-a spus să aştepte zece minute înainte de a-l transmite.”

„Nu, este cu siguranţă în apropiere. Se va uita să se asigure că Lee e singur.”

„Nu va sta afară pe vremea asta. Ori are o maşină care îl aşteaptă, ori a luat deja unul dintre ultimele taxiuri spre Hotel Lisboa.”

„Hotelul Lisboa? Iar mută întâlnirea?” întrebă Harvath.

Cheng a dat din cap. Jamek schimbase deja locul de întâlnire convenit de mai multe ori în acea zi, ceea ce făcea aproape imposibilă o capcană. Harvath se simţea de parcă ar fi făcut un tur de forţă al regiunii.

Se plimbaseră deja cu feribotul Star Ferry de la Hong Kong la Kowloon şi înapoi, suferiseră două ore de ploaie în cartierul Wanchai din Hong Kong, urcaseră şi coborâseră cu tramvaiul Peak Tram şi ajunseseră la terminalul Jetfoil din Hong Kong exact la timp pentru a prinde ultimul vapor de mare viteză spre Macao.

Mutarea meciului în Macao era o întorsătură de situaţie şi mai ingenioasă, deoarece îi scotea pe ofiţerii de poliţie din Hong Kong, care erau membri ai SDU, din jurisdicţia lor. Oricât de vicleană ar fi fost această mişcare, Cheng o prevăzuse şi obţinuse permisiunea ca echipa sa să-l urmărească pe Jamek până în Macao. Singura problemă fusese faptul că restul echipei, care urma în urmă în două dube de nedescris, fusese îmbrăcată în echipament tactic complet.

Nu avuseseră timp să se schimbe în haine simple înainte ca ultimul Jetfoil să plece şi să fie nevoiţi să rămână în urmă.

În timp ce Lee se ridica de la masă şi se îndrepta spre casierie cu jetoanele sale, Harvath reflecta asupra modului magistral în care Jamek reuşise să reducă echipa lor de peste cincisprezece agenţi la doar trei. Pe lângă furtună, se mai pregătea ceva, iar Harvath avea o presimţire proastă în legătură cu modul în care urma să se desfăşoare.

3 Consiliul de Securitate Naţională al preşedintelui Jack Rutledge îl aştepta cu un amestec de îngrijorare precaută şi de nelinişte profesională atunci când a intrat în sala de conferinţe securizată de sub Casa Albă, cunoscută sub numele de sala de situaţii. Faptul că au fost chemaţi la o oră atât de nepotrivită şi într-un weekend i-a pus pe toţi pe jar.

„Vă rog să luaţi loc”, a spus preşedintele în timp ce îşi ocupa locul în capul mesei lungi din lemn de cireş. „Vă mulţumesc că aţi venit atât de devreme şi într-o zi de sâmbătă.

„După cum ştiţi cu toţii, consecinţele atacului terorist asupra Moscheii Profetului din Medina au fost la fel de grave pe cât ne-am temut că vor fi. Israelienii se confruntă cu o recrudescenţă a atentatelor cu bombă ucigaşe, iar imamii şi mullahii din întreaga lume islamică încurajează represalii suplimentare. Şi, aşa cum am anticipat, retorica a fost intensificată de extremiştii musulmani care acum cer atacuri împotriva Statelor Unite din cauza sprijinului nostru pentru Israel.

„Pentru a înrăutăţi situaţia, israelienii reacţionează la ultimele atacuri asupra poporului lor atacându-i pe palestinieni cu o forţă extraordinară. Acea forţă îi face viaţa extrem de dificilă negociatorului şef palestinian, Ali Hasan, despre care am văzut cu toţii că devine rapid unul dintre actorii cheie în procesul de pace şi cineva care va fi foarte implicat în viitorul Palestinei. În timp ce oamenii lui Hasan, şi o mare parte din lumea arabă, strigă după sânge, el este una dintre puţinele voci care cer o rezolvare paşnică.

„În ceea ce priveşte organizaţia „Mâna lui Dumnezeu”, Israelul susţine că investighează, dar spune că nu are cunoştinţă de existenţa unui astfel de grup şi, contrar relatărilor din presa arabă, nu îl susţine în niciun fel. Avem unele rezerve cu privire la cât de comunicativi sunt israelienii cu noi şi, cu aceste precizări, aş dori să îl invit pe directorul CIA, Vaile, să prezinte raportul său.”

„Mulţumesc, domnule preşedinte”, a spus Vaile, în timp ce asistentul său împărţea dosare fiecărui participant din jurul mesei lungi.

„După cum ştiţi cu toţii, CIA a investigat în mod activ atacul terorist din Medina în ultima săptămână. În special, am fost interesaţi să descoperim identitatea unui grup terorist necunoscut până acum, care se autointitulează Mâna lui Dumnezeu. Am confirmat că racheta folosită în atac a fost, într-adevăr, o rachetă TOW 2 Short de fabricaţie israeliană. În plus faţă de raportul preşedintelui privind tulburările tot mai mari din lumea islamică de la atac, CIA consideră că este important să sublinieze popularitatea în creştere a Mâinii lui Dumnezeu în tot Israelul. Se pare că există o fervoare vigilentă crescută în rândul publicului israelian, pe care guvernul lor face foarte puţin pentru a o stinge. De fapt, în timp ce majoritatea oficialilor israelieni au condamnat cu jumătate de gură atacul în public, în privat îl laudă, ceea ce a atras interesul analiştilor noştri în ultima săptămână.”

„Sugeraţi că guvernul israelian a fost de fapt implicat în atacul de la Medina?”, a întrebat directorul Securităţii Naţionale, Alan Driehaus.

„Nu avem nicio dovadă concretă, dar...”

„Ei bine, ce aveţi?”, a întrebat Jennifer Staley, secretarul de stat, în timp ce răsfoia dosarul care îi fusese înmânat.

„După masacrarea atleţilor israelieni la Jocurile Olimpice de la Munchen din 1972, prim-ministrul israelian Golda Meir, împreună cu mai mulţi oficiali israelieni de rang înalt, a intenţionat să trimită un mesaj, nu numai celor implicaţi în masacrul de la Munchen, ci şi oricui se gândea la viitoare atacuri asupra Israelului, că un astfel de comportament va fi întâmpinat cu represalii mortale.

„Pentru a transmite mesajul, a fost adunată o echipă de acţiune sub acoperire din unitatea de asasinate a Mossadului. Nu urma să aibă loc nicio arestare, niciun proces, niciun apel. Scopul lor era simplu – să ucidă fiecare persoană la care puteau ajunge, indiferent dacă implicarea lor în Munchen era directă sau indirectă, iar restul să trăiască cu frică, fără să ştie când le va veni vremea. Şi nu conta unde se ascundeau teroriştii. Echipa a fost autorizată să îi vâneze oriunde în lume.”

„Îmi amintesc asta”, a spus secretarul de stat. „Cum şi-au numit israelienii grupul?”

„Mânia lui Dumnezeu”, a spus Vaile. Toţi participanţii care răsfoiau dosarele din faţa lor îşi ridicară acum ochii şi îi fixară pe directorul CIA.

Directorul Securităţii Naţionale, Driehaus, s-a mişcat inconfortabil pe scaunul său pentru o clipă înainte de a vorbi. „Vreţi să ne spuneţi că credeţi că israelienii au reactivat această unitate pentru a teroriza lumea arabă?”.

„Nu ştim încă, dar investim multe resurse pentru a afla ce s-a întâmplat.

Când vine vorba de operaţiuni sub acoperire, israelienii sunt printre cei mai buni. Dacă nu vor ca nimeni să ştie că se află în spatele a ceva, de cele mai multe ori pot face ca acest lucru să se întâmple.”

„Ce canale diplomatice am încercat?”, a întrebat secretarul de stat.

Vaile a aruncat o privire către preşedintele Rutledge înainte de a răspunde.

„Preşedintele i-a pus întrebarea fără menajamente premierului israelian, iar acesta a negat că ţara sa are vreo implicare în Mâna lui Dumnezeu.”

„Deci, ce ştim, de fapt?”, a întrebat preşedintele Statului Major al Forţelor Armate.

„Ceea ce ştim este că momentul ales pentru asta nu putea fi mai prost. Dacă îmi permiteţi, aş dori să vă explic de ce preşedintele a convocat această întâlnire”, a spus Vaile, care apoi a cerut să se reducă luminile în timp ce îşi activa laptopul. Două ecrane mari, cu ecran plat, din faţa sălii de şedinţe, au prins viaţă cu sigiliul Agenţiei Centrale de Informaţii, în timp ce directorul îşi începea prezentarea.

„Înainte ca Osama bin Laden să apară pe scena mondială, lumina reflectoarelor s-a îndreptat în mare parte asupra lui Abu Nidal, un om care nu numai că a scris cartea despre terorismul internaţional, dar a şi publicat-o.

„Organizaţia Abu Nidal, cunoscută şi sub numele de Consiliul Revoluţionar Fatah, sau FRC, a comis peste nouăzeci de atacuri teroriste în douăzeci de ţări, soldate cu moartea şi rănirea a peste o mie de persoane. La un moment dat, Departamentul de Stat l-a clasificat pe Nidal şi pe oamenii săi drept cea mai periculoasă organizaţie teroristă din lume.

Printre ţintele sale s-au numărat Statele Unite, Regatul Unit, Franţa, Israel, palestinienii moderaţi, OEP şi diverse naţiuni arabe. Prioritatea numărul unu a organizaţiei, după crearea unui stat palestinian, este distrugerea Israelului şi apoi a Americii...” „Aşteptaţi o secundă. Aceşti oameni au dispărut de ani de zile de pe ecranul radarului”, a declarat secretarul de stat. „Credeam că operăm sub ipoteza că Abu Nidal a fost asasinat la Bagdad.”

„CIA este înclinată să fie de acord cu dumneavoastră”, a răspuns Vaile.

„Atunci despre ce vorbim?”

„Asta”, a spus Vaile în timp ce a avansat la următorul diapozitiv al prezentării sale. Lunga listă a activităţilor teroriste ale lui Abu Nidal, printre care se numărau organizarea masacrelor de la aeroporturile din Roma şi Viena, precum şi a atentatului Pan Am 103 de deasupra oraşului scoţian Lockerbie, a dispărut şi a fost înlocuită de o siluetă goală. „Doamnelor şi domnilor, vi-l prezint pe Hashim Nidal.

Fiul lui Abu Nidal”.

„Dar nu este nimic acolo”, a răspuns preşedintele Statului Major.

„Şi aici se află cea mai mare ameninţare cu care se confruntă ţara noastră în acest moment”, a răspuns Vaile.

„Domnule director Vaile”, a început directorul de la Homeland Security, „ne spuneţi că, în ciuda resurselor vaste ale CIA, nu aveţi nici măcar o fotografie a acestui om?”.

„Din păcate, aşa este. Abu Nidal a făcut eforturi mari pentru a ţine ascuns faptul că avea chiar şi un fiu. Tot ce am reuşit să aflăm până acum este numele lui. În traducere aproximativă din limba arabă, Hashim înseamnă „zdrobitor al răului”.'„

„Ei bine, asta este minunat”, a spus secretarul de stat în timp ce îşi închidea dosarul şi îl împingea de lângă ea. „Sugeraţi, domnule Vaile, că Abu Nidal a predat frâiele organizaţiei fiului său?”

„Pe baza informaţiilor pe care le-am primit, asta este exact ceea ce sugerăm.”

„Şi ce este această informaţie?”

„Potrivit surselor noastre, Hashim Nidal a unit o reţea internaţională de organizaţii teroriste islamice, inclusiv Hamas, Hezbollah, Brigăzile Martirilor al-Aqsa, rămăşiţele Al Qaeda, Frăţia Musulmană, Abu Sayyaf din Filipine... Lista poate continua la nesfârşit. A reuşit să îi convingă că serviciul lor pentru Allah poate fi cel mai bine îndeplinit prin unirea forţelor. Le cunoaşte punctele forte, dar şi punctele slabe.

Au făcut schimb de strategii, de informaţii şi chiar de pregătire. Toate aceste grupări au un substrat religios profund, pe care Hashim Nidal îl foloseşte pentru a le depăşi convingerile politice. În toate scopurile, el i-a unit în spatele unei cauze comune – distrugerea Israelului.

„Şi ameninţarea la adresa Statelor Unite este...?”, a întrebat Driehaus.

„Extrem de serios. Conform doctrinei lor, distrugerea Israelului va fi urmată imediat de distrugerea Statelor Unite.”

„Ce a împins toate acestea în centrul atenţiei?”, a întrebat secretarul de stat.

„A avut loc o confluenţă de evenimente – o creştere a discuţiilor telefonice captate de NSA, anchete ale FBI în legătură cu presupusele celule adormite aici, în Statele Unite, şi o descoperire semnificativă a CIA”, a spus Vaile, ştiind foarte bine că agenţia sa trebuia să pară, pentru o dată, cu doi paşi înaintea terorismului, în loc de doi paşi în urmă.

„Şi care a fost mai exact această descoperire semnificativă a CIA?”, a întrebat Driehaus.

„Cu ajutorul NSA, am monitorizat comunicaţiile dintre câteva dintre cele mai serioase grupări teroriste islamice. Cineva cu nume de cod, Ghazi, care în arabă înseamnă „cuceritorul”, a fost menţionat în mod repetat ca fiind marele părinte al organizaţiilor.

S-a discutat, de asemenea, despre Ghazi ca fiind creierul unui eveniment viitor care va începe trecerea puterii mondiale la adevăraţii credincioşi ai Islamului.

„Acum, noaptea trecută, un membru de rang înalt al Jihadului Islamic a fost arestat în Beirut. În timpul interogatoriului, el l-a identificat pe Hashim Nidal ca fiind persoana la care se face referire ca Ghazi, dar a spus că nu l-a întâlnit niciodată în persoană şi nu a putut oferi o descriere a acestuia. Acesta a indicat că evenimentul viitor al lui Nidal este iminent şi că va uni lumea arabă, o dată pentru totdeauna, pentru a decima Israelul, urmat de Statele Unite."

Chiar şi cele mai experimentate feţe de poker din jurul mesei din sala de şedinţe nu şi-au putut masca şocul şi neîncrederea.

„Chiar crede CIA că acest Hashim Nidal are mijloacele necesare pentru a realiza aşa ceva?", a întrebat preşedintele Statului Major.

„Nu ne putem permite să nu credem", a răspuns preşedintele.

„Vom avea nevoie ca toată lumea să colaboreze în acest caz.

Hashim Nidal trebuie să fie oprit şi organizaţia sa trebuie să fie dezmembrată înainte ca acesta să poată lansa orice atac în interiorul sau împotriva Statelor Unite. De asemenea, dorim să prevenim orice ar putea declanşa un război între Israel şi restul lumii arabe".

„Fără să ştim cum arată acest individ sau unde se află, cum putem începe?", a întrebat directorul Sorce de la FBI.

„CIA a pus deja lucrurile în mişcare şi urmărim mai multe piste.

Îl vom găsi pe Hashim Nidal şi îl vom opri", a răspuns Vaile.

Majoritatea celor din jurul mesei, inclusiv preşedintele, şi-ar fi dorit să aibă la fel de multă încredere în CIA cum avea directorul acesteia. El zbura complet orbeşte şi toţi ştiau asta. Numai un miracol ar fi permis agenţiei sale să realizeze această operaţiune. Întrebarea era: unde vor găsi unul?

4 Scot Harvath a ajuns afară la timp pentru a vedea taxiul lui Lee îndepărtându-se de bordură. Vântul năprasnic împingea ploaia pe orizontală în timp ce el şi Sammy Cheng alergau spre maşina pe care o luaseră de la terminalul Jetfoil din Macao.

Cheng i-a aruncat cheile şi i-a indicat că voia ca el să conducă pentru a-şi putea folosi telefonul mobil. Harvath s-a manevrat la volanul micuţei maşini de închiriat pentru turişti, cunoscută sub numele de Moke, şi a glisat scaunul cât de mult a putut, dar tot era înghesuit. Telefon mobil pe naiba, s-a gândit Scot. Nu era nicio persoană din Hong Kong pe care o cunoscuse până atunci care să nu poată conduce, să vorbească la telefonul mobil, să citească ziarul, să schimbe CD-uri şi să ia prânzul, toate în acelaşi timp. Cheng îşi dorise doar scaunul mai spaţios pentru pasager.

În timp ce conduceau, Harvath a tras tare de volan pentru a evita o bucată de resturi de pe şosea. O rafală puternică de vânt a prins maşina şi a ridicat-o pe două roţi, înainte de a o lăsa să cadă brusc înapoi pe stradă. Scot i-a aruncat o privire lui Sammy.

Sammy şi-a pus mâna pe telefonul mobil şi i-a spus lui Harvath: „Dai feng-Cantonese pentru „vânt mare”.”

„Suflă-mă”, a răspuns Harvath, „american pentru 'maşină de rahat'.'„

Sammy s-a întors la conversaţia sa telefonică, în timp ce Harvath s-a cocoţat pe volan şi a încercat să privească prin parbrizul ceţos. Maşina nu avea aer condiţionat, fiindcă era menită să fie condusă cu capota coborâtă, iar dacă deschidea fereastra chiar şi o crăpătură ar fi permis ca galoane de apă să se verse înăuntru.

Harvath şi-a folosit mâneca jachetei pentru a curăţa un petic de sticlă prin care să vadă. Deşi maşina avea ştergătoare, acestea nu erau suficient de puternice pentru a ţine pasul cu ploaia torenţială.

Farurile de stradă se legănau violent în vânt, iar Scot se temea că unul dintre ele s-ar putea răsturna şi s-ar putea izbi de capota moale a maşinii decapotabile. Cheng a apăsat butonul de închidere al telefonului mobil şi s-a întors spre Harvath.

„Nu mai eliberează niciun Jetfoil din Hong Kong. A fost nevoie de ceva efort, dar restul echipei a făcut rost de unul dintre Cougartek-urile Diviziei Marine. Vasul ăla e rapid, dar sunt cu cel puţin patruzeci şi cinci de minute în urma noastră.”

În calitate de fost SEAL şi de pasionat de bărci go-fast, Harvath cunoştea bine ambarcaţiunea, dar chiar şi cu radarul, imaginile termice şi echipamentul de navigaţie avansat, dacă vremea se înrăutăţea, restul echipei SDU ar putea întârzia ore întregi sau, mai rău, ar putea fi nevoită să se întoarcă definitiv.

Era mai bine să presupună că el şi Cheng nu vor primi întăriri.

„Să stăm cât mai aproape de omul nostru”, a spus Cheng, „şi să sperăm că vom avea noroc. Fără arme, decât dacă este absolut necesar. Lisboa va fi plin de civili.”

Harvath a dat din cap că a înţeles şi a înclinat maşina pe aleea clădirii luminate maiestuos. Prin parbriz, puteau să-l vadă doar pe Lee coborând din taxi şi intrând în hotel. Când s-au oprit sub marchiză, ploaia s-a domolit în sfârşit şi absenţa bătăilor ei pe acoperişul de pânză al maşinii era aproape asurzitoare. Un valet îmbrăcat în echipament de vreme rea îi deschise uşa lui Harvath şi îi ura bun venit la Hotelul Lisboa.

Harvath i-a înmânat cheia şi a aruncat o ultimă privire la furtună înainte de a intra în clădire.

Cazinoul era o enormitate cu patru etaje. Rotonda gargantuescă era plină de fum şi zgomot. Jucătorii de la mesele de joc strigau şi se întreceau pentru a se face auziţi peste sunetul aparatelor de joc şi zgomotul monedelor în tăvile de plată din oţel inoxidabil. Chelneriţele de cocktailuri au plutit pe lângă el, purtate de vântul lăcomiei şi al avariţiei umane, în timp ce munţi de jetoane erau câştigaţi şi pierduţi. Oamenii nu veneau aici pentru a se distra – veneau pentru a paria.

La fel şi Scott Harvath, Sammy Cheng şi William Lee. Sperau, împotriva tuturor şanselor, că vor reuşi să-l captureze în sfârşit pe Philip Jamek.

Harvath se mirase întotdeauna că astfel de operaţiuni de aplicare a legii se desfăşurau zilnic în întreaga lume şi că majoritatea oamenilor habar nu aveau. Atât de mulţi au luat civilizaţia ca pe ceva de la sine înţeles, fără să-şi dea seama că a fost născută şi menţinută în vârful unei săbii.

Cineva trebuia să ţină acea sabie şi chiar, ocazional, să o învârtă pentru a ajuta la evitarea haosului.

În jurul rotondei se aflau o serie de săli de joc ornamentate, semiprivate, cu pariuri minime obligatorii de o mie de dolari din Hong Kong. Din fericire, William Lee luase loc la una dintre mesele mai ieftine de Pai Kao de la etajul principal. Harvath şi Cheng au stat cât de mult au îndrăznit să se retragă. De mai multe ori, îl pierduseră din vedere pe Lee în timp ce îşi croia drum prin cazinoul aglomerat. Hotelul Lisboa se autointitula un oraş în oraş şi, cu siguranţă, aici erau destui oameni care să susţină această afirmaţie. Nimănui nu părea să-i pese că afară se dezvolta un taifun de proporţii. Tot ceea ce conta era jocul de noroc.

Harvath şi Cheng au luat poziţie la câteva mese distanţă de Lee şi şi-au continuat supravegherea. Harvath începea să se întrebe unde va duce în continuare mica lor goană veselă, când Cheng a rupt tăcerea.

„Contact”, a spus el în linişte.

Un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum de in bine croit, ocupase scaunul de lângă Lee. Capul blond al bărbatului era aplecat în timp ce-şi juca cărţile, dar pentru un ochi antrenat era evident că el şi Lee vorbeau. După câteva momente, bărbatul şi-a băgat mâna în haina de costum. Harvath s-a încordat şi, din reflex, a întins mâna după pistolul său, dar apoi s-a relaxat când bărbatul a scos o brichetă de aur supradimensionată şi a aşezat-o pe masa din faţa lui.

Ţinta lor nu-şi scoase nici o ţigară.

Conversaţia dintre Lee şi străin a continuat până când Lee şi-a răsucit inelul de la mâna stângă şi apoi a tras de două ori de manşeta cămăşii. Semnalul! Vorbea chiar cu Jamek.

Scot şi Sammy şi-au adunat jetoanele şi s-au pregătit să se ridice de la masă. În acelaşi moment, Jamek a întins mâna, a pus o mână inelată pe umărul lui Lee, apoi s-a ridicat.

Corpul lui Lee s-a încordat în timp ce Jamek s-a îndepărtat rapid de masă. Câteva clipe mai târziu, Lee a început să aibă convulsii.

Lui Harvath şi lui Cheng nu le mai păsa dacă erau văzuţi şi au alergat spre masă în timp ce Lee cădea în faţă în spasme violente.

Cheng avea picioarele ceva mai lungi, dar Harvath se pricepea mai bine să împingă oamenii din calea lui şi a ajuns primul la William Lee. Când l-a răsturnat, a văzut că ochii i se întoarseră în cap. Mâinile îi erau strânse în pumni aprigi, iar spatele său rigid era arcuit atât de sus încât ai fi putut trece un camion pe sub el. Un mic grup de spectatori îngroziţi începuse să se adune.

„Ce naiba se întâmplă?” a spus Sammy când a ajuns la ei.

„A fost drogat sau otrăvit”, a răspuns Harvath.

„Cu ce?”

„Nu ştiu. Trebuie să-i aducem ajutor. Tu apucă-l de braţe, iar eu de picioare”.

Cheng a făcut cum i-a spus Harvath, dar când au ajuns la doar câţiva metri de masă, s-a oprit.

„Ce faci?”, a strigat Harvath.

„Bricheta. Nenorocitul ăla a lăsat bricheta aia mare de aur pe masă. S-ar putea să putem lua amprente de pe el.”

Harvath s-a uitat la bricheta anormal de mare care stătea pe masă şi, într-o clipă, instinctele sale au preluat controlul.

„Las-o acolo. Trebuie să plecăm de aici.”

„Ce?”

„A lăsat-o acolo intenţionat. Mişcă!”, a strigat Harvath.

Cu Lee între ei, cei doi bărbaţi au început să alerge spre ieşire. Câteva secunde mai târziu, o explozie a zguduit masa din spatele lor şi a trimis o enormă minge de foc care s-a rostogolit prin cazino, doborând trio-ul la pământ. Partea din spate a jachetei lui Harvath era în flăcări, iar el a smuls-o rapid, dezvăluind husa tactică ascunsă în partea mică a spatelui său. Pistolul nou vizibil nu a făcut decât să sporească panica patronilor de cazinou care deja ţipau.

Harvath i-a ignorat şi s-a aplecat să îi ia pulsul lui Lee în timp ce sistemul de stropitori intra în funcţiune. Convulsiile se opriseră, iar ochii lui Lee nu mai erau înfăşuraţi în cap.

Muşchii i s-au relaxat, pulsul i se normalizase, iar respiraţia începea să i se stabilizeze. Ceea ce îi fusese injectat avusese un efect extrem de violent, dar de scurtă durată, creând diversiunea perfectă.

Când Cheng a fost convins că Lee va supravieţui, a scos de sub haină un pistol Beretta de nouă milimetri şi a instruit un agent de securitate din apropiere să îl supravegheze pe partenerul său şi să ceară prin radio asistenţă medicală imediat. Apoi Cheng s-a întors furios către Harvath: „Mai întâi îl găsim şi apoi îl omorâm”.

„Trebuie să-l luăm viu, Sammy”, spuse Harvath în timp ce se ridicau şi începeau să-l caute pe Jamek. Ştia că Cheng înţelegea de ce. Harvath îl pusese la curent înainte de începerea misiunii. Îi explicase că atunci când preşedintele Rutledge fusese răpit prima dată, operaţiunea lansată pentru a-l recupera. S-a dovedit a fi o capcană.

Întreaga echipă pe care o trimisese SUA fusese ucisă. Harvath ştia că Leii au contractat operaţiunea, dar nu ştia cui. Fostul lider al Leilor, Gerhard Miner, aştepta să fie judecat în Elveţia, dar a refuzat să răspundă la orice întrebare. Singurul alt membru supravieţuitor al organizaţiei era omul cu bani al lui

Gerhard Miner, Philip Jamek, care tocmai încercase să-i ucidă. Harvath era sigur că omul ştia ceva. Chiar şi cel mai mic detaliu ar putea ajuta la iluminarea abisului întunecat în care lucra comunitatea americană de informaţii. Fără Jamek, nimeni nu ar fi ştiut vreodată cine se afla în spatele ambuscadei echipei de operaţiuni speciale, iar Harvath nu putea lăsa să se întâmple asta. El le făcuse o promisiune celor căzuţi.

Se uită direct la Cheng şi îi aşteptă răspunsul.

Nu-l observase până atunci, dar se pare că braţul lui Cheng fusese rănit în explozie.

„Ce s-a întâmplat cu braţul tău?”

„Nu e braţul meu, ci umărul meu, şi nu-ţi face griji pentru asta. Dacă există o şansă de a-l doborî pe Jamek fără să-l omor, voi încerca asta mai întâi, dar dacă va trebui să mă duc să-l omor, nu voi ezita.”

„Poţi măcar să tragi?” a întrebat Harvath.

„Am spus să nu-ţi faci griji. Acum, de unde naiba începem?” a întrebat Cheng în timp ce înaintau cu prudenţă.

„Locul ăsta este enorm. Ar putea fi oriunde până acum.”

Întrebarea lui Cheng a primit imediat un răspuns prin sunetul de focuri de armă din faţa cazinoului.

Când cei doi au ajuns la intrare, au observat găuri de gloanţe peste tot. În ce, sau în cine, naiba trăgea tipul ăsta? Uşile de sticlă ornamentate ale cazinoului au fost complet sparte, iar un covor de sticlă spartă se întindea peste prag. Vântul şi ploaia biciuiau înăuntru din cauza furtunii feroce. Harvath a trebuit să ridice braţul pentru a-şi proteja faţa de intemperii.

Abia dacă mai putea distinge cerul de afară. Era de un negru purpuriu sinistru. Deşi hotelul nu făcuse niciun anunţ, el ştia că furtuna trebuie să fi ajuns acum la un semnal 9, ceea ce însemna că va trece prin apropiere, sau poate chiar la un semnal 10, ceea ce indica faptul că taifunul va lovi direct.

În timp ce continua să privească afară, mişcarea unei siluete sub marchiză i-a atras atenţia. Era Jamek şi se afla cu spatele la ei. Harvath îi făcu semn lui Cheng şi îşi strânse strânse strânsoarea în jurul pistolului Glock-ului emis de SDU.

S-a îmbrăţişat de partea laterală a clădirii şi s-a luptat cu vântul în timp ce se apropia.

La zece metri distanţă, Cheng i-a strigat lui Jamek să arunce arma. Gândindu-se că poate nu-l putea auzi peste vuietul vântului, Cheng a strigat din nou. S-a auzit ceva ce semăna cu un tunet, dar cele două bătăi de aripi au venit prea aproape una de alta. Jamek s-a învârtit şi atât Harvath cât şi Cheng s-au pregătit să tragă. Jamek ţinea în mână un pistol mitralieră MP5K.

În violenţa învârtirii sale, braţul său a căzut în mod ciudat deasupra capului şi a golit încărcătorul armei în marchiza de deasupra. Înainte ca Scot sau Sammy să poată riposta, bărbatul a căzut cu faţa în jos pe trotuar.

Confuzi, s-au îndreptat cu prudenţă spre Jamek, cu armele pregătite. Când au fost suficient de aproape, Cheng a îndepărtat cu piciorul mitraliera bărbatului şi Scot l-a răsturnat.

Sângele curgea din rănile mari de glonţ de pe piept şi din frunte. Examinarea lui Harvath a fost întreruptă de sunetul unor cauciucuri grele care se învârteau pe trotuarul umed, în timp ce un Mercedes sedan mare, argintiu, se îndrepta drept spre ei.

Şoferul era îmbrăcat complet în negru şi purta un fel de mască de schi pe faţă. În clipa pe care a avut-o, Scot a văzut doar ochii şoferului. Culoarea lor, chiar şi prin geamul Mercedesului, nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse vreodată. Erau de o nuanţă argintie, aproape ca de mercur, care se apropia de negru.

Harvath era convins că era o capcană a luminii, totuşi a fost atras instantaneu de ei, de ei. Şi-a scuturat senzaţia la timp pentru a se îndepărta de maşina care mergea cu viteză, în timp ce Sammy Cheng deschidea focul.

Gloanţele i s-au făcut mari. Doar două au reuşit să-şi atingă ţinta, şi chiar şi atunci, tot ce au lovit a fost portbagajul Mercedesului în timp ce acesta se îndepărta în viteză.

„Cine naiba a fost asta?”, a strigat Cheng împotriva vântului, în timp ce-şi cobora dureros arma.

„Se pare că nu suntem singurii oameni care vânează lei astăzi”, a strigat Scot.

„Să ne luăm maşina şi să mergem după el.”

„Am o idee mai bună”, a spus Scot în timp ce îi făcea semn lui Sammy să îl urmeze.

Sub copertină şi în lateral se afla cutia cu chei cu lacăt a valetului. Cu fundul pistolului său, Harvath a ciocănit lacătul şi l-a rupt dintr-o lovitură.

S-a uitat repede înăuntru şi a luat cheia pe care o dorea. La cincisprezece metri distanţă se afla un Audi TT Roadster negru.

Harvath a deblocat uşile cu telecomanda, iar el şi Cheng au sărit înăuntru.

„Bună alegere”, a spus Sam.

„Nu mai spune!”

Harvath s-a repezit după Mercedes şi după misteriosul său asasin. Era pe stradă şi în viteza a cincea înainte ca Cheng să-şi pună centura de siguranţă. Nu era absolut nicio maşină pe drumuri. Oamenii erau deja acasă, cu obloanele de furtună trase sau campau într-unul dintre adăposturile pentru taifunuri din Macao.

Vântul era incredibil de puternic şi era tot ce putea să facă Harvath pentru a nu-i împiedica să se învârtă fără control.

În cele din urmă, pe dealul San Francisco, au zărit Mercedesul. Harvath a retrogradat în a patra şi a apăsat pe pedală, trimiţând tahometrul în roşu.

Cheng şi-a înlocuit revista uzată cu una nouă.

Harvath câştiga teren asupra Mercedes-ului când o serie de viraje strânse l-a făcut să rămână în urmă.

„Se joacă cu noi”, a spus Cheng.

„Ce vrei să spui?”

„Adică, marele nostru tur continuă. Abia acum ai ocazia să vezi traseul pe care se desfăşoară Marele Premiu din Macao.”

Harvath fusese luat peste picior toată ziua şi acum era oficial supărat. Era timpul să se oprească.

„Vreo linie dreaptă bună în cursa asta, Sammy?”, a întrebat el.

„Imediat după Fisherman's Bend. O să apară în curând”.

„Bine, când ajungem la ea, vreau să iei volanul.”

„De ce?”

„Pentru că, cu umărul tău, nu poţi să tragi nimic, iar eu am o idee.”

„Orice ai de gând să faci, sper să meargă.”

Harvath a scos o pereche de ochelari Cyclone din buzunarul pantalonilor săi cargo. Ochelarii de tip wraparound aveau cupele oculare căptuşite, care, la fel ca ochelarii de protecţie, protejau ochii de vânt, de resturi şi chiar de apă la viteză maximă.

„Ne apropiem de linia dreaptă acum”, a spus Cheng.

Harvath a retrogradat şi a redimensionat tahometrul încă o dată. A setat controlul vitezei de croazieră şi a apăsat butonul de deschidere automată a geamului în timp ce îşi punea ochelarii Cyclone şi îşi strângea banda de siguranţă din spumă în jurul capului.

A dat drumul la volan şi s-a târât pe fereastră până când s-a aşezat pe pervaz.

Şi-a ţinut faţa întoarsă spre vânt, ceea ce a ajutat la menţinerea ochelarilor lipiţi de faţă şi a ploii departe de ochi. Pistolul Glock se simţea uşor ca o pană, în timp ce vântul ameninţa să i-l smulgă din mâini.

Adunându-şi toate puterile, a reuşit să-l sprijine pe capota de pânză a roadsterului şi să-l îndrepte spre Mercedesul care mergea cu viteză. A ţintit şi a dat drumul la o salvă de focuri fulgerătoare. Geamul din spate al Mercedesului s-a spart, iar roata din stânga spate a explodat într-un maelstrom de cauciuc negru ţipător. Pentru o clipă, Harvath a crezut că poate distinge ochii negri-argintii ai şoferului în oglinda retrovizoare, înainte ca Mercedesul să iasă din control.

Complet udat, Harvath s-a strecurat rapid înapoi în Audi.

Şoferul Mercedesului îşi recăpătase un oarecare control şi acum gonea în faţa lor cu viteză pe doar trei cauciucuri şi o jantă. Când s-au apropiat de hotelul Mandarin Oriental, Mercedesul a virat sălbatic la dreapta brusc, iar Scot şi-a dat seama că se întorsese în cerc.

„L-am prins acum”, a spus Harvath în timp ce apăsa pe acceleraţie.

În acel moment exact, şoferul Mercedesului a început să tragă prin spaţiul deschis unde se afla geamul din spate al Mercedesului. Harvath a smucit puternic volanul Audi-ului spre stânga, în timp ce gloanţe uriaşe îi făceau găuri direct pe capotă. Maşina s-a rotit printr-o baltă alunecoasă şi Scot a văzut cum totul se întâmpla cu încetinitorul.

Niciunul dintre vehicule nu putea scăpa de soarta sa. În timp ce Audi-ul a virat în traiectoria sa ineluctabilă spre o grămadă de schele şi echipamente de construcţii, Mercedes-ul s-a prăbuşit în bară peste un rând de maşini parcate.

Audi-ul s-a lovit puternic în partea lui Cheng şi toate airbagurile s-au deschis.

După ce s-a izbit de şirul de maşini parcate, Mercedesul a fost împins în aer şi a căzut cu un zgomot puternic.

După ce s-a scuturat de şocul impactului, ochiul lui Harvath a surprins gaura de glonţ din parbrizul Audi-ului. Chiar înainte de a se întoarce să se uite la Sammy Cheng, ştia că prietenul său fusese lovit. Harvath a putut auzi sunetul de sânge gâlgâind din gaura pe care glonţul o făcuse în gâtul lui Cheng. El a încercat să oprească fluxul, dar a fost inutil. În câteva secunde, Cheng a încetat să mai respire şi a murit.

Înfuriat, Harvath s-a urcat din Audi şi s-a împiedicat în josul blocului până la locul unde Mercedesul zăcea răsturnat şi în flăcări. S-a apropiat de maşină din spate, încercând să-şi stabilizeze Glock-ul. A început să apese pe trăgaci în timp ce se apropia de uşa din partea şoferului. Dintr-o singură mişcare fluidă, care dezminţea starea zdrobită a corpului său, a aruncat pistolul prin geam, căutându-l pe şoferul maşinii. Mercedesul era gol.

Harvath a cercetat strada, gândindu-se că poate şoferul fusese aruncat în gol. Nu era nimic.

Absolut niciun semn. Asasinul mortal, cu ochii argintii, dispăruse în furtună.

5 Trecuse o săptămână de la dezastrul din Macao şi Harvath încă nu-şi putea scutura sentimentul de eşec. Venise în Elveţia după moartea lui Cheng pentru a-şi linge rănile şi pentru a fi alături de Claudia, dar lucrurile nu decurgeau aşa cum sperase.

Harvath s-a rostogolit şi a pipăit spaţiul gol de lângă el. Era frig. Claudia plecase de mult timp la biroul ei. Deşi nu era genul sentimental, îl deranja faptul că ea încetase să mai facă atât de multe lucruri în ultima vreme. Ea încetase să îl mai sărute dimineaţa de rămas bun, încetase să îi mai lase o ceaşcă de cafea afară pentru el, încetase să îi mai lase bileţele în baie şi, cel mai rău, încetase să mai aibă încredere în el.

Când Harvath se întorsese din Hong Kong şi Macao, se aşteptase să petreacă câteva zile cu Claudia la ferma părinţilor ei din Grindelwald înainte de începerea procesului lui Gerhard Miner. În schimb, Claudia „decisese” că trebuie să petreacă mai mult timp pregătind cazul, iar Scot fusese lăsat în Bern, la dispoziţia lui.

El ştia de ce făcea asta. Indiferent de câte ori îi răspundea la întrebările ei, care începuseră din momentul în care îl luase de la aeroportul din Zurich, ea refuza pur şi simplu să-l creadă. Claudiei nu-i plăcea să fie trasă pe sfoară, şi nici lui Harvath, de altfel, dar chestiunile de securitate naţională nu puteau fi împărtăşite, chiar dacă doi oameni împărţeau alte lucruri, cum ar fi acelaşi pat.

Deşi Harvath nu a putut spune unde fusese şi a refuzat să o lase pe Claudia să se uite la paşaportul lui, ea ştia că fusese în Asia. Ea ştia, de asemenea, că el era cumva implicat în uciderea lui Philip Jamek. Jamek i-ar fi fost util în procesul în curs de urmărire penală a lui Miner, dar acum nu mai era de folos nimănui.

Îl durea pe Harvath să vadă cum se crea o ruptură între el şi Claudia, dar nu putea să-i spună adevărul, nu tot adevărul. El încercase să o asigure că nu avusese nimic de-a face cu uciderea lui Jamek. Asta era adevărat. Altcineva îl voia mort pe Jamek, dar de ce?

Chinezii nu l-ar fi dat în urmărire. Asta nu ar fi avut niciun sens. Poate că Jamek înşelase pe cineva în una din afacerile sale cu arme şi că asasinatul fusese o răzbunare. Sau poate că era cu totul altceva. Tot ce ştia cu adevărat Harvath era că ochii asasinului încă îl mai bântuiau.

Dacă fusese în Asia, mai exact în Macao, în timpul uciderii lui Jamek, era un lucru secret şi nu putea discuta despre asta. Claudia va trebui să se descurce cu asta. Şi a făcut-o.

Se ocupa de asta îngropându-se în munca ei. După ce îl ajutase pe Scot să-l salveze pe preşedinte şi să-l aresteze pe Gerhard Miner, fusese promovată. Acum era un procuror cu drepturi depline, visul ei devenit realitate, şi făcea parte din echipa care urma să se asigure că Gerhard Miner nu va mai umbla niciodată pe străzi ca un om liber.

Într-o mişcare care a uimit restul lumii, Elveţia a refuzat cu fermitate să-l extrădeze pe Miner pentru a fi judecat în Statele Unite. Elveţienii i-au asigurat pe americani că vor avea grijă să se facă dreptate, dar că Miner nu va fi condamnat la moarte pentru crimele sale. Dacă va fi găsit vinovat, ceea ce guvernul elveţian a asigurat Statele Unite că se va întâmpla, îşi va petrece tot restul vieţii în spatele gratiilor.

Odată cu cerinţele sporite impuse Claudiei de promovarea ei, devenise evident pentru Scot că speranţele lor de a avea o relaţie viabilă se stingeau. Harvath se afla într-un concediu special acordat de preşedinte, dar la un moment dat ar fi trebuit să se întoarcă acasă şi să-şi ia noua funcţie de director al operaţiunilor serviciilor secrete pentru Casa Albă. Odată ce acest lucru se va întâmpla, va fi aproape imposibil ca ei să se vadă unul pe celălalt. În ambele lor ocupaţii, cerinţele carierei au fost pe primul loc, iar viaţa personală pe al doilea.

Fiecare dintre ei munciseră prea mult pentru a ajunge unde se aflau ca să renunţe la tot şi să se mute în altă ţară doar din dragoste.

Deşi Harvath a refuzat să răspundă la multe dintre întrebările Claudiei, nu trecea o zi fără să ceară acces la Gerhard Miner. Elveţienii considerau că au cooperat pe deplin şi că i-au oferit deja acces fără precedent lui Miner. Echipe de interogatori atât de la FBI şi CIA, cât şi o mulţime de diplomaţi americani defilaseră deja prin instalaţia de înaltă securitate aflată la cincisprezece kilometri nord-est de Berna, unde era ţinut Miner. Un agent al Serviciilor Secrete, chiar şi unul atât de inteligent cum îşi dăduse seama elveţianul că era Scot Harvath, nu avea să facă nicio diferenţă, în opinia lor. Miner le spusese americanilor tot ce avea de gând să le spună.

Mai mult, Miner le spusese elveţienilor că va deveni extrem de necooperant dacă guvernul său îl va lăsa pe agentul Harvath să se apropie de el. A ameninţat chiar cu un proces propriu. În timpul operaţiunii de salvare a preşedintelui, Harvath îl bătuse pe Miner aproape până la moarte. Miner purta încă o mare parte din traume, inclusiv nu numai unul dintre cele mai grave cazuri de artrită pe care medicii elveţieni din închisoare le văzuseră vreodată, ci şi leziuni nervoase extinse pe toată faţa, din cauza faptului că Harvath îi spărsese maxilarul în şapte locuri. Nu, elveţienii nu aveau de gând să-l lase pe Scot Harvath să se apropie de Gerhard Miner. Nici măcar un apel direct din partea preşedintelui american, Jack Rutledge în persoană, nu reuşise să îl determine pe elveţian.

Dacă Claudia ar fi vrut, ar fi putut obţine accesul lui Scot, dar din moment ce el nu coopera cu ea, nu avea de gând să coopereze cu el. Pur şi simplu.

Gândul încă îi stăruia în minte când a sunat telefonul.

„Reşedinţa Mueller”, a spus el în timp ce răspundea la telefonul fără fir al Claudiei.

„Scot, eu sunt”, a răspuns Claudia.

„Bună.”

„Bună.”

A urmat o tăcere stânjenitoare.

„Ascultă, vreau să-ţi spun că îmi pare rău”.

„Îmi pare rău pentru ce?”, a întrebat el.

„Lucrurile nu au fost bune pentru noi.”

„Şi mie îmi pare rău.”

„Ştii că ţin foarte mult la tine.”

„Ştiu.”

„Doar că... nu ştiu dacă asta va funcţiona.”

Chiar dacă ştia despre ce vorbea, tot trebuia să întrebe: „Nu ştii că ce va merge bine?”.

„Nouă. O relaţie. Am trecut prin ceva foarte dificil şi foarte periculos. Ne-a adus împreună foarte repede, probabil prea repede, dar vieţile noastre sunt foarte diferite.

Tu o ai pe a ta în Washington, iar eu o am pe a mea aici, în Berna”. Apoi a venit temuta întrebare: „Putem fi totuşi prieteni, nu?”.

Scot a ignorat întrebarea şi a spus: „Claudia, de ce îmi spui asta acum, la telefon?”.

Ea a rămas tăcută.

„Claudia? Mai eşti acolo?”

„Da, îmi pare rău, am fost distrasă. Lucrurile sunt foarte ocupate aici acum.”

„Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.”

„A fost mutată mai sus.”

„„Mutată”? Despre ce vorbeşti?”

„Cazul minerului. Avocaţii lui au făcut o moţiune către judecător pe care noi am crezut că o putem respinge. Nu am reuşit.

În această dimineaţă are loc o audiere preliminară şi Miner va fi prezent.

Odată cu devansarea procesului, voi avea mult de lucru. O să stau până târziu şi cred că poate ar trebui să oprim lucrurile între noi acum”.

Harvath, care de obicei nu rămânea niciodată fără cuvinte sau fără o replică tăioasă, pentru prima dată în viaţa lui a tăcut.

„Scot, eşti bine?”, a întrebat Claudia.

„De cât timp ştii despre asta?”

„În legătură cu audierea? Ştiu de câteva zile.”

„Cum este securitatea ta? Ce aţi pus în aplicare?”

„Nu vă faceţi griji, agent Harvath, americanii nu sunt singurii care ştiu cum să transporte un prizonier şi să securizeze o sală de judecată.”

„Claudia, din ceea ce mi-ai spus despre acest personaj Jamek din Macao...”

„Scot, nu am timp pentru asta şi nu vreau să te ascult cum mă minţi în legătură cu ce s-a întâmplat în Macao.

Ştiu că aţi fost acolo. „Când nu ai putut obţine ceea ce voiai de la Miner, te-ai dus să-l cauţi pe Jamek, în speranţa că el îţi poate spune ceva.”

„Claudia, ţi-am spus. Nu am avut nimic de-a face cu uciderea lui Jamek."

„Da, ai spus asta, dar nu ai negat că ai ştiut despre asta şi, de asemenea, nu ai negat că ai fost în Macao când s-a întâmplat."

„Ştii că nu-ţi pot spune unde am fost sau ce am făcut."

„Ştiu, dar tot mă doare. Eşti importantă pentru mine. Ştii asta."

„Atunci du-mă la Miner. Trebuie să vorbesc cu el. Îţi promit că nu voi pune mâna pe el."

„Aş vrea să te pot ajuta. Mai mult decât atât, aş vrea să te pot crede, dar nu pot, nici despre Macao, nici despre Miner, nici despre nimic. E mai bine să punem capăt lucrurilor, bine? „Te rog, nu face asta mai greu decât trebuie să fie."

„Bine, Claudia, ai dreptate. Tu ai viaţa ta aici, iar eu o am pe a mea în D.C. Oricât de mult ne-am fi dorit asta, nu va funcţiona. Dar vrei să faci un ultim lucru pentru mine?"

„Scot, ţi-am spus că nu-ţi pot permite accesul la Miner."

„Nu, uită asta. Cum îl transporţi pe Miner?"

„Nu pot să-ţi spun asta. „Nu la telefon."

„Spune-mi asta, atunci. Vei face parte din echipa care îl va transporta la tribunal?".

„Bineînţeles."

„Atunci vreau să merg cu tine."

„Ce vrei să faci? Asta e ridicol. „În plus, ţi-am spus că nu am încredere în tine să te apropii de Miner."

„Claudia, nu e vorba de el. Nu-mi pasă pe cine ai pus să se ocupe de pază; nu pot şti nici jumătate din lucrurile pe care le ştiu eu. Spune-mi că sunt arogantă, dar când vine vorba de chestiile astea, nimeni nu se descurcă mai bine decât Serviciile Secrete ale SUA. Gândeşte-te la asta ca la o consultaţie gratuită de securitate.

Sunt o mulţime de ţări care plătesc bani grei pentru acest tip de evaluare."

„Nu cred că e o idee bună."

„Vreau doar să ştiu că traseul dvs. şi sala de judecată sunt în siguranţă. Asta e tot. Aveţi cuvântul meu. Îţi promit. Miner nici nu va şti că sunt acolo. Fac asta din grijă pentru tine."

„Pentru mine? De ce?"

„Pentru că cineva îl voia mort pe Philip Jamek. Sunt convins că nu au fost chinezii.

Aveau de gând să-l omoare, bineînţeles, dar i s-ar fi dat măcar o aparenţă de proces înainte. Altcineva îl voia mort pe Jamek, şi poate că are sau nu legătură cu Miner, dar cel puţin eu pot să mă duc acasă ştiind că eşti în siguranţă.”

„Bine, Scot, ai câştigat. Voi chema un taxi să te aducă la birou. Sper doar că nu este o greşeală.”

6 O oră şi patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Harvath era aşezat pe scaunul pasagerului din VW-ul Claudiei, în timp ce se îndreptau spre ieşirea din Berna pentru scurta călătorie spre închisoare. Convoiul era format din opt vehicule. Două motociclete de poliţie au deschis drumul, urmate de două maşini de poliţie, duba de transport, alte două maşini de poliţie inscripţionate şi, în cele din urmă, maşina Claudiei, care aducea în spate.

Chiar şi într-o ţară ca Elveţia, unde locuitorii se mândreau cu obsesia lor pentru organizare, lucrurile puteau să meargă prost. Berna era în mod constant afectată de ambuteiaje, iar ziua de astăzi nu făcea excepţie. Lui Harvath nu i-a plăcut să se afle în ultimul vehicul din convoi şi i-a cerut în mod repetat Claudiei să traducă dialogul cu vehiculele din frunte care se transmitea prin radio. Claudia l-a asigurat că nu era nimic mai mult decât traficul obişnuit din Berna şi că poliţiştii pe motociclete se plângeau că oamenii nu răspundeau suficient de repede la sirenele lor. Ca să fim corecţi faţă de locuitorii din Berna, nu era uşor să „ţopăi la” când auzeai o sirenă de poliţie, mai ales când erai blocat în trafic pe o stradă medievală îngustă, cu sens unic şi cu maşini parcate pe ambele părţi.

„Suntem aproape acum”, a spus Claudia, care a vorbit apoi în limba germană elveţiană în ritm rapid în walkie-talkie înainte de a se desprinde de convoi.

„Ce faci?”, a întrebat Harvath, care s-a aşezat imediat mai drept pe scaunul său în momentul în care Claudia a rupt formaţia.

„Judecătoria este puţin mai jos. Presa a aflat că Miner apare astăzi şi a ieşit în forţă. Nu vreau să te vadă nimeni intrând prin faţă, aşa că te voi lua pe altă cale.

Încă mai vrei să verifici sala de judecată, nu-i aşa?”.

„Bineînţeles că da, dar cum a aflat presa că procedura a fost schimbată pentru astăzi?”.

„Cum se află lucrurile în America? Oamenii vorbesc.”

„Nu te deranjează asta?”

„Bineînţeles că da, dar aşa este presa.

Ei plătesc pe toată lumea şi au surse peste tot, dar ce pot să fac în privinţa asta? Ascultă, inclusiv personalul din acea dubă, Gerhard Miner este păzit de peste douăzeci şi cinci dintre cei mai răi şi mai puternic înarmaţi membri ai poliţiei şi ai armatei elveţiene.

Fie că aţi observat sau nu, un elicopter militar ne-a urmărit tot timpul cât Miner a fost în afara zidurilor închisorii.”

Scot observase elicopterul. Era impresionat că Claudia se gândise atât de departe, dar era totuşi îngrijorat.

„Sunt alţi oameni postaţi în sala de judecată în sine, în toată clădirea şi chiar în civil afară, printre membrii presei. Acum, agent Harvath, cum aţi evalua securitatea mea?”.

„Până acum trebuie să spun că aţi fost destul de minuţioşi...” „Ar fi nevoie de o armată pentru a ajunge la Miner.”

Scot ştia că se înşela. Era periculos să creadă că era complet pregătit. Dacă o persoană era hotărâtă să facă rău cu orice preţ, nicio organizaţie nu putea face nimic pentru a o opri.

Aceasta era frica cu care Serviciul Secret trăia 24 de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Scot era pe punctul de a-i împărtăşi acest lucru Claudiei, când radioul ei s-a aprins cu strigăte frenetice de la unul dintre vehiculele din frunte.

„Ce se întâmplă?” Scot a întrebat.

„Un fel de accident”, a răspuns ea.

„Accident? Ce fel de accident?”

Claudia apăsase deja frânele şi dădea înapoi cu toată viteza spre locul unde se desprinsese de convoi. „Nu ştiu. Ambii conducători de motociclete sunt la pământ. Nu pot să lucrez la radio şi să conduc cu spatele în acelaşi timp.”

Harvath era pe punctul de a sugera să facă schimb de locuri când o explozie uriaşă a sfâşiat aerul cald al dimineţii. Mingea de foc care se rostogolea ca un tunet se putea vedea deasupra clădirilor din dreapta lor. Apelurile radio au crescut în intensitate şi s-au adăugat la sunetele de haos din tot cartierul. Harvath putea distinge clar whoomp whoomp whoomp whoomp al unui elicopter greu care venea de sus.

Harvath a apucat volanul de la Claudia şi l-a rotit puternic spre stânga în timp ce trăgea în sus frâna de urgenţă a VW-ului. Maşina s-a rotit la 180 de grade, spărgând părţile laterale a trei maşini parcate. Claudia a fost prea speriată de mişcarea lui Harvath ca să vorbească. Cel puţin acum se îndreptau spre înainte şi puteau face un timp mai bun. Scot îşi putea cere scuze mai târziu. „Calc-o”, a spus el.

Când au dat colţul şi au revenit pe strada pe care părăsiseră convoiul, părea că au intrat într-o zonă de război. Cel puţin cincisprezece maşini ardeau fără control. Peste tot erau împrăştiate cioburi de sticlă şi resturi în flăcări, iar mai multe magazine şi clădiri din apropiere erau şi ele cuprinse de flăcări.

Claudia s-a apropiat cât de mult a putut, apoi ea şi Harvath au sărit din maşină şi au început să alerge.

A fost imediat evident că nu fusese un accident. Un dispozitiv exploziv foarte mare fusese detonat chiar în momentul în care trecuse coloana de maşini. Harvath a văzut-o pe Claudia scoţându-şi arma.

„Dar eu?”, a întrebat el.

Fără să-şi întrerupă pasul, Claudia a băgat mâna pe sub blazer, a scos un Walther P38K scurt şi i l-a aruncat lui Harvath. Şi-a apăsat walkie-talkie-ul la gură şi a început să strige ordine.

Când în sfârşit a ieşit la aer, s-a întors spre Harvath şi a spus: „Unul dintre oamenii în civil a spus că el crede că motocicletele au fost doborâte de un lunetist. Când au coborât, convoiul s-a oprit şi atunci s-a produs explozia. Am pus elicopterul să cerceteze zona, iar poliţia orăşenească instalează baraje rutiere.”

În cele din urmă, focul i-a împiedicat să se apropie mai mult, iar Scot a rămas în aşteptare în timp ce Claudia încerca să coordoneze eforturile colective ale poliţiei şi ale militarilor prin intermediul walkie-talkie-ului. Când echipele de intervenţie au ajuns la faţa locului, le-a luat peste trei ore să controleze incendiile. Au mai trecut încă patru ore până când tehnicienii au acumulat vreo dovadă.

Dispozitivul exploziv fusese o maşină capcană. Pe baza mărcii şi a modelului maşinii, locuitorii au spus că au crezut că aceasta era parcată pe stradă de cel puţin două zile, dar nimeni nu era sigur şi nici nu a putut să facă o descriere a celui care o conducea. Poliţia a avut un singur martor, dar a desconsiderat-o imediat. Era o ţigancă bătrână care umbla prin cartier scotocind prin tomberoanele de gunoi cu un băţ şi despre care se credea că este destul de nebună. Ea a spus că îl văzuse pe şofer şi, când i s-a cerut să îl descrie, a răspuns simplu că nu era nimeni altul decât Satana. Diavolul se uitase la ea cu ochi care îşi puteau schimba culoarea – de la argintiu la negru, ca şi cum luna s-ar fi transformat în ardezie.

Stând în apropiere, Harvath a reuşit să desluşească suficient de mult din germana puternic accentuată a femeii, împreună cu gesturile acesteia, pentru a înţelege despre ce vorbea. Suspiciunile sale fuseseră corecte. Aceeaşi persoană care îl omorâse pe Philip Jamek îl voia mort pe Gerhard Miner. Leii ştiau ceva, iar cineva voise să se asigure că vor fi ţinuţi în linişte – permanent.

Harvath încerca să conecteze în mintea sa şirul liber de puncte, când Claudia s-a apropiat şi i-a vorbit.

„Este ceva mai sus pe stradă la care aş vrea să aruncaţi o privire.”

„Ce?”, a întrebat el.

Ea nu a răspuns. Ea a început să meargă, iar Scot a urmat-o.

Harvath nu credea în coincidenţe. De fapt, să juri să nu crezi în coincidenţe era modul în care rămâneai în viaţă în domeniul lui de activitate. Pur şi simplu nu existau. Asta făcea ca atacul asupra convoiului să fie cu atât mai tulburător. Cele mai bune două piste ale sale erau acum moarte. Care erau şansele ca Jamek şi Miner să fi fost ucişi în mod intenţionat înainte de a-i putea spune lui Harvath, sau oricui altcuiva, ceea ce ştiau despre acea noapte fatidică în care echipa de operaţiuni speciale a fost eliminată?

Claudia l-a condus într-o clădire de apartamente îngustă şi a urcat câteva etaje de scări. În mod tipic european, nu exista un lift şi trebuiau să urce pe jos până sus.

Pe ultimul palier, ea făcu semn spre uşa deschisă a unui apartament, unde, înăuntru, o echipă de tehnicieni de criminalistică era ocupată la lucru. Claudia a vorbit scurt cu investigatorul principal şi apoi a tradus pentru Scot.

„Potrivit proprietăresei, ocupantul acestui apartament a fost plecat din oraş în vacanţă în ultima săptămână. Uşa prezintă semne de intrare forţată, dar nu pare să fi fost luat nimic.”

„Şi?”

„Şi stai să vezi ce e în dormitor”.

Claudia l-a condus pe Harvath pe lângă fotografi şi oamenii care ştergeau praful după amprente. În dormitor, întinsă pe pat, lângă un geam care fusese îndepărtat chirurgical de la fereastră, se afla o puşcă lungă şi neagră.

„Recunoşti asta?”, a întrebat Claudia.

„Pare a fi o puşcă de lunetist Barrett de calibrul cincizeci. Una dintre cele mai bune pe care le pot cumpăra banii.”

„Foarte bine. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?”, a întrebat Claudia în timp ce ejecta un cartuş din încărcătorul detaşabil cu cinci cartuşe. „Au fost deja prăfuite pentru amprente. Nu are nimic pe ele”.

Harvath a acceptat proiectilul de aproape 15 centimetri lungime şi l-a ţinut în lumina care intra pe fereastră.

„Acesta este un glonţ Barnes”.

„Poţi spune producătorul doar uitându-te la el?”.

„Nu mai există nimic asemănător. Are o formă foarte distinctă.

Marina americană îl dezvoltase pentru a fi folosit de lunetiştii lor SEAL în Războiul din Golf. Acest glonţ deţine recordul mondial la o mie de metri, iar SEALs au raportat chiar şi omoruri confirmate cu el la peste două mii de metri.”

„Aşa că ar fi fost uşor să doborâm escortele de motociclete cu focuri în cap la 400 de metri.”

„N-aş spune că e uşor. Bănuiala mea este că trăgătorul a folosit bipedul ataşat pentru o mai mare stabilitate şi, evident, a fost atent la alegerea muniţiei. Dacă vă uitaţi aici, puteţi vedea că a folosit, de asemenea, o lunetă Leupold de top cu un filtru optic pentru a reduce strălucirea soarelui.”

„Ce zici de un telemetru cu laser?”

„Oamenii tăi au găsit una în apartament?”.

„Nu, doar că mi se pare că ar fi fost util pentru o astfel de lovitură.”

„Probabil, dar, ca să fiu sincer, cu telemetru sau nu, cel cu care avem de-a face este un trăgător incredibil de priceput care îşi cunoaşte cu adevărat echipamentul.”

„Cine ar fi vrut să-l ucidă pe Miner?” a întrebat Claudia în timp ce lua înapoi glonţul de calibrul cincizeci de la Harvath.

„De unde vrei să încep şi cât timp ai la dispoziţie? Grupul său a făcut multe crime la comandă înainte de a-l răpi pe preşedintele Rutledge.”

„Ştiu, dar era de notorietate faptul că aveam de gând să-l închidem şi să aruncăm cheia. Procesul său nu era decât o formalitate. În esenţă, era terminat pe viaţă. De ce să te chinui atât de mult?”

„Poate că cineva s-a gândit că închisoarea era prea bună pentru el”, a oferit Scot.

„Poate. Dar cineva s-a chinuit mult şi în Macao pentru a-l ucide şi pe Jamek.

Cineva a vrut să se asigure că atât Miner cât şi Jamek erau morţi definitiv. De ce? Nu are sens.”

Poate că nu avea sens pentru Claudia, dar în mintea lui Harvath începea să se formeze o imagine.

În timp ce Claudia se întorcea la desfăşurarea anchetei, Harvath îşi făcea planuri de a părăsi Elveţia. Unde se îndrepta în continuare era unul dintre ultimele locuri pe care credea că le va mai vedea vreodată.

7 Trei zile mai târziu, în timp ce avionul său Lufthansa vira pentru a face ultima apropiere de aeroportul Ben Gurion din Israel, Harvath a închis ochii şi a încercat să nu se mai gândească la Claudia. Şi-a spus că fusese nebun să creadă că o relaţie solidă era la îndemâna lui.

În domeniul său de activitate, nu se putea ataşa prea mult de ceva sau de cineva. Era axioma după care trăise de mai mulţi ani decât îi păsa să-şi amintească. Ar fi trebuit să ştie de la început că nu putea avea un viitor cu ea. Claudia ştia şi ea că este mai bine, dar cu toate acestea şi-au permis să se îndrăgostească unul de celălalt profund şi rapid. Fusese ca şi cum ar fi ştiut încă de la început că sfârşitul era la vedere şi de aceea încercase să strecoare cât mai multă pasiune. Harvath se gândea că experienţa ar fi trebuit să-l lase cu un sentiment de bine, cumva sătul, dar nu fusese aşa.

Când Harvath a păşit pe trotuarul din faţa sălii de sosiri a aeroportului Ben Gurion, vântul fierbinte al serii i-a picat pe faţă ca suflul unui uscător de păr. Prezenţa de securitate a soldaţilor şi poliţiştilor israelieni, în mod normal ridicată la aeroport, era exponenţial mai mare acum, deoarece Israelul continua să se confrunte cu valuri de represalii pentru atacul Mâna lui Dumnezeu de la Medina.

Tensiunea din aer era palpabilă.

Înapoi în cutia de nisip, îşi spuse Harvath. Cutia de nisip era termenul afectuos pe care agenţii americani de informaţii şi personalul de la Operaţiuni Speciale îl aveau pentru Orientul Mijlociu.

În timpul mandatului său în cadrul SEAL Six, cunoscut acum sub numele de Dev Group, Harvath fusese implicat în multe operaţiuni albe şi negre în arenă. Deşi se bucurase de adrenalina pe care i-o furnizaseră misiunile sale, nu-i lipsea deloc Orientul Mijlociu. Era întotdeauna prea cald sau prea frig, iar nisipul ajungea peste tot, indiferent de măsurile de precauţie pe care le luai. Totuşi, Scot tânjea totuşi după

zilele de acţiune. Nu că a fi desemnat să îl protejeze pe preşedintele Statelor Unite nu avea momentele sale.

Aşa a fost, dar odată ce ai jucat în ofensivă, era aproape imposibil să treci la apărare. Ori le-o luai cu tine, ori stăteai şi aşteptai până când ţi-o aduceau ei. Harvath nu era făcut pentru a sta liniştit şi a aştepta.

Deşi nu-i plăcea în mod deosebit cutia de nisip, o parte din el simţea că ar fi meritat căldura, frigul şi chiar nisipul doar pentru a reveni în ofensivă. A trebuit să râdă de el însuşi. Ce făcea el acum? El era în ofensivă. Asta era ceea ce îi plăcea să facă. El fusese făcut pentru asta – vânătoarea şi, când era necesar, chiar şi pentru a ucide.

Într-un mod ciudat şi indirect, Harvath îşi găsise slujba visurilor sale, deşi nu ştia cât va dura. Chiar şi preşedintele ar fi avut o limită la generozitatea sa. Dar, deocamdată, Harvath primea un salariu sănătos din partea Serviciilor Secrete pentru a-şi folosi abilităţile sale în domeniul operaţiunilor speciale. Şi, pe deasupra, mai era şi o întorsătură de situaţie. Pentru prima dată, era stăpân pe el însuşi. Nu exista o structură de comandă care să-i spună unde să fie şi ce să facă. Sigur, se aştepta ca el să raporteze şi o făcuse de la ambasadele SUA din Hong Kong şi Berna, dar în afară de asta, era pe cont propriu. I se dăduse carte albă, şi asta pentru un motiv întemeiat. Preşedintele şi cei mai apropiaţi de el ştiau că agentul Scot Harvath îşi îndeplinea misiunile indiferent de costuri. Pentru el, nu exista altă opţiune decât succesul total.

S-a urcat într-unul dintre taxiurile comune, cunoscute de israelieni sub numele de sherut, care erau mereu aliniate în faţa aeroportului. Când a fost plin, s-a îndepărtat de bordură şi a început drumul de douăzeci şi opt de mile până la Ierusalim.

Dubele funcţionau pe un traseu fix.

Nu existau opriri prestabilite; pasagerii îi indicau pur şi simplu şoferului când doreau să coboare. Deşi duba ar fi durat mai mult până la hotelul său decât un taxi obişnuit, Harvath a preferat anonimatul sherut-ului şi oportunitatea pe care i-o oferea de a se reîntâlni în linişte în cultura israeliană.

O oră şi jumătate mai târziu, Harvath a coborât din sherut pe Nablus Road, în inima oraşului antic Ierusalim. Mirosurile şi sunetele se strecurau în mod constant prin ferestrele deschise ale dubei, dar abia când a ieşit afară, numeroasele amintiri i-au revenit. Ierusalimul avea o aură specială, o anumită magie, cu un parfum de pericol mereu prezent. Ierusalimul din trecutul său, pe care îl cunoscuse în timpul zilelor sale de SEAL, îl atrăgea acum înapoi pentru a deveni parte din prezentul său. S-a simţit brusc bântuit de un sentiment de presimţire. Era acelaşi sentiment pe care îl experimentase într-o noapte, cu multe luni în urmă, în sala de şedinţe de la Casa Albă, în timp ce urmărea desfăşurarea Operaţiunii „Întoarcerea rapidă” pe monitoarele cu ecran plat din întreaga încăpere.

Sentimentul crescuse în intensitate în timp ce îi privea pe soldaţi apropiindu-se de ţinta lor.

Câteva clipe mai târziu, a asistat la ambuscada şi la uciderea întregii echipe şi a tuturor agenţilor de sprijin, cu excepţia unuia, care erau agenţi ai serviciilor secrete israeliene. Singurul supravieţuitor al misiunii condamnate dispăruse din peisaj imediat după aceea. Existau chiar zvonuri că murise, dar

inteligenţa lui Harvath îl făcea să creadă contrariul. Era acest om pe care se afla în Israel pentru a-l întâlni şi, spera el, pentru a-l folosi în avantajul său.

Harvath şi-a luat geanta şi s-a uitat la faţada vechiului Hotel Jerusalem.

Înţelepciunea convenţională ar fi făcut să se creadă că într-o ţară devastată de război precum Israelul, hotelurile mari, de tip occidental, erau cele mai sigure, dar Harvath ştia altceva. Dacă ar fi existat acte de terorism local, acestea ar fi fost comise de palestinieni împotriva unor ţinte majore israeliene sau occidentale. Nimeni nu şi-ar pierde timpul cu un hotel mic ca acesta, mai ales unul cu legături arabe atât de puternice.

Acestea erau motivele tactice ale lui Harvath; motivele sale personale erau altele.

Hotelul Jerusalem era perfect situat la mai puţin de o sută de metri de Poarta Damascului şi de Oraşul Vechi. Acesta se afla în interiorul unui vechi conac arab din piatră calcaroasă cremoasă tăiată groasă, accentuată cu tencuieli arabe. Cele paisprezece camere erau amenajate cu mobilier arabesc, iar arhitectura tradiţională includea ferestre arcuite, tavane înalte, podele din dale şi chiar o grădină de viţă-de-vie retrasă. Singurul lucru mai bun decât preţul, mai mic de o sută de dolari pe noapte, era că aceeaşi familie conducea hotelul încă din anii '60, şi nu se putea găsi nicăieri altundeva în Ierusalim servicii mai bune sau mai prietenoase.

După ce şi-a despachetat bagajele, Harvath s-a întors jos şi a chemat un taxi, dându-i şoferului adresa unuia dintre restaurantele sale preferate, Le Tsriff, la numărul 5 de pe strada Horkanos. Şoferul era un bărbat vorbăreţ care l-a întrebat imediat pe Harvath de unde era.

Harvath a dat răspunsul său standard, neameninţător, „Canada” şi a purtat o conversaţie cu bărbatul până când au ajuns la restaurant.

Locul era exact aşa cum şi-l amintise. Deşi decorul lăsa puţin de dorit, el se afla aici pentru a mânca, nu pentru a face o fotografie pentru Architectural Digest. I s-a arătat o masă în zona pitorească de luat masa în aer liber, unde s-a bucurat de o masă excelentă.

După cină, Harvath a decis să facă o plimbare. Învăţase de mult timp să profite de momentele de linişte acolo unde le găsea. Cine ştia ce va aduce ziua de mâine?

A încercat să ignore securitatea intensă a Ierusalimului şi s-a concentrat în schimb asupra istoriei oraşului în timp ce a urmat drumul Jaffa şi a intrat în Oraşul Vechi prin Poarta Jaffa. S-a plimbat prin cartierul armean, a trecut pe lângă Catedrala creştină Sfântul Iacob şi a intrat în cartierul evreiesc, până când s-a trezit în piaţa de lângă Zidul de Vest. Deşi era târziu în noapte, oamenii încă îşi mai puneau bucăţile de hârtie cu dorinţele lor pentru Dumnezeu în spaţiile din ziduri. Scot s-a gândit la Claudia şi a încercat să îşi amintească faptul că totul se întâmplase spre bine. Chiar şi aşa, a scris totuşi ceva pe o bucată mică de hârtie şi a aşezat-o între două dintre pietrele vechi şi erodate.

La Arcul Ecce Homo, s-a întors pentru a admira Domul Stâncii strălucitor de luminat.

Întregul Munte al Templului, cu Domul Stâncii, Domul Lanţului, Moscheea al-Aqsa şi Muzeul de Artă Islamică, era centrul credinţei musulmane din Ierusalim. De asemenea, devenise cea mai disputată bucată de imobil în conflictul arabo-israelian -recunoscută ca teren sacru de ambele părţi.

Faptul că trei dintre cele mai mari religii din lume puteau avea trei dintre cele mai sfinte locuri ale lor strânse laolaltă în spaţiul minuscul al Oraşului Vechi al Ierusalimului şi totuşi adepţii lor aveau o asemenea dificultate imensă în a se înţelege îl nedumerise întotdeauna pe Harvath.

Religiile ar fi trebuit să reprezinte toleranţa. Dar, la fel ca orice altceva în viaţă, învăţase Harvath, nu neapărat filozofia era defectă, ci mai degrabă fiinţele umane care încercau să o interpreteze.

De la Poarta Damascului, a fost o scurtă plimbare înapoi la Hotelul Ierusalim. Student al istoriei şi războinic el însuşi, Harvath a reflectat la toate distrugerile şi morţile care au fost provocate în numele religiei.

Se îndoia că Dumnezeu susţinea ceva din toate acestea. Un tip de la Delta Force pe care Scot îl cunoscuse cândva a spus-o cel mai bine. Bărbatul fusese crescut ca protestant şi se căsătorise cu o fată catolică irlandeză. În cadrul consilierii matrimoniale obligatorii de dinainte de Cana, preotul l-a întrebat pe mirele plin de speranţă cum credea că va decurge căsătoria lor, având în vedere trecutul lor religios diferit. Agentul Delta Force a răspuns rapid: „Ca să vă spun adevărul, părinte, nu cred că Dumnezeu are o echipă de fotbal favorită sau o religie favorită”.

Prietenul său rezumase destul de bine situaţia, credea Harvath, şi cu un strop de umor pe deasupra. Preotul, însă, nu s-a amuzat. El era de la Notre Dame.

Reflectarea acestei poveşti îl făcea în mod normal pe Scot să zâmbească, dar nu şi în această seară. Un aer ameninţător plutea deasupra oraşului, ca şi cum ceva rău era pe cale să se facă cunoscut.

8 În timp ce Domul Stâncii ar fi putut fi bijuteria coroanei din Ierusalim, Moscheea al-Aqsa adiacentă era principalul loc de cult islamic al oraşului. Din acest punct se spunea că profetul Mahomed s-ar fi înălţat la cer. Tot de aici îşi luaseră numele Brigăzile Martirilor al-Aqsa, infama facţiune palestiniană care chinuia de mult timp Israelul cu nenumărate atentate sinucigaşe cu bombă şi alte atacuri teroriste mortale. Slujba de rugăciune de vineri la prânz de la al-Aqsa atrăgea întotdeauna mulţimi enorme de musulmani devotaţi.

Cea mai mare parte a faţadei Moscheii, precum şi faţadele altor câteva clădiri de pe Muntele Templului, erau supuse unor renovări foarte necesare şi erau acoperite cu schele. Eşafodajul era acoperit cu reprezentări din ţesături în mărime naturală a modului în care va arăta fiecare clădire când va fi finalizată. În timp ce pământul crăpat şi prăfuit al Muntelui Templului se cocea în soarele arzător al verii, singurul indiciu de briză era fluturarea ocazională a uneia dintre reprezentările arhitecturale complicate.

Când rugăciunile s-au terminat, credincioşii s-au îndreptat cu conştiinciozitate pe coridorul lung al-Aqsa spre ieşire. Deşi mulţi s-ar fi bucurat să zăbovească în răcoarea interiorului moscheii, era doar prânzul unei zile de vineri şi existau comisioane şi slujbe importante la care trebuiau să ajungă.

Mii de oameni au ieşit afară şi au început să se îndrepte spre numeroasele porţi antice care duceau de la Muntele Templului înapoi în Oraşul Vechi al Ierusalimului. Cei care nu aveau angajamente urgente s-au oprit la fântâna sfântă Al-Kas şi au stat de vorbă.

În timp ce ultimii credincioşi se îndreptau spre zona puţin împădurită de afară, un jet de focuri de mitralieră a sărit din spatele faţadei de ţesătură a schelei moscheii. Într-o clipă, piaţa a fost cuprinsă de o furtună de panică, în timp ce trupurile erau tăiate în două de gloanţe de calibru mare. Pământul palid, cândva uscat, a curs rapid purpuriu cu râuri de sânge. În timp ce mulţimea înnebunită alerga din faţa moscheii spre ceea ce sperau să fie siguranţă, un alt curs de foc cu plumb a izbucnit de pe schelele Domului învăţăturii din apropiere. Credincioşii musulmani, precum şi mulţimea de turişti, fugeau pentru a-şi salva viaţa. Protocolul religios care dictează ca nemusulmanii să fie restricţionaţi să folosească doar două dintre numeroasele porţi care duceau de la Muntele Templului era aproape uitat. Singurul lucru la care se gândeau evreii, creştinii şi musulmanii deopotrivă era să scape cu viaţă.

Deşi forţele de securitate se aflau la faţa locului, nu s-a putut face nimic pentru a opri măcelul.

Mitralierele au măcelărit mulţimea şi clădirile din jur în mai puţin de două minute. Odată ce rezervele lor de muniţie s-au epuizat, armele au tăcut.

Dintr-o dată, din vârful schelei care acoperea Colegiul de Gramatică, s-a auzit zgomotul mortal... zgomotul... zgomotul... zgomotul a trei gloanţe de mortier. Proiectilele atârnau în aer ca nişte lovituri perfecte din NFL, iar apoi au coborât urlând înapoi spre pământ. Primele două şi-au atins ţinta cu o precizie devastatoare, iar exploziile au făcut găuri uriaşe în Cupola aurită a Stâncii, curmând vieţile a treizeci şi două de persoane aflate înăuntru. Cel de-al treilea proiectil a căzut într-o zonă foarte populată din cartierul musulman, chiar la nord de Muntele Templului, ucigând alte zeci de persoane. A fost cel mai grav atac terorist din istoria Ierusalimului.

9 Înapoi la hotelul Jerusalem, Scot Harvath stătea afară, în restaurantul însorit din terasa cu grădină a hotelului, citind The International Herald Tribune, când a început focul de mitralieră. Chiar şi de la această distanţă, îşi dădea seama că provenea de la o armă de calibru greu şi că dura mult mai mult decât majoritatea incidentelor de acest gen. În mod normal, Ierusalimul nu era locul unor schimburi de focuri prelungite. Acestea erau rezervate teritoriilor ocupate, dar chiar şi acestea au fost efectuate în rafale, nu într-un flux continuu de foc.

Apoi au urmat exploziile tirurilor de mortier – a treia şi ultima explozie sunând prea aproape de hotel pentru gustul lui Harvath. Cam atât despre teoria lui de a fi în siguranţă la un hotel deţinut şi operat de o minoritate. Deodată, aerul s-a umplut de sunetul disperat al sirenelor care se grăbeau să ajungă la faţa locului. Harvath a fost tentat să investigheze, dar apoi s-a gândit mai bine. Trebuia să rămână pe loc şi să-l aştepte pe omul care spera să ia legătura cu el.

Înainte de a părăsi Elveţia, Harvath îşi petrecuse zile întregi dând telefoane şi trimisese nenumărate e-mailuri încercând să dea de urma unui bărbat pe nume Ari Schoen. Fusese unul dintre cei mai buni agenţi Mossad şi făcuse parte din contingentul israelian desemnat pentru Operaţiunea Întoarcerea Rapidă. La scurt timp după misiune, israelienii au susţinut că acesta murise, dar Harvath credea altceva.

Prin intermediul reţelei sale extinse de contacte, Harvath reuşise să-l localizeze pe omul evaziv, care părea să fie în viaţă.

Harvath spera că Schoen ar putea să-i spună ceva, orice, despre ceea ce se întâmplase în acea noapte şi cine coordonase ambuscada.

După incidentul de pe Muntele Templului, Harvath şi-a petrecut restul zilei şi cea mai mare parte a nopţii în interiorul hotelului, lipit fie de televizorul care fusese amplasat în restaurantul din grădină, fie de cel din camera sa.

În după-amiaza următoare, la jumătatea prânzului, un băiat de serviciu i-a adus un pachet la masă.

Harvath i-a dat un bacşiş de câţiva shekeli şi, după ce băiatul s-a întors înăuntru, a deschis-o cu grijă. Înăuntru se afla un telefon digital. Niciun bilet şi niciun număr, doar telefonul.

Cum acesta era deja pornit, Harvath l-a aşezat pe masa de lângă el şi a aşteptat.

În câteva minute, telefonul a sunat.

„Shalom”, a spus Harvath în timp ce a deschis telefonul şi l-a ridicat la ureche.

„Domnule Harvath, ce bine că vorbiţi limba noastră”, a răspuns bărbatul de la celălalt capăt al firului.

Avea o voce gravă, accentuată de un şuierat gros.

„Ştiu destule pentru a mă descurca”.

„Şi suficient pentru a alege un hotel discret, dar excelent”.

„Încep să am îndoieli cu privire la locaţia sa”.

„Fără îndoială că vă referiţi la atacul de pe Muntele Templului”, a spus vocea.

„Fără îndoială.”

„Un incident nefericit şi care mă tem că m-a împiedicat să vă contactez mai devreme; dar, în faţa terorii şi agresiunii arabe împotriva poporului israelian, era inevitabil ca israelienii să folosească în cele din urmă aceleaşi tactici.”

„Deci, acesta a fost un atac israelian împotriva arabilor?”, a întrebat Harvath.

„Într-adevăr. Două mitraliere telecomandate de pe Muntele Templului au deschis focul asupra unei mari mulţimi de musulmani care ieşeau de la slujba de prânz de la Moscheea al-Aqsa.”

„Să deschizi focul asupra unui grup de oameni nevinovaţi nu mi se pare foarte civilizat. La asta a ajuns Israelul?”

„Pentru unii, da”.

„Cine? Mâna lui Dumnezeu?”

„Sunt convins că în cursul zilei de astăzi ziarele şi posturile de televiziune vor da vestea că Mâna lui Dumnezeu îşi asumă meritele pentru acest atac recent. Deşi mulţi israelieni detestă violenţa, acest grup a ajuns aproape la un statut de cult printre tineri şi bătrâni deopotrivă.”

„Păreţi foarte bine informat, domnule Schoen.”

„Veţi constata că sunt extrem de bine informat, dar vă rog să vă abţineţi de la a-mi rosti numele în public. Ştiu că telefonul este digital, dar tot trebuie să fim atenţi. Acum, am încredere că aţi avut un prânz bun?”

„Destul de bine.”

„Excelent. Un taxi alb vă va aştepta în faţa Porţii Damascului dinspre Oraşul Vechi. Şoferul poartă o haină sport maro. Spuneţi-i că doriţi să fiţi dus la un magazin de antichităţi de renume, iar el vă va aduce la mine.”

„Şi unde vă aflaţi, mai exact?”.

„Aş prefera să nu spun, domnule Harvath. Precauţiile mele de securitate pot părea un pic extreme, dar credeţi-mă, sunt în interesul meu. Vă rog, să nu pierdem timpul.

Şoferul a fost instruit să nu aştepte mai mult de cinci minute. Vă voi explica totul odată ce veţi fi aici.”

Lui Harvath nu-i plăcea rutina de camuflaj şi pumnal, dar nu prea avea de ales decât să se conformeze.

Şoferul nu a scos niciun cuvânt, în timp ce se îndrepta spre nord-vest, pe drumul Jaffa, îndepărtându-se de Oraşul Vechi. Harvath a observat umflătura unei arme destul de mari sub haina sport şi a ghicit că acesta nu era un taximetrist obişnuit.

În cele din urmă, taxiul a oprit în faţa unei clădiri vechi cu patru etaje din popularul cartier Ben Yehuda. Vitrina magazinului era formată în principal din două vitrine mari, înghesuite de mobilier antic, tablouri şi obiecte fixe.

Pe semnul aurit de deasupra intrării scria: „Thames & Cherwell Antiques”, urmat de traduceri în ebraică şi arabă.

Cu o lipsă totală de ceremonie, şoferul a deschis încuietorile electrice şi a dat din cap spre stânga, indicându-i lui Scot să coboare din taxi şi să intre în magazin.

„Bănuiesc că nu-mi vei deschide uşa, aşa că probabil că acesta este un rămas-bun. Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră”, a spus Harvath în timp ce cobora din taxi.

Odată ce pasagerul său a ajuns pe trotuar, şoferul a apăsat un comutator sub bord, iar uşa s-a închis automat.

O şmecherie ingenioasă, s-a gândit Harvath în timp ce taxiul se îndepărta în viteză pe stradă.

Când a intrat în magazin, un clopoţel de alamă deasupra uşii a anunţat sosirea lui Harvath. A aşteptat o clipă şi, când nu a apărut nimeni, a început să se uite prin camera slab luminată. Acesta era plin de tapiserii, mobilă şi nu mai puţin de bibelouri decolorate.

Când s-a apropiat de o uşă îngustă de mahon, o serie de beculeţe într-o placă de alamă au trecut de la roşu la verde şi uşa s-a deschis cu un clic.

Un alt truc frumos, s-a gândit Harvath în timp ce a tras uşa spre el pentru a descoperi un mic lift cu panouri de lemn. Odată intrat înăuntru, a aşteptat ca uşa să se închidă singură, ceea ce s-a şi întâmplat, iar apoi liftul a început să urce încet. A aşteptat o secundă ca muzica de la lift să pornească şi, când nu a făcut-o, a început să fredoneze pentru sine „Fata din Ipanema”.

Încă fredona când liftul s-a oprit şi uşa s-a deschis într-un hol lung, a cărui podea era acoperită de un patinoar oriental cu modele complicate. Pereţii erau vopsiţi într-un verde pădure intens şi erau tapetaţi cu gravuri înrămate cu vânătoare de vulpi, pescuit cu musca şi abaţii prăbuşite. În timp ce Scot înainta, a observat senzori cu infraroşu plasaţi la fiecare câţiva metri şi a ghicit că, probabil, existau plăci sensibile la presiune sub patină. Acesta era un om care îşi lua foarte în serios măsurile de securitate.

La capătul holului, Scot s-a trezit într-o încăpere foarte mare, mai slab luminată decât magazinul de la parter. Era lambrisat de la podea până la tavan, la fel ca şi liftul, cu un lemn bogat, profund colorat. Cu şemineul său, masa de biliard, scaunele şi canapelele din piele supraîncărcată, părea mai degrabă un club al unui gentleman britanic decât biroul de la etajul superior al unui magazin din Ierusalimul de Vest.

„Îmi cer scuze pentru subterfugiu, domnule Harvath”, a venit vocea lui Schoen din colţul îndepărtat al camerei.

Harvath a aruncat o privire prin semiobscuritate şi abia dacă l-a putut distinge. Stătea lângă o pereche de draperii grele de mătase, care fuseseră strânse la ferestre.

„Există anumiţi oameni care, dacă ar şti că sunt încă în viaţă, şi-ar dori foarte mult să mă vadă mort. Aşa că, fac ceea ce trebuie să fac”, a continuat el. „Aş fi bucuros să ridic puţin luminile, dar vreau să vă avertizez că s-ar putea să vă fie greu să îmi găsiţi apariţia.”

„Cred că mă pot descurca”, a răspuns Harvath.

„Lumini!”, a poruncit Schoen, iar nivelul de lumină din cameră a început să crească încet, până când a spus: „Ajunge”.

Ochii lui Harvath puteau vedea acum că bărbatul stătea într-un scaun cu rotile. Când Schoen s-a rostogolit mai aproape, Scot a putut vedea că mâinile, faţa şi gâtul bărbatului fuseseră teribil de arse. Chiar dacă Harvath a fost uşor luat prin surprindere de apariţia sa, nu a permis ca faţa sa să arate ceea ce simţea.

Costumul lui Schoen era albastru marin, iar el purta o cămaşă albă cu o cravată regimentală britanică. O pătură de tartan albastru şi verde era aşezată peste picioarele lui. Acum, că îl vedea pe bărbat în persoană, Harvath şi-a dat seama că bâlbâiala lui provenea din faptul că o bună parte din buze îi fuseseră arse de pe faţă.

„Vă rog, domnule Harvath. Luaţi loc.” Vă rog, domnule Harvath... „Mulţumesc”, răspunse Scot în timp ce se aşeză într-unul dintre fotoliile club din piele de culoarea sângelui de bou şi aruncă o privire la fotografiile cu ramă argintie pe care bărbatul le poziţionase pe o masă de consolă adiacentă.

„Sunteţi un om al whisky-ului, domnule Harvath?”

„Whisky scoţian, da.”

„Un om după inima mea.”

Schoen s-a îndreptat spre un glob antic şi a ridicat emisfera nordică cu balamale. A luat două pahare şi o sticlă, le-a aşezat pe o tavă pe braţele scaunului său cu rotile şi s-a întors cu rotile lângă scaunul în care stătea Harvath.

„Nouăsprezece şaizeci şi trei Black Bowmore”, a spus el în timp ce a aşezat tava pe mica măsuţă dintre ei.

„Uitaţi-vă la culoarea asta, domnule Harvath. Negru ca smoala, cum ar spune prietenii mei britanici.”

„Foarte frumos”, a răspuns Harvath, în timp ce bărbatul a început să toarne.

„Whisky-ul a fost puternic sherry şi a fost învechit foarte mult timp. De acolo provine această culoare magnifică.”

„L'chaim”, a spus Harvath, ridicând paharul în semn de toast.

„Dumnezeu să binecuvânteze America şi să o salveze şi pe regină”, a spus Schoen cu un zâmbet deformat.

Au savurat scotch-ul rar în tăcere pentru o clipă.

Aşa era natura afacerilor în Orientul Mijlociu. Mai întâi s-a oferit o băutură răcoritoare, apoi s-au purtat conversaţii politicoase, până când, în cele din urmă, participanţii au ajuns la punct. Negocierile chiar şi pentru cele mai mici elemente puteau dura zile întregi. Dar, cum bărbatul care stătea lângă el era un fost agent de informaţii, Harvath spera ca lucrurile să se mişte ceva mai repede.

„Am observat că eşti destul de anglofil”, a spus Scot.

„Am fost stabilit la Londra pentru o perioadă foarte lungă de timp”.

„Este un oraş frumos.”

„Într-adevăr. Iar peisajul rural este uimitor. În special Cots-wolds”.

„Aţi petrecut mult timp în mediul rural cât timp aţi stat în Anglia?”

„Da, mi-am vizitat fiul destul de des.”

„Serios? Cu ce se ocupă?”

„A vâslit la universitate acolo, dar acum a decedat.”

„Îmi pare rău.”

„Şi eu. Toţi la timpul potrivit sunt chemaţi la Dumnezeu. Unii, însă, sunt chemaţi prea devreme şi pentru motive greşite.

Pierderea fiului meu este cel mai greu lucru pe care a trebuit să îl suport vreodată, dar nu pentru asta vă aflaţi aici. Este o caracteristică amuzantă a celor bolnavi; învăţăm să trăim în amintirile noastre, trecutul fiind adesea cea mai plăcută parte a vieţii noastre, şi adesea uităm de noi înşine în prezenţa oaspeţilor. Ziua mea va veni în cele din urmă, dar, în timp ce aştept, hai să vorbim despre motivul pentru care eşti aici.”

„Sunt aici pentru că am nevoie de informaţii”.

„Vrei să ştii ce s-a întâmplat în acea noapte în Sidon?”

„Da.”

„Ca să ne economisim timp amândurora, de ce nu-mi spui ce ştii deja?”.

„În noaptea în care Operaţiunea „Rapid Return” a fost atacată în ambuscadă, mă aflam în sala de situaţii de la Casa Albă. Am văzut totul până la intrarea echipei noastre de operaţiuni speciale în clădirea în care se credea că este ţinut preşedintele. Apoi a avut loc explozia.

Aţi făcut parte din echipa israeliană de pe teren care a acordat sprijin logistic şi aţi fost singurul supravieţuitor. La scurt timp după aceea, Mossad-ul te-a declarat mort. De ce?”

„După explozie, am încercat să aflu dacă mai existau şi alţi supravieţuitori. Nu am văzut niciuna, dar am văzut altceva”.

„Ce?”

„Cineva care nu avea ce căuta acolo.”

„Ce vrei să spui?”

„Nu făcea parte din echipa de misiune şi se purta mult prea calm, având în vedere ceea ce tocmai se întâmplase. Îmi amintesc că mă gândeam că era cumva implicat în explozie şi probabil că rămăsese în urmă pentru a se asigura că treaba a fost făcută.”

„Ce ai făcut?”

„Nu puteam face prea multe. Eram prea grav rănit.

Am ridicat pistolul şi am încercat să trag în el, dar a scăpat.”

„Cum arăta?”, a întrebat Harvath.

„Nu l-am putut vedea foarte bine, dar este evident că s-a uitat bine la mine.”

„De ce spui asta?”

„După acea noapte, am fost supus la multe operaţii lungi şi dureroase. Ca să scurtez povestea, în timp ce eram în convalescenţă, bărbatul a reapărut şi a încercat să mă omoare.”

„Cum poţi fi sigur că a fost aceeaşi persoană?”.

„Din cauza ochilor.”

Corpul lui Harvath s-a încordat.

„Niciodată în viaţa mea nu am văzut ochi ca aceia”, a continuat Schoen cu o voce lentă şi deliberată. „Erau argintii, de culoarea unor lame de cuţit reci şi lustruite.”

Liniştea a umplut camera timp de câteva clipe. Schoen atinsese un punct sensibil. Tăcerea lui Harvath era o recunoaştere a faptului că el însuşi cunoştea prea bine acei ochi argintii.

„Dar de ce ar fi vrut să te ucidă?” a întrebat Harvath, încercând să desluşească implicaţiile relatării lui Schoen.

„Cred că el crede că i-am văzut faţa şi că l-am putut identifica. Anonimatul teroriştilor este adesea cea mai bună armă a lor, mai ales în zilele noastre. Ultimul lucru de care aveau nevoie era cineva care să-i identifice în faţa unui tribunal internaţional sau, şi mai rău, să organizeze o campanie pentru a-i depista şi a-i elimina. Eram un capăt liber care trebuia să fie legat.”

„Deci, ce s-a întâmplat?”

„S-a întâmplat ca doi colegi de-ai mei să vină în vizită destul de neaşteptat în acea seară.

Au sosit la timp. Nu eram în stare să mă apăr. L-au surprins pe ucigaş, iar acesta a sărit de la fereastra de la etajul doi al camerei mele de spital. Unul dintre colegii mei l-a urmărit, dar bărbatul a reuşit să scape. La scurt timp după aceea, am fost mutat într-o instituţie secretă pentru a-mi finaliza reabilitarea.”

„Şi de atunci te-ai ascuns?”

„Eu nu văd asta ca pe o ascundere, domnule Harvath. O privesc ca pe un fel de pensionare anticipată. Am reuşit să mă menţin în joc şi să dorm noaptea. Nu mulţi oameni pot face asta.”

„E adevărat, dar dacă eu te-am găsit, ce ar putea opri pe altcineva?”.

„M-aţi găsit pentru că am vrut să mă găsiţi. Avem un interes comun, tu şi cu mine."

„Care este?"

„Amândoi vrem să punem mâna pe cel care a fost responsabil pentru explozia care a ucis echipa ta de operaţiuni speciale şi m-a transformat în cochilia de om pe care o vezi în faţa ta."

„Ai vreo pistă?"

„Da."

„Aţi acţionat în consecinţă?"

„În felul meu, da."

„Dar guvernul vostru? „Aţi pierdut agenţi buni şi în această misiune."

„Aceasta este o situaţie delicată, aşa cum spuneţi voi, americanii. Guvernul meu pare fie că nu poate, fie că nu vrea să încheie această chestiune, chiar dacă am reuşit să adun ceea ce consider că sunt dovezi considerabile."

„Nu pot să înţeleg de ce, dar vă pot garanta că guvernul meu are toate intenţiile de a aduce în faţa justiţiei pe oricine a fost implicat în uciderea agenţilor noştri."

„Mă bazam pe asta".

„Ei bine, continuaţi să număraţi. Voi avea grijă personal ca fiecare dintre ei să plătească. Am făcut o promisiune şi am sprijinul deplin al Statelor Unite."

„Excelent. De ce nu-ţi iei băutura şi să mă urmezi. Vreau să vă arăt ce am reuşit să adun până acum."

Schoen nu s-a grăbit să expună dovezile pe care le adunase şi teoria sa. Când a terminat, Scot a putut înţelege de ce guvernul israelian era sceptic. Orice probă examinată separat nu era decât circumstanţială. Chiar şi adunând totul la un loc, existau încă găuri uriaşe, dar, în apărarea lui Schoen, exista un oarecare tipar, mai ales atunci când a completat spaţiile goale şi a explicat care credea el că este adevărata poveste.

„Interesant", a spus Harvath, în timp ce îşi scurgea ultimul pahar de Bowmore.

„Este mai mult decât interesant, domnule Harvath; este concludent."

Scot ştia că era o bănuială bună, dar era departe de a fi concludentă. Schoen îşi dorea atât de mult să se răzbune încât putea să simtă gustul, ca o bilă în gât. Lui Harvath îi părea rău pentru el.

Viaţa lui era ruinată. Singurul său fiu era mort, iar el voia să tragă pe cineva la răspundere pentru ceea ce se întâmplase cu lumea, lumea lui. Cineva trebuia să plătească. Harvath cunoştea acest sentiment. Existau unele lucruri în viaţă care nu puteau fi niciodată iertate sau uitate.

Ambuscada care a anihilat echipa Rapid Return şi l-a ars atât de teribil pe Ari Schoen a fost unul dintre acele lucruri.

„Ari, îţi dau cuvântul meu. Oricine se află în spatele acestui lucru, îl voi doborî.”

„Vreau să fiu acolo când se va întâmpla”, a spus Schoen.

„Asta e o promisiune pe care nu o pot face.”

„Atunci măcar ţine-mă la curent. Am acces la o mulţime de surse şi la o mulţime de informaţii. Aş putea fi foarte valoros pentru tine. Gândiţi-vă la mine ca la un fel de om din spatele cortinei.”

„Să-ţi spun ceva. Am de gând să cercetez mai departe şi poate că aş fi dispus să vă împărtăşesc informaţii, dar este o stradă cu două sensuri. Mă aştept să mă pui la curent cu tot ce afli.”

„S-a făcut.”

Au făcut schimb de numere de telefon securizate, iar Scot i-a mulţumit din nou pentru scotch. Schoen i-a arătat liftul şi şi-au dat mâna. Harvath nu fredona în timp ce cobora. Se simţea groaznic pentru acel om.

Acestea fiind spuse, toată lumea ştia că exista un risc inerent în această slujbă. Era unul dintre acele lucruri la care se gândeau mereu agenţii operativi – „să fie omorâţi, sau mai rău”. Schoen era un exemplu perfect de ceea ce putea fi „sau mai rău”. Scot se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine ca Schoen să moară în acea noapte.

10 Harvath a ieşit din Thames & Cherwell Antiques, a virat la stânga şi se îndrepta spre Jaffa Road când a auzit un scârţâit de cauciucuri.

În momentul în care s-a întors să caute sursa zgomotului, trei bărbaţi au sărit dintr-o maşină parcată chiar în faţa lui. Erau solizi, cu muşchii bombându-le sub hainele de costum.

Îmbrăcămintea lor la modă părea ciudat de deplasată.

Fiecare pereche de ochi era fixată într-o privire rece şi dură în timp ce se apropiau de el.

„Despre ce este vorba?” Harvath a întrebat, dar bărbaţii nu au răspuns.

În acel moment, Harvath a auzit din nou un scârţâit de cauciucuri, de data aceasta în timp ce o dubă albă a unui brutar a intrat pe strada de lângă ei şi s-a oprit. Când uşa laterală a început să se deschidă, a ştiut că mica lor petrecere era pe cale să ia amploare. Harvath nu a aşteptat ca alţi bărbaţi să coboare din dubă.

Cu o lovitură rapidă, l-a pocnit pe bărbatul de vizavi în trahee şi l-a privit cum se prăbuşeşte pe trotuar ca o păpuşă de hârtie şubredă. Ceilalţi doi bărbaţi s-au năpustit asupra lui într-o clipă. Primul bărbat a făcut greşeala de a se năpusti asupra gulerului lui Harvath. Harvath i-a apucat mâna şi i-a îndoit-o înapoi peste antebraţ, într-o mişcare cunoscută în arta japoneză a aikido sub numele de kotegaeshi. Bărbatul a aterizat cu spatele pe trotuar. Când al doilea bărbat a venit spre el, Harvath a inversat energia atacului

său şi l-a aruncat cu o mişcare cunoscută sub numele de irimi nage. Capul bărbatului s-a lovit de aripa unei maşini din apropiere, provocându-i o tăietură mare şi sângerândă deasupra ochiului drept.

Primul atacator pe care Harvath îl pusese la pământ se redresase şi acum sărea de pe trotuar. Harvath l-a întâmpinat la jumătatea drumului cu un cot bine balansat, lovindu-l pe bărbat în plină gură. A urlat de durere în timp ce scuipa sânge şi dinţi pe stradă.

Înainte ca Harvath să poată face o altă mişcare, un al doilea grup de bărbaţi a sărit din dubă şi l-a imobilizat. Cineva a scos un pistol hipo şi i-a înfipt vârful ascuţit în umăr. Drogul funcţiona imediat. Vederea lui Harvath a început să se întunece, dar nu înainte de a vedea o faţă pe care credea că o recunoaşte.

11 Când Harvath şi-a revenit, a putut distinge sunetul motoarelor de avion şi a ştiut că se afla într-un fel de avion.

A încercat să îşi mişte braţele, dar când ochii au început să se concentreze, a văzut că era încătuşat de scaun. Bărbatul al cărui cap îl izbise mai devreme de aripa maşinii îi lua tensiunea arterială.

„Se pare că-şi revine”, a spus bărbatul, care purta două bandaje tip fluture deasupra ochiului.

În timp ce o siluetă a apărut din cabina de pilotaj, Harvath s-a uitat în jur şi şi-a dat seama că micul avion privat era plin de alţi câţiva pasageri, toţi mai mult sau mai puţin de aceeaşi constituţie şi cu aceeaşi privire „nu te pune cu mine”. Înainte ca Harvath să poată spune ceva, bărbatul care ieşise din cabina de pilotaj s-a tras lângă el şi a spus: „Se pare că frumoasa adormită s-a trezit în sfârşit”.

Harvath avusese dreptate. Îl recunoscuse, într-adevăr, pe unul dintre bărbaţii care îl atacaseră în Ierusalim. „Măi, măi, măi. Dacă nu cumva e Rick, Ticălosul, Morrell. A trecut mult timp”, a spus el.

„Nu destul de mult timp”, răspunse bărbatul.

„Să vedem aici”, a continuat Harvath: „ajutor de calitate inferioară, un avion privat, capacitatea de a mă scoate din ţară şi cineva suficient de nebun să finanţeze toate astea şi să te pună pe tine la conducere. Încă mai lucrezi pentru CIA, Ricky?”.

„Nu eşti deştept. Totuşi, tot nu ştii cum să-ţi ţii fundul departe de o praştie, nu-i aşa? „Te-ai enervat destul de tare, Harvath.”

„Ştiu. A fost foarte necreştinesc din partea mea să nu-ţi dau acel împrumut pentru operaţia de schimbare de sex. Încă mai cred că vei regreta, dar dacă te-ai gândit bine şi este ceea ce îţi doreşti cu adevărat, atunci te susţin sută la sută. Dezleagă-mă şi îţi scriu un cec.”

Trei locuri mai în spate, cineva a chicotit.

„Taci din gură!”, a răbufnit Morrell, care apoi s-a întors spre Harvath. „Ştii, niciodată nu m-am gândit prea mult la simţul tău al umorului.”

„De fapt, Ricky, tu nu te-ai gândit niciodată la mare lucru – nici la onoare, nici la integritate, nici la caracter... şi de aceea ai eşuat ca SEAL. Dar până când locuri precum CIA nu-şi vor ridica standardele de angajare, cred că cei ca tine vor avea mereu o slujbă."

Morrell s-a apropiat şi i-a zâmbit lui Harvath, dar nu a fost cu bunăvoinţă. „Aveam permisiunea deplină de a te aduce aici prin orice mijloace necesare; viu sau nu. Aş fi putut cu uşurinţă să trec cu vederea o bulă de aer în hipo şi să te las să mori pe stradă în Ierusalim, aşa că nu-mi vorbi mie despre integritate şi caracter. Suntem exact la fel, tu şi cu mine."

„Aici te înşeli, Morrell. Tu şi cu mine nu semănăm deloc. Niciodată nu am fost. Nu-mi place politica ta şi nu-mi place felul în care faci afaceri."

„O să ţin minte asta data viitoare când mi se va cere să mă folosesc de discreţia mea pentru a te aduce aici. Acum, e un zbor lung până în Virginia. Pot să vă aduc ceva?"

„Sigur, mai întâi vreau un cocktail şi apoi vreau nişte răspunsuri. Cine naiba te-a autorizat să mă iei şi despre ce e vorba? Şi dacă tot suntem aici, scoate-mi cătuşele astea."

„Nu, nu prea cred. Cred că aş prefera să rămâi unde eşti. În ceea ce priveşte răspunsurile, vei avea destul timp să pui întrebări când vom ajunge acasă. Între timp, fiindcă sunt încă în sfera discreţiei mele, cred că aş putea să-ţi fac pe plac la acest cocktail. Nu va fi exact ceea ce aveai în minte, dar cred că va fi un zbor foarte liniştit pentru noi toţi."

Morrell pocni din degete, iar bărbatul cu bandaje fluture îi înmână o seringă, precum şi un tampon de vată umedă.

Morrell i-a suflecat mâneca lui Harvath şi i-a tamponat antebraţul musculos cu antiseptic în timp ce pregătea acul.

„Deja te aştepţi la o bătaie foarte serioasă în fund aşa cum este, Ricky", a spus Scot. „Dacă mă mai doborâţi încă o dată, o să-mi pregătesc un prânz şi o să fac din asta o afacere de toată ziua."

„De-abia aştept", a spus Morrell în timp ce a înfipt acul în braţul lui Harvath şi l-a privit cum îşi întorcea ochii în cap.

12 În confortabilul Hemingway Bar al Ritz-ului din Paris, asasinul stătea şi mânca unul dintre celebrele club sandwich-uri ale hotelului, încântat de articolul principal din ziar.

Atacurile asupra moscheilor din Medina şi Ierusalim erau numite oficial cele mai grave atacuri comise vreodată împotriva musulmanilor şi două dintre cele mai grave atacuri teroriste din istorie.

Împreună, se preconiza că vor depăşi numărul de morţi de la 11 septembrie.

Articolul a inclus, de asemenea, scrisoarea integrală trimisă către The Jerusalem Post de către Organizaţia „Mâna lui Dumnezeu", care îşi revendică meritele.

Ţările arabe şi musulmane din întreaga lume cereau sancţiuni împotriva Israelului, în timp ce mulţi cetăţeni israelieni susţineau organizaţia şi afirmau că lumea musulmană îşi adusese singură această suferinţă. Guvernul israelian a negat cu emfază orice cunoaştere sau susţinere a Organizaţiei Mâna lui Dumnezeu. De asemenea, au declarat că nu aveau nicio idee despre cum au pus teroriştii mâna pe armamentul israelian folosit în atacul de la Medina, despre cum a fost introdus pe ascuns echipamentul pentru cel de-al doilea atac pe Muntele Templului sau despre cum au ştiut teroriştii că lucrătorii de restaurare nu se vor afla în acea zonă în ziua respectivă.

Asasinul a zâmbit. Cu suficienţi bani, orice era posibil.

Articolul a continuat să detalieze indignarea amară resimţită în întreaga lume arabă. Legiuni de voci islamice au cerut sângele evreilor şi un adevărat război sfânt pentru a decima naţiunea Israel şi pe susţinătorii ei americani odată pentru totdeauna. Lasă-i să vină, s-a gândit teroristul. Lasă-i să vină.

La miezul nopţii, asasinul s-a aşezat la cafeneaua Petit Pont, la umbra Notre Dame, citind un alt ziar şi bând o cafea. Sub masă se afla o geantă mică. Zece minute mai târziu, un camion Renault albastru a oprit şi a parcat în două rânduri afară. Un bărbat cu o şapcă şi o salopetă bronzată cu numele companiei sale, Premiere Piscine & Spa, brodat pe spate, a intrat şi a comandat o băutură la bar. Asasinul îl privea.

Era exact la timp.

Bărbatul a fumat o ţigară şi a purtat o mică discuţie cu barmanul. Zece minute mai târziu, şi-a plătit nota de plată şi a coborât la parter pentru a merge la toaletă. Avea mai mult decât suficient timp să ajungă la locul de muncă de la Ritz şi nu-l lăsau niciodată să folosească toaleta lor. Cei de la Ritz au cerut ca toate livrările, reparaţiile la spaţiile comune şi curăţarea piscinei să aibă loc în toiul nopţii, ca prin farmec, astfel încât oaspeţii să nu fie deranjaţi niciodată de apariţia vreunui muncitor rătăcitor.

Bărbatul s-a aşezat pe suporturile murdare ale toaletei turceşti şi a început să se uşureze.

Când fluxul său constant de uşurare a putut fi auzit afară, asasinul a ieşit din cabina adiacentă, a deschis brusc uşa curăţătorului de piscină şi i-a tras două gloanţe în ceafă cu un pistol MAS francez de nouă milimetri cu amortizor. Asasinul a târât corpul fără viaţă afară, atent să nu murdărească podeaua de sânge, şi l-a înghesuit într-un dulap de depozitare alăturat, unde nu avea să fie găsit decât, cel mai devreme, în după-amiaza următoare.

Repede, asasinul şi-a tras pe cap o şapcă identică şi o pereche de salopetă cafeniu cu Premiere Piscine & Spa brodată pe spate, apoi a aruncat geanta în dulapul de depozitare şi a închis uşa. Cu ţigara atârnată şi capul plecat, nimeni nu bănuia că figura care ieşea din cafenea era altcineva decât omul de la piscină.

Asasinul a condus până pe o stradă îngustă şi slab luminată din arondismentul al treisprezecelea din Paris. O cheie mare a fost introdusă într-o încuietoare ruginită, care a deschis un set de uşi duble îmbătrânite, iar camionul a intrat cu spatele într-un garaj închiriat murdar. Asasinului nu i-a luat decât câteva clipe pentru a încărca materialele necesare şi a porni din nou la drum.

La intrarea de serviciu a Ritzului, asasinul a parcat Renault-ul albastru şi a descărcat o mulţime de materiale de curăţare a piscinei într-un cărucior de mână, inclusiv trei butoaie mari de plastic pe care scria „Clor".

Securitatea hotelului era cea mai bună din Paris.

Având în vedere gama largă de celebrităţi şi demnitari pe care hotelul îi găzduia, trebuia să fie. Paznicul de la intrarea de serviciu era plătit pentru a fi vigilent şi cunoştea toţi furnizorii de servicii obişnuiţi, inclusiv pe cel care se ocupa de curăţarea piscinei.

„Unde este Jacques în seara asta?", a întrebat el, încercând să se uite bine pe sub şapcă la ochii neobişnuiţi ai curăţătorului de piscine.

„Migrenă", a răspuns asasinul cu un accent parizian dezinteresat, de gulere albastre.

„Nu v-am mai văzut până acum."

„Jacques păstrează toate slujbele importante pentru el. Eu am parte de piscine de rahat în suburbii. Dar, cel puţin, nu trebuie să le fac în miez de noapte. Aveţi o copie a faxului?".

Bărbatul s-a uitat prin teancul de hârtii pe care i se înmânase la începutul turei şi, cu siguranţă, printre ele se afla şi un fax de la Premiere Piscine & Spa, în care scria că Jacques nu va putea ajunge în seara asta şi că colegul său se va ocupa de curăţarea piscinelor. A fost uşor să mă prefac. Asasinul îl contactase pe Premiere cu câteva săptămâni înainte şi ceruse să i se trimită o ofertă pentru curăţarea piscinei. Cu asta în mână, tot ce mai trebuia făcut era să le copiez foaia de însoţire şi să programez un nou fax cu numărul corect, astfel încât, atunci când va ajunge la Ritz, totul să pară în ordine.

Paznicul a recunoscut Renault-ul albastru, faxul era în conformitate cu politica de serviciu a hotelului, înlocuitorul purta uniforma companiei, iar întreaga zonă a piscinei – întregul hotel, de altfel – era monitorizată cu camere video, aşa că nu vedea niciun motiv să nu-l lase pe lucrător să treacă. Avea, totuşi, încă o întrebare.

„De ce atâtea provizii?"

„Bacteria."

„Bacteria?"

„Ultima dată când Jacques a fost aici, a observat o uşoară acumulare. Nu avea la el suficiente substanţe chimice pentru a face un tratament de şoc corespunzător, aşa că era programat pentru diseară.

Dacă nu vreţi ca piscina să fie curăţată..."

Asta era tot ce trebuia să audă paznicul. A sunat la uşă şi i-a explicat unde se afla liftul de marfă şi cum să găsească piscina. Asasinul a avut grijă să folosească şapca în stil baseball ca scut împotriva camerelor de supraveghere în timp ce împingea căruciorul de mână până în adâncul măruntaielor hotelului.

Nu era prima dată când asasinul se afla în zona piscinei de la Ritz, cu toate acestea, era totuşi impresionant. Era cea mai mare piscină din Paris şi arăta ca o baie romană. Pereţii şi tavanele erau pictate cu fresce frumoase. Un bar şi o zonă de luat masa supraînălţată, acoperită de o cupolă, dădeau spre piscină, unde oaspeţii puteau înota deasupra mozaicurilor cu sirene cu părul auriu care cântau la harpe de aur. Ca o extravaganţă în plus, Ritzul instalase difuzoare subacvatice, care canalizau muzică liniştitoare sub apă.

Mereu atent la camerele de luat vederi, asasinul şi-a pus o pereche de mănuşi de cauciuc şi s-a pus pe treabă.

Mai întâi a fost necesar să se treacă la curăţarea propriu-zisă a piscinei – ridicarea nivelurilor, degresarea, frecarea laturilor şi a fundului, apoi dezactivarea filtrelor. Apoi a urmat ştiinţa chimică.

Asasinul a deschis butoaiele pe care scria „Clor” şi, cu un pahar mare de plastic pentru măsurat, a început să toarne pudra în diferite zone din jurul piscinei. Era un hibrid de clor care ar fi permis în continuare ca apa să miroasă a clor, dar care ar fi creat gazda pasivă perfectă pentru ceea ce avea să urmeze.

În ultimul butoi se afla o substanţă chimică toxică mortală numită Sadim. Toxina şi-a luat numele, în sens invers, de la faimosul rege a cărui atingere transforma totul în aur.

În cazul lui Sadim, tot ce atingea se transforma în moarte. Victimele au avut parte de o moarte agonizantă şi rapidă. Tot ce era necesar era ca toxina să intre în contact cu pielea goală. Era incoloră, inodoră şi extrem de greu de detectat post-mortem, cu excepţia cazului în care un patolog sau un toxicolog judiciarist ştia exact ce caută.

După ce a îndepărtat cu grijă capacul, asasinul a scos micile capsule de gel cu eliberare temporizată şi a început să le arunce în piscină, concentrându-se puternic pe partea adâncă. Asasinul s-a uitat la ceasul de perete. Era ora 2:30 dimineaţa. În trei ore, toxina s-ar fi dizolvat şi ar fi circulat în întreaga piscină.

Asasinul a părăsit clădirea prin intrarea de serviciu, cu şapca de baseball cafeniu încă trasă bine. La trei străzi distanţă de Ritz, camioneta şi salopeta au fost schimbate cu piele de curse şi o motocicletă Triumph neagră. Asasinul s-a întors în Place Vendôme şi a aşteptat ca paznicul de serviciu să-şi termine tura şi să plece acasă.

Când bărbatul a părăsit hotelul în Peugeot-ul său gri, cu două uşi, motocicleta era chiar în urma lui. Zece minute mai târziu, la un semafor din Pigalle, asasinul a tras pe lângă maşină, a scos MAS-ul de nouă milimetri cu amortizor şi a tras două focuri perfecte – unul chiar între ochi şi altul direct în inimă. Paznicul fusese singurul care ar fi putut să-l identifice cu certitudine pe asasin, iar acum zăcea prăbuşit peste volan, scăldat în luminile de neon ale Moulin Rouge. Mulţumit de munca sa de seară, asasinul a pornit motocicleta şi a dispărut în noapte.

13 La ora 5:29 fix, prinţul Khalil, membru al familiei regale saudite, a urcat în micul lift împreună cu cele două gărzi de corp ale sale şi a coborât la spa. Îi plăceau vizitele la Paris şi mai ales la Ritz, unde i se satisfăcea orice capriciu. La fel ca mulţi arabi bogaţi din deşert, el dezvoltase o obsesie pentru înot.

Era singurul lucru pe care îl făcea cu religiozitate în fiecare dimineaţă.

Îi plăcea piscina de la Ritz, cu difuzoarele sale subacvatice. De fapt, se jucase cu ideea de a face să i se instaleze unele în piscina de acasă.

Când liftul s-a deschis la nivelul spa, managerul aştepta deja petrecerea regală. Spa-ul nu se deschidea pentru oaspeţii obişnuiţi decât peste o oră.

Faptul că avea piscina numai pentru el era un avantaj al Ritzului de care prinţul se bucura în mod deosebit. Una dintre gărzile de corp i-a înmânat managerului un CD cu Moby, iar bărbatul în frac s-a grăbit să pregătească sistemul de sunet subacvatic. Petrecerea regală a trecut mai departe prin zona de schimb a bărbaţilor şi a călcat prin pediluviile cu apă rece înainte de a ajunge la marginea piscinei.

Prinţul a fost ajutat să iasă din halatul de baie de pluş de la Ritz, în timp ce îşi scotea papucii asortaţi. Totul a fost împăturit cu grijă şi aşezat pe un şezlong din apropiere. Prinţul purta un costum de baie Speedo albastru, iar de la gât îi atârnau ochelari de protecţie coloraţi. Şi-a legănat braţele înainte şi înapoi pentru a face sângele să circule, apoi a ridicat ochelarii şi i-a pus pe ochi. După câteva împunsături ghemuite, s-a deplasat spre marginea piscinei.

Managerul a reapărut şi le-a dat gărzilor de corp un semn discret din cap, indicând că muzica prinţului era difuzată, înainte de a dispărea înapoi la etaj, în biroul său.

Piesa numărul unu de pe CD-ul lui Moby era „Honey”, deşi piesa „Bodyrock” ar fi fost mai potrivită pentru ceea ce s-a întâmplat când prinţul Khalil a intrat în apă. În câteva secunde a început să sângereze din ochi, din nas, din urechi şi din rect. La început, gărzile sale de corp au crezut că prinţul se tăiase aruncându-se în piscină, dar şi-au dat seama repede că era mult mai grav. Sângele prinţului s-a împrăştiat prin apă ca sute de panglici purpurii, în timp ce prinţul a început să se contorsioneze violent sub suprafaţă.

Imediat, gărzile de corp regale au sărit în piscină pentru a-şi salva proteja protejata. Deşi erau complet îmbrăcaţi, toxina şi-a exercitat magia malefică la fel de repede şi, în curând, cea mai mare piscină din Paris a fost colorată în roşu-sânge, cu trei cadavre plutind în ea.

Mai târziu, în acea dimineaţă, directorul general al hotelului a primit o scrisoare care conţinea o explicaţie despre cum să dezinfecteze corect piscina şi scuze pentru orice inconvenient pe care pierderea instalaţiilor de la piscină l-ar fi putut cauza oaspeţilor hotelului.

Era semnat „Mâna lui Dumnezeu”.

14 Când Scot s-a trezit la lumina soarelui care pătrundea printr-o fereastră din apropiere, primul lucru pe care l-a observat a fost că nu mai era încătuşat cu cătuşe flexibile. Avea o perfuzie în braţul stâng, dar, în afară de asta, se putea mişca liber. Acesta era întins şi fusese acoperit cu o pătură. O siluetă plutea la picioarele patului său.

„Ce naiba se întâmplă? Unde mă aflu?”, a întrebat el în timp ce figura începea să ia forma unui bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum întunecat, cu dungi cu ace.

„Aţi fost suprasolicitat şi sunteţi inconştient de ceva timp”, a spus bărbatul. „Cred că vă datorăm nişte scuze, agent Harvath”.

„Acest lucru a depăşit cu mult limitele unei scuze. Poţi să te aliniezi în spatele lui Morrell şi mă voi ocupa eu de tine în continuare. Vreau nişte răspunsuri, acum. Cine sunteţi şi unde mă aflu?”

Scot a spus groggy în timp ce se străduia să se aşeze în picioare. Capul îi bătea cu putere şi nu era prea fericit din cauza asta.

Cineva stătuse într-un colţ al încăperii şi acea persoană se apropia acum.

Harvath a recunoscut imediat vocea. Era prietenul său, directorul adjunct al FBI, Gary Lawlor.

„Sunteţi în afara Williamsburg, Virginia, la Camp Peary”.

„Gary? Ce naiba faci aici? Şi mai bine, ce naiba caut aici şi ce mi-au făcut? Capul meu se simte ca şi cum ar fi fost despicat cu un baros”, a spus Scot.

„Mă tem că ne-am încrucişat semnalele”, a răspuns bărbatul în costum cu dungi.

„Pot să garantez că ai făcut-o”, a spus Scot. A observat o carafă pe noptieră. „Asta e doar apă simplă sau voi, cei de la CIA, aţi pus ceva ciudat în ea?”.

„Nu, este apă simplă”, a spus bărbatul, care a turnat puţină apă într-un pahar de plastic şi i-a dat-o lui Scot.

După ce a golit ceaşca, i-a dat-o înapoi bărbatului pentru a o umple din nou şi a mai înghiţit îndelung înainte de a vorbi. „Ar fi bine să existe un motiv al naibii de bun pentru care băieţii tăi de la Harvey Point au sărit pe mine şi m-au adus aici, la fermă.”

„Nu pot aborda pe deplin această problemă. Există anumite operaţiuni clasificate ale Agenţiei Centrale de Informaţii despre care nu am voie să vorbesc.”

„Ce, că Camp Peary este şcoala de spionaj a CIA, mai bine cunoscută sub numele de Ferma, sau că Harvey Point, în Carolina de Nord, este locul unde se desfăşoară antrenamentul vostru paramilitar dur?

Nu mă lua cu prostii. Mă doare prea tare capul. Îl cunosc pe Rick Morrell. Ştiu, de asemenea, ce se întâmplă la Harvey Point.”

„Agent Harvath, nu pot să vorbesc despre...” „Bine, hai să ne întoarcem. Mai întâi, cine eşti?”

„Numele meu este Frank Mraz. Sunt directorul adjunct al Direcţiei de Operaţiuni a CIA.”

„DO, minunat. Cunoscut şi sub numele de Serviciul Clandestin.”

„Nu prea îi mai spunem aşa.”

„Alt nume, acelaşi joc. La fel cum Delta Force se numeşte acum Combat Applications Group, iar SEAL Six este Dev Group. Cum am spus, nume diferit, acelaşi joc.

Morrell şi băieţii lui fac parte din ramura voastră paramilitară SAS – Special Activities Staff, nu-i aşa?”

„Încă o dată, nu pot să comentez nimic despre...” „Iisuse Hristoase, Frank”, a intervenit Lawlor. „Ştim cu toţii despre Harvey Point. Agentul Harvath este un fost SEAL şi un agent activ al Serviciilor Secrete. Atât SEAL-urile, cât şi serviciile secrete se antrenează la Harvey Point. Dacă tot lucrăm împreună la asta, să lucrăm cu adevărat împreună. Bine?”

„Sunt fericit să fiu atât de cooperant pe cât îmi permite poziţia mea”, a declarat Mraz.

„O să vă uşurez situaţia”, a spus Harvath. „Echipa ta SAS...”

„Nu am confirmat faptul că domnul Morrell şi colegii săi sunt Personal de Activităţi Speciale sau că există un astfel de grup.”

Gary Lawlor şi-a dat ochii peste cap.

Harvath a continuat: „Hei, SAS, NFL, NBA... poţi să le spui nenorociţii de Beach Boys din partea mea, dar sunt sub comanda ta şi sunt sigur că fiecare dintre ei are un loc de parcare la Harvey Point. Nu trebuie să confirmi sau să negi. Ştiu cum stă treaba. O să pariez, de asemenea, că avionul cu care Morrell şi compania m-au adus înapoi peste ocean face parte din flota Air Branch, cunoscută anterior sub numele de Air America. Încă o dată, alt nume, acelaşi joc. Vreau să ştiu de ce am fost atacat în Ierusalim.”

„Credeţi că a fost un caz de a fi în locul nepotrivit la momentul nepotrivit?”, a întrebat Mraz.

„Eu în locul tău, Frank, nu l-aş trata cu respect”, a spus Lawlor.

„Nu încerc să fiu condescendent.”

„Atunci treci la subiect”, a răbufnit Scot.

„Sursele noastre indică faptul că Schoen a încercat să pătrundă în Organizaţia Abu Nidal.”

„Bineînţeles că da. El crede că ei se află în spatele ambuscadei de la operaţiunea noastră de întoarcere rapidă.”

„A recunoscut asta în faţa ta?”

„Sigur, dar nu eram prea pregătit să cred asta. Teoria lui, ca şi dovezile, au prea multe găuri în ea.

Dacă vrei să crezi cu adevărat, are sens, dar dacă te uiţi bucată cu bucată, pur şi simplu nu se potriveşte.”

„Ei bine, noi credem că da. L-am supravegheat şi ştiam că a încercat să angajeze nişte talente din afară pentru o operaţiune secretă la care lucrează. Când am primit vestea că este posibil ca el să fi recrutat un agent cheie al serviciilor secrete occidentale şi apoi ai apărut din senin şi ai petrecut câteva ore în birourile sale private, s-a crezut că ai putea fi în pat cu el, aşa că ai fost arestat."

„Asta e tot? Asta e justificarea ta pentru că m-ai răpit şi m-ai umplut de Dumnezeu ştie ce? De ce nu m-aţi întrebat ce făceam acolo?".

„Ne-ai fi spus?"

„Probabil că nu, dar ar fi fost cel mai politicos lucru de făcut."

„Politicos sau nu, am făcut ceea ce trebuia să facem. Ca să fim cinstiţi, abia când directorul CIA Vaile a dat câteva telefoane am realizat în cele din urmă că acţionezi sub ordinele directe ale preşedintelui. „Şi abia când domnul Morrell te-a urcat în avion a recunoscut cine eşti."

„Pe naiba, a ştiut din clipa în care m-a văzut în Ierusalim."

„Oricum ar fi, a avut ordinele lui şi le-a urmat."

„Ordine sau nu, a făcut din asta ceva personal", a spus Harvath, în timp ce în vocea sa se strecura şi mai multă furie.

„Dacă este sau nu cazul, nu are legătură cu criza în curs de desfăşurare."

„Despre ce vorbeşti?"

„Ce ştii tu despre un grup terorist israelian care se numeşte Mâna lui Dumnezeu?"

„Nimic mult mai mult decât faptul că au fost în spatele a două atacuri de profil foarte înalt împotriva unor ţinte arabe recent", a răspuns Harvath.

„Trei atacuri."

„Trei? De când?"

„Încă nu a fost comunicat presei, dar am aflat în această dimineaţă devreme de la Paris că prinţul Khalil din familia regală saudită a fost ucis în timp ce înota la hotelul Ritz."

„Cum au fost ucişi?"

„Cineva a umplut piscina cu o substanţă chimică toxică foarte mortală", a spus Lawlor. „La scurt timp după aceea, managerul hotelului a primit un bilet din partea Mâinii lui Dumnezeu care revendica responsabilitatea.

Suntem convinşi că ei sunt în spatele acestei crime."

„Ce legătură are asta cu Schoen şi cu ceea ce s-a întâmplat la Ierusalim?", a întrebat Harvath.

„Ştiţi că avea un fiu, nu-i aşa?”, a oferit Mraz.

„Da. Mi-a spus că e mort.”

„Ei bine, ceea ce probabil nu v-a spus a fost că fiul său i-a călcat pe urme.

Împotriva dorinţei tatălui său, s-a alăturat Mossad-ului. Un an mai târziu, a murit intrând într-un apartament plin de explozibili în care se ascundea un presupus terorist.

Când fiul său a fost ucis, ura lui Schoen faţă de arabi a explodat. A început să preia misiuni pe care nimeni altcineva nu le dorea şi a fost unul dintre cei mai brutali interogatori ai Mossadului.

„Să trecem rapid la operaţiunea noastră „Rapid Return” din Liban.

Schoen este teribil de desfigurat, şi mai amărât, şi decide să intre în clandestinitate. La scurt timp după aceea, încep atacurile Mâna lui Dumnezeu.”

„Aşteaptă o secundă”, a spus Harvath. „Vrei să-mi spui că tu crezi că există o legătură între Schoen şi Mâna lui Dumnezeu?”. E un salt logic al naibii de mare.”

„Aşa este? Aţi auzit vreodată de un grup numit Mânia lui Dumnezeu, agent Harvath?”.

„Bineînţeles că da. Erau o echipă de asasini israelieni formată pentru a răzbuna crimele de la Jocurile Olimpice de la Munchen.”

„Noi preferăm să-i numim o echipă independentă de acţiune sub acoperire, dar în esenţă aveţi dreptate. Pentru a îndeplini misiunea”, a continuat Mraz, „Mossadul şi-a activat unitatea de asasini formată din treizeci şi şase de persoane, cunoscută sub numele de „kidon”.

Fondurile erau depuse în conturi bancare elveţiene pentru ca agenţii să le încaseze după ce îşi îndeplineau cu succes misiunile. Unitatea a fost împărţită în echipe, care erau foarte bine compartimentate. Niciuna dintre echipe nu ştia de existenţa celorlalte. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era un punct de contact comun, care era un agent superior al Mossadului.”

„Lasă-mă să ghicesc”, a spus Harvath. „Schoen?”

„Singurul şi unicul. Era destul de ingenios, eliminând structura de grade şi încurajându-şi oamenii să fie creativi în asasinatele lor. Le dădea agenţilor săi tot ce aveau nevoie pentru a-şi face treaba. Şi nu voia doar să-şi ucidă ţintele; voia ca teroriştii să experimenteze aceeaşi teroare cu care se confruntaseră sportivii israelieni şi familiile lor. Voia ca teroriştii de pretutindeni să ştie că, dacă se gândeau măcar să comită atacuri asupra Israelului, nu exista niciun loc în lume unde să fie în siguranţă faţă de represalii.

„Ştim că operaţiunea „Mânia lui Dumnezeu” era controlată pe ascuns de Mossad, dar că Schoen a operat cu autonomie totală, complet în afara guvernului israelian.

Credem că asta ar putea fi ceea ce fac din nou”.

„Dacă ar fi fost chemat vreodată la covor, Schoen putea să revendice responsabilitatea exclusivă şi să le ofere o negare plauzibilă”, a spus Harvath.

„Exact. Deşi guvernul israelian neagă orice legătură cu Mâna lui Dumnezeu, din cauza istoriei lui Schoen, am decis să ne uităm mai atent la el. Sursele noastre cred că s-ar putea să fie implicat în asta mai mult pentru el însuşi decât pentru Israel, iar asta este periculos.”

„Aşadar, Schoen are mai multe motive să-i urască pe arabi.

Ce legătură are asta cu noi?”

„Totul. În primul rând, dacă guvernul israelian se află în spatele atacurilor Mâinii lui Dumnezeu, ceea ce noi credem că este cazul, acesta aruncă Orientul Mijlociu într-un pericol serios.

Terorismul la orice nivel este de neiertat, dar Israelul pare să-l ducă la noi culmi şi nu putem permite asta, mai ales acum. Nu cu resurgenţa FRC.”

„Mi-e greu să cred că Abu Nidal a revenit la viaţă ca prin magie. Credeam că avem o confirmare independentă a morţii sale”, a spus Harvath.

„În ceea ce priveşte serviciile noastre de informaţii, este foarte mult mort.”

„Deci, cine conduce spectacolul, atunci? El nu dă ordine de dincolo de mormânt”.

„Ai fi surprins. Se pare că Abu Nidal a avut un fiu.”

„Un fiu? Cum naiba ne-a scăpat asta?”

„Nu ştiu, dar credeţi-mă, ne interesează.”

„Aşadar, bătrânul i-a pasat ştafeta fiului său”, a spus Harvath în timp ce se întindea spre paharul său pentru a mai lua o înghiţitură de apă. „Care este legătura cu oamenii care l-au răpit pe preşedinte?”

„Din ce am văzut în rapoartele recente pe care le-aţi depus, v-aţi dat seama singur.

Gerhard Miner avea doar atât de mulţi oameni care lucrau cu el şi în care putea avea încredere. Nu avea cum să se lipsească de niciunul dintre ei pentru a facilita explozia din Liban care a ucis echipa Rapid Return. Aşa că a încheiat un contract.”

„Şi spui că a dat contractul fiului lui Abu Nidal, care este acum noul lider al Consiliului Revoluţionar Fatah al bătrânului?”.

„Da. Numele lui este Hashim. Asta înseamnă...” „Crusher of evil”, ştiu. Am studiat araba, a spus Harvath, în timp ce se lupta să proceseze toate informaţiile pe care le primea. „Deci, Hashim Nidal reconstruieşte organizaţia tatălui său?”

„Din păcate, aşa se pare. Şi, se pare că are aceleaşi obiective ca şi tatăl său – „Distrugerea oricăror negocieri de pace sau aşezări între israelieni şi palestinieni şi distrugerea statului Israel.”

„Bingo”, a spus Mraz.

„Atunci puneţi-l pe lista celor mai susceptibili de a fi ucişi şi lăsaţi-l pe Morrell sau pe altcineva să-l elimine. Tatăl a fost destul de rău; cine ştie cât de rău va fi fiul.”

„Nu am putea fi mai mult decât de acord, dar există un mic obstacol în acest caz.”

„Întotdeauna există ceva. Ce este?”

„Nu avem nicio idee despre cum arată Hashim Nidal. Nimeni, din câte ştim noi, nu l-a văzut vreodată şi a trăit ca să povestească despre asta.”

„Cu siguranţă trebuie să fie cineva.”

„Zip. „Nici măcar o descriere bună.”

„Nu puteţi localiza pe unii dintre oamenii lui şi să-i transformaţi?” întrebă Harvath.

„Bătrânul avea bani ascunşi peste tot şi, din câte ştim noi, totul este supravegheat. Fiul, totuşi, se pare că a reuşit să facă rost de bani de undeva, fie că sunt ai tatălui său sau ai altcuiva. A fost suficient pentru a pune din nou pe jar organizaţia.

Şi se pare că plăteşte foarte bine. Nimeni nu-şi riscă gâtul sau salariul ca să vorbească cu noi.”

Harvath se lăsă pe spate pe pernă şi avea o privire îndepărtată în ochi, în timp ce-şi freca bărbia ţepoasă.

„Atât eu cât şi Schoen am dat peste fiul lui Nidal”, a spus el.

„I-aţi văzut faţa? Amândoi?”

„Nu, nu chiar. Ceea ce am văzut fiecare dintre noi erau ochi. Ochi argintii. Asasinul din Macao care a ajuns la Jamek înaintea noastră, cel care l-a eliminat pe Gerhard Miner în Elveţia şi cel care l-a atacat pe Schoen în Israel, acelaşi pe care l-a văzut după ambuscada din Liban, erau toţi acelaşi tip. Trebuie să fie Hashim Nidal.”

„Sau cineva care lucra pentru el”, a spus Mraz.

„Oricum ar fi, pun pariu că ultimii doi lei ai noştri fie se întâlniseră faţă în faţă cu fiul lui Nidal, fie deţineau informaţii suficient de sensibile despre el încât să fie reduşi la tăcere definitiv”, a răspuns Harvath.

„Asta ar avea sens, la fel ca şi îndrăzneala acelor asasinate. L-am legat deja pe fiu de o serie de atacuri teroriste mortale pe diferite continente în ultimul an şi jumătate. Toate au fost operaţiuni foarte sângeroase, cu risc foarte ridicat. Ei fac ca ceea ce a făcut tatăl să pară o joacă de copii. Şi, ceea ce este mai rău, am descoperit că a reuşit să alinieze sub umbrela sa mai multe organizaţii teroriste islamice diferite.

Oamenii noştri preconizează că, dacă nu este controlat, grupul său va creşte şi va deveni cel mai mare şi cel mai bine organizat pe care l-am întâlnit vreodată. După ce vor face lumină în Israel, care credeţi că va fi următoarea lor ţintă?"

„Noi", a spus Harvath, cu un ton grav.

„La fel ca piesele de domino", a răspuns Mraz.

„Dar asta este ridicol. Trebuie să ştie că, în calitate de cel mai mare aliat al Israelului, le vom veni în ajutor."

„Sunt sigur că ei ştiu asta. Şi sunt sigur că se bazează pe asta. În momentul în care vom interveni în Israel, vom asista la acte de terorism fără precedent împotriva Statelor Unite."

„Avem vreun indiciu?"

„Ştim că FRC a făcut mai multe încercări recente de a recupera fonduri pe care Abu Nidal credea că le-a ascuns dincolo de orice detectare. Fiecare dintre aceste încercări a fost zădărnicită. Organizaţia încearcă cu disperare să strângă bani, iar informaţiile noastre indică faptul că, indiferent ce plănuiesc, se pregăteşte rapid."

„Aşadar, care este operaţiunea?", a întrebat Scot.

a intervenit Mraz. „Scopul Operaţiunii Phantom este de a-l identifica şi elimina pe Hashim Nidal înainte ca acesta să poată comite următorul atac şi, sperăm, de a-i dezmembra organizaţia o dată pentru totdeauna."

„Operaţiunea Phantom?", a întrebat Harvath.

„Da, fiul lui Abu Nidal este, din toate punctele de vedere, o fantomă. Nu ştim data naşterii sale, cât de înalt este... nici măcar nu ştim cum arată."

„Voi chiar plătiţi pe cineva să stea şi să se gândească la aceste nume?".

„Adesea, directorii de misiune sunt cei care dezvoltă numele de cod. În acest caz, directorul misiunii este domnul Morrell."

„Ei bine, asta explică multe."

„Indiferent de sentimentele dumneavoastră faţă de domnul Morrell, vă pot garanta că am ales cel mai bun om pentru această misiune."

„Asta este foarte discutabil", a răspuns Scot. „Dar atâta timp cât mă aveţi pe mine alături de voi, cel puţin pot să stau cu ochii pe el şi să încerc să-l împiedic să strice lucrurile prea tare."

„Şi ce vă face să credeţi că veţi avea ceva de-a face cu această operaţiune, agent Harvath?"

„Pentru că nu ţi-ai fi petrecut tot acest timp vărsând ceea ce ştii dacă nu aveai de gând să mă aduci aici.

Să nu uităm, de asemenea, că operez sub ordinele directe ale preşedintelui Statelor Unite, care are cea mai mare încredere în abilităţile mele şi care, cu un singur apel telefonic, m-ar fi pus în această echipă, fie că vă place sau nu.”

„Eşti un om arogant, agent Harvath”, a spus Mraz.

„Nu, nu e vorba de aroganţă, domnule Mraz, sunt doar foarte bun în ceea ce fac”, a răspuns Harvath cu echilibru.

„Ei bine, vreau să ştii că nu cred că locul tău este în această echipă şi nici al directorului Vaile. Dar, aşa cum aţi menţionat, preşedintele are toată încrederea în abilităţile dumneavoastră şi, prin urmare, am decis cu părere de rău să vă punem sub comanda domnului Morrell.”

„Sub comanda lui? Nici vorbă de aşa ceva. Eu mă comand singur şi cu asta basta”.

„Agent Harvath, nu te întreb, ci îţi spun. Dacă doriţi să luaţi parte la această operaţiune, iată condiţiile în care se va desfăşura. Eşti un fost SEAL.

Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să apreciezi necesitatea unei comenzi clare şi precise.”

„Ai omis „capabil”, a spus Harvath.

„Vă va face plăcere să auziţi că domnul Morrell nu este deloc încântat de faptul că aţi fost adăugat în echipă şi că a încercat din răsputeri să împiedice acest lucru.”

„Mulţumesc. Asta mă face să mă simt mai bine.”

„Conform înţelegerii directorului Vaile cu preşedintele, veţi face parte din echipa domnului Morrell pentru identificarea şi lichidarea lui Hashim Nidal, după care vă veţi întoarce la îndatoririle dumneavoastră de la Casa Albă. S-a înţeles?”

„Nu există niciun plan de a încerca să-l prinzi?”, întrebă Harvath.

„Nu. Proiecţia noastră este că, dacă suntem norocoşi, vom avea doar o singură ocazie de a-l scoate din afacere. Dacă eşuăm, ceea ce este mult mai probabil într-o operaţiune de smulgere decât cu o echipă de lunetişti, va merge atât de departe în subteran încât nu-l vom mai vedea până când nu se va aşterne praful de la orice eveniment major pe care îl pregăteşte. Tocmai de aceea nu ne putem permite nicio interferenţă din partea domnului Schoen şi a israelienilor, mai ales dacă implicarea lui Schoen este mai mult personală decât profesională. Aşa se întâmplă greşelile.

Acum, va trebui să te ţinem peste noapte sub observaţie, iar apoi...” „Ba nu. Mă simt bine. Acum mă duc acasă, a spus Harvath, în timp ce începea să se ridice din pat.

„Agent Harvath, vă rog să nu...” Acum Lawlor a fost cel care l-a întrerupt. „Fă-mi o favoare şi cooperează, vrei, Scot? Bine? O să vin să te iau mâine şi o să te duc acasă.”

„Şi apoi ce ar trebui să fac? Să stai şi să te uiţi la Oprah?”

„Eşti liber să faci ce vrei, agent Harvath”, a spus Mraz. „Vei fi dotat cu un pager. De îndată ce echipa domnului Morrell va fi pregătită să plece, vei fi contactat şi ţi se va spune unde să te întâlneşti cu ei.”

„Cum pot să dau de Morrell dacă am nevoie?”, a întrebat Scot.

„Nu va fi nevoie. În plus, nu cred că este o idee prea bună. Aş prefera ca voi doi să staţi departe unul de celălalt. Aşteptaţi doar până când vă va contacta el. Fii gata să pleci la un moment dat”.

„Cum rămâne cu echipamentul?”

„Domnul Morrell se va ocupa de toate astea de aici.”

„Nu se întorc la ambasada din Ierusalim?”

„Nu, avem o altă echipă acolo acum. Domnul Morrell şi echipa sa vor aştepta aici până când vom strânge informaţii suplimentare despre locul unde se află Hashim Nidal.”

„Aveţi vreo idee unde ar putea fi?”

„Credem că baza lui de operaţiuni este undeva în Indonezia.”

„Asta ar fi de înţeles, nu-i aşa? Musulmanilor le place vremea caldă.”

Mraz îl ignoră. „Avem agenţi pe teren în Indonezia care îi caută în mod activ tabăra de antrenament şi baza de operaţiuni. După ce o vom localiza, dacă timpul ne permite, vom construi o machetă şi vom exersa asaltul.”

„Şi dacă timpul nu ne permite?”.

„Ne rostogolim şi va trebui să improvizăm.”

Ultimul comentariu al lui Mraz l-a speriat pe Harvath mai mult decât orice altceva auzise în ultimele patruzeci şi cinci de minute.

15 A doua zi, Scot s-a simţit suficient de bine pentru a se externa, iar Gary Lawlor l-a condus acasă. Pe drum, s-au oprit la localul lui preferat de burgeri din Alexandria – Five Guys, pe King Street. Oricât de mult îi plăcea lui Scot să călătorească, se bucura întotdeauna să se întoarcă acasă.

Era ceva în a vedea Statele Unite din străinătate care îi reafirma cât de mândru şi norocos se simţea că este american. Celălalt lucru pe care îl făceau călătoriile în străinătate era că îi dădea o poftă copleşitoare de un cheeseburger bun şi cartofi prăjiţi.

Au mai făcut o oprire la magazinul de delicatese de după colţ de apartamentul lui Scot, unde acesta a cumpărat un pachet de şase cutii de Sam Adams, apoi Lawlor l-a lăsat în faţa blocului său.

„Morrell o să vrea să trimită un curier cu dosarul pe care să te uiţi. Nu e mare lucru, dar te va pune pe aceeaşi lungime de undă cu toţi ceilalţi”, a spus Lawlor.

„Bine”, a spus Harvath în timp ce închidea portiera pasagerului în urma lui. „Pune-l să ţi-o trimită în după-amiaza asta.”

„Aveţi un distrugător de documente?”

„Da.”

„Bine. Va dori să o distrugi şi apoi să o arzi după ce termini”.

„Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu tehnica mea”, a spus Harvath. „Să sperăm doar că personalul special de la Ticăloşii Speciali nu strică lucrurile.”

„Scot, trebuie să încetezi cu asta. Sunt prea multe în joc. Ştiu că nu-ţi place Morrell, dar acum faci parte din echipa lor, aşa că începe să te comporţi ca atare”, l-a admonestat Lawlor, care apoi a ridicat geamul şi a ieşit în stradă.

Lui Harvath nu-i plăcea că Lawlor avea ultimul cuvânt, dar aroma cheeseburgerului şi a cartofilor prăjiţi, aşa cum se strecura prin punga pătată de grăsime, l-a făcut să uite repede de asta.

Ţinea într-o mână pachetul rece de şase beri şi punga de hamburgeri în timp ce căuta în buzunare cheile de la casă. Puţinele bunuri pe care le avea asupra lui când a fost săltat de Morrell şi de colegii săi din Ierusalim îi fuseseră returnate. Doar ca să-i facă probleme lui Morrell, Harvath afirmase că portofelul său era mai mic cu vreo două sute de dolari.

Ofiţerul de serviciu de la CIA care îi semnase ieşirea aproape că îl crezuse până când Lawlor i-a spus să nu-şi mai bată joc de el.

Lui Harvath i s-a spus că bagajele sale fuseseră deja recuperate de la hotelul Jerusalem şi că urmau să fie livrate la apartamentul său din Alexandria. Când a fost întrebat dacă CIA mai putea face ceva pentru el, Scot a întrebat cine l-a ucis cu adevărat pe Kennedy, dar apoi Lawlor l-a înţepat în coaste şi i-a spus să se mişte.

S-a oprit la apartamentul administratorului clădirii şi a luat sacoşa plină de corespondenţă pe care aceasta o strânsese pentru el, apoi s-a îndreptat pe scări spre apartamentul său de la etajul trei. A verificat să vadă dacă părul pe care îl înfipsese în colţul din dreapta sus al tocului uşii era încă acolo, ceea ce indica faptul că uşa apartamentului său nu fusese deschisă în săptămânile în care fusese plecat. E încă acolo.

Înăuntru, apartamentul era cald şi umed. Verile în D.C. puteau fi insuportabile. S-a îndreptat spre aparatul de aer condiţionat şi l-a pornit la maximum. A scos două sticle de bere din cutie şi a pus restul de bere în frigider. A intrat în sufragerie, s-a aşezat pe canapea şi a dat drumul la televizor în timp ce îşi începea masa.

Era ora de vârf şi Fox News transmitea ştirile de top. Scot a recunoscut imediat faţada Hotelului Ritz din Paris. Era înconjurat de maşini de poliţie şi vehicule de urgenţă. Aparent, povestea asasinării prinţului Khalil fusese difuzată.

Reporterul de la faţa locului vorbea despre o otravă toxică puţin cunoscută, numită Sadim, despre ce înseamnă expunerea cutanată şi cum trebuie să fi fost moartea pentru prinţul saudit şi cele două gărzi de corp ale sale. Ritzul era cu siguranţă îngrozit de publicitate. Publicul încă mai vorbea despre cum Prinţesa Diana şi iubitul ei, Dodi Al Fayed, îşi petrecuseră acolo ultima seară şi muriseră când limuzina lor s-a prăbuşit, la volanul căreia se afla un şofer beat de la Ritz.

Cumva, reporterul obţinuse o copie a scrisorii în care organizaţia Mâna lui Dumnezeu revendica responsabilitatea pentru crime. După ce a citit-o textual, ecranul a trecut la o transmisiune de la Ierusalim şi la şeful biroului Fox din Ierusalim. Bărbatul brunet a vorbit timp de câteva minute despre escaladarea tensiunilor şi violenţele din Israel, apoi a trecut la un pachet video montat şi narat mai devreme în acea zi. Acesta a prezentat imagini cu carnagiul de la Medina, în Arabia Saudită, precum şi cu Muntele Templului din Ierusalim. Au fost amplasate trupe şi tancuri grele în toate satele din Cisiordania şi Fâşia Gaza. Israelul îşi închisese toate punctele de trecere a frontierei ca răspuns la şaisprezece atentate sinucigaşe cu bombă comise de palestinieni în restaurante aglomerate, zone comerciale şi staţiuni populare printre cetăţenii israelieni. Hezbollah, Hamas şi Brigăzile Martirilor al-Aqsa îşi asumau toate meritele pentru atentate şi declarau că acestea erau represalii la atacurile Mâinii lui Dumnezeu. Şi aşa a continuat, cu fiecare atac ulterior, intensificând retorica şi violenţa. A fost un cerc vicios şi a scăpat de sub control.

Videoclipul a trecut apoi la scene de stradă din Ierusalim, în urma atacului de pe Muntele Templului. Tinerii palestinieni au aruncat cu pietre în forţele de apărare israeliene, care au ripostat cu gaze lacrimogene şi gloanţe de cauciuc. Comercianţii evrei împingeau şi agresau clienţii palestinieni şi viceversa. A fost un adevărat pandemoniu.

Interviurile cu oamenii de pe stradă au fost volatile, fiecare parte cerând război şi exterminarea celeilalte. Nu numai că cetăţenii Palestinei şi ai Israelului păreau să fie de acord în mod covârşitor că ar trebui să meargă la război şi să rezolve lucrurile odată pentru totdeauna, dar toţi erau siguri că „Dumnezeul” lor îi va conduce la victorie.

Tocmai când Harvath abia mai putea suporta şi era pe punctul de a opri televizorul, reportajul s-a îndreptat spre un bărbat care se plimba printr-un sat palestinian plin de moloz.

Oamenii s-au aliniat pe străzi pentru a-l întâmpina. Când camera s-a retras pentru a o dezvălui pe reporteriţa Fox, Scot a recunoscut-o imediat. Era vorba de Jody Burnis, fostul reporter CNN care a dezvăluit povestea răpirii preşedintelui şi care l-a implicat ca sursă din interior.

A dat sunetul mai tare pe telecomandă, în timp ce un montaj de imagini umplea ecranul.

„...Ali Hasan, negociatorul şef palestinian şi o stea în ascensiune în peisajul politic palestinian. El a crescut pe aceleaşi străzi meschine din Ramallah, la doar o aruncătură de băţ de sediul OEP. El a fost un susţinător viguros al unei patrii palestiniene independente şi al stabilirii unei păci durabile cu Israelul vecin – un vis dificil şi, unii ar spune, imposibil.

„În timp ce violenţele se agravează aici, în urma atacurilor teroriste de la Hand of God, vocea lui Hasan este una dintre puţinele care încă îndeamnă la calm. Refuzul său ferm de a condamna terorismul a fost cel mai des citat de detractorii săi.

Dar, în aceeaşi măsură, observatorii de pretutindeni sunt de acord că, în arena tumultoasă a politicii palestiniene, dacă speră să îşi conducă poporul, nu ar putea să coboare asupra a ceea ce este văzut de majoritatea palestinienilor ca fiind singurul instrument care le permite să fie luaţi în serios pe scena mondială.

„Hasan a fost un vorbitor invitat frecvent la Liga Naţiunilor Arabe şi este în relaţii foarte bune cu majoritatea liderilor din regiune, atât laici, cât şi religioşi. El a fost comparat cu o monedă aruncată în aer în deşert. De o parte a monedei se află spectrul ghimpat al războiului, iar de cealaltă, porumbelul alb al păcii. De care parte va cădea moneda? Doar timpul ne va spune, deşi mulţi dintre cei de aici cred că, având în vedere că mai sunt doar câteva săptămâni până la summitul de pace sponsorizat de Europa, timpul se scurge rapid.

„În direct din Ramallah, în Cisiordania, a relatat Jody Burnis pentru Fox News."

Scot a închis televizorul şi a intrat în dormitor pentru a se schimba în nişte haine de antrenament. După ce şi-a găsit o pereche de şosete albe curate şi pantofii Nikes, a luat o sticlă de apă rece din frigider şi şi-a prins pagerul CIA la brâu. A încuiat uşa apartamentului în urma lui, şi-a pus un par în colţul din dreapta sus al tocului uşii şi a coborât la subsol, unde proprietăreasa îl lăsase să-şi instaleze echipamentul de antrenament într-un colţ nefolosit.

Dacă era un lucru pe care Harvath nu-l putea suporta, acela era să stea în fund. Deşi nu putea controla cât timp va trebui să aştepte până când Morrell îl va chema pe pager, putea controla ce făcea cu timpul său. Antrenamentele îl ajutau întotdeauna pe Harvath să se relaxeze şi să-şi limpezească mintea. În timp ce plesnea plăcile de patruzeci şi cinci de kilograme pe bară şi se pregătea să facă un set de încălzire de flotări, restul lumii şi tot ce se afla în ea a început să dispară.

O oră mai târziu, Scot transpirase bine şi se afla la ultima serie de exerciţii de curbe cu ciocanul. Simţea oboseala şi arsura satisfăcătoare din muşchi. Era bine să se întoarcă la greutăţi.

Deşi fusese relegat la flotări, fandări şi abdomene în camere de hotel şi în apartamentul Claudiei în ultimele săptămâni, era încă într-o formă excelentă. De fapt, era într-o formă la fel de bună, dacă nu chiar mai bună, ca atunci când fusese în trupele SEAL. Erau puţini cei care îndrăzneau să se pună cu el, iar cei care o făceau îl găseau extrem de letal.

După ce a pus ganterele la locul lor, Scot a făcut câteva exerciţii pentru a-şi lucra oblicii şi apoi şi-a întins picioarele. Deşi avea o bandă de alergare în subsol, când vremea era frumoasă, prefera să alerge afară.

În ciuda umidităţii din timpul verii, lui Harvath îi plăcea să locuiască în Alexandria. Arhitectura şi aspectul său îşi păstrau încă farmecul istoric de oraş-port. Era oraşul natal al lui George Washington şi, de multe ori, Harvath se întreba ce ar fi crezut fostul preşedinte despre Alexandria dacă s-ar fi întors şi ar fi văzut cât de bine conservat era astăzi.

Harvath a alergat până la Centrul de recreere din Chinquapin Park, unde a fost întâmpinat de Tera, una dintre angajatele de la recepţie, care îl cunoştea din vedere. L-a cazat şi a fost de acord să păstreze pagerul şi să vină să-l caute dacă se declanşează.

Centrul avea un vestiar complet echipat, unde Scot îşi ţinea un costum de baie, o pereche de ochelari de protecţie şi câteva articole de toaletă asortate. După un duş rapid, a sărit în costum şi a intrat în piscina interioară de douăzeci şi cinci de metri.

După ce efectuase deja un antrenament complet cu greutăţi, Harvath se simţea, în mod normal, obosit mult mai repede decât ar fi făcut-o în mod normal, dar pur şi simplu şi-a ajustat ritmul şi a continuat să meargă. Lui Scot îi plăcea să se forţeze. Atât în trupele SEAL, cât şi mai târziu, când a fost recrutat în serviciile secrete, Harvath era cunoscut sub numele său de cod, Norseman.

Se referea la un şir de însoţitoare de bord scandinave cu care se întâlnise în timp ce trecuse prin antrenamentul SEAL, dar văzându-l în acţiune îi sugera un alt sens.

Ori de câte ori credea că nu mai poate merge mai departe, îşi amintea de motto-ul SEAL, „Singura zi uşoară a fost ieri”, şi se forţa şi mai mult.

După o oră în piscină, corpul lui Harvath era mai mult decât obosit, iar mintea îi era amorţită.

Nu avea energia necesară pentru a compune un gând mai complicat decât să facă un duş. A stat sub jetul de apă ca un ac şi a lăsat apa să ricoşeze pe corpul său în timp ce se sprijinea de perete pentru a se sprijini. După douăzeci de minute de apă caldă, a dat robinetul complet la rece şi s-a forţat să stea sub jetul de apă până când sângele i-a curs prin corp şi fiecare terminaţie nervoasă a fost furnicată.

Harvath s-a şters cu prosopul şi şi-a pus din nou hainele de alergare. Şi-a luat pagerul de la Tera, s-a oprit la snack bar şi a dat pe gât o sticlă mare de Gatorade înainte de a părăsi complexul. Morrell nu sunase, iar asta nu-l surprindea pe Harvath. Puteau trece cu uşurinţă săptămâni până să aibă veşti de la el.

Când s-a întors în apartamentul său, a verificat părul înainte de a deschide uşa şi de a intra. Trebuia să iasă din hainele de alergare şi să facă un alt duş.

Doar mergând spre casă, transpirase în minunata umiditate din iulie. În timp ce Harvath se îndrepta prin bucătărie spre baie, ceva din bucătărie i-a atras atenţia.

Uşa frigiderului stătea larg deschisă. Era ciudat. Nu ar fi lăsat-o aşa. Poate că sigiliul se ducea, s-a gândit el. În timp ce se ducea să închidă frigiderul, a mai observat ceva – cele patru sticle de Sam Adams care îi mai rămăseseră dispăruseră.

Ştia că nu făcuse asta. Cineva fusese în casa lui, dar oricine ar fi fost, fusese suficient de isteţ încât să înlocuiască părul din cadrul uşii. Să intre pe fereastră era exclus. Intrarea nu putea fi obţinută decât prin uşa din faţă.

Pentru că arma de serviciu se afla în dormitor, tot ce putea face ca armă era Louisville Slugger pe care îl ţinea în dulapul din hol. În linişte, a recuperat bâta de baseball şi s-a strecurat spre partea din spate a apartamentului. Sufrageria era liberă, la fel ca şi baia lui.

Uşa dormitorului său era închisă, lucru pe care nu-l făcea niciodată, şi, în timp ce se apropia de ea, şi-a strâns strânsoarea în jurul bâtei. A respirat adânc şi şi-a eliberat mâna stângă pentru a întoarce clanţa. Când uşa a cedat, şi-a pus toată greutatea în spatele ei, a atacat în dormitor şi a căzut cu faţa în jos. Se împiedicase de ceva.

Harvath s-a învârtit rapid în poziţie şezândă şi a ridicat bâta deasupra capului cu ambele mâini, gata să coboare cu putere asupra intrusului. Apoi a văzut peste ce se împiedicase.

A pus bâta jos şi a sărit în picioare.

Pe podea, în faţa lui, se afla geanta lui de la hotelul Jerusalem. S-a uitat rapid prin cameră şi a observat că patul îi fusese răsturnat. Pe pernă se afla o faţă zâmbitoare cu două pupici de ciocolată Hershey's pentru ochi şi patru capace de sticlă Sam Adams pentru zâmbet.

„Nemernicule”, a spus Harvath cu voce tare.

Ştia că trebuie să fi fost Morrell cel care intrase în apartamentul lui şi îşi pusese geanta în dormitor.

Dintre multele lucruri dezagreabile pe care şi le amintea despre fostul Navy SEAL devenit asasin CIA, era că era un împătimit al dulciurilor. Faţa zâmbăreaţă era cartea lui de vizită, ce-i drept. Pe lângă faptul că a fost bătut măr, Rick Morrell îi datora acum lui Harvath un pachet de şase sticle de Sam Adams.

Harvath tocmai se pregătea să-şi desfacă geanta când a auzit o bătaie la uşa din faţă. Şi-a scos SIG Sauer-ul de sub noptieră şi l-a ţinut la spate în timp ce se apropia de uşa de la intrare.

„Cine este?”, a întrebat el în timp ce se afla în dreapta cadrului uşii.

„Curier special. Am o livrare pentru domnul Scot Harvath, spuse o voce de bărbat.

Harvath a păşit în faţa vizorului şi a aruncat o privire afară. În picioare, pe hol, se afla un puşti înalt şi blond, în vârstă de aproximativ douăzeci şi cinci de ani. Harvath nu avea decât treizeci şi ceva de ani, dar orice tânăr greu de cap al CIA, ceea ce era evident că acesta era, era numit de către băieţii din comunitatea Operaţiunilor Speciale „puşti mucosi ai CIA”. Harvath a deschis uşa.

„Aveţi vreun act de identitate?” Harvath l-a întrebat pe puşti, care, acum că îl putea vedea în întregime, arăta mai degrabă ca un surfer musculos din sudul Californiei decât ca un agent CIA.

„Da, domnule”, a răspuns tânărul, care purta o servietă legată cu lanţ la încheietura mâinii drepte. Cu mâna stângă liberă, a căutat portofelul în interiorul hainei de costum.

Atunci Harvath şi-a întors arma şi a îndreptat-o spre fruntea puştiului.

„Mişcare stupidă, tipule”, a spus Harvath. „Nu ar trebui să laşi niciodată garda jos în felul ăsta.

Sunt documente foarte importante acolo. Şi dacă aş fi fost aici ca să ţi le fur?”.

În acel moment precis, puştiul de la CIA a lovit puternic cu servieta de titan în capul lui Harvath, dar l-a ratat cu o milă. Harvath era mult prea rapid pentru el şi se dăduse la o parte atunci când puştiul şi-a telegrafiat intenţia cu privirea. Harvath a răspuns atacului cu o lovitură rapidă în plexul solar al puştiului. A căzut pe podea, cu vântul în vânt.

„Asta a fost o mişcare şi mai proastă”, a spus Harvath, oferindu-i mâna pentru a-l ajuta pe puşti să se ridice de la podea, dar acesta a respins-o, încercând încă să-şi tragă sufletul.

Harvath s-a ajutat de buzunarul de la piept al puştiului şi i-a scos actele de identitate.

„Gordon Avigliano”, a spus el, citind numele de pe permisul de conducere. „Ei bine, Gordy, ce ai pentru mine?”

Harvath i-a oferit din nou mâna puştiului şi a fost din nou îndepărtat. Tânărul s-a ridicat cu greu în picioare şi, cu vântul din nou în sus, a întrebat: „Putem face asta înăuntru, vă rog?”.

„Sigur, Gordo; doar că fără glume. Te-am văzut deja făcând prostii şi prostii, dar dacă te apuci de prostii, o să pleci pe fereastră.

Mă înţelegi?”

Tânărul a dat din cap. Harvath i-a arătat interiorul şi a arătat spre unul dintre cele două scaune de lângă masa mică din bucătărie. Curierul CIA îşi puse servieta pe masă şi îşi ridică privirea.

„Pot să văd un act de identitate, vă rog, domnule?”, a întrebat el.

Harvath, care scotocea în interiorul frigiderului, a îndreptat orbeşte pistolul peste umăr spre curier şi a spus: „Spune-i şefului tău că agentul Harvath nu era acasă, dar amicul lui, Samuel Adams, a semnat pentru acte.”

„Dar, domnule, chiar am nevoie...” Curierul s-a oprit la mijlocul frazei când Harvath a armat ciocanul SIG Sauer-ului.

„Mi-au spus că s-ar putea să fie dificil, iar eu am întrebat: „Dificil? „Nu, e doar o livrare de rutină. De ce primesc eu toate slujbele proaste?”, şi-a spus curierul în sinea lui.

„Dacă nu cumva ai un bax de şase beri reci în lada aia mică a ta, îţi sugerez să-mi dai ce ai şi să pleci. Nu sunt în cea mai bună dispoziţie.”

„Înţeleg asta”.

„Ce-a fost asta, Gordo?”, a spus Harvath, care şi-a retras capul din frigider şi i-a aruncat o privire puştiului.

„Nimic, domnule. Nimic.”

„Nici nu credeam că e aşa. Să trecem la treabă. Mai am doar zece minute până la Oprah.”

„Până la Oprah?”, a întrebat curierul, confuz.

„Da, m-ai auzit. Oprah.”

„Bine, atunci, trebuie doar să vă întreb dacă v-aţi verificat recent domiciliul pentru insecte.”

„Gândaci? Poftim, fă-o singur”, a spus Harvath, în timp ce a luat de lângă frigider o zburătoare şi a aruncat-o spre puşti. „Eu nu vorbesc în somn şi nici nu-mi mişc buzele când citesc. Am de gând să diger ce ai în cutia de prânz de acolo, apoi voi toci şi voi arde totul.” Harvath nu se temea de gândaci, deoarece îşi făcea periodic măturat apartamentul de către un prieten care era fost agent FBI şi acum unul dintre cei mai buni consultanţi de securitate de pe Coasta de Est.

Curierul a început să scotocească în buzunarul de la piept, iar Harvath a îndreptat pistolul înapoi între ochii tânărului. „Ah, ah. Ah. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre plecarea pe fereastră.”

„Este doar un formular de eliberare, sincer. Iisuse, a fost deja destul de greu. În plus, dacă aveam de gând să te ameninţ cu arma, o făceam când aveai capul în frigider.”

„Bine zis”, a spus Harvath în timp ce a eliberat încet ciocanul şi a pus pistolul pe tejgheaua din bucătărie. El a acceptat formularul şi l-a semnat aşa cum a spus că o va face: „Samuel Adams”.

„Stai puţin”, a spus curierul. „Mi s-a spus că nu pot da aceste documente decât domnului Scot Harvath.”

„Şi ai făcut-o.”

„Dar numele de aici...” „Va fi perfect clar pentru superiorul tău când vei raporta. Acum deschideţi capacul şi daţi-mi ce aveţi.”

Curierul a dezactivat sistemul de închidere şi a scos un plic subţire de manila, pe care i l-a înmânat. Era sigilată şi ştampilată „Top Secret”. „Agent Scot Harvath, Serviciul Secret al Statelor Unite, numai pentru ochi.”

Harvath l-a condus pe tânăr în hol.

„Deci, vei trece în curând la munca de teren adevărată, Gordo?”.

„Am făcut-o deja.”

„Încearcă doar să nu omori pe cine nu trebuie, bine? Să ai o zi bună acum”, a răspuns Harvath în timp ce se întorcea în apartamentul său şi închidea uşa în urma lui.

S-a aşezat pe canapea şi a întins conţinutul dosarului pe măsuţa de cafea. A urmat un scurt istoric al lui Abu Nidal, urmat de o serie de fotografii de la scenele unor atacuri teroriste atribuite fiului său. Teorii şi strategii posibile ocupau spaţiul unui memoriu de „brainstorming” de două pagini, care era lung în speculaţii şi scurt în fapte reale.

Lawlor avusese dreptate; nu erau multe lucruri în acest dosar care să nu-i fi fost deja spuse lui Harvath. Cel puţin, totuşi, acum funcţiona cu adevărat pe aceeaşi lungime de undă cu toţi ceilalţi.

După ce a revăzut materialul pentru a cincea oară în tot atâtea ore, l-a trecut prin maşina de tocat şi apoi a ars rămăşiţele într-un coş de gunoi metalic pe care îl pusese în cadă.

În timp ce Harvath se pregătea de culcare, s-a gândit la Ari Schoen. Ce rol juca el cu adevărat în toate acestea? Ar putea fi de folos? Era implicat cu Mâna lui Dumnezeu?

Oare Schoen spunea tot ce ştia? Era de la CIA?

Asta era problema cu această afacere. Niciodată nu puteai spune cine spune adevărul şi nu ştiai în cine să ai încredere. Toată lumea era suspectă.

Harvath a strâns capacele de sticle de pe pernă şi le-a aruncat în coşul de gunoi de sub birou. A despachetat şi a mâncat una dintre ciocolate înainte de a se urca în pat.

Era mort de oboseală şi aştepta cu nerăbdare un somn bun. În timp ce se târa sub pătură, picioarele i s-au oprit brusc.

Morrell îşi acoperise patul cu cearşafuri scurte.

16 Meg Cassidy nu a fost niciodată adepta urmăririi mulţimii, dar când zborul 7755 al United Airlines a aterizat pe noul aeroport internaţional Mubarak din Cairo, s-a trezit prinsă în emoţia momentului şi s-a alăturat direct valului de aplauze care a cuprins noul şi elegantul avion de linie 747-400.

Apoi şi-a sprijinit capul pe scaunul elegant din piele de la clasa business sleeper şi a rostit o rugăciune de mulţumire. A fost cu uşurinţă cea mai mare lovitură de PR a anului. Cineva acolo sus o plăcea. La douăzeci şi şapte de ani, puştiul blond şi atrăgător, geniu al relaţiilor publice, era deja numit un magnat al relaţiilor publice şi deţinea una dintre agenţiile cu cea mai rapidă creştere şi de succes din Chicago. Birourile ei se aflau în clădirea elegantă Beckwith Realty loft de pe strada Hubbard, nu departe de cel mai bun restaurant de fructe de mare din oraş, Shaw's Crab House. Tocmai îşi cumpărase o nouă casă de vară pe faimosul lac Geneva din Wisconsin, iar publicaţiile Today's Chicago Woman şi Crain's Chicago Business plănuiau articole de copertă despre ea în luna următoare. Editorii o căutaseră pentru inteligenţa ei de pe stradă şi perspicacitatea în afaceri, deşi nici faptul că semăna perfect cu Meg Ryan nu stricase.

Ceea ce reuşise ea era cu adevărat uimitor.

Concurentă cu agenţii de trei ori mai mari decât a lor, Meg and Cassidy Public Relations învinsese toate agenţiile pentru a câştiga contractul local al United Airlines. Primul subiect care le-a fost încredinţat a fost inaugurarea noii curse a United către Cairo – prima rută fără escală din Chicago către Cairo. Meg lucrase neobosit cu agenţia de publicitate a United şi ajutase la dezvoltarea unei campanii fabuloase care includea un slogan văzut pe panourile publicitare şi pe autobuzele din tot oraşul: „Din inima

Americii în inima Orientului Mijlociu. Nimeni nu uneşte lumea ca United.” Dar ea nu s-a oprit aici. Dacă acesta urma să fie un eveniment Meg Cassidy, trebuia să fie mai mare decât mare.

Meg era la curent cu numeroasele oraşe înfrăţite ale oraşului Chicago din întreaga lume şi a reuşit să-l convingă pe noul primar, Jim Fellinger, că Chicago avea nevoie de un oraş înfrăţit cu Orientul Mijlociu şi că Cairo era alegerea perfectă.

Odată ce aceste roţi au fost puse în mişcare, Meg a lucrat neobosit împreună cu directorul executiv al United, Bob Lawrence, pentru a se asigura că zborul inaugural al United Chicago-Cairo va fi primul avion care va ateriza pe noul aeroport internaţional Mubarak din Cairo. Şi aşa a fost. În câteva minute, când uşile avionului 747 s-au deschis, primarul oraşului Chicago, Jim Fellinger, a fost primul care a coborât din avion, urmat de directorul general al United, Bob Lawrence, care a dat mâna cu numeroşii demnitari egipteni care aşteptau.

Meg a luat un moment şi a lăsat uşurarea să curgă prin ea.

A fost o perioadă de timp în care a fost foarte greu de atins. Odată cu creşterea violenţei în Orientul Mijlociu, United s-a gândit să renunţe complet la această rută, dar Meg a rezistat. I-a convins pe toţi actorii că noua rută era o legătură simbolică între popoarele Americii şi cele din Orientul Mijlociu. United ştia că există cerere şi că ruta va fi profitabilă, dar umbra terorismului internaţional atârna mereu la orizont şi era un fapt tacit la aproape fiecare întâlnire. Meg îşi asigurase clienţii că, atunci când au angajat-o, au angajat-o pe cea mai bună şi că se va asigura că PR-ul lor va fi pur şi simplu rafinat – şi aşa a fost.

Biletele pentru zbor se vânduseră bine, dar, pentru a se asigura că zborul va fi complet, Cassidy Public Relations dezvoltase o serie de concursuri strălucitoare, de profil înalt, pentru vacanţe la Cairo.

Expunerea mediatică pe care United a obţinut-o a fost cu mult peste tot ceea ce ar fi putut spera. Refuzul ferm şi public al companiei aeriene de a se retrage de pe noua lor rută către Cairo în faţa escaladării violenţei în Orientul Mijlociu a fost salutat de către pacificatorii de pretutindeni ca fiind tipul de determinare şi angajament necesar pentru ca lumea nu doar să trăiască, ci şi să prospere în pace. Nu exista nicio îndoială că Meg Cassidy a făcut o treabă extraordinară. Cea mai mare realizare a ei a fost să ajute la coordonarea unui schimb cultural de exponate egiptene între Field Museum din Chicago şi Muzeul Egiptean din Cairo. Zborul 7755 transporta mai multe lăzi mari de artefacte, întorcându-se în Egipt pentru prima dată în peste o sută de ani.

Meg a petrecut o bună parte din călătorie în salonul de pe puntea superioară cu membrii presei, inclusiv cu doi dintre jurnaliştii ei de călătorie preferaţi, Bernard Walsh şi Georgia Bormann. Ea a răspuns la toate întrebările lor, care au acoperit totul, de la cele mai noi rute şi aeronave ale United, până la posibilitatea unor schimburi culturale suplimentare între SUA şi Egipt. În momentul în care avionul a aterizat, era epuizată.

A muncit până la miezul nopţii timp de două săptămâni înainte de zborul de start şi abia aştepta să ajungă la hotel, să deschidă o sticlă de vin, să facă o baie lungă şi fierbinte şi să se strecoare într-un pat moale şi plăcut pentru o odihnă binemeritată.

Visarea ei a fost întreruptă de zgomotul unei agitaţii bruşte. Ce se putea întâmpla? Aproape am ajuns la poartă, s-a gândit Meg.

Un grup de bărbaţi a venit în fugă pe ambele culoare din secţiunea economică a avionului şi s-a oprit nu departe de scaunul lui Meg. Unul dintre însoţitorii de bord se desprinsese de centură şi se apropiase de bărbaţi pentru a vedea ce se întâmpla.

Într-o clipă, atmosfera din avion s-a transformat din sărbătoare în teroare, când unul dintre bărbaţi a atacat-o pe însoţitoarea de bord, iar mai mulţi pasageri au început să ţipe.

Două figuri îmbrăcate în salopete negre şi purtând măşti de schi au apărut pe scările care duceau din zona de fitness de pe puntea inferioară şi au început să le înmâneze o gamă largă de arme automate bărbaţilor care urcaseră în fugă de la clasa economică. Din secţiunea de clasa întâi a avionului, Meg a văzut că se apropia una dintre gărzile de corp ale poliţiei din Chicago ale primarului Fellinger. Ea a încercat să-i avertizeze cu o înclinare a capului spre casa scării, dar era prea târziu. Unul dintre piraţii aerului mascaţi l-a văzut primul pe bodyguard, a scos un pistol cu amortizor şi a tras două focuri de armă în capul acestuia, omorându-l pe loc.

Meg nu a putut să-l vadă, dar în spatele ei, un ofiţer de poliţie aeronautică în civil s-a repezit pe unul dintre culoarele din spatele avionului, cu arma scoasă, strigându-le bărbaţilor să lase armele jos. Un alt ofiţer de zbor şi-a scos arma şi a fugit pe culoarul opus. Aceştia au fost supuşi de doi piraţi ai aerului „adormiţi” care rămăseseră pe locurile de pe culoar până când poliţiştii de la bord s-au făcut cunoscuţi. Piraţii aerului aveau cuţite scurte, negre, din plastic-compozit, cunoscute sub numele de deschizătoare de scrisori CIA, pe care le-au strecurat cu uşurinţă prin sistemul de securitate. Cu o mişcare bine exersată de ridicare, intrare şi răsucire a cuţitelor, fiecare poliţist de zbor a fost rapid eliminat.

Acum întregul avion era în dezordine. Se auzeau ţipete de teroare venind din toate direcţiile. Mai mulţi dintre piraţii aerului şi-au făcut loc în cabină şi au confiscat pistoalele paralizante de la bord.

Deturnătorul mascat care omorâse garda de corp a primarului i-a făcut semn unuia dintre oamenii săi cu arma sa.

Bărbatul a înţeles comanda, a trecut pe lângă mâna de însoţitoare de bord care se îngrijeau de camaradul lor căzut şi a activat sistemul de sonorizare al avionului 747.

Într-o engleză aproape perfectă, el s-a adresat pasagerilor avionului: „Doamnelor şi domnilor, dacă doriţi să scăpaţi cu viaţă din acest avion, veţi coopera pe deplin cu instrucţiunile noastre.

Am demonstrat deja cât de departe suntem pregătiţi să mergem. Din respect pentru femei şi copii, am sperat să vă scutim de acest spectacol, dar fără îndoială că acum ştiţi că deţinem controlul avionului şi suntem complet înarmaţi. Vă garantăm că suntem pregătiţi să ne folosim armele. Aşa cum Allah este

milostiv, aşa suntem şi noi. Respectaţi instrucţiunile noastre şi nimeni altcineva nu va fi ucis. Vă rugăm să rămâneţi la locurile voastre şi cei care staţi lângă o fereastră să coborâţi complet jaluzelele.”

Deşi mulţi dintre pasagerii îngroziţi au început să plângă şi mai tare doar la confirmarea că avionul fusese deturnat, toţi s-au conformat instrucţiunilor, iar cei de la ferestre şi-au coborât jaluzelele.

Deturnătorii, care acum erau cu toţii puternic înarmaţi, au ocupat poziţii strategice în toate cabinele. Cea de-a doua gardă de corp a primarului Fellinger a fost identificată, încătuşată şi condusă la etaj, unde a fost lăsată inconştientă şi abandonată fără ceremonie într-una dintre toaletele din salonul de pe puntea superioară.

Ştiind că piloţii vor rămâne baricadaţi în spatele uşii blindate şi antiglonţ a cabinei de pilotaj, piraţii aerului i-au contactat prin sistemul de intercomunicaţii şi le-au spus că, dacă nu deschid uşa în trei secunde, aceasta va fi aruncată în aer cu C4. Piloţii nu au avut de ales decât să se predea. A fost o mişcare corectă. Deturnătorii aveau destui explozibili nu numai pentru a dărâma uşa, ci şi pentru a crea o explozie care ar fi ucis probabil pe toţi cei aflaţi în cabina de pilotaj. Totuşi, înainte de a deschide uşa, au reuşit să transmită un mesaj prin care se anunţa că avionul era asediat.

Ştiind că mulţi dintre pasageri, în special americanii, vor fi încurajaţi de rezistenţa pasagerilor de la 11 septembrie, care au ajutat la împiedicarea celui de-al patrulea avion piratat să ajungă la ţintă, piraţii nu au pierdut timpul şi au demonstrat tuturor celor de la bord cine deţinea controlul.

Însoţitoarea de zbor principală, care fusese atacată şi bătută crunt în timpul preluării iniţiale a controlului, a fost târâtă în sus şi în jos pe culoar ca un factor de descurajare vizuală pentru orice pasager care se gândea să încerce vreo faptă eroică. Mesajul a fost transmis clar şi răspicat: „Noi deţinem controlul aici”.

Lui Meg i se făcea rău la stomac. Fusese victima unei tentative de viol cu câţiva ani în urmă şi nu reuşise niciodată să scape de amintirea acesteia. Unicul copil al unui ofiţer de instrucţie de la Academia de Poliţie din Chicago, ea simţise că atacul fusese cumva din vina ei – că ar fi trebuit să îl prevadă şi să fie mai în măsură să se opună.

Experienţa a zdruncinat-o până în măduva oaselor. După aceea, a urmat cursuri de autoapărare la academie, precum şi un antrenament intensiv cu arme de foc. Tatăl ei îi dăduse un pistol de nouă milimetri, pe care îl ţinea mereu încărcat lângă pat. Deşi multe femei ar fi cedat şi ar fi trăit în frică pentru tot restul vieţii, Meg a folosit experienţa pentru a deveni mai puternică.

Un deturnător din cabina de pilotaj a transmis ordinele către turnul de control.

Jetway trebuia să rămână retras, iar aerul condiţionat extern şi sursa de energie externă nu trebuiau să fie conectate. Avionul urma să fie realimentat imediat, iar dacă altcineva în afară de echipa de realimentare se apropia de aeronavă, ostaticii urmau să fie ucişi.

Pentru a-şi demonstra seriozitatea, piratul aerului a ieşit din cabina de pilotaj şi a strigat pe scările de pe puntea superioară. Colegul său care aştepta dedesubt le-a făcut semn altor doi piraţi ai aerului şi împreună au dezactivat toboganul de apă şi au deschis uşa laterală mare a 747-ului. Cu lovituri dispreţuitoare, aceştia au împins trupurile însângerate şi fără viaţă ale gărzii de corp a primarului şi ale celor doi ofiţeri de aviaţie pe uşă şi i-au privit cum se prăbuşesc în aer înainte de a ateriza într-o grămadă dezgustătoare de oase care pocnesc pe pista de dedesubt. Mesajul lor a fost transmis, s-au retras înăuntru şi au închis uşa.

În continuare, piraţii aerului au folosit foi de folie de aluminiu şi bandă adezivă pentru a acoperi ferestrele cabinei de pilotaj şi pe cele ale uşilor de ieşire care nu aveau jaluzele. În toate cabinele, pasagerii au fost supravegheaţi sub ameninţarea armelor, în timp ce alţi piraţi ai aerului îşi făceau loc în rânduri şi ridicau temporar jaluzelele ferestrelor, doar cât să plaseze pe plexiglas dispozitive întunecate, plate, asemănătoare unor ventuze, cu cozi lungi şi galbene.

Pasagerii erau în stare de şoc şi erau siguri că deturnătorii au cablat avionul cu explozibili. Colegul de scaun al lui Meg, Bernard Walsh, era convins că asta se întâmpla şi, sub respiraţie, pentru a nu atrage atenţia deturnatorilor, i-a spus acest lucru.

„Relaxează-te”, i-a şoptit Meg. „Atâta timp cât facem ceea ce ne spun ei, vom fi în regulă”.

„Nu, nu vom face asta. Dacă ne păstrăm calmul, nu facem decât să le fie mai uşor. Îţi aminteşti de 9-11?

Nu-mi pasă cât de brutali sunt oamenii ăştia. „Trebuie să facem ceva, altfel vom muri cu toţii.”

Meg era cuprinsă de frică şi habar n-avea dacă colega ei de scaun avea dreptate. Nu se ştia dacă piraţii aerului erau sinucigaşi sau aveau un plan. Ea se ruga la Dumnezeu ca ei să aibă într-adevăr un plan de acţiune, pentru că părea singura cale prin care vor scăpa cu viaţă din mizeria asta.

Nu numai că directorul general al United Airlines era pasager în avion, dar şi primarul din Chicago. Cu siguranţă că tot ceea ce voiau piraţii aerului urmau să obţină.

În momentul în care şi-a terminat acest gând, Meg şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe unul dintre deturnătorii mascaţi care se uita fix la ea.

Ochii lui păreau să treacă prin ea. La început a crezut că acesta o observase vorbind şi că avea de gând să o dea ca exemplu. Apoi a observat altceva în ochii lui, ceva ce nu mai văzuse decât o singură dată în viaţa ei şi pe care spera să nu-l mai vadă niciodată. S-ar putea ca ieşirea din această situaţie în viaţă să nu fie atât de uşoară pe cât crezuse ea.

17 Scot Harvath avea o mulţime de talente de invidiat, dar abilitatea de a ucide timpul nu era unul dintre ele. Răbdare în luptă, se putea descurca; răbdarea de a ajunge la luptă era cu totul altceva. În această dimineaţă se trezise, devreme şi plecase să alerge. Când s-a întors în apartament, a pregătit nişte ouă pentru micul dejun şi apoi s-a apucat de unele dintre treburile de pe lista de „de făcut” pe care le amânase.

În timp ce îşi organiza biroul, a dat peste o fotografie a lui Sam Harper, mentorul său de la Serviciile Secrete, care fusese ucis în timpul răpirii preşedintelui în acea iarnă.

Existau, de asemenea, fotografii ale agenţilor Maxwell, Ahern şi Houchins – toţi ucişi împreună cu Harper încercând să-l protejeze pe preşedinte şi pe fiica sa. Nu trecea zi în care Harvath să nu-şi amintească promisiunea pe care o făcuse de a răzbuna moartea fiecărui american care îşi pierduse viaţa protejându-l sau încercând să-l recupereze pe preşedinte. Văzând fotografiile nu făcuse decât să-i reamintească şi mai acut de promisiunea făcută.

În timpul concediului său prelungit de absenţă, urmărindu-i pe cei responsabili de acele omoruri, ceva în interiorul lui Scot se schimbase. Îşi tot spunea că în curând totul se va termina. Se întorcea la noul său loc de muncă la Casa Albă, iar lucrurile se vor linişti în cele din urmă şi vor reveni la normal. Ştia, totuşi, că se minţea pe sine însuşi. Nu se putea întoarce la acea viaţă. De fapt, era uimit că rămăsese atât de mult timp în el. Claudia a fost ultima picătură. Dacă ar fi funcţionat între ei şi ea ar fi vrut să se stabilească în D.C., poate că el ar fi simţit altfel. Poate că ar fi putut ignora ceea ce îi rodea de atâta timp marginea conştiinţei.

Ştia că era un excelent agent al Serviciilor Secrete, dar ştia, de asemenea, că talentele sale se potriveau mai bine într-o altă arenă. Hotărârea lui era luată. De fapt, se împăcase de ceva vreme, dar acum putea în sfârşit să vadă decizia aşa cum era. Evita Casa Albă şi pe preşedinte pentru că ştia că, după ce va termina această ultimă misiune, va fi timpul să meargă mai departe. Habar nu avea unde; ştia doar că nu se putea întoarce la ceea ce făcuse pentru Serviciile Secrete.

Vechile obiceiuri au murit greu, iar Scot s-a trezit încercând să-şi relaxeze mintea şi să treacă timpul aşa cum făcuse el şi colegii săi din SEAL în camera de pregătire a misiunii în timp ce aşteptau să fie desfăşuraţi. Deşi părea că a trecut o viaţă, în realitate trecuseră doar câţiva ani, iar Scot găsea vechea rutină reconfortantă. Din dulapul din dulapul său, a scos un teanc de casete video cu numele său scris de mână pe fiecare manşetă. Se uitase la Cool Hand Luke şi era la jumătatea filmului The Good, the Bad, and the Ugly (Binele, răul şi urâtul) când i-a sunat pagerul.

A luat telefonul şi a format numărul de pe ecranul pagerului.

Morrell a răspuns la primul apel: „Nume?”.

„Harvath.”

„Se pare că Hashim Nidal a ieşit la aer.”

„Unde?”

„Cairo.”

„Care este scenariul?”

„Deturnare. „O mulţime de pasageri.”

„Când ne mutăm?”

„În patruzeci şi cinci de minute de la Dulles. „Restul echipei este deja aici.”

„Mulţumesc pentru anunţul scurt. Voi fi norocos dacă pot să-mi iau periuţa de dinţi şi să ajung la timp.”

„Nu luaţi nimic. Nici măcar paşaportul tău.

Totul va fi asigurat pe drum.

United Airlines ne duce cu echipamente identice, astfel încât să le cunoaştem pe de rost până la aterizare.

Treceţi prin „aviaţia generală”. Spuneţi-le că sunteţi de la petrecerea fraţilor Wright, iar un agent vă va duce la hangarul de întreţinere unde se află avionul.”

Fraţii Wright? Clasic, se gândi Harvath. „Bine. Eu sunt pe drum, dar, Ricky?”

„Poftim?”, a răbufnit Morrell, evident dornic să închidă telefonul.

„Nici să nu te gândeşti să pleci fără mine.”

„Nici nu aş visa la asta”.

Scot era gata să spună: „Pe naiba”, dar Morrell a închis înainte de a putea.

Patruzeci şi cinci de minute să ajungi la Dulles? Era o prostie.

Evident, Morrell programase totul astfel încât să fie imposibil ca Scot să ajungă acolo înainte ca ei să decoleze. De asemenea, era evident că Morrell şi restul grupului său nu aveau nicio intenţie de a coopera pe deplin cu el. Aveau de gând să facă minimul necesar pentru a-şi acoperi fundurile şi la naiba cu Scot Harvath.

Ei bine, mai aveau ceva de aşteptat.

Harvath a sunat la biroul lui Gary Lawlor din clădirea J. Edgar Hoover din D.C. şi şi-a încrucişat degetele că omul se afla la birou. A fost şi a răspuns la primul apel: „Lawlor”.

„Gary, sunt Scot Harvath.”

„Care-i treaba?”

„Se pare că avem o pistă despre Abu Jr.”

„Deci, am auzit. Unde eşti?”

„La apartamentul meu.”

„Apartamentul tău? De ce naiba nu eşti deja la Dulles?”

„Tocmai am primit un telefon."

„Tu ce?"

„Morrell tocmai m-a sunat."

„Nu vorbeşti serios."

„Sunt foarte serios. Ascultă, am nevoie de ajutorul tău. Este evident că tipii ăştia nu se joacă cu noi. Morrell m-a sunat în ultima clipă, ştiind că nu voi putea ajunge la Dulles înainte să decoleze. Va spune că m-a sunat cât de repede a putut, dar amândoi ştim că e o prostie. Trebuie să fiu în acel zbor, Gary. Dacă vor să-l doboare pe tipul ăsta, trebuie să fiu acolo."

„Aşteaptă o secundă", a spus Lawlor, care a scos o fişă de pe măsuţa din spatele lui.

„Cunoşti spitalul Inova din Alexandria?"

„Da, e pe Seminary, la patru străzi vest de I-395.

De ce?"

„Cât timp îţi ia să ajungi acolo?".

„Probabil că aş putea ajunge acolo în cincisprezece minute."

„Aşteptaţi din nou la telefon", a spus Lawlor în timp ce l-a pus pe Scot în aşteptare şi a dat un alt telefon. Când a revenit la telefon după puţin peste un minut, avea veşti bune. „L-am sunat pe Mitch Norberg la Quantico. O să zboare cu un Sikorsky S-76 până la heliportul spitalului. Este confecţionat să arate ca o pasăre Life Flight. Vă aşteaptă."

„Mulţumesc, Gary. Nu ştiu ce să spun."

„Nu spune nimic, doar prinde-l pe nenorocitul ăla. Şi îţi aminteşti ce am spus mai devreme despre cum să te înţelegi cu Morrell? Las-o baltă. Poate că suntem cu toţii în aceeaşi echipă, dar asta nu pare să însemne mare lucru pentru oamenii ăştia.

Stai cu ochii pe ei. N-aş avea încredere în Morrell sau în şeful lui mai mult decât aş putea să le arunc cu bolul."

* * * * Privirea lui Rick Morrell când Harvath a intrat în hangarul de întreţinere al United Airlines, cu zece minute înainte, a fost nepreţuită.

„Ce naiba caută el aici?", a spus unul dintre oamenii SAS. „Am crezut că nu trebuia să reuşească."

Harvath se uită în jur la echipajul adunat. „Ei bine, toată gaşca pare să fie aici.

„Sleazy, Slimy, Drippy, Dopey, şi chiar... hei, ce faci, Doc?"

Bărbatul care îi luase tensiunea lui Harvath în avionul de întoarcere de la Ierusalim şi al cărui ochi fusese punctat de Scot purta încă două bandaje tip fluture.

Acum, pur şi simplu i-a arătat lui Harvath cu degetul şi a plecat.

„Acum că ne-am reîntâlnit cu toţii”, a intervenit Morrell, „să trecem la treabă.”

Personalul de securitate, de întreţinere şi de inginerie al United Airlines, precum şi câţiva reprezentanţi de la Boeing, au terminat turul grupului, explicând tot ce puteau despre 747-400 special modificat. Avionul era identic cu cel care fusese deturnat.

În încercarea de a ţine pasul cu concurenţa din ce în ce mai mare a companiei Virgin Atlantic Airways a lui Richard Branson, United decisese să îşi echipeze avioanele cu numeroase avantaje pentru călătorii de la clasa business şi clasa întâi. Pe lângă standardele de video la cerere, acces la internet de mare viteză, masaje, tratamente faciale şi manichiură, exista un lounge pe puntea superioară, cu un bar complet aprovizionat şi o bucătărie pentru comenzi rapide, precum şi o sală de gimnastică cu duşuri la nivelul punţii inferioare. Se părea că, cu cât competiţia era mai acerbă, cu atât mai prietenos pentru pasageri devenea „Cerul prietenos”.

După ce turul s-a încheiat, Harvath, Morrell şi restul echipei s-au aşezat în scaunele de piele supraîmbrăcate din interiorul salonului din spatele cabinei de pilotaj, iar 747-400 a fost remorcat din hangar şi dus pe pistă.

Motoarele au început să funcţioneze şi, câteva minute mai târziu, aeronava enormă a fost eliberată şi a coborât pe pistă. Harvath a aruncat o privire pe fişa informativă a 747-400 pe care o primise când a sosit cu întârziere la tur şi a fost uimit de statistici. Înălţimea cozii modelului 747-400 era de şase etaje, fiecare aripă cântărea 28.000 de kilograme şi măsura 5.600 de metri pătraţi – o suprafaţă suficient de mare pentru a parca patruzeci şi cinci de maşini de dimensiuni medii. Dispunerea „flexibilă” a cabinei a permis schimbarea clasei şi a configuraţiei scaunelor în doar opt ore şi schimbarea locaţiei toaletelor şi a bucătăriei în patruzeci şi opt. Primul zbor al fraţilor Wright la Kitty Hawk ar fi putut fi efectuat în secţiunea de 150 de metri de la clasa economică.

După ce aeronava s-a stabilizat la altitudinea de croazieră de 35.000 de picioare şi după ce căpitanul a oprit semnul „Legaţi-vă centurile de siguranţă”, Rick Morrell şi-a chemat echipa de doisprezece oameni la ordine.

„Avem un drum lung de parcurs şi vom ajunge acolo într-un timp scurt, aşa că ascultaţi-mă. Conform planului de zbor, ar fi trebuit să aterizăm în Cairo la aproximativ ora trei şi jumătate. Vom ateriza pe vechiul aeroport şi vom fi transportaţi cu elicopterul la Mubarak International.

Răsăritul soarelui la faţa locului are loc la ora şase-douăsprezece. Statele Unite au în ţară o echipă a Grupului de Aplicaţii de Luptă care lucrează cu egiptenii şi care se află deja la faţa locului...” „'Grupul de Aplicaţii de Luptă'?” a intervenit Harvath. „Ce-i cu tine şi cu toată terminologia asta sofisticată? De ce nu le spuneţi Delta Force ca toată lumea?”

„Domnilor”, a răspuns Morrell în timp ce făcea un gest către Harvath, „sunt sigur că vă amintiţi cu toţii de docilul nostru însărcinat din Ierusalim, agentul Scot Harvath de la Serviciile Secrete ale SUA. Aşa cum v-am mai spus, din ordinul preşedintelui, el face acum parte oficial din operaţiunea noastră. Să-i urăm un călduros bun venit în echipă, bine?”

În salonul de pe puntea superioară a avionului 747-400 era o linişte deplină.

„Bine”, a spus Morrell. „Acum că am scăpat de asta, putem continua. După cum spuneam, există deja o echipă a Grupului de aplicaţii de luptă în ţară şi la faţa locului. În ceea ce-i priveşte pe egipteni, şi noi suntem membri CAG şi vom fi acolo pentru a ajuta actuala echipă CAG. În compartimentele de deasupra capului se aflau nişte genţi cu numele voastre pe ele. Vă veţi găsi uniformele acolo.

„Iată care este scenariul. În timp ce zborul 7755 al United Airlines rula spre poarta de îmbarcare de la Aeroportul Internaţional Mubarak, la aproximativ ora locală 14:00, ora Cairo, un grup înarmat de piraţi ai aerului a preluat controlul avionului.

Acesta a fost primul zbor fără escală al United de la Chicago la Cairo şi a transportat o serie de demnitari şi VIP-uri, inclusiv pe directorul executiv al United şi pe primarul oraşului Chicago.”

„Primarul? Vă referiţi la James Fellinger?”, a întrebat Harvath.

„Îl cunoaşteţi?”, a întrebat Morrell.

„L-am întâlnit o dată cu preşedintele, când am trecut prin Chicago pentru o strângere de fonduri.

Este un tip decent. Se spune că este un candidat sigur pentru postul de guvernator al statului Illinois în următoarea cursă şi probabil că va face o ofertă serioasă pentru Casa Albă în cele din urmă.”

„Cu alte cuvinte, tipul ăsta ar putea fi într-o zi şeful tău.

Ar fi bine să nu o dai în bară, Harvath, a spus unul dintre agenţi.

„Nu ştiu pentru cine credeţi că lucraţi”, i-a răspuns Scot, „dar cu toţii lucrăm pentru preşedinte. Asta include şi CIA, deşi voi credeţi că sunteţi mai presus de orice.”

„În regulă, în regulă”, a spus Morrell. „Ajunge. Să ne întoarcem la afaceri. Acum, trei pasageri de sex masculin au fost deja ucişi. Cadavrele lor au fost aruncate pe pistă printr-o uşă de ieşire din faţă. Credem că doi dintre bărbaţi erau ofiţerii de zbor care se ocupau de zbor.

Rapoartele preliminare par să indice că cel de-al treilea bărbat era un tip pe nume Lund, unul dintre bodyguarzii primarului Fellinger. Nimeni nu a reuşit să se apropie suficient de mult de avion pentru a recupera cadavrele, dar, din câte îşi poate da seama echipa CAG, toţi trei erau probabil morţi înainte de a atinge solul.

„Manifestul de zbor indică faptul că a decolat plin cu trei sute douăzeci de pasageri şi douăzeci şi trei de membri ai echipajului, inclusiv piloţii. La aterizare, căpitanul a reuşit să transmită un mesaj prin care a anunţat că avionul a fost deturnat şi că deturnătorii au ameninţat că vor arunca în aer uşa cabinei de

pilotaj cu C4 dacă nu va fi deschisă. Asta a fost ultima dată când s-a auzit de căpitan. El nu avea nicio idee despre câţi piraţi ai aerului erau. Din acel moment, unul dintre piraţii aerului a preluat comunicarea cu turnul de control. A ameninţat că va începe să ucidă pasagerii dacă cineva se va apropia. În cabina de pilotaj au avut loc discuţii, iar cineva pe nume Ghazi a fost abordat înainte ca un al doilea bărbat să preia radioul şi să transmită principalele cereri. Ştim că „Ghazi" este numele de cod al lui Hashim Nidal şi credem că el a fost cel care a vorbit. În primul rând, a cerut deblocarea tuturor activelor Abu Nidal deţinute de Egipt, iar apoi a cerut zece milioane de dolari în numerar pentru primarul Fellinger şi pentru directorul general al United, Bob Lawrence."

„Ce vă face să fiţi atât de sigur că a fost Hashim?", a întrebat Harvath.

„Cu douăzeci şi peste douăzeci de milioane de dolari în numerar în joc, nu-mi pasă cât de loiali ar putea crede Nidal că sunt oamenii lui, nici măcar papa nu i-ar încredinţa Maicii Tereza atâţia bani.

Ăsta e genul de slujbă pe care ţi-o faci singur. De asemenea, egiptenilor li s-a transmis o instrucţiune suplimentară conform căreia nu trebuiau să conecteze nicio sursă externă de energie sau aer condiţionat."

„Trebuie să fie peste o sută de grade pe pistă.

Cum vor supravieţui fără AC?", a întrebat unul dintre agenţii lui Morrell.

„Simplu", răspunse Harvath. „Există o unitate de alimentare auxiliară montată în fuselajul din spate care permite aeronavei să rămână autosuficientă atât în ceea ce priveşte alimentarea cu energie, cât şi aerul condiţionat."

„De unde naiba să ştii?", a întrebat agentul.

„Mama ta mi-a spus", a spus Harvath. „Unde credeţi că am învăţat asta?". A luat dosarul albastru al Boeing-ului şi l-a bătut cu degetul arătător. „Indiferent de ceea ce credeţi, cititul este într-adevăr fundamental."

Agentul a fumegat şi Morrell s-a retras pentru a evita o confruntare ulterioară. „Ne pierdem timpul aici."

„Deci, răscumpărarea va fi plătită?", a întrebat Harvath.

„Nu şi dacă ne putem abţine", a răspuns Morrell, care s-a îndreptat spre cabinetul audiovizual al salonului, a apăsat un buton pentru a coborî monitoarele cu ecran plat şi a introdus un DVD în player. „Această înregistrare a fost făcută ieri la Aeroportul Internaţional O'Hare, în timp ce zborul 7755 al United Airlines se îmbarca. Undeva aici credem că îl avem pe Hashim Nidal însuşi, precum şi pe toţi oamenii săi.

Cu o aeronavă de asemenea dimensiuni şi aproape trei sute cincizeci de pasageri şi echipaj, va avea nevoie de mult ajutor pentru a ţine lucrurile sub control."

Morrell şi-a alimentat apoi computerul portabil, care era ataşat la un proiector portabil, şi a proiectat o schemă a avionului 747-400 pe peretele etanş. În timp ce vorbea, a gesticulat cu un pointer laser. „Cu o încărcătură completă de pasageri, cel puţin ne gândim că ar fi trebuit să pună câte un om în capul şi în coada fiecărei secţiuni de pasageri. Asta ar însemna zece oameni, plus unul sau doi în plus care să ajute la efectuarea turelor şi la supravegherea echipajului.

„Aşa cum este standard în cazul deturnărilor de avioane, toate jaluzelele de la ferestre au fost trase şi, în plus, piraţii au acoperit celelalte ferestre, cum ar fi geamul cabinei de pilotaj, cu ceea ce pare a fi folie de aluminiu", a spus Morrell în timp ce a apăsat o tastă de pe laptopul său şi o altă imagine a fost proiectată pe perete. „Această imagine ne-a fost trimisă de către echipa CAG. Veţi observa că este vorba de unul dintre geamurile pasagerilor, iar acolo, în mijloc, pare a fi un fel de dispozitiv asemănător unei ventuze. Se pare că acestea au fost plasate pe ferestrele din tot avionul. Credem că acestea sunt un fel de detectoare de mişcare..." „Acelea nu sunt detectoare de mişcare", l-a întrerupt Harvath.

„Ce vreţi să spuneţi?", a întrebat Morrell.

„Detectoarele de mişcare nu au niciun sens. Prea multe lucruri pot declanşa unul, iar când se va declanşa, cum vor putea piraţii aerului să verifice ce a provocat alarma? Oare vor să se uite pe fereastră şi să rişte să fie împuşcaţi?

Nu. Tipii ăştia sunt mai deştepţi de atât."

„Se pare că şi tu eşti. La ce crezi că ne uităm, agent Harvath?"

„Camerele de luat vederi."

„Camere?"

„Da, se numesc camere cu „obiectiv plat". Silicon Valley dezvoltă ceva de genul acesta pentru uzul consumatorilor.

În locul camerelor care stau deasupra monitorului computerului, aşa cum avem acum, camerele cu lentile plate vor fi încorporate în rama monitorului propriu-zis. Ar fi foarte simplu să le transformăm în telecomenzi. Tot ce ar fi nevoie este un fel de sursă de energie, poate ceva la fel de mic ca o baterie de ceas. Din câte văd, cablul acela care atârnă este cel mai probabil o antenă. Probabil că Hashim are un om undeva în avion care monitorizează transmisiunile."

„Aţi văzut vreodată una dintre aceste camere cu obiectiv plat în acţiune?"

„Serviciile Secrete s-au jucat puţin cu ele, dar calitatea a lăsat mult de dorit. Era greu de distins adâncimea câmpului, dar pentru un singur avion singur pe pistă, chiar şi unul aproape de poartă, să ai aşa ceva peste tot ar fi ca şi cum ai avea o mie de ochi."

„Dacă sunt camere de la distanţă, nu am putea să le blocăm semnalul?"

„Ai putea încerca, dar neştiind exact pe ce frecvenţă sunt, nu ai fi niciodată absolut sigur că le-ai blocat."

„Trebuie să existe o modalitate de a le ocoli.”

Harvath s-a gândit o clipă înainte de a răspunde. „S-ar putea să fie.”

„Ce este?”

„Pe timp de noapte. Camerele de luat vederi nu sunt foarte bune în lumină slabă.

Dacă ai stinge toate luminile aeroportului, piraţii aerului ar fi orbi.”

„Şi i-am pune pe toţi băieţii noştri să folosească ochelari de vedere pe timp de noapte. Bine, facem progrese.”

„Ce vrei să spui prin „toţi băieţii noştri”?”, a întrebat Harvath. „Vom fi noi şi echipa Delta sau vor dori şi egiptenii să participe la asta?”.

„Din politeţe, preşedintele Mubarak a mobilizat unitatea antiteroristă a Egiptului.”

„Care unitate mai exact?”, a întrebat Harvath, aplecându-se în faţă pe scaun, cu o îngrijorare profundă imprimată pe faţă.

„Unitatea 777.”

„Unitatea 777? Thunderbolt Force? Cred că glumeşti.”

„Nu glumesc, Harvath. După cum am spus, preşedintele Mubarak a făcut-o din politeţe faţă de SUA.”

„Din curtoazie faţă de SUA? Morrell, tu îţi conduci toate operaţiunile cu degetul mare în fund sau asta e ceva special?”

„Despre ce naiba vorbeşti?”

„Mă refer la egipteni şi la unitatea lor 777. Chiar credeţi că vor sta cu mâinile în sân şi ne vor lăsa să conducem spectacolul? Ce ştii, dacă ştii ceva, despre acest grup?”

„Sunt unitatea de vârf a Egiptului, formată printr-o directivă prezidenţială pentru a conduce operaţiuni de contraterorism şi de salvare de ostatici.”

„Crack, pe naiba. Au avut parte de o pregătire intensă din partea GSG9 germane, GIGN francez şi chiar şi din partea Forţei noastre Delta, dar sunt departe de a fi o unitate de vârf. Nu se pot compara nici măcar cu Delta.”

„Motiv pentru care sunt pur şi simplu în aşteptare.”

„Chiar nu ştii despre ce vorbeşti, nu-i aşa?”

„Harvath, dacă ai ceva de spus, atunci treci la subiect, altfel taci din gură.”

„23 noiembrie 1985? Zborul Egypt Air 648?

Îţi sună cunoscut?”

„Nu chiar.”

„În seara zilei de 23 noiembrie 1985, un anume Omar Ali Rezaq şi alţi doi bărbaţi, toţi membri cu carnet de membru al Consiliului Revoluţionar Fatah al lui Abu Nidal, s-au îmbarcat la bordul unui zbor Egypt Air cu plecare din Atena. La scurt timp după ce avionul a decolat, aceşti trei fermecători au scos armele şi au cerut căpitanului să ducă avionul în Malta. La bordul avionului se afla un ofiţer egiptean în civil şi a izbucnit un schimb de focuri. Unul dintre oamenii lui Rezaq a fost ucis, iar ofiţerul de zbor a fost rănit.

„Când avionul a ajuns în Malta, Rezaq a cerut ca acesta să fie realimentat, iar când autorităţile au refuzat, a anunţat că va începe să împuşte un pasager la fiecare cincisprezece minute până când rezervoarele vor fi umplute.

Autorităţile au crezut că blufează, dar nu a fost aşa.

Acesta a împuşcat doi israelieni şi apoi trei americani, aruncându-le toate cadavrele pe pista de aterizare prin uşa din faţă.

„A doua zi, Unitatea 777, a luat cu asalt avionul. A fost una dintre cele mai grave gafe din istoria luptei antiteroriste. Aceştia au intrat cu armele în mână şi au tras fără discriminare în toate direcţiile. Au declanşat un fel de dispozitiv exploziv, care a făcut ca avionul să ia foc.

Când totul a fost spus şi făcut, cincizeci şi şapte de pasageri erau morţi.

„Cincizeci şi cinci dintre aceste decese au fost atribuite unităţii egiptene 777. Când iei toate acestea în considerare, adaugi aeroportul nou-nouţ al Egiptului, adaugi o tonă de atenţie mediatică şi faptul că această deturnare este foarte probabil să fie efectuată de fiul celui care a comandat atacul din noiembrie '85 – chiar crezi că egiptenii vor sta deoparte şi ne vor lăsa să conducem spectacolul?”.

„În ceea ce mă priveşte, misiunea noastră este identificarea şi neutralizarea lui Hashim Nidal. Punct. Ceea ce fac egiptenii este treaba lor. Atâta timp cât nu ne stau în cale.”

„Ei bine, asta este lăudabil, dar cum rămâne cu pasagerii?”

„Nu e prioritatea noastră.”

„Nu e prioritatea noastră? Cum naiba poţi să spui asta? Avionul acela este plin de ostatici, majoritatea americani. Avem datoria de a încerca să-i salvăm.”

„Avem o datorie mai mare să ne asigurăm că Hashim Nidal este eliminat. America nu vrea un alt World Trade Center.”

„Nici eu nu vreau unul, dar trebuie să încercăm măcar să salvăm pasagerii.”

„Nu spun că nu sunt de luat în considerare, dar suntem în război şi războiul înseamnă victime... uneori chiar şi victime civile. Aşa se joacă jocul.”

„Iisuse. Deci asta se întâmplă când o echipă de lucru umedă este trimisă într-o situaţie de salvare a ostaticilor.”

„Harvath, nu am de gând să mă mai cert cu tine.

Misiunea noastră este misiunea noastră. Dacă vrei să pleci, nu mă deranjează. De fapt, sunt sigur că e în regulă pentru noi toţi. Dar, dacă vrei să rămâi la bord, fă-o cu gura închisă şi urmează-mi ordinele.

Ai înţeles?”

„Da, am înţeles. Dar am şi o rugăminte.”

„Numai unul?”, a spus Morrell, jucându-se cu oamenii săi, care au început să chicotească împreună cu el. „Dacă asta te va face să taci, atunci, cu orice preţ, hai să auzim.”

„Văd deja cum se conturează chestia asta, aşa că, atunci când vom face demontarea acelui avion, vreau să fiu primul care intră.”

„Ai înţeles.”

„Şi încă una.”

„Vedeţi”, a spus Morrell, „ştiam că nu vreţi doar un singur lucru. Ce este?”

„Când vom intra, vreau să fii lângă mine.”

„Nu aş fi vrut să fie altfel.”

„Nici eu nu voiam”, a spus Harvath. „Nici eu nu vreau.”

18 Până la ora zece seara, ora din Cairo, Meg Cassidy ştia că nu avea cum să poată dormi. Era un lux pe care nu şi-l putea permite, oricât de mult ar fi avut nevoie de el.

De două ori, ea căzuse în scurte sieste doar pentru a se trezi şi a-l găsi pe deturnătorul mascat cu ochi căprui care se holba la ea. În timpul singurei şi singurei pauze la toaletă pe care o îngăduiseră piraţii aerului, bărbatul o acostatese când ieşise de la toaletă şi îşi trecuse mâinile peste ţesătura costumului ei negru cu pantaloni Armani, evaluându-i corpul de dedesubt.

Din fericire, i se părea lui Meg, un al doilea deturnător apăruse de nicăieri şi a văzut imediat ce se întâmpla. S-au schimbat şoapte dure şi, în cele din urmă, primul bărbat a dat înapoi. Deşi era de aceeaşi înălţime, acest alt răpitor era de o constituţie mai slabă, cu cei mai hipnotizanţi ochi pe care Meg îi văzuse vreodată. Fusese imediat atrasă de ei. În timp ce Meg privea fix în cele două sfere de argint strălucitor, mintea ei a amorţit şi frica i s-a scurs din corp. Deturnătorul i-a atins uşor obrazul cu dosul unei mâini înmănuşate şi apoi i-a indicat să se întoarcă la locul ei. Meg s-a supus, cuprinsă de un sentiment ciudat de admiraţie şi recunoştinţă.

Această senzaţie a fost curând înlocuită de o frică viscerală, în timp ce deturnătorul cu ochi căprui s-a manevrat din nou în poziţia de a atrage atenţia lui Meg. Numai că, de data aceasta, privirea lui înregistra ură pură.

19 După ce Morrell şi-a terminat instructajul, şi-a condus oamenii printr-o serie de ceea ce se numea „exerciţii pe obiectiv”. Echipa a exersat dărâmarea interiorului avionului din toate punctele de intrare imaginabile, precum şi unele pe care sperau că teroriştii nu le vor vedea venind. Au trecut prin exerciţii de coborâre pe coridoare cu luminile aprinse şi apoi cu luminile complet stinse, asistaţi de ochelarii de vedere pe timp de noapte. Când Morrell a fost convins că oamenii au acoperit-o complet, i-a concediat şi s-au întors cu toţii în salonul de pe puntea superioară.

Harvath a ales să se plimbe singur prin uriaşul 747-400, memorând fiecare detaliu al aspectului său. Când a terminat, ştia unde se afla fiecare ieşire, toaletă, bucătărie şi compartiment de depozitare şi câtă distanţă exista între fiecare dintre ele.

Când a fost convins că a luat cât de mult a putut, Harvath s-a îndreptat de-a lungul punţii principale până în botul aeronavei şi în secţiunea de primă clasă. Spre bucuria lui, a constatat că personalul de la United aprovizionase complet bucătăria, dar cineva nu informase echipa SAS, care era adunată la etaj jucând cărţi, mâncând MRE-uri militare fade, sau Meals Ready to Eat, şi înghiţind tablete de Halcion pentru a se pregăti de somn.

În timp ce brânza de capră pentru salata sa şi porţia dublă de costiţă se încălzeau, Harvath a verificat dulapul AV şi, cu siguranţă, acesta fusese aprovizionat cu cele mai recente apariţii. Ei bine, asta e mai bine decât să se joace de-a baba cu băieţii de la etaj, s-a gândit el în sinea lui. Harvath a pornit un film şi şi-a aranjat un loc, cu tot cu faţa de masă din pânză de in, la unul dintre elegantele scaune de dormit de la clasa întâi. S-a gândit serios să îşi facă o îngheţată uriaşă cu ciocolată caldă – toate preparatele erau acolo – dar s-a hotărât să nu o facă. La urma urmei, era de serviciu.

Sincronizarea sa a fost perfectă, aşa că şi-a dat jos pantofii, s-a acoperit cu una dintre păturile de caşmir de primă clasă, şi-a ridicat monitorul video personal şi s-a instalat la masă. Filmul abia începea. Având în vedere toate lucrurile, acesta era într-adevăr singurul mod de a zbura.

Selectase ceea ce părea a fi un film promiţător, o poveste de dragoste sentimentală, şi avusese efectul dorit. La jumătatea filmului, a simţit că mintea i se relaxează şi că pleoapele i se îngreunează. În timp ce Harvath şi-a pus o mască pentru ochi şi şi-a introdus dopuri în urechi, a apăsat butonul de pe cotieră şi scaunul s-a înclinat automat într-un pat complet orizontal. Colegii săi remarcaseră întotdeauna talentul său de a-şi linişti gândurile suficient de mult pentru a adormi înainte de orice tip de misiune. Nu era atât de mult somn, cât o stare de relaxare profundă de tip Zen. Harvath se trezea întotdeauna odihnit şi extrem de concentrat, cu gândurile şi emoţiile perfect calme.

Când s-a trezit şi a aruncat o privire la Rolex Explorer II din oţel inoxidabil, un cadou discret din partea guvernului elveţian pentru rolul său alături de Claudia în prinderea Leilor din Lucerna, Scot a calculat că mai erau aproximativ două ore până când avionul urma să aterizeze. A coborât la parter spre centrul de fitness şi a închis uşa în urma lui.

După câteva întinderi rapide, Harvath a făcut două serii rapide de flotări, urmate de ridicări, apoi de flotări şi în cele din urmă de tracţiuni. A făcut un duş rapid şi s-a bărbierit cu lama de ras pe care o găsise într-unul dintre trusele de facilităţi de la clasa întâi. S-a îndreptat înapoi la etaj, spre bucătărie, unde a băgat în cuptor un mic dejun cu ouă Benedict şi şi-a turnat câteva pahare de suc proaspăt de portocale. În timp ce îşi lua micul dejun, a pregătit o cană de cafea şi a pus laolaltă un platou cu lox, covrigi şi cremă de brânză. Unii ar fi numit-o o ofertă de pace, dar cei care îl cunoşteau pe Scot Harvath ar fi numit-o ceea ce a fost cu adevărat – o demonstraţie a ceea ce echipa SAS lipsită de imaginaţie a ratat prin faptul că s-a înghesuit în salonul de pe puntea superioară pe toată durata zborului.

Harvath s-a schimbat în costumul negru Nomex Delta Force, a luat cafeaua şi covrigii şi s-a îndreptat spre salonul de pe puntea superioară. Mai mulţi membri ai echipei SAS erau treji şi mâncau micul dejun MRE fără gust când Harvath a urcat pe scări. Cei care nu erau treji şi-au revenit rapid când a aşezat tava pe bar şi mirosul de cafea proaspăt prăjită a umplut cabina.

„De unde ai luat asta?”, a întrebat unul dintre bărbaţi.

„Am trecut pe lângă un Starbucks cu puţin timp în urmă şi m-am gândit că măcar atât puteam să fac, având în vedere cât de bine v-aţi purtat cu mine ultima dată când am zburat cu toţii împreună.”

Unul dintre ceilalţi bărbaţi, care luase deja o ceaşcă de cafea şi avea ulciorul în mână, s-a oprit şi a spus: „Stai puţin; nu te-ai pişat în asta, nu-i aşa?”.

„Numai la Morrell's”, a răspuns Scot.

Bărbatul s-a holbat la Harvath pentru o clipă, apoi, realizând că era o glumă, s-a întors la turnarea cafelei.

„Sunt sucuri şi produse de patiserie jos, în bucătăria de la clasa întâi.

De asemenea, cred că am lăsat puţină apă caldă în duşul din sala de fitness, dacă vrea cineva.”

Mai mulţi bărbaţi păreau gata să facă exact asta până când Morrell a intervenit: „Ăsta nu este un nenorocit de centru spa de zi. Am fost informat de pilot că vom ateriza mai devreme. Vom face o verificare a echipamentului, vom trece în revistă detalii de ultim moment şi, dacă timpul ne permite, vom parcurge din nou exerciţiile de pe obiectiv.”

Morrell şi-a aruncat MRE-ul în coşul de gunoi din spatele barului, a luat un covrig şi o ceaşcă de cafea, apoi a trecut pe lângă Harvath pe drumul înapoi spre scaunul său.

„Ce? Fără mulţumiri?”, a spus Harvath. „După ce am muncit toată dimineaţa la un aragaz încins?

Ei bine, mă bucur că nu am servit nimic din costiţa mea de vită aici aseară.”

„Ai mâncat costiţă aseară?”, a întrebat un alt agent.

„Îşi bate joc de tine. A avut noroc şi a găsit nişte covrigi şi cafea, a spus Morrell.

„Nu mai crea probleme, Harvath, şi stai naibii jos.”

Câţiva dintre bărbaţi erau evident împărţiţi în privinţa cui spunea adevărul, dar Harvath i-a pus repede la punct.

„Poţi să pariezi că am mâncat costiţă de vită. Şi apoi am mâncat ouă Benedict la micul dejun. Există chiar şi un bar de îngheţată acolo jos.”

„Îngheţată cu îngheţată?”, a spus unul dintre agenţii mai tineri, care, în mod evident, nu mai zburase niciodată la clasa întâi sau la clasa business. „Acum ştiu că spui prostii.”

„Ah, m-ai prins”, a spus Harvath, în timp ce alţi doi bărbaţi, care îşi dădeau seama că spune adevărul, s-au strecurat în linişte din cabină spre bucătăria de la clasa întâi de la parter.

Morrell a chemat restul oamenilor săi la ordine şi a început să le transmită ultimul raport de situaţie, sau sit rep, pe scurt.

„Băieţii de la CAG sunt înclinaţi să fie de acord cu agentul Harvath în privinţa camerelor cu obiectiv plat.”

„Cu plăcere”, a spus Harvath.

Morrell l-a ignorat şi şi-a continuat drumul. „Egiptenii au folosit amplificatoare de sunet cu microunde la bordul aeronavei, dar informaţiile adunate până acum nu au fost de ajutor. O ofertă de a îmbarca echipe de întreţinere pentru a repara avionul, pentru a-l reaproviziona cu alimente şi apă şi pentru a desfunda toaletele cu probleme a fost refuzată categoric. Speram ca unii dintre membrii CAG să se dea drept echipa de întreţinere şi să culeagă informaţii în timp ce plantau dispozitive de ascultare şi propriile noastre camere miniaturale, dar deturnătorii şi-au repetat ameninţarea de a începe să ucidă pasagerii dacă cineva se apropia de avion.

„Ca o dovadă de bună credinţă, egiptenii au eliberat două milioane de dolari, o parte din bunurile îngheţate ale lui Abu Nidal, şi, conform instrucţiunilor deturnatorilor, strâng banii în numerar. Ei speră că ar putea obţine eliberarea unora dintre femei şi copii, dar mă îndoiesc. Deturnătorii spun că nu vor elibera niciun pasager până când cererile lor nu vor fi îndeplinite în totalitate.”

„Au stabilit un termen limită?”, a întrebat Harvath.

„Prânz.”

„Dacă nu-şi primesc banii şi bunurile până la prânz?”

„Cred că asta este evident, Harvath. Vor începe să arunce în aer pasagerii unul câte unul până când cererile lor vor fi îndeplinite. Au ucis deja trei oameni. Nu cred că nimeni nu se îndoieşte dacă sunt serioşi sau nu. Primarul şi directorul general al United sunt obiectele importante, aşa că sunt în siguranţă pentru moment, deşi este posibil ca piraţii aerului să sacrifice pe unul dintre ei, doar pentru a demonstra ceva.”

„Să arunce în aer un ostatic de zece milioane de dolari? Este un sacrificiu destul de costisitor.”

„Nu se ştie niciodată cu aceşti oameni. Aceasta este o situaţie foarte delicată – mai ales pentru egipteni."

„Cum se presupune că vor fi livraţi banii de bună credinţă?"

„Deturnătorii vor ca toate cele două milioane în bancnote de 20 şi 100 de dolari să fie puse în pungi de plastic transparente şi duse la avion într-un cărucior de serviciu în aer liber, condus de o femeie singură."

„O femeie?"

„Da. Cred că deturnătorii s-au gândit că o fată este mai puţin ameninţătoare."

„Şi apoi ce se întâmplă?"

„Apoi deturnătorii vor selecta câţiva pasageri pentru a coborî un fel de plasă, banii vor fi plasaţi în ea şi asta e tot."

„Vreo şansă să putem introduce un dispozitiv de ascultare sau ceva de genul ăsta în bani?"

„Dacă am fi folosit valize sau serviete, poate, dar nu există nicio şansă de a introduce ceva de contrabandă în pungi de plastic transparente."

„Care este situaţia la aeroport?"

„Băieţii de la CAG spun că este un circ absolut. E plin de oameni din presă. Fiecare mişcare pe care o face preşedintele Mubarak este analizată din mii de unghiuri diferite."

„Ceea ce înseamnă că va fi destul de agitat, la fel şi băieţii lui de la 777. Care este planul?", a întrebat Harvath.

„Planul", a spus Morrell, „este ca atunci când aterizăm să fim întâmpinaţi de unul dintre băieţii de la CAG şi să fim puşi la curent în timp ce mergem cu elicopterul la întâlnirea cu restul echipei pe noul aeroport.

Acolo, vom face o scurtă şedinţă colectivă şi, când totul este în ordine, vom coborî avionul."

Morrell o lua razna, iar Harvath ştia că, într-o situaţie ca aceasta, omul nu prea avea de ales, dar priorităţile sale pe termen scurt nu erau în ordinea corectă.

Nimeni, mai ales Harvath, nu voia să mai fie în libertate un alt grup de terorişti nebuni, dar în avionul acela se aflau civili şi orice plan care nu asigura extragerea lor în siguranţă nu era un plan care să merite să fie urmărit – cel puţin nu încă.

Sentimentul de nelinişte al lui Harvath nu a făcut decât să se adâncească atunci când Morrell a proiectat pe peretele despărţitor o imagine cu planul aeroportului şi a spus, în timp ce indica locul unde era parcat avionul: „Dacă orice altceva eşuează, am fost autorizaţi să distrugem avionul."

20 Un milion de lucruri treceau prin mintea lui Meg Cassidy în timp ce se gândea la ceea ce îi pregăteau piraţii aerului pentru ea şi celelalte câteva sute de pasageri. Nu exista niciun dubiu că, dacă erau

provocaţi, aceşti oameni i-ar fi ucis pe oricare dintre ei sau pe toţi. Deja dovediseră asta. De asemenea, ei dovediseră că ar fi acţionat chiar şi atunci când nu erau provocaţi. Însoţitoarea de zbor care fusese bătută atât de rău la începutul deturnării zăcea acum pe podeaua bucătăriei, nu departe de locul unde stătea Meg. În ultimele câteva ore, respiraţia sa devenise tot mai superficială şi mai rapidă. Deşi nu era doctor, Meg bănuia că deturnătorii îi rupseseră cel puţin una dintre coaste, ceea ce îi perforase plămânul. Omul putea foarte bine să moară chiar sub ochii ei.

Concentrându-se pe situaţia disperată a altcuiva, ea şi-a luat temporar gândul de la propria ei frică incredibilă. Meg ştia că era o femeie atrăgătoare. Astăzi însă, aspectul ei frumos lucra împotriva ei. Deşi a încercat să se aplece de pe culoar ori de câte ori trecea, deturnătorul mascat care o acostatese mai devreme găsea modalităţi de a se apropia de ea. De obicei, o făcea venind pe culoar din spatele ei, astfel încât ea să nu-l poată vedea apropiindu-se. Tuturor pasagerilor li se spusese să se aşeze cu faţa spre faţă, altfel. Nimeni nu trebuia să ghicească ce însemna acel „sau altfel”.

Întotdeauna s-a întrebat ce trebuie să fi simţit cei din avioanele deturnate la 11 septembrie. Auzise înregistrări ale apelurilor disperate de pe telefonul mobil către cei dragi ale pasagerilor care ştiau că vor muri. A existat şi lupta curajoasă a pasagerilor celui de-al patrulea avion, care a fost doborât pe un câmp din Pennsylvania.

După eroismul bine mediatizat al acelor pasageri, cu siguranţă că aceşti piraţi ai aerului ar fi fost atenţi la o revoltă a pasagerilor. Bineînţeles că erau. De aceea, oamenii lucrau în schimburi şi nu-şi luau ochii de la ei, nici măcar pentru o secundă.

Meg s-a uitat la ceas. Înainte de a decola, îl pusese înainte la ora locală din Cairo. A citit patru dimineaţa. A calculat diferenţa de fus orar şi şi-a dat seama că era nouă seara în Chicago. A încercat să se relaxeze, dar nu putea să nu se întrebe dacă îşi va mai vedea vreodată casa.

Meg s-a gândit la mica ei trupă de angajaţi din Chicago. Indiferent de câte interviuri în reviste sau ziare dădea, Meg nu uita niciodată să-i menţioneze pe oamenii care făcuseră cu adevărat din Cassidy Public Relations un succes. „Familie” era cel mai bun mod în care Meg îi putea descrie. Meg s-a gândit în special la asistenta ei, Judy, care nu numai că era cea mai eficientă persoană pe care o cunoscuse vreodată şi care o ajuta să facă ordine în viaţa frenetică a lui Meg, dar o şi îndrăgise ca pe propria fiică. Judy sosea la birou în fiecare dimineaţă înaintea celorlalţi angajaţi pentru a face cafea şi adesea punea la dispoziţie prăjiturele sau negrese făcute în casă.

Deşi coacerea ei era fabuloasă, cafeaua era groaznică, iar Meg îşi făcea un obicei din a se opri în fiecare zi la o cafenea locală pe drum pentru a-şi umple termosul din oţel inoxidabil.

Gândindu-se la rutina ei de dimineaţă, mintea lui Meg s-a întors la apartamentul ei şi la pistolul de nouă milimetri pe care îl ţinea lângă pat. Niciodată, de când tatăl ei i-l dăduse, nu avusese motive să-l folosească, dar acum îşi dorea să-l aibă cu ea.

Temându-se că deturnătorii îi puteau citi cumva gândurile, Meg şi-a ridicat conştientă privirea, dar nimeni nu o privea. A închis din nou ochii şi a văzut chipul zâmbitor al lui Judy plutind în faţa ei. Voia să creadă că era un semn că, cumva, la mii de kilometri distanţă, în Chicago, Judy era îngerul ei păzitor care o veghea. Colegul de scaun al lui Meg, Bernard Walsh, s-a trezit din somnul său agitat şi a întins mâna peste cotieră pentru a pune o mână liniştitoare peste a ei. Meg a vrut să pară puternică şi a început să zâmbească la acest gest, dar zâmbetul a fost de scurtă durată. Din spatele ei, de pe culoar, o mână puternică s-a întins şi a tras-o brusc în picioare. A încercat să se întoarcă pentru a vedea cine era, dar a fost lovită în ceafă.

Vedea stele, iar genunchii aproape că i s-au îndoit când a fost împinsă înainte. Meg nu prea avea nevoie să vadă chipul pentru a şti cine era persoana respectivă. Nu putea fi decât deturnătorul mascat care o acostat mai devreme. Cele mai mari temeri ale ei deveneau realitate. Ştia că el avea să se întoarcă după ea mai devreme sau mai târziu. Spectrul care bântuise visele lui Meg timp de mai mulţi ani căpătase o nouă întruchipare, iar acesta o împingea spre scara pentru puntea superioară.

O parte din ea îşi dorea să moară chiar atunci şi acolo. În tăcere, l-a implorat pe Dumnezeu să o ia, să nu o facă să retrăiască ceea ce nicio fiinţă umană nu ar fi trebuit să trăiască, nici măcar o dată în viaţă.

În acelaşi moment, Bernard a sărit de pe scaun şi a luat-o la fugă spre deturnătorul mascat. Cu degetele ambelor mâini întrepătrunse, se legăna şi se prăbuşi cu putere pe spatele bărbatului. Deturnătorul a mârâit de durere, apoi s-a rotit cu toată forţa şi l-a prins cu cotul în gură pe protectorul lui Meg. Bernard a fost lăsat inconştient de lovitura puternică şi a căzut greu pe scaun, în timp ce sângele i se scurgea din buza despicată. Deturnătorul şi-a scos pistolul cu amortizor şi l-a împuşcat de două ori în piept.

Apoi, ucigaşul s-a întors cu faţa la restul pasagerilor din apropiere, provocând pe oricine altcineva să încerce ceva. Nici un pasager nu s-a mişcat. Meg, al cărei sânge curgea acum rece ca gheaţa, era paralizată de frică. Deturnătorul mascat a împins-o din nou spre scări.

Îşi dădea seama după intensitatea îmbrâncelii bărbatului că nu avea intenţia de a fi întrerupt din nou. De data aceasta, se aştepta să obţină ceea ce voia.

Meg a refuzat să se mişte până când bărbatul şi-a pus pistolul la loc în salopetă şi a scos o lamă lungă şi ascuţită ca un brici. El a întins mâna peste umărul ei şi i-a pus-o peste gât.

Ce forţă interioară o împingea pe Meg înainte, ea nu ştia. Când s-a rugat din nou la Dumnezeu să-i aducă moartea, o voce a răsunat din adâncul trupului ei cu un singur cuvânt: Nu. Dorinţa lui Meg Cassidy de a trăi s-a dovedit a fi chiar mai puternică decât teama de a-şi retrăi cel mai mare coşmar. Fără să ştie în mod conştient de ce, a pus un picior în faţa celuilalt în timp ce ea şi deturnătorul urcau scările şi, în cele din urmă, s-au trezit singuri în salonul de pe puntea superioară.

Bărbatul şi-a înfăşurat lama, dar nu înainte de a o avertiza pe Meg, în engleza sa cu accent grosolan, ce va face cu ea dacă va striga sau va face vreo problemă. Apoi i-a smuls braţul într-o răsucire rapidă şi dureroasă, pentru a se convinge şi mai mult. Un strigăt uşor, mai mult de frică decât de durere, i-a scăpat de pe buze, chiar dacă s-a luptat să şi-l reţină. Nu voia să-i dea satisfacţie acestui ticălos.

Bărbatul şi-a mai trecut încă o dată mâinile peste corpul ei, evaluându-l, înainte de a o împinge pe podea.

A ezitat o clipă, apoi a întins mâna şi şi-a scos masca de schi de pe cap.

Doamne, s-a gândit Meg în sinea ei în timp ce se uita la faţa lui. Ştia că bărbatul rămăsese deghizat pentru ca nimeni să nu-l poată identifica. Faptul că îşi scosese masca în faţa ei nu lăsa loc de îndoială că, odată ce îşi făcuse de cap cu ea, avea de gând să o ucidă.

În timp ce bărbatul îi smulgea jacheta şi îşi trecea mâinile peste sânii ei, Meg a încercat să se zbată, dar bărbatul a lovit-o din nou. Sângele a început să-i curgă din gură. O ţinea în greutate şi o imobilizase pe podeaua salonului. Ochii ei au scanat frenetic zona din jurul ei, căutând orice ar fi putut fi de ajutor. Tot ce a văzut au fost amestecuri de băuturi, alune şi şerveţele de cocktail United mototolite şi împrăştiate pe podea. Nu a văzut nimic care să o poată ajuta.

S-a zbătut din nou, de data aceasta încercând să muşte încheietura atacatorului. Încercarea a fost întâmpinată cu o palmă puternică şi cu înţepătura amorţită a mâinii bărbatului care i-a lovit din nou faţa. Într-o clipă, el şi-a desfăcut lama lungă şi a aşezat-o sub bărbia ei, cu vârful sprijinit în spatele urechii.

„Dacă îmi mai opui rezistenţă, îţi voi tăia gâtul. Mă înţelegi?”, a spus el.

Meg a răspuns scuipându-l în faţă.

Bărbatul a ridicat lama foarte uşor de la gâtul lui Meg şi şi-a învârtit cealaltă mână, pe care o strânsese într-un pumn greu, într-un arc rapid. I-a dat o lovitură usturătoare în abdomenul lui Meg, scoţându-i vântul din ea. Ea s-a ridicat şi a gâfâit după aer. Îşi dădea seama că îi plăcea să o privească cum se răsuceşte sub el. În timp ce îşi apropia vârful lamei de cuţit de nasturele de la pantalonii lui Meg, s-a auzit brusc un zgomot zdrobitor din celălalt capăt al salonului.

Deturnătorul s-a învârtit exact la timp pentru a-l vedea pe cel de-al doilea bodyguard al primarului Fellinger, care fusese încătuşat şi închis într-una dintre toaletele de pe puntea superioară, prăbuşindu-se peste el. Cu încheieturile mâinilor prinse la spate, cea mai bună armă pe care o avea paznicul erau umerii săi masivi şi pătraţi. Îngropându-şi bărbia în stânga, el a condus cu umărul drept şi l-a izbit în deturnător. În timp ce o făcea, oţelul rece al lamei bărbatului a tăiat adânc în stomacul paznicului şi l-a jupuit până la stern.

Meg, a cărei respiraţie abia îşi revenise, ştia că aceasta era singura ei şansă. În timp ce deturnătorul se chinuia să iasă de sub greutatea muribundă a bodyguardului, se uita din nou frenetic în jur în căutarea unui fel de armă. Nu era nimic. Singurul lucru pe care îl mai avea la dispoziţie erau mâinile goale. Instinctul primar a preluat controlul. Degetele ei cu unghii lungi s-au încolăcit imediat în gheare şi a sărit spre răpitor. Tocmai când era pe punctul de a se apropia de gâtul lui, fundul pistolului, care ieşea din salopeta lui, i-a atras atenţia.

Deturnătorul trebuie să fi simţit ceea ce Meg văzuse, pentru că s-a oprit din încercarea de a ieşi de sub bodyguardul mort suficient de mult timp pentru a o apuca de încheietura mâinii în timp ce ea se năpustise asupra armei.

A reuşit să scape din strânsoarea bărbatului şi i-a înşfăcat pistolul. L-a îndreptat spre el şi a simţit cum mâna i se strânge în jurul mânerului armei. S-a trezit tremurând de furie şi s-a luptat să se controleze. Deşi a încercat să o lase mai moale cu trăgaciul, degetul ei s-a strâns şi mai tare pe el. A fost o rafală puternică de focuri de armă urmată imediat de o alta.

A uimit-o faptul că un pistol cu amortizor de sunet făcea atât de mult zgomot. Chiar la parter, când deturnătorul îl împuşcase pe Bernard Walsh, arma nu produsese decât sunetul a două scuipături înăbuşite. Atunci Meg şi-a dat seama că pistolul ei nici măcar nu tresărise şi că împuşcăturile pe care le auzise nu proveneau de la arma pe care o ţinea în mână.

Meg s-a învârtit exact la timp pentru a vedea doi deturnători care urcaseră scările spre salonul de pe puntea superioară, care se apropiau rapid de ea. A ajuns pe punte şi, amintindu-şi ce o învăţase de la tatăl ei, a ţintit şi a tras în fiecare om. S-a uitat cum au căzut pe podea şi s-au oprit alunecând la doar câţiva metri distanţă.

Meg ştia că trebuia să se asigure că nu făceau doar pe mortul. În timp ce se ridica în picioare şi se pregătea să se îndrepte spre piraţii aerului căzuţi, a simţit o durere usturătoare la gleznă. Uitându-se în jos, a văzut că presupusul ei violator era încă în viaţă şi s-a dat înapoi înainte ca acesta să poată să o lovească din nou cu lama lui mortală.

Bărbatul aproape că se eliberase de sub enorma gardă de corp. Avea de gând să o ucidă. Era sigură de asta. Fără nicio clipă de ezitare, a ridicat pistolul şi l-a împuşcat în cap. În timp ce se prăbuşea înapoi pe podea, lama i-a căzut din mână.

Meg a examinat rana de pe glezna ei. Tăietura era gravă, dar ar fi putut fi mult mai gravă. Trebuia să oprească curgerea sângelui şi, deşi îi repugna să o facă, a pus mâna pe masca de schi a hoţului şi a folosit cuţitul acestuia pentru a rupe o parte din ea într-un bandaj improvizat, pe care l-a legat strâns în jurul gleznei. Ştia că nu avea timp de odihnă.

Auzea radiourile deturnătorilor morţi trosnind cu apeluri în ceea ce ea presupunea că era arabă, probabil instruindu-i pe oameni să raporteze cauza împuşcăturilor. Deşi arma pe care o purta Meg era amortizată, armele purtate de bărbaţii care trăgeau în ea nu erau.

A furat o privire în spatele locului în care se afla şi a văzut că împuşcăturile deturnătorilor de avioane nu fuseseră plasate atât de sălbatic pe cât crezuse. Aruncaseră în aer două dintre geamurile din partea stângă a avionului şi, din câte putea vedea Meg, celelalte împuşcături o nimeriseră de puţin. Poate că Judy avea cumva grijă de ea, până la urmă, sau poate, doar poate, tatăl ei chiar o învăţase „tot” ce ştia despre împuşcături.

„Nu am terminat încă”, şi-a spus Meg pe jumătate pentru sine, în timp ce mirosul de praf de puşcă plutea în aerul liniştit al punţii superioare. Ştia că deciziile pe care le va lua în următoarele secunde vor

face, fără îndoială, diferenţa dintre viaţă şi moarte nu doar pentru ea, ci şi pentru întregul echipaj şi pasageri.

Cu grijă, Meg a scos două pistoale mitralieră Beretta de nouă milimetri, model 12S, de fabricaţie italiană, de la piraţii aerului morţi.

Le-a luat pe amândouă pe umăr şi, cu pistolul cu amortizor de zgomot strâns cu grijă în ambele mâini, s-a strecurat spre casa scării. Înainte ca ea să ajungă acolo, un alt deturnător a ieşit din ea la jumătatea drumului. Meg s-a ghemuit în poziţie de pregătire şi, când el a ajuns în vârful scărilor, l-a lovit cu două focuri în piept. În ciuda adrenalinei, sau poate din cauza ei, a fost extrem de precisă.

În timp ce deturnătorul a căzut pe podea, s-a apropiat periculos de mult de a aluneca înapoi şi de a cădea pe scări.

Meg a alergat spre el şi l-a prins de guler exact la timp. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-i anunţe pe prietenii lui că vine şi să aducă iadul cu ea.

Aruncând arma celui de-al treilea deturnător pe umăr, acum se simţea de parcă ar fi cântărit o mie de kilograme.

Ocolind cadavrul bărbatului mort, ea a coborât încet pe scări. Meg şi-a măturat pistolul dintr-o parte în alta, aşa cum fusese învăţată, atentă la orice mişcare. Este doar o chestiune de timp, şi-a spus ea.

Fii pregătită.

Când a ajuns la ultima treaptă, Meg ştia care va fi următoarea ei mişcare. Atât primarul Fellinger, cât şi directorul executiv al United, Bob Lawrence, erau foşti militari. Dacă cineva putea face diferenţa aici, ei erau aceia. Pe baza bărbaţilor pe care îi omorâse la etaj şi a ceea ce observase în timpul deturnării, Meg şi-a dat seama că mai erau cel puţin doi deturnători la clasa business şi încă doi la clasa întâi.

Cu pistolul la îndemână, a ieşit de pe scări pe culoarul din partea babord a avionului.

La nu mai mult de un metru şi jumătate se afla unul dintre piraţii aerului care păzea pasagerii de la clasa business. El a văzut-o pe Meg şi a ridicat repede arma, dar nu suficient de repede. Meg l-a nimerit pe bărbat cu un glonţ în gât, iar acesta a căzut grămadă peste cadavrul lui Bernard Walsh.

Într-o clipă, un pasager din apropiere, pe care Meg l-a recunoscut ca fiind Dan LeHay de la agenţia de publicitate a United, l-a deposedat de armă pe noul deturnător plecat. Meg i-a ordonat să meargă în paralel cu ea pe culoarul opus, spre clasa întâi. Ea i-a spus să nu tragă decât dacă era absolut necesar. Dacă mai era ceva de împuşcat, ea voia să o facă cu pistolul cu amortizor.

Un alt pasager şi-a oferit rapid serviciile, iar Meg l-a instruit să le păzească spatele în timp ce a desfăcut una dintre mitraliere şi i-a înmânat-o. Ea nu avea cum să ştie câţi deturnători se aflau în partea din spate a avionului.

Meg şi Dan Lehay s-au îndreptat spre partea din faţă a avionului. Din cealaltă parte a cabinei din faţă a clasei business, restul deturnătorului care păzea pasagerii de la clasa business l-a văzut pe Dan venind şi şi-a ridicat arma.

Înainte ca Meg să apuce să tragă, trei pasageri îmbrăcaţi elegant, în blazere albastre cu insigne de la reverul Universităţii California de Sud şi al steagului american, au profitat de distragerea atenţiei şi au sărit de pe scaunele lor. Cât de silenţios au putut, bărbaţii din USC l-au bătut măr pe deturnator.

Meg s-a mutat rapid pe culoarul central şi l-a chemat pe Dan Lehay la ea. „Din câte pot ghici, nu sunt mai mult de doi care păzesc clasa întâi. Trebuie să ne urcăm acolo şi să-i înarmăm pe primar şi pe Bob Lawrence. Dacă le poţi distrage atenţia, cred că îi pot doborî pe amândoi."

„Sunteţi atât de buni trăgători?", a întrebat el.

„Pentru binele tuturor, ar fi bine să fiu."

„Ce vrei să fac?"

„În primul rând, o să le dăm arma ta celor în blazere albastre. Sunt sigur că unul dintre ei va putea să se descurce. Apoi vei urca pe culoarul de la clasa întâi şi vei intra direct înăuntru. Să sperăm că asta îi va deruta pe deturnători şi atunci îmi voi face treaba."

„Asta e tot?" întrebă Lehay.

„Asta e tot. Dar nu staţi acolo. Fă-te că te-ai rătăcit sau că eşti bolnav sau ceva de genul ăsta. Fă tot ce poţi pentru a contribui la derutarea lor.

Când voi începe să trag, culcaţi-vă la pământ".

„Încearcă să tragi drept, bine?", a spus Dan Lehay în timp ce a respirat adânc, a strâns din umeri şi a trecut de bucătărie şi a intrat în cabina de la clasa întâi, rugându-se tot drumul ca Meg Cassidy să reuşească să se descurce.

În momentul în care a intrat la clasa întâi, ambii piraţi ai aerului şi-au revenit. Măcar erau doar doi. Până acum, Meg a avut o mie de lovituri.

Deturnătorii i-au spus să ridice mâinile în sus.

„Ce faci aici?", a întrebat unul dintre ei într-o engleză stricată.

„Ah, ei bine, vedeţi", a răspuns Lehay, încercând să-şi mascheze frica şi căutând în minte ceva, orice, să spună pentru a le distrage atenţia deturnatorilor. „Am rămas fără cafea columbiană la clasa business şi..."

Cafea columbiană? Cei doi deturnători nu puteau înţelege ce auzeau. S-au întors să se uite unul la altul, şi atunci Meg a sărit de pe culoarul opus. Prima împuşcătură a ieşit pe lângă, dar a alergat direct spre ei

şi a continuat să apese pe trăgaci până când ambii bărbaţi au zăcut pe podea într-o baltă de sânge. Din nou, pasagerii au început să ţipe.

S-a îndreptat repede spre primar şi Bob Lawrence. Meg a povestit ce se întâmplase în timp ce le înmâna cele două pistoale mitralieră pe care le avea agăţate pe umăr.

În timp ce-şi termina povestea, a apărut Dan Lehay, înarmat până în dinţi ca un bandit mexican.

Meg i-a spus lui Lehay să supravegheze culoarul şi s-a întors spre primar şi Bob Lawrence.

„Aveţi vreo idee?”, a întrebat ea.

„În primul rând”, a spus Lawrence, „trebuie să ne ocupăm de siguranţa pasagerilor din acest avion.”

„Sunt de acord”, a spus primarul, „dar să ţinem cont de un lucru. Singura limbă pe care o înţeleg oamenii ăştia este” – a făcut o pauză în timp ce trăgea înapoi glisiera pistolului mitralieră – „nouă milimetri”.

Înainte ca cineva să poată răspunde, o explozie uriaşă a zguduit partea din spate a avionului şi a fost urmată imediat de focuri de armă automată.

21 Când Harvath şi echipa SAS a CIA au aterizat pe vechiul aeroport din Cairo, nu le-a luat decât un sfert de oră să descarce paleţii cu arme din cala de marfă a avionului United 747-400. Morrell anticipase orice eventualitate. Pe lângă echipamentul standard de care echipa ar avea nevoie pentru doborârea avionului deturnat, paleţii conţineau şi o mulţime de echipamente care puteau fi ascunse şi pe care le-ar putea folosi, în cazul în care s-ar fi răzgândit deturnatorii şi ar fi permis ca o echipă de întreţinere să urce la bordul avionului pentru a face service şi a reaproviziona avionul.

Una dintre armele „pe furiş” preferate ale lui Harvath era pistolul mitralieră H&K MP5K extrem de scurt, montat pe ascuns într-o cutie de scule, care putea fi declanşat prin intermediul unui buton de pe mânerul cutiei de scule. Folosise una cu ani în urmă în Turcia, unde un important om de afaceri american şi familia sa fuseseră luaţi ostatici. În acest caz, arma fusese montată în interiorul unei serviete, iar când s-a prezentat la schimb, toţi răpitorii au crezut că are asupra sa banii de răscumpărare. Expresiile lor de şoc şi surpriză abia dacă l-au înregistrat pe Harvath în timp ce îi elimina până la ultimul dintre ei. Nu şi-au dat seama de asta.

Când restul echipei lui Harvath a luat cu asalt clădirea, nu le-a mai rămas nimic de făcut decât să ajute la escortarea omului de afaceri şi a familiei sale în siguranţă până la Ambasada SUA.

După ce şi-a pus armura de corp, Harvath şi-a umplut fiecare buzunar pe care îl avea cu încărcătoare suplimentare de muniţie. CIA nu a precupeţit nicio cheltuială. Nu numai că armele erau de ultimă generaţie, dar şi echipamentul tactic era la fel. Toate acestea au venit de la BlackHawk Industries din Norfolk, Virginia. Harvath a pus câteva flash bang-uri într-o husă de şold, apoi şi-a înfăşurat cureaua de susţinere a tocului său de asalt din nailon negru, cu talie joasă, în jurul coapsei drepte. S-a uitat în jur la echipa SAS, toţi îmbrăcaţi, ca şi el, în uniformele negre de oboseală Nomex ignifuge ale Delta Force, şi a

ştiut că va trebui să-şi păzească singur spatele atunci când va avea loc operaţiunea de asalt. Nici unul dintre tipii ăştia nu avea să aibă grijă de el.

Asta era bine pentru Harvath, pentru că, în ceea ce-l privea, nu numai că putea să tragă mai bine decât ei toţi şi să îi întreacă în manevre, dar putea şi să gândească mai bine decât ei.

Harvath a făcut o ultimă verificare a echipamentului său. Deşi pistolul H&K USP blocat şi armat de lângă el era o excelentă rezervă, speranţa era că orice împuşcătură se va face rapid cu MP5-ul său.

Tranziţia armelor în mijlocul asaltului însemna în mod normal că lucrurile nu mergeau bine. În acest scop, a folosit un „dublator" de încărcător pentru MP5 pentru a fixa împreună două încărcătoare de treizeci de cartuşe pentru a le schimba rapid şi uşor. A verificat ţinta cu laser a pistolului mitralieră şi apoi s-a aplecat pentru a-şi lega genunchierele.

Deşi Morrell îi spusese să nu aducă absolut nimic cu el, Harvath şi-a adus totuşi cuţitul său de luptă pliabil preferat – un Benchmade 9050 automat.

Lama din oţel inoxidabil avea o muchie ascuţită ca un brici şi un vârf ascuţit ca un ac, care se punea în poziţie prin apăsarea unui buton. Harvath nu avea nicio idee dacă va avea nevoie de el, dar se simţea bine doar ştiind că îl avea la el. A prins cuţitul în buzunarul de la vestă şi şi-a dat seama că se simţea de asemenea bine ştiind că găsise o modalitate de a nesocoti unul dintre ordinele directe ale lui Morrell.

În timp ce se apropia jos şi rapid, Harvath putea distinge zgomotul distinct al rotorului unui elicopter MH-60 Black Hawk. Bărbaţii şi-au strâns echipamentul şi s-au îndreptat spre locul unde elicopterul se pregătea să aterizeze. La trei minute de la aterizare, Black Hawk-ul era încărcat şi din nou în aer, grăbindu-i pe Harvath şi echipa SAS cele douăzeci şi cinci de mile până la noul aeroport internaţional Mubarak.

Prin uşile laterale deschise ale Black Hawk-ului întunecat, Harvath putea simţi gustul aerului uscat al deşertului. Şi-a pus ochelarii de vedere pe timp de noapte, adesea numiţi NOD – prescurtarea de la Dispozitive Optice de Noapte – şi a privit prin lentilele verzi strălucitoare amestecul haotic al Cairo-ului, format din locuinţe decrepite din noroi şi clădiri moderne şi clare, alunecând rapid sub ei în timp ce se deplasau cu viteză pe cerul nopţii. În câteva minute, urma să înceapă spectacolul. Scot a simţit accelerarea familiară a pulsului său şi înăsprirea muşchilor. Era ca un cal de curse, gata să explodeze de la poartă.

Scot, la fel ca toţi ceilalţi, îşi sintonizase Motorola pe aceeaşi frecvenţă criptată şi asculta prin intermediul căştilor sale cum comandantul Delta Force care stătea lângă Morrell transmitea codurile şi frecvenţele radio care erau folosite pentru operaţiune. A făcut o ultimă verificare a echipamentului său în timp ce Black Hawk-ul a intrat în flacără şi a aterizat pe partea îndepărtată a noului aeroport internaţional din Cairo. Elicopterul parcursese distanţa de douăzeci şi cinci de mile de la aeroport la aeroport în puţin peste zece minute.

Un grup de Suburbane a traversat în viteză pista spre Black Hawk şi a oprit în timp ce echipa descărca ultimul echipament. Echipamentul a fost transferat rapid în SUV-urile negre supradimensionate, iar

bărbaţii s-au aşezat pe orice loc pe care l-au găsit. Harvath a recunoscut un agent Delta Force aflat la volanul unuia dintre Suburbane şi a sărit pe scaunul pasagerului de lângă el. Bărbatul era un tip din Brooklyn care nu avea nici un fel de B.S. şi care avea darul de a merge la subiect. Era, de asemenea, un trăgător incredibil. Toată lumea îi spunea Bullet Bob. Scot îl cunoştea de la centrul de pregătire pentru operaţiuni speciale al Delta de la Fort Bragg.

„Harvath? Ce naiba cauţi aici?”, a întrebat bărbatul, surprins să îl vadă.

„Am trecut de partea întunecată, Bobby”, a spus Harvath cu o voce exagerată, de teatru de monştri, în timp ce Suburbanul se îndrepta cu viteză spre terminal.

„Deci, acum faci operaţiuni secrete pentru CIA? Ce naiba s-a întâmplat cu Serviciile Secrete?”.

„Sunt încă din Serviciile Secrete, dar tipii ăştia de la CIA sunt atât de aiurea, încât am fost rugat să vin cu ei şi să le dau nişte indicaţii.”

„Păi, dacă ai venit să le dai sfaturi despre cum să ucidă, o să le predici corului”.

„De asta mi-e teamă. Grupul ăsta este foarte „Tango”. Nu există nicio îndoială că pasagerii din această operaţiune nu sunt o prioritate pentru ei. Unde o să fim?”, a întrebat Harvath.

„De fapt, suntem în terminal – în sala clubului EgyptAir, la câteva porţi mai jos de unde se află avionul.”

„Nu este puţin periculos?”.

„Depinde de definiţia ta de „periculos”. Ne oferă un acces perfect. Toate ferestrele din aeroport sunt reflectorizante, ca acele oglinzi cu două sensuri din sălile de interogatoriu. Noi îi putem vedea, dar ei nu ne pot vedea pe noi. Dacă ar trage şi ar nimeri ceva, ar fi doar din pură întâmplare.”

Când s-au apropiat de terminal şi au început să încetinească, Bob a vorbit din nou. „Ei bine, iată-ne aici, Mubarak International.”

Harvath s-a uitat la imensa structură de marmură albă care se ridica din nisipul deşertului şi a sperat că nu va fi acoperită de sânge dimineaţa.

Bob l-a ajutat pe Scot să-şi descarce echipamentul din spatele Suburbanului, dar nu s-a obosit să le ofere ajutor celor de la CIA. Era evident că îi păsa de ei chiar mai puţin decât îi păsa lui Harvath.

În interiorul terminalului, Morrell şi câţiva dintre ceilalţi bărbaţi aşteptau deja. A făcut o numărătoare şi, odată ce toată lumea a fost adunată, au urcat la etaj spre sala de club EgyptAir.

Camera era decorată cu bun gust, cu canapele din piele şi un covor cu model verde şi albastru care trebuia să reprezinte Nilul. În fiecare colţ se aflau palmieri mari în ghiveci, iar toate mesele erau sculptate în marmură neagră şi bogată. Scot îi cunoştea pe câţiva dintre ceilalţi agenţi Delta din încăpere şi a făcut semn cu capul în direcţia lor. Au întors salutul în timp ce ceilalţi îşi vedeau de treabă.

Comandantul Delta Force, după o scurtă conversaţie cu Morrell, a dat instrucţiuni să se aşeze în sală şi apoi a început şedinţa de informare. Ordinul venit de sus era de a pune capăt impasului. Un ofiţer egiptean, probabil un membru al unităţii 777, a tradus pentru colegii săi.

Cea mai mare parte a briefingului a acoperit informaţii care fuseseră deja transmise lui Harvath şi echipei SAS a CIA aflate pe drum. Comandantul Delta a folosit o hartă a aeroportului şi a indicat unde fuseseră plasaţi lunetiştii săi şi unde urma să fie poziţionat unul dintre lunetiştii SAS. Au fost desemnate echipele pentru operaţiunea de asediu şi au fost stabilite numele de cod ale echipelor.

Unitatea egipteană 777 urma să se ocupe de operaţiunea de asalt. Aceştia urmau să intre vizavi de echipa americană desemnată să pătrundă în partea din spate a aeronavei, dar numai după ce americanii erau deja înăuntru.

Lui Harvath nu-i venea să creadă ce auzea. Aveau de fapt de gând să-i lase pe egipteni să ia o bucată din el! S-a uitat spre Morrell pentru a-i comunica dezaprobarea sa, dar Morrell l-a ignorat. Bullet Bob şi-a dat ochii peste cap şi apoi a clătinat din cap, demonstrând că ideea îi părea la fel de bună ca şi lui Harvath. Undeva, cineva făcea politică, iar aceasta nu-şi avea absolut deloc locul într-o situaţie de o asemenea amploare. Cel puţin Harvath urma să facă o breşă în partea din faţă a aeronavei. N-ar fi trebuit să-şi facă griji că unul dintre egipteni l-ar fi împuşcat în spate. Nu, dar s-ar putea să fie nevoit să se îngrijoreze de una din partea unuia dintre agenţii SAS.

După ce au fost clarificate toate elementele de demolare, şedinţa de informare a fost suspendată şi oamenii au fost trimişi la poziţiile lor. Echipa de lunetişti a lui Morrell se îndreptă spre turnul de control cu o puşcă cu lunetă FNH Hecate II de calibrul cincizeci, enormă şi silenţioasă.

Cu o rază de acţiune efectivă de peste două mii de metri, Harvath ştia că nu existau multe lucruri pe care băieţii aceia să nu le poată lovi.

El şi Morrell s-au îndreptat împreună cu restul echipei lor în josul holului spre o scară de acces de lângă poarta unde era parcat avionul deturnat. În interiorul scării, jumătate din echipă a coborât pentru a aştepta în spatele unei uşi care dădea spre pistă, în timp ce restul echipei a urcat. În vârful scării, chiar în spatele uşii care dădea spre acoperiş, Morrell s-a ţinut de cuvânt. Când s-au pus în formaţie pentru asalt, Scot a fost primul în linie, cu Morrell chiar în spatele lui. Cel puţin aşa, se gândea el, dacă va fi împuşcat în spate, va şti pe cine să bântuie.

Harvath a încercat să se relaxeze şi s-a concentrat asupra respiraţiei sale. S-a uitat la oamenii SAS care îl înconjurau, fiecare dintre ei fiind rece ca un castravete. De fapt, în ciuda aerului liniştit şi cald din casa scării, nu exista nici măcar o picătură de transpiraţie pe niciunul dintre ei. Ciudaţii naibii, se gândi Harvath. CIA trebuie să le fi îndepărtat glandele sudoripare – probabil în acelaşi timp în care le-au îndepărtat glandele de personalitate.

După ce şi-a uscat umezeala de pe frunte cu dosul mânecii, Scot s-a uitat la cadranul luminescent al ceasului său. Erau T minus zece minute şi încă mai contau. Când comanda „Start” se auzea în căştile lor, ambele echipe ieşeau în linişte pe uşile respective. Echipa de la parter, cu numele de cod Alpha, se

strecura sub burta avionului şi, prin intermediul unei scări de oţel inoxidabil pliabile, încadra o încărcătură de panglică C4 chiar sub podeaua sălii de antrenament a avionului 747-400. Echipa lui Harvath şi Morrell, cu numele de cod Bravo, avea o sarcină similară, dar mai dificilă.

Datoria Echipei Bravo era să traverseze acoperişul terminalului şi să se coboare pe partea superioară a Jetway-ului. Unul dintre membrii SAS, care se ascundea acum în interiorul Jetway, îl manevra în linişte cât mai aproape de aeronavă. Cu ajutorul ventuzelor, echipa Bravo ar fi escaladat partea laterală a 747 până sus, deasupra salonului de pe puntea superioară, unde şi-ar fi încadrat propria încărcătură de formă şi ar fi intrat prin tavan.

Magia explozibililor consta în faptul că aceştia căutau întotdeauna calea cu cea mai mare rezistenţă. Aceasta însemna că încărcătura plasată pe burta avionului urma să explodeze direct în sus, iar încărcătura plasată pe acoperişul de deasupra salonului de pe puntea superioară urma să explodeze direct în jos. Încărcătura de demolare în sine semăna cu Fruit Roll-Up de culoare gri, doar că era mai groasă. Scopul era să arunce în aer chiar prin pielea avionului, prin fire sau orice altceva care ar putea sta în cale, şi să creeze o deschidere suficient de mare pentru ca membrii echipei să poată intra prin ea.

Toată lumea de la sol ştia că, cu cât aşteptau mai mult să atace, cu atât mai mult îl anticipau piraţii aerului. Cel mai probabil, deturnătorii au echipat uşa principală din faţă a avionului şi, probabil, alte câteva, cu o încărcătură de tip ghiozdan, proiectată pentru a declanşa o explozie uriaşă dacă cineva ar fi încercat să intre prin acele puncte. Deşi echipa SAS ar fi putut cu uşurinţă să arunce în aer acea uşă din balamale de la o distanţă sigură şi să nu fie rănită, nu era foarte probabil ca piraţii aerului să prevadă că echipa va veni de sus şi de jos. Acest lucru ar fi ajutat să le ofere elementul surpriză atât de necesar într-o acţiune de acest tip.

În timp ce Alpha şi Bravo îşi detonau încărcăturile cu panglică de un sfert de inch, creând o explozie asurzitoare şi o schimbare de presiune dezorientantă în întreaga aeronavă, alte echipe urmau să spargă mai multe uşi de pe ambele părţi ale avionului prin intermediul scărilor mobile de pe pistă.

Harvath spera sincer că, datorită vitezei sale superbe şi a abilităţii sale de ţintaş, va putea să doboare cât mai mulţi dintre piraţii aerului şi să prevină pierderea oricăror pasageri sau membri ai echipajului.

A deschis uşa scării din faţa lui doar o crăpătură pentru a lăsa să intre puţin aer proaspăt şi a fost imediat întâmpinat de sunetul slab al focurilor de armă automată.

Deşi sunetul a fost puternic înăbuşit, atunci când două ferestre au fost aruncate în aer pe partea stângă a punţii superioare, a devenit evident pentru toţi că împuşcăturile au venit din interiorul aeronavei.

Morrell l-a contactat prin radio pe comandantul Delta şi i-a transmis ceea ce auzise. Harvath şi restul echipei păstrau o linişte mormântală. Mâinile li se strângeau în jurul mânerelor MP5-urilor lor, în timp ce adrenalina le curgea prin vene.

Dintr-o dată, fără avertisment, toate luminile din aeroport, atât cele din interior, cât şi cele din exterior, au fost stinse. Cineva se grăbise.

22 Harvath şi restul echipei şi-au pornit imediat NOD-urile. Morrell a făcut acelaşi lucru, în timp ce l-a chemat pe comandantul Delta şi a cerut să ştie de ce luminile fuseseră stinse înainte de ora convenită. Viteza, surpriza şi forţa de acţiune copleşitoare erau cheia succesului unei operaţiuni de asalt, iar surpriza părea să le fi fost cu totul şi cu totul răpită.

În cele din urmă, comandantul Delta a transmis prin radio că unitatea 777 a sărit calul şi nu răspundeau la ordinele sale de a aştepta. Pe un canal separat, aceştia dăduseră comanda în arabă personalului aeroportului să stingă luminile şi în prezent se deplasau pe pistă cu scara mobilă.

„La naiba!" a fost următorul lucru care a ieşit din gura lui Rick Morrell. Harvath a vrut să spună „Ţi-am spus eu", dar s-a înăbuşit. Acum nu era momentul.

Morrell şi-a revenit în cele din urmă şi a dat comanda „Start" pentru ca echipele să se deplaseze.

Harvath împinse uşa până la capăt şi, ghemuindu-se, alergă pe acoperişul acoperit de pietriş, urmat de restul echipei Bravo. A coborât fără zgomot pe partea superioară a Jetway-ului greu şi a alergat înainte, în timp ce omul SAS dinăuntru începea să îl manevreze mai aproape de avion.

Înainte ca Harvath să ajungă până la capăt, o ploaie de focuri de armă a izbucnit din cabina de pilotaj şi Jetway s-a oprit din mişcare. El şi restul echipei erau ţinte sigure.

Harvath a ajuns pe punte şi s-a pregătit să riposteze la foc, dar, chiar şi cu NOD-urile pornite, nu a putut vedea pe nimeni prin ferestrele acoperite cu folie de aluminiu ale cabinei de pilotaj. Nu se ştia dacă deturnătorii ţineau cu ei vreun membru al echipajului de zbor. Harvath nu voia să rişte să ucidă unul dintre piloţi.

Morrell a sunat frenetic prin radio pentru a pune Jetway-ul din nou în mişcare, dar omul său de jos nu răspundea.

Unul dintre agenţii Alfa a raportat de sub avion că staţia de navigaţie a Jetway-ului fusese ciuruită de gloanţe şi se părea că aveau un om la pământ.

Încă o dată, primul lucru care i-a venit pe buze lui Morrell a fost: „La naiba!".

Petrecerea asta devenea urâtă devreme. Era evident pentru Harvath că Morrell ajunsese rapid la capătul capacităţii sale de comandă şi în niciun caz nu avea de gând să stea cu fundul în vânt deasupra Jetway-ului, aşteptând ca Hashim Nidal sau unul dintre oamenii lui să îi elimine pe toţi. Era timpul să preia controlul.

Harvath şi-a activat microfonul de gât şi a sunat prin radio la echipa de lunetişti Delta.

„Tic-Tac Unu, Tic-Tac Unu, aici echipa Bravo, mă auziţi?"

„Am înţeles, Bravo. Aici Tick Tock One. Recepţionăm", a venit vocea lui Bullet Bob.

„Am un VUP în cabina de pilotaj, dar e posibil să aibă echipajul de zbor cu el. Am nevoie de tine să-l imobilizezi. Aruncă nişte plumb greu acolo, frumos şi sus."

„Recepţionat, echipa Bravo. „Persoană foarte neprietenoasă” în cabina de pilotaj, posibili prieteni prezenţi. O să văd ce pot face ca să-l imobilizez. „Tic Tac 1, terminat.”

În continuare, Harvath a transmis prin radio echipei de lunetişti SAS să doboare unitatea auxiliară de alimentare a avionului montată în fuselajul din spate al 747. Speranţa lui era că va întrerupe alimentarea cu energie în avion şi va stinge luminile interioare.

„Cine naiba e ăsta?”, a întrebat lunetistul CIA.

„Aici Norseman”, a răspuns Harvath, „acum scoateţi APU-ul ăla!”

„Nu primesc ordine de la tine, Harvath.”

„Fă-o acum!”, a izbucnit vocea lui Morrell, care trebuie să se fi regăsit în cele din urmă cu bilele rostogolindu-se undeva în partea de sus a Jetway. În continuare, şi-a concentrat atenţia asupra lui Harvath: „Trebuie să trimitem pe cineva la staţia de navigaţie şi să punem Jetway-ul împotriva avionului.”

„Nu avem timp”, a răspuns Harvath, care s-a târât pe lângă Morrell şi s-a întors pe Jetway.

„Harvath! Harvath! Ce naiba faci?”, a şuierat Morrell.

Scot l-a ignorat şi a continuat să se târască până când a ajuns alături de demolatorul desemnat de echipă, nimeni altul decât agentul pe care îl lovise cu cotul în gură la Ierusalim.

„Dă-mi sacul tău demonstrativ”, a spus Harvath în timp ce se întindea spre el.

„Pentru ce naiba?”, a întrebat el, smulgând geanta din mâna lui Harvath.

„Am un avion de prins. Grăbeşte-te.”

„Nu se poate. Nu ăsta e planul”, a răspuns bărbatul.

Harvath ura când oamenii refuzau să coopereze, mai ales oamenii neplăcuţi. „Cam atât despre spiritul de echipă”, a spus el în timp ce i-a prins mâna bărbatului într-un sistem sofisticat de blocare a articulaţiei, a recuperat rapid sacul demonstrativ şi l-a pus în spate împreună cu MP5-ul. În timp ce Harvath îşi strecura mâinile înmănuşate prin fitingurile special concepute pentru cupele de căţărare din polimer negru, Rick Morrell s-a târât spre el.

„Ce naiba se întâmplă aici?”, a întrebat el.

„Mă depăşeşte”, a spus Harvath.

„Nu ştiu ce pui la cale, Harvath, dar...”

„Ceea ce vrem să facem este să facem un salt pentru acel avion.”

„Eşti nebun?”, a răspuns Morrell. „Nu avem cum să reuşim. E prea departe.

O să chem pe unul dintre băieţii din echipa Alpha să ne apropie.”

„Nu mai avem timp. Mergem acum.”

„Prostii. Mergem când spun eu, şi eu spun să ne apropiem de Jetway!”

„Îmi pare rău. Nu se poate”, a spus Harvath în timp ce s-a ridicat şi a luat-o la fugă pe Jetway.

A sărit pe acoperişul Jetway-ului şi a alergat cât a putut de tare, în timp ce Bullet Bob sfâşia cu gloanţe de jumătate de centimetru cabina de pilotaj a 747-ului deturnat. Chiar la capătul Jetway-ului, Harvath s-a împins cu toată puterea şi s-a aruncat în spaţiu spre pasărea cea mare.

Când a lovit, a lovit tare, dar, fidel întregii propagande a celor de la Fretwell Industries, ventuzele nu au cedat şi acum era lipit de pielea de aluminiu a avionului.

Folosind butoanele de prindere şi de eliberare de pe părţile laterale ale mânerelor cu ventuză, s-a tras rapid până la partea superioară a avionului. Era asemănător cu căţăratul pe coclauri pe care îl învăţase în zilele sale de SEAL, doar că era mult mai uscat. Odată ajuns deasupra avionului, în loc să vireze la stânga şi să se îndrepte spre bula, a virat la dreapta şi a fugit spre coadă.

Vocea lui Morrell se auzi imediat prin cască. „Harvath! Ce naiba faci? Planul era să se îndrepte spre bulă şi să pătrundă acolo.”

„Ăsta era vechiul plan”, a răspuns Scot. „Acum vom face lucrurile aşa cum ar trebui să fie făcute.”

„Harvath, ai mers prea departe...” „La fel şi egiptenii. Din ce văd de aici de sus, e doar o chestiune de minute până la sosirea lor şi au un avans faţă de băieţii din Delta. Vrei să fie ei sau noi cei care să facă prăbuşirea?”

„Noi, bineînţeles”, a răspuns Morrell.

„Bine. Atunci o facem în felul meu”, a răspuns Harvath în timp ce ajungea la secţiunea de la coada avionului şi a pescuit încărcătura cu panglică din sacul demonstrativ. Din ceea ce memorase despre configuraţia avionului 747-400, ştia că se afla deasupra unei zone deschise la clasa economică, cu patru toalete şi fără locuri pentru pasageri.

„Bine, o facem în felul vostru, dar vreau să ştiţi că nu sunt mulţumit de asta”, a spus Morrell.

„Şi eu sunt? Doar instruieşte echipa Alfa despre schimbare şi să aştepte semnalul meu.”

„Aşa vom face. Stai puţin...” „Ce se întâmplă?”, a întrebat Harvath.

„Se pare că Tic Tac 2 a scos din funcţiune APU-ul.

În spatele jaluzelelor de la geamuri avionul s-a întunecat complet.”

„Perfect. Îmi încadrez trapa. Să se pregătească Alfa să arunce în aer burta”.

„La semnalul tău.”

Harvath s-a gândit care va fi următoarea mişcare. Fiecare terorist dintre coada avionului şi clasa business urma să fie responsabilitatea lui după ce îşi va arunca în aer gaura şi va sări înăuntru.

A scos din buzunar ceea ce el numea întotdeauna „cel mai bun prieten al omului”, sulul de bandă adezivă fără de care nu călătorea niciodată, şi a tras în sus dispozitivele cu ventuză care stăteau lângă el. Înfăşurând banda adezivă sub mânere şi în jurul picioarelor sale, a fixat rapid dispozitivele pe partea din spate a gambelor sale.

Harvath a activat cupele la „grip” şi apoi l-a contactat prin radio pe Morrell. „Aici Norseman.”

„Recepţionat, Norseman”, a venit vocea lui Morrell.

„Echipa Alfa este în linie?”

„Recepţionat”, a venit vocea liderului Echipei Alfa.

„Mergem la semnalul meu. În trei... doi... unu... acum!”

Explozia lui Harvath s-a declanşat prima, urmată de o contuzie devastatoare din partea de jos a aeronavei.

A scos două grenade flash-bang din buzunarul de la şold, a sărit peste rana deschisă în pielea avionului şi şi-a izbit ventuzele din jurul gambelor de aluminiul exterior. Cu picioarele bine fixate, şi-a pregătit MP5-ul, a aruncat flash bangurile în avion şi s-a aruncat în gaură cu capul înainte.

Era agăţat de picioare, cu capul îndreptat spre podea, aşa că tot ce vedea era cu susul în jos, dar o lunetă laser reglată corespunzător pe un MP5 nu minţea niciodată. A doborât doi piraţi ai aerului din spatele avionului şi, când alţi doi, aflaţi la vreo cincisprezece rânduri mai sus, au început să tragă, i-a nimerit şi pe ei.

Harvath şi-a scos cuţitul din vesta sa şi s-a tăiat pentru a se elibera de ventuze. Şi-a balansat picioarele peste cap, a ajuns la sol în picioare şi s-a îndreptat rapid pe culoarul din port strigând în engleză şi arabă pasagerilor să coboare pe podeaua avionului.

Alţi doi terorişti au venit spre el pe culoarele opuse, iar Harvath i-a doborât rapid cu focuri perfecte în cap. O explozie masivă a zguduit partea din faţă a avionului, urmată de mai multe rafale de focuri de mitralieră, în timp ce fumul începea să umple cabina principală. Pentru o clipă, Harvath s-a întrebat dacă nu cumva uşa din faţă fusese într-adevăr trucată şi dacă nu cumva Morrell şi restul echipei Bravo Team o spărseseră. Era imposibil; Harvath avea sacul demonstrativ şi nimeni în deplinătatea facultăţilor mintale nu ar fi atins acea uşă cu mâinile goale. Singura modalitate de a trece prin el era să-l arunce în aer. Trebuia să fi fost altceva. Harvath s-a uitat în spatele lui şi nu a văzut unitatea 777. Puteau oare băieţii de la Delta să fi ajuns înaintea lor la avion? N-avea de unde să ştie.

Harvath a continuat să înainteze. A luat încă doi piraţi ai aerului, înarmaţi cu mitraliere Beretta model 12S şi lanterne de urgenţă, şi i-a aruncat în aer.

Mai mult fum a început să umple cabina, în timp ce o altă explozie şi alte focuri de armă zguduiau partea din faţă a avionului. Câţiva pasageri deschiseseră ieşirile de urgenţă pe fereastră şi acum fugeau cât de repede puteau să se agaţe unii de alţii.

În timp ce Harvath alerga înainte, rândurile de scaune s-au oprit şi s-a trezit într-o zonă oarecum deschisă. Din instinct, a căzut la pământ, chiar în momentul în care împuşcăturile i-au trecut pe lângă cap dinspre bucătăria de la clasa economică. În câteva secunde, un val de fum a trecut, iar prin intermediul NOD-urilor sale, Harvath a putut distinge un alt deturnător care îşi legăna arma de la stânga la dreapta, încercând să îşi recupereze ţinta. Harvath nu i-a dat ocazia. A tras un glonţ direct în creierul deturnătorului. Un alt deturnător a apărut chiar în spatele lui, iar Scot l-a scăpat fără să stea pe gânduri.

Harvath nu-şi putea da seama de ce nu văzuse niciunul dintre membrii Echipei Alfa care se îndreptau spre el.

Profitând de pauza din acţiune, a scos primul dintre încărcătoarele dublate din armă şi l-a trântit pe al doilea la locul lui. Şi-a învârtit MP5-ul de la dreapta la stânga, ţinta laserului tăind înfiorător prin întunericul afumat. În jurul lui se auzeau ţipetele pasagerilor care încercau să evacueze avionul.

O explozie de la uşa din spate, la tribord, a avionului a semnalat sosirea forţei Thunderbolt 777 la petrecere. Factorul de pericol tocmai crescuse exponenţial.

Harvath ştia că singura modalitate de a evita pierderi grele în rândul civililor, cu aceşti glumeţi aflaţi acum la faţa locului, era să se asigure că toţi piraţii aerului fuseseră eliminaţi.

Cu ţinta laser arcuindu-se dintr-o parte în alta, Harvath s-a strecurat înainte în secţiunea de clasa business a avionului. La fel ca la clasa economică, pasagerii se grăbeau să ajungă la orice ieşire disponibilă. Era un haos absolut.

În timp ce se apropia de scările mochetate care făceau legătura între sala de antrenament de la nivelul inferior şi nivelul principal şi puntea superioară, Harvath a văzut două trupuri prăbuşite împreună pe scaunele 16 A şi B. Cu grijă, a rostogolit corpul de deasupra de cel de dedesubt. Era sânge peste tot. Bărbatul de deasupra era de origine din Orientul Mijlociu şi fusese împuşcat în gât. Dar de către cine? Harvath s-a întrebat. Încă nu putea vedea sau auzi nicio urmă a Echipei Alfa.

Sub cel din Orientul Mijlociu zăcea trupul aproape fără viaţă al unui alt bărbat, care părea a fi un pasager. Fusese împuşcat de două gloanţe în piept, dar era încă în viaţă – abia.

Harvath a găsit o pătură în apropiere şi, după ce a împăturit-o, a aplicat-o rapid pe rănile bărbatului ca un bandaj de presiune improvizat.

„Este bine? Este în viaţă?”, a auzit o voce din spatele lui, de pe culoar.

Cu MP5-ul său pregătit, Scot s-a învârtit şi a fixat micul punct roşu al vizorului său laser pe fruntea uneia dintre pasagere. Lui Harvath nu-i venea să creadă ce auzea.

Cu aproape toţi pasagerii care fugeau pentru a-şi salva viaţa, femeia voia să ştie dacă un alt pasager va supravieţui.

„Este destul de rău. Vino aici şi menţine presiunea pe această pătură. Nu-l lăsa să mai piardă sânge".

Georgia Bormann a făcut ce i s-a spus şi, în timp ce îi lua locul lui Harvath, un şoaptă slabă a scăpat de pe buzele lui Bernard Walsh. „Găseşte, Meg. Ajut-o."

Harvath habar n-avea despre ce vorbea bărbatul şi nici nu avea timp să-şi dea seama. Avionul nu era încă securizat. Hashim Nidal se afla undeva la bord.

Scot îl putea mirosi. Asta nu se va termina până când nu-l va avea în vizor şi nu-l va face să plătească pentru toate crimele de care fusese responsabil.

Cu Bormann îngrijindu-l pe Walsh, Harvath se îndreptă spre scara mochetată.

Cu grijă, s-a uitat peste balustradă, în jos, spre sala de antrenament. Printre valurile sufocante de fum, el putea vedea trei cadavre care zăceau nemişcate pe jos.

O parte din echipa Alfa era la pământ. Oricât de mult şi-ar fi dorit Harvath să-i ajute, nu putea. Mai erau încă deturnători la bord şi era treaba lui să-i găsească.

S-a hotărât să meargă mai departe, până la secţiunea de primă clasă, şi, când a trecut de uşa principală din faţă, a observat că aceasta era într-adevăr cablată cu explozibili. Scoase din buzunar un marker cu vopsea roşie şi desenă un X gras pe fereastra în stil hublou a uşii, avertizând orice echipă aflată de cealaltă parte să nu folosească uşa, deoarece aceasta era trucată din interior cu explozibili.

Când Harvath a ajuns în secţiunea de clasa întâi, s-a uitat de la dreapta la stânga cu NOD-urile sale şi a rămas uimit. Era complet gol. Nici un director executiv al United, nici un primar din Chicago, nimic.

Primul său gând a fost că poate că toţi fuseseră evacuaţi.

În timp ce mătura din nou cabina cu ochelarii de vedere pe timp de noapte, a auzit: „Acum!".

Imediat, a fost orbit de o lanternă puternică de urgenţă care fusese îndreptată spre el. Încă o dată, din reflex, a lovit puntea. I-a luat o clipă să-şi şteargă petele din ochi, dar când şi-a recăpătat vederea, a putut vedea că pasagerii de la clasa întâi se ascunseseră în spatele scaunelor, aşteptând o ambuscadă. Acum a privit în sus la nu mai puţin de şase boturi de mitralieră îndreptate spre el.

„Aruncaţi armele. Fă-o acum!", a ordonat Harvath, ridicându-şi MP5-ul.

„Identificaţi-vă", a spus una dintre voci.

„Delta Force. Acum, puneţi lanterna şi armele jos. Nu am de gând să vă mai spun o dată”, a spus Harvath în timp ce se împingea în picioare. Cu mâna dreaptă ţinând încă MP5-ul, şi-a folosit stânga pentru a rupe o bucată de ţesătură cu Velcro din zona braţului drept.

Dedesubt era un steag american roşu, alb şi albastru aprins.

„Suntem aici ca să te scoatem de aici”, a continuat el. „Toată lumea e bine?”

„Toată lumea e bine”, a spus primarul Fellinger, care a înclinat capul în direcţia lui Meg Cassidy. „Mulţumită ei”.

Chiar şi prin ochelarii de protecţie îşi dădea seama că femeia era frumoasă. Fusese pusă la încercare, dar era încă superbă. Şi-a smuls mintea de la viziunea din faţa lui şi s-a întors la treabă. „Nu ştiu cum aţi făcut rost de armele alea”, a spus el, „dar vreau să le lăsaţi jos.”

„Să le punem jos?”, a spus directorul executiv al United, confuz.

„Sunt comandouri egiptene care intră în pupa avionului în timp ce vorbim. Nu vrem ca vreunul dintre voi să fie confundat cu piraţii aerului şi să fie împuşcat, a răspuns Harvath.

„Acum lăsaţi armele şi aşezaţi-vă pe jos, între scaune. Chestia asta nu s-a terminat încă.

Nu vă mişcaţi până nu vine cineva după voi”.

„Şi tu?”, a întrebat Meg Cassidy, cu ochii aţintiţi asupra lui Harvath.

„Eu?” Am ceva de împărţit cu cineva ai cărui părinţi ar fi trebuit să practice un control mai bun al naşterilor. Acum, toată lumea la podea.”

După o clipă în care a studiat amestecul de determinare pură şi calm glacial scris pe faţa lui, Meg a urmat exemplul celorlalţi oameni din jurul ei, lăsându-şi arma pe un scaun din apropiere şi aşezându-se pe podea.

Harvath a ieşit de la clasa întâi şi s-a întors prin clasa business până la scările care duceau la puntea superioară. Când se produceau deturnările, deturnătorii fugeau în mod tradiţional în ceea ce credeau că este cel mai sigur loc din avion – cabina de pilotaj. Deşi cabinele de pilotaj ale tuturor avioanelor fuseseră semnificativ fortificate după 11 septembrie, în cabina acestui avion nu ar fi fost suficientă fortificare pentru a-l împiedica pe Scot Harvath să intre şi să obţină ceea ce dorea. Şi-a jurat că singurul mod în care Hashim Nidal şi oricare dintre oamenii lui rămaşi aveau să părăsească acest avion era cu picioarele înainte.

În timp ce Scot urca pe scări, a observat că pereţii erau carbonizaţi şi pietroşi. Mici bucăţi de şrapnel împrăştiate pe mochetă. Se părea că o grenadă cu fragmentare a explodat în casa scărilor. Trebuie să fi fost una dintre exploziile pe care le auzise după ce pătrunsese în partea din spate a avionului. Părea o armă prea periculoasă pentru ca Echipa Alfa să o fi folosit într-o situaţie de luare de ostatici.

Atunci, Harvath şi-a amintit care era prioritatea principală a echipei CIA în această misiune. Totuşi, o grenadă de fragmentare era excesivă, chiar şi după standardele lui Morrell.

Înainte de a ajunge la ultimul palier, Harvath a scos un flash bang din vesta sa şi l-a aruncat peste balustradă în salonul de pe puntea superioară. Şi-a ferit ochii, a aşteptat detonarea, apoi a urcat în sprint scările rămase şi a luat cu asalt puntea superioară.

Chiar în vârful scărilor, aproape că s-a împiedicat de cadavrul unui alt locuitor din Orientul Mijlociu. Şi-a dat seama că era vorba de un deturnător şi a presupus că acest lucru avea legătură cu modul în care pasagerii de la clasa întâi făcuseră rost de arme.

A verificat toaletele, bucătăria şi apoi a căutat în spatele fiecărui scaun, precum şi în bar. A găsit cadavrele a încă două persoane din Orientul Mijlociu, precum şi un bărbat caucazian mare care, după haine, părea a fi american. Harvath l-a catalogat drept un şerif al cerului sau una dintre gărzile de corp ale primarului. Constituţia şi stilul său vestimentar strigau aplicarea legii şi, ştiind cât de bine se descurcau şerifii aerieni să se amestece printre ceilalţi pasageri, Harvath şi-a închipuit că bărbatul fusese una dintre gărzile de corp ale poliţiei primarului Fellinger.

Pe tot parcursul percheziţiei, Harvath a ţinut un ochi pe uşa cabinei de pilotaj, pregătit ca aceasta să se deschidă în orice moment.

Când a ajuns la uşa groasă a punţii de zbor exterioare, a putut vedea la înălţime unde gloanţele de calibrul cincizeci de centimetri şi jumătate din puşca cu lunetă a lui Bullet Bob pătrunseseră cu totul prin cabina de pilotaj şi probabil că continuaseră să zboare prin zona punţii superioare. Întrebarea acum era cum să spargă uşa? Putea să o arunce în aer cu o încărcătură de panglică, dar dacă de cealaltă parte se aflau echipaje de zbor, acestea ar fi putut sfârşi grav rănite. Acesta era un risc pe care Harvath trebuia să şi-l asume. Rănit era mai bine decât mort în orice zi a săptămânii. A băgat mâna în sacul demonstrativ şi era pe punctul de a scoate explozibilul când a auzit un zgomot şi uşa cabinei de pilotaj a început să se deschidă.

Scot a sărit înapoi, cu MP5-ul ridicat şi pregătit. Primul lucru care a apărut a fost o mână acoperită de sânge, apucând marginea exterioară a cadrului uşii. Harvath a putut distinge doar un ceas cronograf de aviator legat la încheietura bărbatului. Într-o clipă, forma completă a unui bărbat în uniformă de membru al echipajului de zbor a fost vizibilă în timp ce se împiedica de cabina de pilotaj şi cădea pe podea. Era grav rănit. Scot i-a verificat pulsul. Era slabă, dar fermă. Nu-i plăcea să-l părăsească pe bărbat, dar trebuia să măture cabina de pilotaj.

A durat doar o clipă. Atât căpitanul, cât şi primul ofiţer erau morţi.

Se auzea un zgomot slab de bocanci dinspre scările din salon şi Harvath se răsuci pentru a vedea o echipă Delta Force crescând pe palier şi desprinzându-se în evantai pe puntea superioară. Un cor dezarticulat de „Liber....liber...liber...liber...” răsuna pe puntea superioară, în timp ce echipa Delta mătura în căutarea oricăror deturnători ascunşi.

Harvath a făcut un pas înainte, s-a identificat în faţa şefului echipei şi a spus: „Am un om rănit aici”.

Medicul echipei s-a repezit, a scos un mic sac şi a început să se ocupe de navigatorul rănit al echipajului de zbor.

După ce Harvath s-a asigurat că omul era pe mâini bune, s-a apropiat de şeful echipei. „L-am prins pe Nidal?”

„Nu am nicio idee. Arată ca o nenorocită de galerie de tragere acolo jos. Avem mai mulţi membri ai Echipei Alfa la pământ, o însoţitoare de zbor grav rănită, un pasager cu multiple răni prin împuşcare şi alţi aproximativ trei sute şi ceva de pasageri care sar pe orice ieşire pe care o găsesc. Toţi aleargă pe pistă în întuneric.

În acest moment, nu se ştie unde este omul tău.”

Lui Harvath i s-a răcit sângele.

23 Harvath era pe punctul de a întreba de ce nu se aprinseseră încă luminile, când toate luminile aeroportului au prins viaţă. Iată eficienţa egipteană, se gândi el în sinea lui.

O clipă mai târziu, la aeronavă a fost conectată curentul extern şi luminile interioare s-au reaprins şi ele. Puntea superioară arăta exact ca o zonă de război.

Când Harvath a coborât în vestibulul din faţa sălii de antrenament de la nivelul inferior, Morrell era deja la faţa locului, triându-şi oamenii.

„Cum se descurcă, Rick?”, a întrebat Harvath.

„Unul dintre băieţi a pierdut câteva degete, dar în mare parte doar răni superficiale la braţele şi picioarele expuse. Vestele şi căştile din Kevlar i-au salvat.”

„Ce s-a întâmplat?”

„Se pare că, atunci când echipa Alfa a pătruns de jos, a avut loc un scurt schimb de focuri prin casa scării, iar apoi piraţii au aruncat o grenadă cu concussie urmată de o nenorocită de frag.”

„Iisuse. Am crezut că asta a fost”, a spus Harvath.

„Tipii ăştia erau foarte bine antrenaţi. Au mers doar pentru împuşcături în piept sau în cap şi nu au pierdut nicio secundă între ejectarea încărcăturilor consumate şi introducerea de muniţie nouă în arme. Ştiau cum să se descurce într-o luptă.”

„I-am prins pe toţi?”. Dar Nidal?”

„Prea greu de spus în acest moment. Erau îmbrăcaţi exact ca nişte civili, din câte ne putem da seama. „Delta încă evacuează pasagerii.”

„Aţi securizat perimetrul?”

„Bineînţeles că am făcut-o. Vom izola toţi pasagerii pentru a ne asigura că niciunul dintre piraţii aerului nu încearcă să se amestece cu ei. Vom trece prin ei unul câte unul. Doamne, chestia asta s-a transformat într-o nenorocire de capră”, a spus Morrell.

„Ar fi putut fi mult mai rău. Data viitoare, să-i lăsăm pe egipteni acasă”.

Lui Morrell nu-i plăceau „ţi-am spus eu”, oricât de voalate ar fi fost, şi i-a transmis lui Harvath. „Ştiţi ceva? Dacă am ceva de spus în legătură cu asta, nu va mai fi o dată viitoare.

Porcăria aia pe care ai scos-o pe Jetway a fost total inacceptabilă.”

„Despre ce vorbeşti?”, a spus Harvath, tot mai supărat şi el pe Morrell.

„Vorbesc despre faptul că l-ai atacat pe unul dintre oamenii mei, că i-ai rechiziţionat sacul demonstrativ şi că ai făcut un salt spre acest avion. Totul împotriva ordinelor mele”.

Scot îşi coborî vocea, dar îi dădu lui Morrell cu ambele butoaie. „Împotriva ordinelor tale, pe naiba. Nu puteai să gândeşti al dracului de bine acolo sus. Egiptenii s-au grăbit şi asta v-a dat peste cap tot planul.

Recunoaşte. Cu toată pregătirea pe care tu şi restul maimuţelor din SAS credeţi că o aveţi, situaţiile de salvare a ostaticilor necesită o atingere mai delicată decât sunteţi voi capabili.

Dacă am fi aşteptat ca tu să vii cu un alt plan, cine ştie câţi dintre pasageri ar fi fost morţi acum. Bucură-te că a ieşit atât de bine cum a ieşit.”

„Ceea ce mă va bucura este confirmarea faptului că l-am eliminat pe Hashim Nidal. Mă rog doar să îl prindem, pentru ca mica noastră relaţie specială de lucru aici să se încheie.”

„Nici eu nu pot să aştept să scap de tine.”

Harvath s-a întors să urce scările, dar a trebuit să aştepte să coboare un grup de pasageri condus de un agent Delta. Când şi-a ridicat privirea, Scot a recunoscut feţele ca fiind cele pe care le văzuse mai devreme în clasa întâi.

„Grozav, ce naiba e asta?”, îi spuse Morrell agentului Delta când ajunse pe palierul de jos.

„Aceştia sunt pasagerii VIP de la clasa întâi şi cei care au fost implicaţi într-o confruntare directă cu piraţii aerului. Am fost instruiţi să ne ocupăm de evacuarea lor în condiţii de siguranţă şi să-i ducem în sala clubului EgyptAir pentru debriefing. Este o casă de nebuni la etaj, aşa că vom scoate acest grup din gaura de iepure a Echipei Alfa şi vom coborî pe scară.”

Agentul Delta nu a aşteptat permisiunea lui Morrell; nu avea nevoie de ea. Acesta avea deja ordinele sale. I-a indicat politicos, dar energic, cu arma sa, lui Morrell să se retragă, apoi a făcut semn grupului său să se îndrepte spre sala de exerciţii.

În timp ce Meg Cassidy cobora scările, Scot îşi dădu seama că evaluarea iniţială pe care o făcuse despre ea nu fusese greşită. Era cu siguranţă frumoasă. De asemenea, trecuse cu siguranţă prin toate

încercările. Ochii ei erau sticloşi şi tremura. Când s-a apropiat de ultima treaptă, a şovăit şi a căzut în faţă chiar în Harvath.

Şi-a mutat cu abilitate arma din drum şi a prins-o pe Meg cu braţul stâng. El a ajutat-o să-şi recapete picioarele, dar ştia că, dacă îi dădea drumul, ea ar fi căzut pe jos ca o păpuşă de cârpe.

„Eşti bine?" Scot a întrebat.

Meg nu a reacţionat.

„Ce se întâmplă? E bine?", a auzit vocea primarului Fellinger, care a rupt rândurile şi s-a întors să vadă ce se întâmplă.

„Cred că s-ar putea să fie în stare de şoc, domnule", a spus Harvath.

„Aşteptaţi o secundă. Te cunosc, nu-i aşa?", a întrebat el.

„Da, domnule, ne-am întâlnit acum un an în Chicago, la o petrecere de strângere de fonduri".

„Aşa este. Acum îmi amintesc de tine. Ai fost în serviciul secret al preşedintelui Rutledge, nu-i aşa?"

„Da, domnule. Agent Scot Harvath."

„Cred că nu ar trebui să întreb ce caută un agent al Serviciilor Secrete ale SUA în Cairo cu o echipă Delta Force, nu-i aşa?"

„Probabil că nu. Ai o memorie bună, totuşi, domnule primar."

„Nu uit niciodată o faţă. Să sperăm că nici Meg nu vrea."

„Ce vrei să spui?", a întrebat Harvath, care i-a făcut semn unuia dintre băieţii de la Delta aflaţi în vârful scării să-i arunce o pătură.

„Din câte mi s-a spus, nimeni nu i-a găsit pe cei doi deturnători îmbrăcaţi în salopete negre. Ei erau cei care conduceau spectacolul. Purtau măşti, dar Meg a spus că a văzut faţa unuia dintre ei. Ea a mai spus că l-a împuşcat în cap. Este o femeie uimitoare. Cu toţii îi datorăm vieţile noastre."

Agentul Delta de la etaj a fluierat pentru a-i atrage atenţia lui Scot şi i-a aruncat câteva pături.

Harvath le-a înfăşurat strâns în jurul lui Meg, în timp ce continua să o ajute să o ţină în picioare. În ceea ce o priveşte, tot ce a putut face Meg a fost să se uite drept înainte. Scot îi luă rapid pulsul. Voia să ştie cine era această femeie şi ce rol jucase în ajutorul dat pentru a supune atât de mulţi dintre piraţii aerului. Dar avea să mai aştepte.

„Va avea nevoie de îngrijiri medicale", a spus Harvath.

„Dacă a văzut pe cine cred eu că a văzut", a intervenit Morrell, „va trebui să fie interogată mai întâi."

Meg s-a înţepenit sub braţul lui Scot. A fost foarte subtil, dar Harvath a simţit-o totuşi.

„Dă-te înapoi, Rick. Primul lucru de care are nevoie această femeie este asistenţă medicală, şi acesta este primul lucru pe care îl va primi.”

Fost militar şi acum politician de carieră, primarul Fellinger a mirosit de la un kilometru distanţă un meci de pizdă şi a intervenit cu diplomaţie. „Agent Harvath, mi-ar plăcea dacă aţi putea să vă vedeţi liber să ne escortaţi la coborârea din avion şi să o ajutaţi pe doamna Cassidy să primească îngrijirile medicale de care are nevoie. Preşedintele şi cu mine ne cunoaştem de mult timp şi sunt sigur că ar aprecia orice ajutor pe care ni-l poţi oferi. Asta, bineînţeles” – Fellinger făcu o pauză pentru a se uita direct la Morrell – „dacă poţi fi cruţat.”

Morrell habar nu avea de ce oamenii îl plăceau pe Harvath. După părerea lui, tipul nu era decât o pacoste şi ar fi bucuros să scape de el. „Bine. Dă-i drumul”, spuse el.

„Dar vreau să ştiu unde se află femeia asta în permanenţă şi, odată ce primeşte tratament medical, vreau să vorbesc cu ea. Aţi înţeles?”

„Eşti numai inimă”, a spus Scot în timp ce trecea pe lângă Morrell şi intra în sala de exerciţii.

Camera arăta ca şi cum o bombă ar fi explodat în ea, ceea ce era cam ceea ce se întâmplase. Încărcătura cu panglică a Echipei Alfa făcuse o gaură dreptunghiulară prin partea inferioară a avionului şi până în podeaua sălii de exerciţii. Greutăţi şi cabluri sparte erau împrăştiate peste tot. Bicicletele de exerciţii şi benzile de alergare erau răsturnate, iar toate oglinzile de sticlă, care odinioară acopereau pereţii care înconjurau camera, erau acum sparte.

Harvath a ajutat-o pe Meg Cassidy să o dirijeze pe Meg Cassidy prin labirintul de metal răsucit şi sticlă spartă care împânzea podeaua, apoi a coborât-o uşor pe scară până la primarul Fellinger.

Când Scot a ajuns pe pistă, nu a fost surprins să vadă soldaţi şi poliţişti peste tot.

Perimetrul era atât de strâns, încât nici măcar un scorpion nu s-ar fi putut strecura prin el. Dacă Hashim Nidal nu se afla deja printre morţi şi nu încerca cumva să se ascundă printre pasageri, ar fi fost cu siguranţă bătut în cuie. Nu avea cum să iasă din asta.

24 Hashim Nidal era un prost. Încercarea de a-şi face de cap cu americanca fusese un act nechibzuit şi neprofesionist. Poate că era frumoasă şi poate că reprezenta tot ce ura el la America, dar se lăsase consumat de dorinţa lui. Molestând-o pe femeia americană, jumătatea de minte a lui Hashim atrăsese asupra lor consecinţe pe care nu le-ar fi putut prevedea niciodată. Deşi fusese avertizat o dată, tot nu se putuse abţine, iar asta îi costase scump.

Tovarăşul mascat al lui Hashim îl descoperise zăcând pe podeaua punţii superioare, acolo unde femeia americană îl lăsase să moară. Lăudat să fie Allah pentru că glonţul nu i-a intrat în craniu, ci doar l-a zgâriat. Fusese suficient pentru a-l face să-şi piardă cunoştinţa şi sângerase abundent, dar avea să trăiască. Cicatricea pe care o va lăsa va servi, sperăm, ca un memento pentru el de prostia lui. Greşeala

lui costase organizaţia nu doar milioane, ci zeci de milioane de dolari, care ar fi putut fi scoşi din aeroport odată cu ei.

Doar prin forţa voinţei, complicele lui Hashim reuşise să neutralizeze echipa Alfa şi să îl târască cu succes în ascunzătoarea lor din adâncurile avionului. Îşi subestimaseră inamicul şi, din această cauză, toate lunile lor de planificare şi antrenament fuseseră ruinate.

Acum nu mai aveau de ales decât să aştepte. Toţi soldaţii lor erau morţi. A fost o pierdere calculată. Contrar a ceea ce le spuseseră adepţilor lor devotaţi, ei bănuiau că avionul ar putea să nu părăsească niciodată Cairo şi că mulţi ar putea muri. Ca parte a planului lor de contingenţă, se pregătiseră fie pentru un asalt, fie pentru necesitatea de a crea ei înşişi o diversiune prin detonarea mai multor încărcături în tot avionul, dar nu atât de curând. Sperau să obţină o răscumpărare pentru cel puţin unul dintre VIP-uri. Ori primarul, ori directorul general al companiei aeriene. O singură răscumpărare le-ar fi ajutat incredibil de mult cauza, dar să fie plătite ambele ar fi fost un răspuns la rugăciunile lor. Aveau nevoie disperată de bani şi acum nu mai aveau nimic, mai puţin decât nimic de fapt, pentru că executarea acestei misiuni fusese costisitoare. Cu războiul pe care America îl purta împotriva terorismului, se părea că totul în aceste zile era foarte, foarte costisitor.

Impulsivitatea lui Hashim avea să fie într-o zi ruina organizaţiei. Abu Nidal nu lucrase atât de mult ca să fie sfâşiat de idiotul de fiu său.

Orele au trecut şi, în cele din urmă, Hashim Nidal şi complicele său au simţit că se pun în mişcare. Un motostivuitor a scos lada din cală şi a transferat-o pe o remorcă cu platformă, alături de alte câteva containere potrivite. Totul se făcea sub strictă supraveghere militară. Deşi echipele înarmate măturau de mai multe ori cala de marfă după ce toţi pasagerii coborâseră din avion, tot nu lăsau nimic la voia întâmplării. Lăzile au fost conduse la un depozit vamal adiacent terminalului, împreună cu toate bagajele pasagerilor din zborul 7755.

Brokerul vamal Farouk Negim aştepta în depozit, flancat de unul dintre cei mai importanţi clienţi ai companiei sale, Dr. Abdel Mandour, curatorul Muzeului Egiptean din Cairo, şi Dr. Kamal el Aziz, ministrul guvernamental al antichităţilor din Egipt. Aceştia campau în biroul directorului depozitului de când fusese anunţată deturnarea, în după-amiaza precedentă.

Ca parte a schimbului cultural dintre Chicago şi Cairo, Muzeul Field din Chicago împrumuta Muzeului Egiptean o pereche de mumii care fuseseră scoase din Egipt cu peste o sută de ani în urmă. Muzeul egiptean plănuia să studieze mumiile şi apoi să le expună.

Faptul că toate containerele se aflau în cala de marfă a avionului 747-400 încă de ieri după-amiază i-a deranjat pe toţi bărbaţii, cu excepţia unuia, care au ieşit acum din biroul managerului depozitului şi s-au îndreptat rapid spre camionul cu remorcă care sosea de la aeroport.

Camionul a fost întâmpinat de soldaţi egipteni şi de un bărbat blond, un occidental evident, într-un costum de afaceri cu dungi.

„Ho, ho, ho, ho”, a spus bărbatul blond în timp ce cei trei egipteni se apropiau de remorcă.

„Această zonă este interzisă. Nimeni nu intră aici”.

„Cine sunteţi?”, a întrebat doctorul el Aziz.

„Cine sunt eu? Sunt Tom Ellis de la Ambasada Statelor Unite şi aceasta este o investigaţie la locul crimei care implică proprietăţi americane.”

„Ei bine, eu sunt Dr. Kamal el Aziz, ministrul guvernamental egiptean al antichităţilor, iar această crimă, care a avut loc pe pământ egiptean, implică şi o proprietate egipteană nepreţuită, care a lâncezit în condiţii inacceptabile. Suntem aici pentru a îndepărta acele containere în special şi a le duce înapoi la Muzeul Egiptean cât mai curând posibil.”

„Noi? Cine este „noi”?”, a întrebat Ellis.

„Acesta este brokerul nostru vamal, Farouk Negim, şi Dr. Abdel Mandour, curatorul Muzeului Egiptean.”

„Domnilor, îmi pare rău, dar acele containere nu vor pleca nicăieri până când nu vom avea ocazia să le investigăm în amănunt.”

„Iertaţi-mă că vă întreb, domnule Ellis”, a început doctorul Mandour, „dar ce anume doriţi să investigaţi?”.

„Vrem să ne asigurăm că nimeni nu s-a ascuns în ele şi că nu conţin nicio dovadă care ar putea avea legătură cu deturnarea.”

„Acest lucru este imposibil”, a răspuns curatorul muzeului, care nu ştia deloc ce conţineau cu adevărat containerele.

„Aşa spuneţi, dar până când nu sunt convins, acele lăzi nu pleacă nicăieri.”

Dr. el Aziz nu a apreciat tonul bărbatului şi s-a îndepărtat de grup pentru a da un apel pe telefonul său mobil.

„Domnule Ellis, doriţi să ştiţi ce se află în acele lăzi?”, a întrebat doctorul Mandour, care era la fel de ignorant ca şi colegul său, doctorul el Aziz.

„Sigur că da, şi am de gând să aflu.”

„Permiteţi-mi să vă scutesc de probleme. Lăzile conţin două mumii antice, cele două cutii de lemn ale acestora şi două sarcofage destul de extraordinare.”

„Să sperăm, domnule doctor, că asta e tot ce conţin”.

„Cu siguranţă, domnule Ellis, nu intenţionaţi să le deschideţi aici”.

„Da, aşa e.”

„Asta pur şi simplu nu se poate întâmpla”, a spus doctorul Mandour.

„Într-adevăr. Şi de ce nu?”

Dr. Mandour nu avea energie pentru asta. Aşteptase de ieri după-amiază să revendice containerele şi nu apucase să închidă un ochi toată noaptea.

Soţia lui îl sunase neîncetat, crezând că se folosea de deturnare ca scuză pentru a se vedea cu o altă femeie.

În cele din urmă, bietul om a trebuit să-şi închidă telefonul mobil. Nu, cu siguranţă curatorul nu avea nici energia, nici răbdarea necesară pentru aşa ceva.

„Domnule Ellis, daţi-mi voie să vă arăt ceva, dacă îmi permiteţi”, a spus doctorul Mandour, luând clipboardul de la brokerul vamal şi ghidându-l pe Ellis spre lăzi. „Aceste lăzi, după cum puteţi vedea clar, au fost toate ştampilate şi ştanţate ca fiind „Controlate din punct de vedere ecologic”. Partea superioară a fiecăruia a fost închisă cu un sigiliu de cauciuc în cele mai stricte condiţii la Muzeul Field din Chicago. În interior, a fost adăugată o substanţă numită silicagel pentru a menţine temporar echilibrul adecvat al umidităţii. Cuvântul cheie aici, domnule Ellis, este temporar. Din cauza riscului pe care îl reprezintă pentru artefacte aerul nostru din zilele noastre, nu putem deschide aceste containere decât în cadrul unei instalaţii speciale de la Muzeul Egiptean...” „Şi exact asta se va întâmpla”, a spus el Aziz, ministrul antichităţilor, care a dat drumul la capacul telefonului mobil şi s-a întors la grup.

„Despre ce vorbiţi?”, a spus Ellis.

„Domnule Ellis, ştiu că este foarte devreme, dar dacă aveţi amabilitatea de a-l suna pe ambasadorul dumneavoastră la reşedinţa sa, veţi afla că nu numai că a vorbit deja cu guvernul meu, dar vă va instrui să nu ne mai împiedicaţi.”

Ellis l-a sunat pe ambasadorul american, bineînţeles, şi a fost furios când i s-a spus să se retragă. Dr. el Aziz a strigat apoi ordine în arabă atât soldaţilor, cât şi lucrătorilor din depozit. O semiremorcă de la Worldwide Customs Brokers International a intrat cu spatele în depozit, iar containerele Muzeului Egiptean au fost încărcate fără alte întârzieri.

După ce semiremorca a fost încărcată, doctorul el Aziz s-a oferit să-l trateze pe doctorul Mandour la micul dejun înainte de a se întoarce la muzeu pentru a deschide lăzile. Dr. Mandour a acceptat şi cei doi au plecat cu Mercedesul cu şofer al ministrului.

Farouk Negim a terminat de semnat actele şi s-a urcat pe scaunul de pasager al semiremorcii, alături de şoferul său.

Tom Ellis era furios. „Domnule Negim”, a strigat răutăcios prin fereastra deschisă.

„Fereşte-te de blestemul mumiei”.

Farouk Negim nu s-a deranjat să răspundă. Pur şi simplu i-a dat instrucţiuni în arabă şoferului său să continue. După ce au trecut de depozitul vamal şi se aflau pe drumul care ducea de la aeroport, a zâmbit în sinea lui. Blestemul mumiei, într-adevăr. Ştia foarte bine că ocupanţii lăzilor sale nu erau deloc

blestemaţi. Dacă mai era ceva, erau binecuvântaţi, iar pe el şi pe omologul său din Chicago îi revărsaseră bogăţii, cum nici unul dintre ei nu mai văzuse vreodată în lunga lor carieră de contrabandist.

25 Bernard Walsh, navigatorul şi însoţitoarea de bord bătută crunt au fost transportaţi imediat cu elicopterul la Spitalul Internaţional El Salam, dar Rick Morrell avea alte planuri pentru Meg Cassidy. După ce Harvath i-a escortat pe toţi VIP-iştii în sala de club EgyptAir, Morrell a apărut ca prin magie cu medicul său SAS în remorcă. Se îndreptară spre canapeaua de piele unde Scot o întinsese pe Meg şi făcea o evaluare superficială.

„Bine, Harvath, ne ocupăm noi de aici”, a spus Morrell, care i-a indicat medicului să îi ia locul lui Scot. Omul de la SAS era îngrijorat. Avea deja două bandaje tip fluture deasupra ochiului şi nu dorea să le mai adauge. Nu voia să fie în apropierea lui Harvath.

Morrell a simţit neliniştea agentului său şi a spus: „Eliberaţi drumul, Harvath. Am câteva întrebări pentru această femeie”.

„Sunt sigur că da, dar nu este în stare să vorbească. Ţi-am spus, are nevoie de îngrijiri medicale, răspunse Harvath.

„De ce crezi că mi-am adus medicul cu mine?”.

„Ascultă, Rick. Pot să apreciez faptul că vrei să afli ce a văzut, dar trebuie să fie consultată de un medic adevărat într-un spital adevărat.”

„Dacă era atât de grav, de ce nu a plecat cu elicopterul împreună cu ceilalţi răniţi?”.

„Pentru că atunci când medicul Delta a triat rănile din avion, erau destule mai grave decât ea.

Abia au reuşit să-i strecoare pe oamenii tăi răniţi în Black Hawk împreună cu civilii. Acum, trebuie să-i facem o perfuzie, iar apoi...” „Ceea ce ne trebuie”, a spus Morrell, tăindu-l pe Scot, „este o descriere a bărbatului pe care l-a văzut.

Toate persoanele din acel zbor sunt ţinute într-o zonă de izolare. Dacă Hashim Nidal este printre ei şi ea îl poate identifica, atunci asta trebuie să facem.”

„Şi dacă nu e el?”

„Apoi va trebui să vadă cadavrele şi să-mi spună că el se află printre morţi.”

„Iisuse, Morrell. Nici măcar nu ştim cât de grave sunt rănile ei şi tu vrei ca ea să stea la o aliniere cu sute de oameni? Pentru numele lui Dumnezeu, femeia nici măcar nu poate vorbi.

Ce ar trebui să facă, să clipească o dată pentru da, de două ori pentru nu?”

„Dacă de asta e nevoie.”

„Ei bine, asta nu se va întâmpla. O ambulanţă As-Salam a fost deja chemată.”

„As-Salam? Vrei să spui El Salam.”

„Nu, mă refer la As-Salam. Este un serviciu privat de ambulanţă.

Dacă sunaţi la varianta egipteană a numărului 9-1-1, se trimite doar o ambulanţă publică care va transporta la cel mai apropiat spital. M-am gândit că am vrea ca ea să fie dusă la spitalul El Salam, unde sunt ceilalţi răniţi.”

„Nu se poate. Dacă nu vorbeşte acum, vreau să fie aproape când va începe. Să fie dusă la Spitalul Anglo-American.”

„Dar acesta nu este aproape. E în cealaltă parte a oraşului.”

„E aproape de ambasadă şi acolo o vreau.”

„Bine”, a spus Harvath, nerăbdător să scape de Morrell pentru a se putea ocupa de Meg Cassidy. „Voi merge cu ea în ambulanţă.”

„Ba nu, nu va fi. O să trimit pe unul dintre oamenii mei să o supravegheze. Vreau să te duci în zona de izolare şi să faci interviuri chiar acum. Şi nu încerca să mă păcăleşti de data asta.”

Harvath ştia de ce Morrell voia ca el să intervieveze pasagerii. De fapt, probabil că au existat două motive. În primul rând, era plictisitor ca naiba, iar Morrell voia să i-o tragă. În al doilea rând, se dovedise ştiinţific că agenţii serviciilor secrete americane, cu pregătire specială, erau excepţional de capabili să detecteze microexpresiile. Acestea erau expresii faciale care se manifestau atunci când o persoană era supusă unui stres psihologic, cum ar fi cel provocat de minciună, de intenţia de a face rău sau, cel mai relevant pentru situaţia actuală, de încercarea de a-şi ascunde adevărata identitate.

Expresiile durau doar o fracţiune de secundă şi, prin urmare, erau incredibil de greu de detectat. Serviciile Secrete nu dezvăluiseră niciodată cum erau antrenaţi agenţii lor să detecteze aceste indicii faciale subtile. Era un secret bine păzit şi făcea parte din ceea ce făcea din Serviciul Secret al SUA cea mai mare forţă de protecţie din lume. Evident, Morrell plănuia să scoată de la Harvath banii pe care îi avea de câştigat.

Procesul de interviu a fost lung şi îndelungat. La un moment dat, Harvath a crezut că au dat lovitura, dar s-a dovedit a fi doar un pasager care ascundea faptul că făcea contrabandă cu ţigări şi whisky american în valiză. Judecând după privirile de pe feţele vameşilor egipteni, Harvath şi-a dat seama că marfa de contrabandă nu va ajunge niciodată până la dulapul de probe.

După ce toţi pasagerii au fost interogaţi, Scot s-a îndreptat spre hangarul adiacent, unde cadavrele piraţilor aerului erau aliniate de-a lungul podelei, acoperite de prelate.

S-a uitat la fiecare dintre ei. Ceea ce a văzut nu l-a surprins. Cadavrele erau toate ale unor bărbaţi din Orientul Mijlociu, cu vârste cuprinse între 20 şi 30 de ani, cu părul negru, pielea şi ochii închişi la culoare. Era sigur că, dacă le-ar fi căutat prin buzunare, fiecare dintre ei ar fi avut câte un exemplar al Coranului.

Harvath a simţit pentru oamenii musulmani. Islamul era o religie onorabilă care, din păcate, putrezea din interior. Îi plăcea sau nu, radicalii le dădeau o reputaţie proastă tuturor musulmanilor.

De fapt, dacă ar fi trebuit să se dea vina pentru decăderea modernă a islamului, familia regală saudită era grupul perfect pentru a începe să arate cu degetul. În încercarea de a-şi consolida suveranitatea, saudiţii contribuiseră la promovarea uneia dintre cele mai radicale forme de islam, pe care o urmau majoritatea covârşitoare a teroriştilor islamici din lume.

Harvath a continuat să se uite la cadavre, întrebându-se dacă unul dintre bărbaţi era chiar Hashim Nidal.

Ceva – nu ştia ce – i-a spus că îşi pierdea timpul.

Scot a fost întrerupt de un agent Delta, care i-a spus că comandantul Delta îl dorea în clubul EgyptAir pentru o şedinţă de informare. Când Harvath a sosit, Morrell şi oamenii săi nu erau de găsit nicăieri. „Unde este echipa SAS?”, a întrebat el.

„Înapoi la ambasadă. I-au luat cu ei pe primar şi pe Bob Lawrence”, a spus comandantul.

„Ce se întâmplă cu doamna Cassidy?”

„Urmau să o ducă la un spital din apropiere pentru observaţii suplimentare.”

„Şi debriefingul?”

„Am primit deja o declaraţie de la Morrell, aşa că bănuiesc că intenţionează să facă propriul lor interogatoriu la ambasadă.”

„Asta e pur şi simplu grozav. Dar restul pasagerilor? „Şi dacă, până la urmă, este amestecat şi un deturnător de avioane?”

„Aparent, câţiva ofiţeri de la afaceri consulare au fost deja trimişi de la ambasadă pentru a le mai trece încă o dată în revistă.”

Ofiţer de afaceri consulare era unul dintre titlurile de paravan ale CIA pentru angajaţii ambasadelor americane care erau, de fapt, agenţi acoperiţi ai CIA în ţară.

„Tipii ăştia sunt la fel de groşi ca nişte hoţi”, a spus Harvath.

„Da, şi ei nu se joacă bine cu ceilalţi.”

„Mie-mi spui. Am ajuns să văd asta la faţa locului.”

„Exact despre asta vom vorbi”, a spus comandantul în timp ce le făcea semn oamenilor săi să ia loc.

„În regulă, hai să dăm drumul la această discuţie despre cafea. Am sentimentul că raportul de după acţiune din această misiune, în special acţiunile agentului Harvath, vor fi studiate pentru mult, mult timp.”

Când s-a terminat şedinţa de informare, Bullet Bob şi câţiva dintre ceilalţi agenţi Delta se pregăteau să ducă restul echipamentului echipei SAS la ambasadă şi i-au oferit lui Harvath să-l ducă. Din câte îşi dădea seama Scot, treaba lui la aeroport era terminată. Morrell plecase fără să-i dea alte instrucţiuni, aşa că ambasada părea un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a afla care va fi următoarea lor mişcare. Harvath şi-a recuperat geanta din spatele Suburbanului lui Bullet Bob, s-a schimbat din nou în haine civile şi şi-a băgat pistolul la brâu, sub cămaşă.

26 Cairo era un oraş uimitor. Populaţia oficială era în jur de unsprezece milioane de locuitori, dar când muncitorii externi se revărsau în oraş în timpul zilei, cifrele se ridicau la şaisprezece – şaptesprezece milioane. Era un amestec eclectic de vechi şi nou. Căruţele trase de măgari împărţeau străzile cu Mercedes-uri noi şi strălucitoare, în timp ce bărbaţi în costume de afaceri îşi croiau drum pe trotuare cu bărbaţi îmbrăcaţi în haine tradiţionale cunoscute sub numele de galabiya.

Egiptenii se refereau la Cairo ca la Umm al-Dunya, „mama lumii”, iar Harvath nu era străin de asta. Fusese aici de multe ori. Era un oraş pe care îl iubeai sau îl urai cu desăvârşire, iar Harvath iubea Cairo.

Deşi nu era înnebunit de politica Egiptului, asta nu l-a împiedicat să aprecieze oamenii şi cultura lor incredibilă.

Şirul de Suburbane gonea cu viteză pe strada asfaltată, trecând pe străzile laterale care nu erau altceva decât nisip.

Nisipul era pretutindeni aici, iar a se confrunta cu el făcea parte din viaţa în deşert. Egiptenii mergeau atât de departe încât îşi înfăşurau cearceafuri de pat în jurul maşinilor parcate pentru a le feri de el. Nu era drăguţ, dar era practic, iar aceasta era mentalitatea egiptenilor. Făceau tot ce puteau cu ceea ce aveau.

Echipa a încetinit pe măsură ce a intrat mai mult în oraş şi a fost prinsă în încurcătura unuia dintre inevitabilele ambuteiaje din Cairo. Atât cât putea să vadă Harvath, nu se vedea nimic în faţă, decât o mare de sedanuri Fiat şi Peugeot îmbătrânite. Şoferii se sprijineau pe claxoane în loc să folosească girofarurile pentru a indica schimbarea benzii de circulaţie. O familie de şase persoane, înghesuită într-o motocicletă veche din anii 1940, cu tot cu ataş, s-a strecurat pe lângă ei pe dreapta.

În Piaţa el-Geish, Harvath a putut distinge Poarta Cuceririlor şi i-a spus lui Bullet Bob să tragă pe dreapta.

„Pentru ce?”, a întrebat el.

„Mă duc să iau micul dejun”, a răspuns Harvath.

„De ce nu aşteptaţi să ajungem la ambasadă şi să mâncaţi ceva acolo?”.

„Pentru că mi-e foame acum. Ascultă, găseşte-l pe Morrell şi spune-i că m-am oprit să mănânc ceva şi că voi fi acolo în scurt timp."

Bullet Bob i-a anunţat prin radio pe ceilalţi şoferi şi caravana s-a oprit. Harvath a ieşit din Suburban şi s-a apropiat de geamul şoferului pentru a-i mulţumi prietenului său. Şi-a băgat mâna şi şi-au dat mâna.

„Ce-i asta? Fără bacşiş?", a întrebat Bullet Bob.

Baksheesh era un argou pentru „bacşiş".

„Sigur, o să-ţi dau un bacşiş", a spus Harvath. „Nu bea cu nevasta fierarului. Eşti pasibil să fii bătut."

Bullet Bob a tresărit ca şi cum ar fi avut dureri. „Doamne, ce glumă proastă", a spus el.

„Hei, nimeni nu e perfect", a răspuns Harvath.

„Sper că ai mai mult decât simţul ăsta prost al umorului."

Harvath şi-a ridicat puţin partea din faţă a cămăşii şi a arătat fundul pistolului său de calibrul patruzeci şi cinci.

„Bun. Aveţi grijă la spate. Dacă nu te vedem la ambasadă, dă-mi un semn data viitoare când ajungi în apropiere de Fort Bragg. Turul nostru s-a terminat şi ne întoarcem prin rotaţie la sfârşitul săptămânii."

„Aşa voi face", a spus Harvath. S-a dat la o parte când Bullet Bob a dat ordinul de plecare, iar Suburbanele au pornit spre ambasadă.

Poarta Cuceririlor a fost poarta nordică a unei fortificaţii care înconjura odinioară centrul iniţial al oraşului Cairo. Lui Harvath îi plăcea această parte a oraşului. Pe lângă faptul că îşi adusese cuţitul preferat de acasă, Harvath adusese şi câteva sute de dolari. Deşi respecta politica operaţiunii negre a lui Morrell de a nu aduce cu el niciun act de identitate, învăţase de timpuriu că a avea bani în plus la tine nu era niciodată o obligaţie. Într-o situaţie de evadare, ceasul său şi toţi banii pe care îi avea puteau fi folosiţi oricând pentru a ajuta la cumpărarea unui drum spre siguranţă.

Harvath a găsit un aparat de schimb valutar şi a schimbat o parte din moneda americană pe lire egiptene. Nu era cea mai bună rată din oraş, dar tot ce-i trebuia erau nişte bani de buzunar.

Şi-a continuat drumul spre sud până când s-a aflat în bazarul cunoscut sub numele de Khan El-Khalili, care fusese cândva un loc de întâlnire pentru caravanele care călătoreau din Asia în Africa. Actualul Khan El-Khalili era un labirint de străzi şerpuitoare şi alei întortocheate. Pasajele înguste erau pline de buticuri, cărucioare, tarabe şi ateliere care făceau şi vindeau tot felul de bunuri imaginabile – table de şah din marmură albă şi verde, statui de alabastru negru, cutii de lemn încrustate cu mătase, mozaicuri complicate, tapiserii decolorate, covoare de mătase strălucitoare, bijuterii din aur... se părea că nu se mai termină ce era de vânzare aici.

Harvath a urmat aleile care purtau numele meseriilor în care locatarii lor se specializau cândva – Al-Khayameya, pentru fabricanţii de corturi, Al-Fahhamin, pentru comercianţii de cărbune, şi Al-Nahhassin

pentru fierarii de cupru. În timp ce străbătea această ultimă alee, se auzea sunetul fierarilor din ziua de azi, care îşi băteau ciocanele pe foi strălucitoare de cupru şi alamă. Aerul era puternic parfumat de mirodenii şi de florile de la magazinele de parfumuri din apropiere.

Pe El-Fishawy, Harvath s-a oprit la faimoasa ceainărie, Fishawy's, şi a comandat o cafea turcească bogată şi câteva plăcinte mici cu spanac şi ierburi pentru a le mânca. S-a aşezat afară şi i-a privit pe bărbaţii de vizavi cum fumau tradiţionala shishah, sau pipa de apă, în timp ce comercianţii cu găleţi şi mopuri spălau intrările şi trotuarele din faţa magazinelor lor. Fumul tutunului cu aromă de măr se amesteca cu mirosul de lămâie al soluţiei de curăţare şi se ridica spre cer, intensificând şi mai mult atmosfera deja parfumată.

Cunoaşterea unei limbi străine, la fel ca şi în tir, era o abilitate perisabilă şi, deşi Harvath se antrena săptămânal în mai multe poligoane de tragere din Washington D.C. şi din împrejurimi, nu avusese prea multe ocazii să vorbească în arabă de când părăsise trupele SEALs. Din ceea ce a putut descifra din ziarul bărbatului care stătea lângă el, deturnarea zborului 7755 al United Airlines era principala ştire a zilei, urmată de indignarea tot mai mare a lumii islamice faţă de Israel. Exista o neîncredere copleşitoare faţă de statul evreu, mai ales că acesta nu făcuse niciun progres în ancheta sa asupra organizaţiei Mâna lui Dumnezeu. Acuzaţiile erau în plină desfăşurare că Israelul se afla de fapt în spatele atacurilor teroriste. Deloc surprinzător, Iranul, una dintre cele mai volatile puteri din regiune, începuse să anuleze concediile soldaţilor săi şi se angajase să coopereze şi să sprijine pe deplin palestinienii, precum şi restul lumii arabe, dacă izbucnea un război cu Israelul.

Prin fereastra deschisă, televizorul cafenelei, care nu servise decât ca zgomot de fond, îi atrăgea acum atenţia lui Harvath, deoarece reda o conferinţă de presă din Cairo, înregistrată mai devreme în acea dimineaţă.

Deşi participanţii vorbeau în engleză, o voce arabă a tradus pentru publicul egiptean al postului şi a primit mai mult volum.

Cele două limbi simultane făceau dificilă înţelegerea. Harvath i-a cerut chelnerului să dea volumul mai tare.

Medicii se aflau în spatele unui podium improvizat pe care era lipită o bucată de hârtie pe care scria „Spitalul anglo-american”. Era evident că acest spital nu făcea prea multe conferinţe de presă şi că doreau ca toată lumea să ştie cine sunt. În picioare, în fundal se aflau primarul Fellinger, Bob Lawrence şi alte câteva persoane în costum, despre care Scot a presupus că erau fie de la compania aeriană, fie de la ambasadă. Conferinţa de presă era deja în desfăşurare, iar un medic britanic spunea: „...a fost adus aici cu o ambulanţă în această dimineaţă devreme şi acum se află într-o stare stabilă. Ne aşteptăm ca ea să se recupereze complet. Prognosticul ei este foarte bun.” Harvath şi-a dat seama că bărbatul se referea la Meg Cassidy şi a fost sigur când a adăugat: „În ceea ce priveşte pacienţii transportaţi cu elicopterul la Spitalul Internaţional El Salam, în acest moment voi preda podiumul domnului Tom Ellis, de la Ambasada SUA de aici, din Cairo, care poate aborda mai departe această problemă. Domnule Ellis?”

„Mulţumesc, doctore Hill”, a spus Ellis în timp ce prelua controlul podiumului. „Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor. În acest moment, nu am prea multe informaţii pentru dumneavoastră, dar ceea

ce vă pot spune este următorul lucru: Şase persoane în total au fost transportate la Spitalul Internaţional El Salam în această dimineaţă, după cum a menţionat Dr. Hill. Aceste persoane au fost rănite fie în timpul deturnării propriu-zise, fie în timpul raidului asupra aeronavei. Trei dintre ei au fost deja trataţi şi eliberaţi. Un alt pacient rămâne în stare gravă, dar păzită, în timp ce alţi doi sunt în operaţie în acest moment. Pe măsură ce voi obţine mai multe informaţii, voi fi bucuros să le împărtăşesc cu dumneavoastră, dar în acest moment, nu dezvăluim numele până când nu vom reuşi să contactăm familiile lor. După cum a menţionat domnul Lawrence mai devreme în conferinţa de presă, United Airlines a înfiinţat un număr de telefon de 1800 în Statele Unite pentru familiile pasagerilor care doresc să afle care este situaţia celor dragi.

„După cum probabil aţi auzit, s-a raportat că pasagerii au ajutat la smulgerea controlului aeronavei de la deturnători.” Harvath a fost surprins de faptul că puterea a făcut publice aceste informaţii atât de devreme. Îşi lăsă cafeaua şi se aplecă în faţă pentru a auzi mai bine televizorul. „Pot să vă confirm că aceste rapoarte sunt, într-adevăr, adevărate. De fapt, o mare parte din merite îi revin unei singure pasagere, cea de care se ocupă doctorul Hill şi personalul său de aici, care a imobilizat de una singură mai mulţi dintre piraţii aerului şi apoi, cu ajutorul colegilor pasageri, a ţinut avionul în siguranţă până când personalul militar a reuşit să securizeze situaţia.”

În mica sală de conferinţe în care se ţinea conferinţa de presă a izbucnit un ropot de întrebări din partea presei. Ellis a ridicat mâna pentru a-i reduce la tăcere. „În acest moment, nu vom dezvălui numele acestei femei. Aşa cum am spus, încercăm să contactăm mai întâi familiile celor care au fost răniţi. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este ca membrii familiilor să afle despre cei dragi de la televizor şi nu de la personalul Departamentului de Stat, care este echipat pentru a răspunde la întrebări şi pentru a ajuta la furnizarea oricărei asistenţe care ar putea fi necesară.

„Voi spune că abilitatea acestei femei de a avea un astfel de impact asupra rezultatului acestei situaţii nu numai că spune multe despre curajul ei, dar vorbeşte şi despre inepţia, lipsa de organizare şi lipsa de conducere din partea piraţilor aerului. Când acest eveniment a început să se desfăşoare, a existat o îngrijorare serioasă, aşa cum există întotdeauna într-o situaţie de această natură, cu privire la nivelul de expertiză şi determinare al piraţilor aerului.

Ceea ce am aflat este că nu era vorba de un cadru foarte bine pregătit, ci mai degrabă de o bandă dezorganizată de amatori. În lumea mai largă a evenimentelor teroriste, este evident că acest grup nu a fost foarte bine antrenat.”

Harvath nu putea înţelege ce auzea. Acest Ellis, pe care scria CIA peste tot, dădea o interpretare literalmente incredibilă a ceea ce se întâmplase. Oamenii care au comis acest deturnare nu erau deloc incompetenţi. Erau foarte motivaţi şi extrem de bine antrenaţi. De ce spunea Ellis aceste lucruri?

„În pofida acestor fapte”, a continuat Ellis, „atât guvernul american, cât şi cel egiptean iau foarte în serios crimele comise în legătură cu deturnarea zborului 7755 al United Airlines. Suntem încrezători că îi vom prinde pe toţi cei implicaţi în planificarea şi executarea acestui act de laşitate. În acest scop, cerem ajutorul comunităţii internaţionale pentru a-l identifica pe acest om, Hashim Nidal.” Ellis a ridicat un portret robot generat pe calculator.

„El este liderul despre care se crede că a pus la cale şi a orchestrat deturnarea. Acest portret-robot a fost realizat cu ajutorul unui martor ocular şi considerăm că...”

Harvath trecuse de la a nu înţelege ceea ce auzea, la a nu crede.

Evident, Meg Cassidy a ajutat CIA să realizeze un portret robot al lui Nidal. Dacă circulau un portret-robot, asta putea însemna un singur lucru. Cumva a reuşit să scape. Dar asta era imposibil. Securitatea la aeroport fusese etanşă. Singurul mod în care ar fi putut scăpa de acolo era în cătuşe sau într-un sac de cadavre.

Ceva rău se întâmpla şi singurul lucru pe care Harvath îl ştia cu siguranţă era că, orice ar fi fost, avea peste tot amprentele murdare ale lui Rick Morrell.

27 Harvath a găsit repede un taxi la marginea Khan El-Khalili, dar părea să dureze o veşnicie până să ajungă la Garden City şi la Ambasada SUA. După ce a plătit şoferul şi a ieşit din taxi, primul lucru pe care l-a observat au fost gărzile de puşcaşi marini în echipament tactic complet.

Ceea ce în mod normal fusese o privelişte rezervată pentru cazurile de securitate sporită, acum era un eveniment cotidian.

Securitatea, mai ales pentru ambasadele americane din străinătate, era luată foarte, foarte în serios.

După ce le-a explicat ofiţerilor de poliţie egipteni care păzeau perimetrul exterior al ambasadei că nu putea prezenta un act de identitate deoarece portofelul şi paşaportul îi fuseseră furate în timpul unui jaf, i s-a permis în sfârşit să se apropie de poarta principală. A durat ceva mai puţin timp să le explice situaţia sa reală puşcaşilor marini americani de la intrarea în ambasadă, dar tot a fost un calvar. A fost urmărit foarte atent de un puşcaş marin puternic înarmat, în timp ce celălalt făcea o serie rapidă de apeluri telefonice. În cele din urmă, un membru al personalului ambasadei a apărut şi l-a escortat în adâncul complexului până la o sală de conferinţe securizată şi izolată fonic, cunoscută în limbajul serviciilor de informaţii sub numele de „Bubble”.

La masă erau aşezaţi Bob Lawrence, primarul Fellinger, câţiva dintre oamenii din echipa SAS a lui Morrell şi mai mulţi oameni în costum pe care Harvath, încă o dată, nu i-a recunoscut.

Fellinger a fost primul care l-a recunoscut pe Scot când a fost admis în cameră. „Şi iată-l şi pe celălalt erou al nostru”.

Harvath i-a zâmbit primarului şi i-a făcut un semn politicos din cap lui Bob Lawrence. Niciunul dintre membrii SAS nu i-a acordat vreo atenţie, aşa că i-a întors favoarea. Unul dintre costume s-a ridicat în picioare şi i-a oferit mâna lui Harvath.

„Agent Harvath, eu sunt Randall Gray, asistentul şefului staţiei CIA din Cairo.”

„Încântat de cunoştinţă”, a spus Harvath, strângându-i mâna bărbatului. „Vrei să-mi spui ce se întâmplă?”.

„De fapt, tocmai terminăm interogatoriile primarului şi ale domnului Lawrence. Vor pleca într-o oră.”

„Cu avionul United, bineînţeles”, a spus Scot.

„Al naibii de corect”, a spus Lawrence. „Preluăm celălalt 747 de pe vechiul aeroport din Cairo şi îl ducem înapoi la Chicago. Vreau ca lumea să vadă că ne-am întors în siguranţă.

Prea mulţi oameni din SUA sunt încă îngroziţi să călătorească, mai ales la nivel internaţional. Toată chestia asta a fost un coşmar de PR. Trebuie să punem mâna pe el, şi repede”.

„Apropo de a pune repede mâna pe chestia asta”, a spus Scot. „Ce a fost cu conferinţa de presă de la Spitalul Anglo-American?”

„În prezent, nu am libertatea de a răspunde la această întrebare”, a spus şeful adjunct al staţiei.

„Nu sunteţi în libertate? Înţelegi sub autoritatea cui operez, nu-i aşa?”, a întrebat Harvath.

„Am o idee destul de bună, da. Ascultaţi, agent Harvath, nu este vorba că nu vreau să vă răspund la întrebare, ci că, sincer, nu pot. Lucrurile au evoluat foarte rapid în această dimineaţă”.

Scot l-a privit pe Randall Gray şi a simţit că bărbatul era sincer cu el. „Ei bine, dacă tu nu-mi poţi da nişte răspunsuri”, a spus el, „atunci cine poate?”.

„Îmi imaginez că şeful meu, Tom Ellis, poate.”

„Şi unde l-aş putea găsi, în afară de CNN?”

„Este încă la Spitalul Anglo-American, unde o interoghează pe Meg Cassidy.”

„Rick Morrell este cu el?”

„Da, el este.”

„Atunci, acolo mă duc şi eu. Domnilor”, a spus Harvath cu un semn politicos din cap către primar şi Bob Lawrence, „să aveţi un zbor sigur spre casă. „Îmi pare foarte rău pentru toate astea.”

„La fel şi noi”, a spus primarul. „Ne bucurăm că v-am avut pe voi să ne ajutaţi să ieşim din asta.”

„Este ceea ce am fost antrenat să fac”, a spus Scot.

Atât Lawrence, cât şi primarul i-au dat lui Scot cărţile lor de vizită şi i-au spus că, dacă are nevoie de ceva, tot ce trebuie să facă este să sune.

„Voi pune pe cineva să vă ducă”, a spus şeful adjunct al secţiei.

Harvath a apreciat gestul şi a început să creadă că poate că, până la urmă, nu toţi cei de la CIA erau nişte ticăloşi totali.

Când a ajuns la parcul auto al ambasadei şi şi-a văzut şoferul, a început să se răzgândească. Sprijinindu-se de maşină cu o ceaşcă de cafea şi arătând mai degrabă ca o dansatoare Chippendales decât ca un agent CIA, era Gordon Avigliano – puştiul care trimisese prin curier dosarul lui Hashim Nidal de la CIA la apartamentul lui Harvath din Alexandria.

Era atât de absorbit în a-şi bea cafeaua încât nu a observat că Harvath venise lângă el până când a spus: „Al salaam a'alaykum".

Avigliano aproape că a sărit de pe sine. „Sfinte Sisoe", a mârâit el în timp ce arunca paharul într-un coş de gunoi din apropiere. „Nu poţi face aşa ceva unei persoane."

„Ei bine, tocmai am făcut-o", a spus Harvath, trecând pe lângă el şi deschizând portiera de pe partea şoferului.

„Cheile."

„Stai puţin, eu ar trebui să te conduc."

„Nu poţi nici măcar să trimiţi documente prin curierat cum trebuie. Ce te face să crezi că o să te las să conduci? În plus, de câte ori ai mai fost în Cairo?".

„Nu am. E prima dată pentru mine. Dar am o hartă."

„Învaţă pe timpul altcuiva, Gordo. Acum aruncă-mi cheile."

Avigliano i-a aruncat cheile lui Harvath, apoi a mers pe partea pasagerului şi a intrat în maşină.

În timp ce ieşeau în trombă pe porţile ambasadei, Avigliano a încercat să facă conversaţie. „Ai vreun fel de problemă cu mine?"

„Nu în mod special. Bănuiala mea este că eşti cumva legat de Operaţiunea Fantoma, dar nu eşti unul dintre cei mai importanţi. Tu eşti tipul cel nou şi, fiind omul de jos pe totem, ajungi să trimiţi documente prin curier şi să conduci tipi ca mine. Lucrurile s-au încins aici cu deturnarea şi ai fost chemat ca parte a întăririlor pentru Rick Morrell şi restul echipei. Cum mă descurc până acum?"

„Ia să văd", a răspuns Avigliano, „clasificat, clasificat, restricţionat şi clasificat".

Un zâmbet larg s-a aşternut pe faţa lui Harvath. „Ai avut vreo pregătire militară?"

„Am făcut trei ani în Primul Batalion de Ranger."

„Ce te-a determinat să părăseşti armata şi să te cuplezi cu CIA?".

„Un grad de salarizare mai bun şi părea mai distractiv."

„Şi acum eşti pe calea rapidă a Agenţiei".

„Mă pot descurca."

Cei doi s-au îndreptat de-a lungul Nilului şi, la podul el-Tahrir, au traversat spre insula Gezira, unde se afla Spitalul Anglo-American. Harvath a găsit un loc de parcare la o stradă distanţă, iar el şi Avigliano s-au îndreptat spre clădire.

Spitalul Anglo-American, cu o sută de paturi, era vechi de mai bine de un secol şi avea mare nevoie de o renovare facială. Spre lauda sa, atmosfera era primitoare şi personalul foarte prietenos. Cu unul dintre oamenii SAS ai lui Morrell stând de pază afară, camera lui Meg Cassidy nu era greu de găsit.

Bărbatul şi-a întins braţul gros peste uşă în momentul în care l-a văzut pe Harvath.

„Dacă vrei să păstrezi braţul ăla", a spus Harvath, „ar fi bine să-l cobori".

„Nu se admite intrarea, Harvath. Ordinele şefului, a răspuns agentul cu aspect puternic.

Înainte ca Scot să poată răspunde, Avigliano a intervenit. „Jerry, e în regulă. Rick şi Tom ar trebui să-l aştepte".

„Îmi pasă? Ordinele mele sunt ca nimeni să nu intre în timp ce se desfăşoară şedinţa."

„Nu mai fi aşa de nesimţit, Jerry, şi bate la uşa aia nenorocită, bine?"

Harvath a fost impresionat. Puştiul ar putea avea potenţial până la urmă. De fapt, Harvath se temea că Avigliano începea chiar să se ataşeze de el.

Agentul corpolent a cedat şi, după câteva bătăi rapide, uşa s-a deschis o crăpătură şi Rick Morrell a aruncat o privire afară. „Ce este?"

Aceasta era singura ocazie de care Harvath avea nevoie. S-a strecurat pe lângă santinelă şi a deschis uşa cu umărul.

Morrell l-a prins cu capul.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Harvath", a mârâit el în timp ce îşi freca fruntea. „Eşti ca un taur într-un magazin de porţelanuri. La naiba, ce mă doare!"

„Poate că te va face să rămâi cinstit", a spus Harvath. „Acum, vreau să ştiu ce se întâmplă aici."

„O să avem o problemă cu tipul ăsta?", a întrebat santinela, corpul său musculos umplând cadrul uşii.

„S-ar putea, dacă nu te întorci şi nu închizi uşa aia..." a început Harvath, care a fost imediat întrerupt de Tom Ellis.

„Nu, Jerry. Totul este în regulă. De ce nu aşteptaţi dumneavoastră şi domnul Avigliano afară?".

Când uşa a fost închisă, Tom Ellis s-a întors spre Harvath şi i-a oferit mâna. „Sunt Tom Ellis, director al afacerilor consulare..." Acum era rândul lui Harvath să îl întrerupă. „Iar eu sunt Zâna Măseluţă. Încântat de cunoştinţă", a spus el în timp ce îi strângea mâna bărbatului.

Rick Morrell a clătinat din cap cu dezgust.

Auzind râsete, Morrell şi Ellis s-au întors, dezvăluind-o pe Meg Cassidy, care stătea în poziţie verticală pe patul de spital, conectată la o perfuzie.

„Arăţi mult mai bine”, a spus Harvath. „Ciudat cum unele lichide pot face asta pentru o persoană.”

„Vreau să vă mulţumesc, agent Harvath”, a spus ea, „pentru că ne-aţi salvat vieţile”.

„În primul rând, poţi să-mi spui Scot. Şi în al doilea rând, din câte am auzit, doamnă Cassidy, oamenii din avionul acela vă datorează viaţa.”

„Cred că nu prea am avut de ales.”

„Ceea ce ai făcut tu a necesitat mult curaj. Oamenii sunt în viaţă datorită ţie. Tocmai îi spuneam cuiva, nu cu mult timp în urmă”, a spus Harvath în timp ce îi arunca o privire dezaprobatoare lui Rick Morrell, „că toată chestia asta ar fi putut fi mult mai rău.”

„Ei bine, vreau să las totul în urmă. Totul.”

„Nimeni nu te poate învinovăţi pentru asta.”

Ellis îl întrerupse din nou. „Ahem”, a spus el în timp ce-şi dregea gâtul. „Agent Harvath, am putea vorbi cu dvs. în particular, vă rog?”

„Munca Zânei Măseluţă nu se termină niciodată. Vreţi să mă scuzaţi, doamnă Cassidy?”

„Doar dacă nu-mi mai spuneţi doamna Cassidy şi îmi spuneţi Meg”, a spus ea cu un zâmbet care l-a încălzit pe tot corpul.

„Destul de corect. Meg, aşa este”, a spus Harvath în timp ce îi zâmbea în schimb.

Harvath i-a urmat pe Tom Ellis şi pe Rick Morrell pe hol şi a fost condus în aceeaşi sală mică de conferinţe care fusese folosită pentru conferinţa de presă din acea dimineaţă. Bucata de hârtie cu Spitalul Anglo-American imprimată pe ea era încă lipită de podium.

Morrell a închis şi a încuiat uşa în urma lor.

„Agent Harvath”, a început Tom Ellis, „ştiu că nu prea îţi place să respecţi regulile...” „Ceea ce nu-mi place, Tom, sunt prostiile”, a răspuns Scot.

„Nici eu nu sunt, aşa că din acest punct de vedere ar trebui să ne înţelegem bine. Acum, în calitatea mea aici, la Cairo, de...” „Şef de secţie CIA?”

„Da, aceasta este capacitatea mea. Sper că înţelegi că, întrucât Meg Cassidy este un civil, să mă prezint în faţa ei în calitate de ofiţer şef al staţiei Cairo ar putea fi incomod.”

„Şi faptul că ambasada SUA şi-a trimis „şeful afacerilor consulare” să o interogheze despre o deturnare ar trebui să o pună cumva mai în largul ei? Mă faceţi să râd de voi.

Trăieşti în lumea ta mică, ştii asta? Avem o doamnă isteaţă acolo şi pun pariu că a văzut bine ce ai făcut.”

„Ei bine, oricare ar fi cazul, sunt sigur că orice îndoieli pe care le avea cu privire la capacitatea mea în cadrul guvernului american au fost rezolvate prin faptul că te-ai referit la tine ca fiind „Zâna Măseluţă”, aşa că putem să o lăsăm deoparte.”

„Mie îmi convine”, a spus Harvath. „Vreau doar să aflu care-i treaba.”

„Bine. Pentru a face asta, însă, trebuie să apelăm la ajutorul dnei Cassidy. Ea este singura care îl poate identifica cu certitudine pe Hashim Nidal, aşa că, în loc să o încurajăm să lase totul în urmă, aşa cum făceai tu în camera ei, trebuie să o încurajăm să lucreze cu noi. Este singura modalitate prin care vom putea să-l prindem”, a spus Ellis.

„Nu înţeleg care este problema aici.”

Ellis era epuizată. Se dăduse peste cap de când începuse deturnarea şi avea o nevoie disperată de somn. S-a sprijinit obosit de marginea podiumului şi a spus: „L-am pierdut”.

„Mi-am dat seama de asta. Cum?”

„Ei bine, nu există nicio îndoială că Meg Cassidy i-a văzut faţa. O urcase în bula avionului şi avea de gând să o violeze şi Dumnezeu ştie ce altceva.

S-a zbătut şi se pare că a fost ajutată de una dintre gărzile de corp ale primarului Fellinger, care fusese legată într-una dintre toaletele de la etajul superior, dar a reuşit să iasă. A fost ucis în timp ce a intrat în tipul cu mâinile încă încă încătuşate la spate.

„Cassidy s-a folosit de distragerea atenţiei pentru a se îndepărta de Nidal şi pentru a-i lua arma. El a tăiat-o cu cuţitul, tăindu-i glezna, iar ea l-a împuşcat în cap. Apoi a omorât câţiva dintre piraţii aerului, le-a adunat armele şi a coborât la parter, unde a mai omorât câţiva şi a urcat la clasa întâi cu primarul Fellinger şi Bob Lawrence. Ea ne-a spus că au avut loc explozii şi focuri de armă, dar totul s-a întâmplat atât de repede, încât nu poate face o cronologie completă.”

„Nu sunt surprins”, a spus Harvath, un grad de uimire strecurându-se în vocea sa. „Ceea ce mă uimeşte este că a reuşit să facă totul de una singură. Dar unde intervine aici pierderea lui Nidal?”

„După cum am spus, ea jură că l-a împuşcat în cap.”

„În ce parte a capului? Între ochi?”

„Nu, mai sus.”

„De unde ştie că l-a lovit?”

„Ea spune că a căzut. Credea că a văzut şi ea sânge.”

„O astfel de descriere nu înseamnă o crimă confirmată”, a răspuns Scot.

„Din nefericire, suntem de acord, aşa că am fotografiat toate feţele piraţilor aerului morţi în timpul operaţiunii de asanare. De asemenea, i-am înregistrat video pe toţi pasagerii şi echipajul care erau ţinuţi în zona de izolare pentru interviuri.”

„Şi?”, a întrebat Harvath.

„Şi nimic. Nici una dintre ele nu i-a sunat cunoscut.

Îşi aminteşte de Nidal, bine, spune că nu-i va putea uita niciodată chipul. Am lucrat cu ea prin intermediul unui laptop criptat cu un portretist de la Langley şi am ajuns la portretul robot pe care l-am arătat în timpul conferinţei de presă.”

„Apropo, despre ce a fost vorba?”.

„Suntem convinşi că a scăpat cumva cu unul dintre locotenenţii săi, care probabil îl asista.”

„Despre ce vorbeşti?”, a întrebat Harvath.

„Cassidy a spus, şi alţi pasageri au confirmat, că au fost doi piraţi ai aerului îmbrăcaţi în salopete negre, care şi-au ţinut feţele acoperite tot timpul – cu excepţia bulei, când Cassidy a văzut faţa lui Hashim.”

„Şi cine a fost acest alt deturnător mascat?”

„Credem că a fost vorba de un membru de rang foarte înalt al organizaţiei. Folosesc cuvântul locotenent doar ca figură de stil. Nu ştim cine a fost.”

„Dar de ce purtau ei măşti şi nu ceilalţi piraţi ai aerului?”

„Cred că şi-au dat seama că au mai mult de pierdut.”

„Da, dar cum convingi o grămadă de alţi oameni să participe la o deturnare după ce le-ai spus: „Hei, apropo, noi vom purta măşti pentru a ne proteja identitatea, dar niciunul dintre voi nu poate să o facă”?”„

„Cine ştie? Poate că ceilalţi erau fanatici care erau pregătiţi să moară. Poate că li s-a promis protecţie sau noi identităţi după deturnare. Nu avem de unde să ştim.

Singurul lucru cert este că piraţii aerului care nu purtau măşti au fost distribuiţi în toate cabinele ca pasageri obişnuiţi şi, prin urmare, nu au avut de ales.”

„Cum se încadrează atunci deturnătorii noştri mascaţi?”. Nu ar fi putut urca la bord cu măşti. Aveţi deja înregistrările de securitate de la O'Hare International.

Să-l punem pe Meg să analizeze fiecare pasager în parte în acest fel.”

„Avem deja. Toată lumea este prezentă.”

„Deci, ce-mi spui? Hashim Nidal şi locotenentul său sunt fantome?”

„Poate că „Operaţiunea Fantoma” nu a fost un nume atât de rău până la urmă”, a injectat Morrell.

Harvath l-a ignorat şi a spus: „Să uităm pentru o clipă faptul că erau preponderent militari egipteni care păzeau perimetrul, cum crezi că au scăpat?”.

„Aici mă enervez cu adevărat”, a spus Ellis. „Cred că i-am avut în mâinile noastre şi am fost nevoiţi să le dăm drumul.”

„Aşteaptă o secundă, Tom. I-aţi avut în mâinile voastre?

Ce vrei să spui? Când?”

„Am o echipă care se ocupă de avion în timp ce vorbim, dar iată ce cred că s-a întâmplat. 747-400 a fost proiectat pentru a fi uşor de reconfigurat. Toaletele şi bucătăriile pot fi mutate în diferite părţi ale aeronavei, iar clase întregi de scaune pot fi mutate.”

„Ştiu toate astea. Care este teoria ta?”, a spus Harvath.

„Această flexibilitate este valabilă şi pentru sala de antrenament.

În mod normal, tot ceea ce se află sub nivelul principal al cabinei pe un 747-400 este pentru marfă, dar United încearcă să ofere mai multe avantaje pe zborurile sale pe distanţe lungi pentru a concura cu alţi transportatori. Dacă, la un moment dat, United ar decide că nu doreşte să ofere acest beneficiu pe un anumit zbor sau că doreşte mai mult spaţiu pentru marfă, ar putea descărca echipamentul de exerciţii, ar putea să scoată pereţii şi asta ar fi tot.”

„Tot nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi”.”

„Pereţii sălii de exerciţii pot fi îndepărtaţi doar din partea cargo. Cu instrumentele potrivite, nu este deloc foarte dificil. De fapt, există anumite secţiuni în care se poate scoate doar un singur panou...”
„Suficient pentru ca o persoană sau mai multe persoane să aibă acces în aeronavă din cala de marfă?”, a întrebat Harvath.

„Exact.”

„Deci crezi că Nidal şi locotenentul său fuseseră depozitaţi în cala de marfă şi au aşteptat ca avionul să aterizeze înainte de a face mişcarea?”

„Da. Armele şi explozibilii lor erau probabil ascunse şi acolo.”

„Şi crezi că s-au întors acolo unde se ascundeau când a avut loc doborârea?”.

„Atunci cred că le aveam chiar în mână şi le-am pierdut.”

„Credeam că cala de marfă a fost percheziţionată amănunţit, pentru orice eventualitate."

„Aşa a fost, dar erau mai multe lăzi în care nu am apucat să ne uităm."

„De ce nu?"

„Erau câteva mumii care erau transportate de la Muzeul Field din Chicago la Muzeul Egiptean de aici, din Cairo, ca parte a unui program de schimb. Erau două mumii, cutiile lor de lemn şi sarcofagul – toate expediate în lăzi separate."

„Deci aţi căutat în lăzi, nu?"

„Nu am putut. Eram chiar la aeroport şi supravegheam percheziţia, iar ministrul antichităţilor şi curatorul muzeului îmi suflau în ceafă pentru a nu expune artefactele la aer. Se presupunea că lădiţele erau închise ermetic în Chicago şi exista riscul de descompunere accelerată dacă erau deschise în afara unuia dintre laboratoarele închise ale muzeului."

„Aţi făcut măcar o radiografie a lăzilor?"

„Nu am avut ocazia. Ministrul antichităţilor şi curatorul se speriaseră pentru că lăzile stăteau în cala de marfă a avionului pe pistă de foarte mult timp. Credeau că obiectele ar putea fi deteriorate ireversibil din cauza temperaturii sau a umidităţii sau ceva de genul acesta."

„Ce s-a întâmplat cu ele?"

„Ministrul Antichităţilor a vorbit pe telefonul mobil cu cineva din guvernul său, care l-a sunat pe ambasadorul nostru, care mi-a spus să le eliberez. Când vine vorba de antichităţi, egiptenii sunt destul de serioşi."

„Deci cumva Nidal şi locotenentul său au folosit lăzile pentru a se strecura în şi din avion?"

„Sunt sigur. Mai devreme în această dimineaţă, am preluat un raport al poliţiei conform căruia a avut loc un schimb de focuri la Muzeul Egiptean."

„Lasă-mă să ghicesc", a spus Harvath.

„Te scutesc de deranj", răspunse Ellis. „Aparent, ministrul antichităţilor şi curatorul muzeului au ieşit la micul dejun în timp ce aşteptau ca brokerul vamal să încarce lăzile la aeroport şi să le livreze la muzeu. Am pus o urmărire pe camion, pentru orice eventualitate, dar acesta a mers direct la muzeu şi nu a mai făcut nicio altă oprire. Se pare că ministrul şi curatorul s-au întors de la micul dejun, au fost verificaţi de securitate şi au fost văzuţi ultima dată coborând spre laboratorul izolat unde fuseseră plasate lăzile. Două ore mai târziu, un tehnician de laborator a apărut şi i-a găsit pe amândoi împuşcaţi în cap. Se aflau pe podea în faţa a două lăzi puternic izolate, fiecare cu mai multe sticle de oxigen şi echipamentul aferent înăuntru."

„Trebuie să existe monitoare de supraveghere în muzeu."

„Există, dar nu în laboratorul propriu-zis. Cea mai apropiată cameră de luat vederi se afla în hol. Înregistrările de securitate au arătat ceea ce părea a fi ministrul şi curatorul părăsind laboratorul şi ieşind din clădire printr-o intrare laterală. Ceea ce era interesant, era faptul că conservatorul părea să se sprijine de ministru în timp ce mergea. Nu am reuşit să filmăm clar niciunul dintre feţe.

Au fost foarte atenţi”.

„Aşadar, asta este, atunci. Cumva, Nidal şi locotenentul său au folosit lăzile pentru a scăpa de aeroport, i-au ucis pe ministru şi pe curator, s-au schimbat în hainele lor şi au părăsit muzeul pe o uşă laterală. Nu pare să fie prea mult loc de îndoială în această privinţă. Dar brokerul vamal?”

„Egiptenii nu au reuşit să-l găsească încă, şi chiar dacă o fac, cine ştie cât de multe ştie tipul, dacă ştie ceva.”

„De aceea aţi făcut publică o conferinţă de presă?”, a întrebat Scot.

„A trebuit să luăm nişte decizii rapide. Dacă Hashim Nidal făcea o cursă pentru a ieşi din ţară sau folosea o casă de siguranţă locală, am vrut cel puţin să ridicăm o plasă pentru a încerca să-l prindem. Trebuia să facem ceva. Suntem prea aproape pentru a-l lăsa să ne scape din nou printre degete.”

„Dar cum rămâne cu celelalte chestii, despre faptul că este vorba de o bandă de indivizi neantrenaţi şi toate astea? Ceea ce s-a întâmplat în acel avion nu a fost o noapte de amatori, vă pot asigura. Tipii ăştia ştiau ce fac”.

Acum Morrell a intervenit din nou. „Am sperat că, prin conferinţa de presă, am putea nu numai să obţinem un pont care să ne ajute să-l capturăm pe Nidal, ci şi să-l discredităm şi să-l facem potenţial de râs, ca să zic aşa, pe scena mondială. Oamenii care lucrează cu el sau care se gândesc să-l angajeze, s-ar putea să nu vrea să fie asociaţi cu el dacă se dovedeşte a fi incompetent.”

„Asta e puţin probabil”, a răspuns Harvath.

„Da”, a spus Ellis preluând din nou controlul conversaţiei. „Dar este una dintre puţinele fotografii pe care le avem. Îl atacăm pe acest tip şi pe organizaţia sa pe toate fronturile. L-am adăugat deja pe lista celor mai căutate persoane de către FBI şi aşteptăm în scurt timp confirmarea din partea Departamentului de Stat că orice informaţie care va duce la arestarea sau capturarea sa va fi eligibilă în cadrul programului „Recompense pentru justiţie”.”

„Deci mesajul către lume va fi că tipul ăsta este un golan, dar că suntem suficient de îngrijoraţi de el încât să oferim milioane de dolari pentru arestarea sau capturarea lui?”, a întrebat Harvath.

„Nu numai că este un golan, dar un civil singuratic, o femeie, nu mai puţin, a fost responsabil pentru zădărnicirea deturnării sale.

Acesta este cel mai condamnabil fapt şi cel care sperăm că îi va demoraliza serios organizaţia şi îi va împiedica capacitatea de a desfăşura alte acţiuni.”

„Să-ţi fie pus fundul în mână de o femeie este probabil culmea ruşinii pentru un tip ca acesta”, a oferit Morrell.

Harvath tăcea şi asta îl făcu pe Morrell să se simtă nervos.

„Ai petrecut timp aici, Harvath. Ştiţi cum gândesc aceşti oameni. Evitarea ruşinii este o motivaţie majoră în cultura lor. Nu eşti de acord că asta va fi o lovitură serioasă pentru tipul ăsta?”.

„Cred că va fi o lovitură serioasă dată orgoliului său şi da, cred că îi va afecta puţin reputaţia, dar nu suficient pentru a împiedica banii şi sprijinul să curgă în direcţia lui.”

„Asta e cealaltă preocupare”, a spus Ellis în timp ce se îndrepta şi nu se mai sprijinea de podium. „Dacă ar fi reuşit să ceară răscumpărare de la primarul Fellinger şi de la Bob Lawrence, asta ar fi însemnat douăzeci de milioane de dolari pe loc. Dacă egiptenii ar fi respectat pe deplin activele îngheţate ale lui Abu Nidal, ar fi fost vorba de încă aproape cinci milioane.

De ce naiba are nevoie de atâţia bani?”

„Şi”, a adăugat Morrell, „am reuşit să împiedicăm orice ar fi, dejucând această deturnare?”.

Harvath a meditat câteva clipe înainte de a răspunde.

„Vă spun asta chiar acum. Habar nu am ce pune la cale tipul ăsta, dar din ce am văzut până acum, dacă vrea banii suficient de mult, va găsi o altă cale de a-i obţine.

Şi cred că îi vrea destul de mult. „În orice caz, singurul lucru pe care l-am făcut a fost să-l încetinim.”

„Ei bine, e mai bine decât nimic”, a spus Ellis în timp ce traversa încăperea şi descuia uşa, indicând că întâlnirea lor se apropia de sfârşit. „Acum trebuie să ne dăm seama care va fi următoarea lui mişcare şi să ne asigurăm că suntem cu un pas înaintea lui.”

„Ceva îmi spune”, a răspuns Harvath, în timp ce Morrell îl urma pe Tom Ellis pe uşă, „că vom avea veşti de la Hashim Nidal înainte ca el să aibă veşti de la noi.”

Ca la un semn, o explozie enormă zgudui partea opusă a spitalului şi trimise un val de comoţie care se întrezărea pe hol.

28 Forţa violentă a exploziei a sfâşiat uşa deschisă a sălii de conferinţe şi i-a aruncat pe toţi cei trei bărbaţi în zbor spre spate. Harvath a fost primul care şi-a revenit. Nu-şi putea da seama dacă Morrell şi Ellis erau bine şi, sincer, nu era suficient timp. Trebuia să ajungă la Meg Cassidy. Explozia nu a fost un accident. Scot era sigur de asta.

Chiar înainte de a fi informat despre evadarea lui Hashim Nidal, ceva din conferinţa de presă a lui Ellis îl neliniştise pe Harvath. Acum ştia despre ce era vorba. Era bucata de hârtie lipită pe podium. Scot se uită în spatele lui şi, în mod miraculos, era acolo, încă lipit cu bandă adezivă, deşi podiumul fusese răsturnat. Semnul spunea lumii unde era tratată femeia responsabilă de dejucarea deturnării, la Spitalul Anglo-

American din Cairo. Instinctul şi-a intrat în rol şi, înainte ca Harvath să-şi dea seama, era deja în picioare şi ieşise pe uşa sălii de conferinţe.

Coridorul se umpluse rapid de un fum negru şi gros.

Multe dintre lămpile fluorescente de pe tavanul coridorului se desprinseseră şi atârnau în unghiuri asemănătoare cu cele ale unor nave care se scufundă, în timp ce scuipau şi aruncau scântei înroşite pe podeaua fadă de linoleum. Cărucioare de provizii răsturnate, copaci de perfuzii şi cărucioare de urgenţă împânzeau holul. Sunetul neîncetat al alarmei de incendiu şi stropii de la aspersoarele de deasupra capului făceau scena şi mai haotică şi mai greu de parcurs. Membrii personalului şi pacienţii, deopotrivă, ţineau măşti chirurgicale şi prosoape umede la gură pentru a-i ajuta să respire, în timp ce începeau să se ajute reciproc spre ieşiri. A durat câteva momente până când Harvath a reuşit, în sfârşit, să localizeze camera lui Meg Cassidy.

În mod remarcabil, i-a găsit înăuntru atât pe Gordon Avigliano, cât şi pe sentinela voinică a CIA, Jerry, nevătămaţi. Când Harvath a intrat în încăpere, ambii bărbaţi aveau armele scoase.

„Sunteţi bine?”, a întrebat Harvath.

„Suntem în regulă. Ce naiba a fost asta?”, a întrebat Avigliano.

„Era un fel de bombă. Probabil o maşină capcană.

Cum se simte doamna Cassidy?”

„Sunt bine”, a venit vocea femeii de pe patul de spital.

„Dar Morrell şi Ellis?”, a întrebat santinela.

„Stăteau în uşa sălii de conferinţe din capătul holului când a avut loc explozia. Ca să vă spun adevărul, nu ştiu cum se simt. Trebuie să te duci să arunci o privire.

Gordy şi cu mine vom avea grijă de doamna Cassidy”.

„O vom face”, a spus santinela, care a înmuiat un prosop de mână în apă şi apoi s-a ghemuit jos sub fum în timp ce fugea din încăpere.

„Credeam că voi doi staţi de pază afară”, a spus Harvath în timp ce îi scotea cu grijă perfuzia lui Meg Cassidy din braţ.

„Am fost, răspunse Avigliano. „Jerry avea ordin să o verifice fizic pe doamna Cassidy la fiecare jumătate de oră. El intrase în cameră să vadă cum se simte, iar eu mă aflam în uşă când s-a produs explozia.”

„Gordo”, a spus Harvath în timp ce îi arunca tânărului de la CIA cheile de la maşina lor, „vreau să aduci maşina în spatele spitalului. Probabil că există un fel de intrare de serviciu. Ne întâlnim acolo”.

„Dar Morrell şi Ellis?”

„Nu e timp pentru ei. Explozia aia a fost o coincidenţă prea mare şi eu nu...” „Cred în coincidenţe”, a spus Avigliano, terminând fraza lui Harvath în locul lui.

„Nici eu nu ştiu.”

„Bine, atunci porniţi. Ne întâlnim în spate.”

Avigliano nu s-a deranjat să caute un prosop pentru a-şi acoperi faţa. Acesta ştia că timpul era esenţial şi a ieşit în sprint din cameră. Meg îşi legăna deja picioarele peste marginea patului de spital.

„O să fii bine?”, a spus Scot.

„Credeţi că explozia aia mi-a fost cumva destinată mie?”, a întrebat ea.

„Acum nu este momentul să aflăm. Trebuie să te scoatem de aici într-un loc sigur. Crezi că vei reuşi să supravieţuieşti?”

„Eu cred că da. Scot, suntem în pericol?”

„Nu ştiu, Meg”, a spus el, în timp ce şi-a trecut braţul stâng în jurul taliei ei şi a ajutat-o să se ridice. „Hai să ne concentrăm să ieşim de aici, bine?”. Ea era puţin nesigură pe picioare şi se sprijinea puternic de pieptul lui. El a ajutat-o până la chiuvetă, unde a înmuiat un prosop mic de mână pentru fiecare dintre ei înainte de a părăsi camera.

Un incendiu violent se răspândea cu repeziciune în tot micul spital. Oamenii încercau să alerge pe coridor, dar targă şi scaune cu rotile provocau versiuni mini, dar mortale, ale omniprezentului ambuteiaj din Cairo. Cu câteva lovituri de şolduri bine plasate împotriva targurilor blocate, urmate de comenzi lătrate atât în engleză, cât şi în arabă, Harvath a reuşit să pună din nou în mişcare fluxul frenetic de pacienţi şi de angajaţi.

Judecând după distanţa pe care o parcurseseră, Harvath şi-a dat seama că nu erau departe de scara de care aveau nevoie.

Atunci, un patron de spital care purta o mască chirurgicală l-a făcut pe Harvath să se oprească brusc.

Deşi figura se afla de cealaltă parte a coridorului plin de fum şi era îmbrăcată în hainele tradiţionale galabiya, Harvath ştia totuşi cine era. Erau acei ochi. Ochii atât de argintii încât erau la limita negrului. Erau ochii asasinului cu care se confruntase în Macao şi care îl ucisese pe Sammy Cheng. Erau exact aceiaşi ochi pe care Schoen descrisese că îi văzuse în Israel şi pe care bătrâna ţigancă din Berna îi atribuise Diavolului. Îi aparţineau lui Hashim Nidal însuşi, iar Harvath era sigur de asta.

Pentru o fărâmă de secundă, Scot a fost sfâşiat. Pregătirea sa în cadrul Serviciilor Secrete îl învăţase că lupta era mai bine lăsată pe seama altora, pentru că treaba lui era să se ocupe de evacuarea în siguranţă a persoanei pe care o proteja. Antrenamentul său în SEAL îl învăţase, totuşi, că dacă ai o şansă, tragi.

Lupta dintre o reacţie ofensivă şi una defensivă nu era deloc o luptă.

Hashim Nidal era prea important ca să renunţe la el. Era evident că venise la spital în căutarea lui Meg. El risca totul pentru a veni să o termine. Dar, dacă cineva urma să fie lichidat, acela era Nidal, iar Harvath urma să fie lichidat.

Scot lăsă jos prosopul umed care îi acoperea gura şi îşi scoase pistolul de la brâu.

„La pământ!", a strigat el în timp ce o forţa pe Meg să cadă la podea.

S-a învârtit puternic spre dreapta şi pentru o clipă a pierdut figura în fumul care se ridica de pe coridor. Câteva pocnituri distincte ale unui AK-47 i-au spus că Nidal îl văzuse şi el. Gloanţele au sfâşiat peretele din stânga lui.

Scot şi-a învârtit arma spre locul de unde credea că veniseră împuşcăturile, dar fumul era încă prea gros pentru a vedea. Mulţimea deja frenetică de oameni care încercau să scape din spital a început să ţipe de groază la auzul focurilor de armă. Erau pur şi simplu prea mulţi. Harvath nu putea risca să tragă, nu înainte de a şti că îl avea pe Nidal direct în vizor. AK-47 a izbucnit cu o altă fusiladă asurzitoare de focuri.

Din fericire, cartuşele nu îşi atinseseră cu mult ţinta. Harvath s-a ridicat de acolo de unde o protejase pe Meg cu trupul şi a măturat pistolul de la stânga la dreapta. Pentru nu mai mult de o clipă, perdelele de fum s-au despărţit şi Harvath s-a străduit să localizeze ochii lui Nidal. În timp ce perdelele se strângeau la loc, a crezut că are o ţintă şi a apăsat pe trăgaciul puternicei sale arme de mână, dând drumul unui potop de foc devastator.

Imediat, a ştiut că focurile lui fuseseră irosite. Nidal folosea fumul în avantajul său şi se mişcase înainte ca Scot să tragă măcar un singur foc. Acum era rândul lui Nidal, iar Scot ştia ce avea să urmeze. Cu braţele sale puternice, a tras-o pe Meg Cassidy în picioare şi a îndemnat-o spre casa scării. Dacă Nidal folosea fumul ca acoperire, la fel puteau face şi ei, dar trebuiau să se mişte, repede.

Aşa cum prezisese Harvath, Nidal şi-a măturat puşca de asalt într-o bandă largă de plumb în flăcări, sfâşiind totul în calea sa. Scot şi Meg au ajuns în casa scării chiar în momentul în care o jumătate de duzină de gloanţe mestecau uşa de ieşire de urgenţă din spatele lor.

Nu era nevoie să o îndemne pe Meg să alerge mai repede. Îşi găsise pasul şi, în ciuda tuturor pedepselor la care fusese supus corpul ei, se mişca mai repede decât Harvath. În apărarea lui, era o treabă destul de grea să coboare în bară scările din faţa lor şi, în acelaşi timp, să fie atent în spate la Nidal sau la vreunul dintre complicii săi.

Când au ajuns pe palierul inferior, uşa pentru intrarea de serviciu era chiar în faţa lor. Harvath a trecut în fugă pe lângă Meg, şi-a trântit şoldul în bara orizontală, din oţel inoxidabil, iar uşa s-a deschis deodată. Aşa cum fusese instruit, Gordon Avigliano era chiar acolo, aşteptându-i.

Acesta scruta zona din jur cu un pistol mitralieră Ingram model 10 cu amortizor.

„De unde naiba ai luat aia?", a întrebat Harvath în timp ce o înghesuia pe Meg pe bancheta din spate a maşinii.

„Ţi-am spus. Aceasta este prima mea vizită la Cairo. Am vrut să fiu pregătit”.

„Întotdeauna călătoreşti aşa?”

„Sigur. Mi-am adus Pepto, sticla cu apă caldă şi multă putere de foc.”

Scot a clătinat din cap şi s-a urcat pe scaunul şoferului. Chiar începea să-l placă pe puşti.

Când Avigliano a intrat şi a trântit uşa din partea pasagerului, Harvath s-a desprins.

Au condus spre nord, apoi au traversat Nilul şi s-au îndreptat spre sud pe strada en-Nil. Scot a profitat de traficul rarefiat pentru a prinde cât mai multă viteză şi a intrat şi ieşit abil din vehiculele care se mişcau relativ încet. Când au trecut pe lângă podurile el-Gala şi el-Gama, Avigliano, care îşi studiase harta Cairo-ului, a decis că era timpul să vorbească. „Ah, Scot?”

„Sunt puţin ocupat acum, Gord”, a răspuns Harvath, care a împins maşina ambasadei din ce în ce mai repede prin traficul din ce în ce mai îngroşat din Cairo.

„Văd asta, dar există vreun motiv pentru care nu am trecut înapoi pe partea dinspre Garden City a râului încă?”.

„Pentru că nu mergem la Garden City”.

„Ştii că acolo se află ambasada, nu-i aşa?”.

„Unde suntem?”, a întrebat Meg Cassidy în timp ce începea să se târască pe bancheta din spate.

„Meg”, a spus Scot, care putea vedea ce făcea în oglinda retrovizoare, „vreau să rămâi jos, pe podea, acolo în spate. Încă nu am ieşit din pădure. O să te anunţ când poţi să te ridici”. Harvath şi-a întors apoi atenţia către Avigliano. „Nu mergem la ambasadă”.

„Nu suntem?”, a spus agentul CIA, confuz.

„Nu, răspunse Harvath. „Acum, când încetinim, ceea ce este inevitabil în traficul din Cairo, vreau să ai uşa aia a ta întredeschisă tot timpul. Ţineţi o mână pe mânerul uşii şi una pe armă, care ar trebui să fie în poziţie de siguranţă. Aţi înţeles? Vreau să puteţi sări din această maşină la un moment dat. M-ai înţeles?”

„Da, am înţeles, dar unde mergem?”.

„Ai la tine un telefon mobil care să funcţioneze aici?”, a întrebat Harvath, ignorând întrebarea agentului.

„Da, de ce?”

„Dă-mi-o”, a spus Harvath în timp ce scotea din buzunar cartea de vizită a lui Bob Lawrence.

Avigliano i-a înmânat telefonul lui Scot în timp ce Harvath urca maşina pe trotuar pentru a ocoli un grup de maşini oprite la un semafor roşu. Avigliano s-a pregătit pentru impact, dar au reuşit să treacă de

intersecţie fără incidente. În timp ce Harvath a manevrat maşina înapoi în stradă, a format numărul de mobil al lui Bob Lawrence şi s-a rugat ca, în calitate de director executiv internaţional, bărbatul să aibă şi el un telefon care să funcţioneze în Cairo.

Lawrence a răspuns după al doilea apel. „Bob Lawrence”, a spus el.

„Domnule Lawrence, sunt Scot Harvath”, a spus Scot în timp ce a urcat din nou maşina pe trotuar pentru a ocoli un grup de maşini oprite la culoarea roşie a semaforului. Avigliano s-a pregătit din nou pentru impact şi a închis ochii. Harvath era ori incredibil de curajos, ori incredibil de nebun.

Avigliano nu-şi dădea încă seama care dintre ei era.

„Agent Harvath, când am spus să ţinem legătura, nu credeam că voi avea veşti de la dumneavoastră atât de curând. Cu ce vă pot ajuta?”

„Aţi decolat deja?”

„Nu. Tocmai ne îmbarcăm în avion acum. De ce?”

„Speram să pot face autostopul cu tine.”

„Nu mergem la D.C., ne întoarcem la Chicago.”

„Chicago e bine...” Harvath a fost întrerupt de Avigliano, care a spus: „Ce naiba faci?”.

„Stai puţin”, a spus Harvath, atât în beneficiul lui Avigliano, cât şi al lui Bob Lawrence. A înclinat puternic volanul spre stânga, iar maşina s-a rotit pe podul Giza. „Am cu mine un pasager special care cred că va fi foarte bucuros să se întoarcă la Chicago.”

„Acesta este prietenul nostru căruia îi datorăm o foarte mare recunoştinţă?”, a întrebat Lawrence.

„Nu o poţi lua în avionul ăla”, a intervenit Avigliano.

„Într-adevăr”, a spus Harvath, care apoi a apăsat telefonul la piept şi s-a întors către agentul CIA şi a spus: „Ambasada este primul loc unde Nidal s-ar aştepta să o ducem. Morrell şi Ellis au dat-o în bară cu conferinţa de presă şi l-au condus direct la ea.

Nu am de gând să-i dau o a doua şansă. Acesta este lucrul corect de făcut”.

„Dacă mă întrebi pe mine...” a început Avigliano.

„Nu este aşa”, a spus Harvath, care apoi a dus telefonul la ureche şi a spus: „Îmi pare rău pentru asta, domnule Lawrence. Noi doi am dori să zburăm înapoi la Chicago cu tine, dacă nu te deranjează.”

„Bineînţeles că este în regulă. Dar cum rămâne cu ambasada, totuşi?”

„Toată această operaţiune de transport se face pe baza principiului „trebuie să ştii”, iar ambasada nu trebuie să ştie acum.”

„Vă aud tare şi clar. Am fi bucuroşi să vă ducem înapoi. De fapt, este cel puţin atât putem face. Mai aveţi nevoie de ceva din partea noastră?”

„Vă rugăm să spuneţi pilotului dumneavoastră să anunţe turnul de control că aşteptaţi doi pasageri de ultim moment.

Suntem într-o maşină a ambasadei cu numere diplomatice. Atâta timp cât securitatea ştie că venim, ar trebui să putem trece cu bine.”

„Aveţi idee cât timp veţi sta?”

„Suntem pe strada Salah Salem chiar acum, ne îndreptăm spre aeroport. Vom fi acolo cât de repede putem.”

„Destul de bine. „Vă vom aştepta.”

„Prietenul nostru va avea nevoie şi de haine de schimb”, a spus Harvath. Meg purta încă halatul de spital.

„Sunt sigur că putem găsi ceva pentru ea.”

„Vă mulţumesc, domnule Lawrence. Ne vedem când ajungem acolo”, a spus Scot în timp ce a apăsat butonul de închidere şi i-a aruncat telefonul înapoi lui Avigliano.

În ceea ce-l priveşte, tânărul agent ştia acum că nu trebuia să se certe cu Harvath. S-a aşezat pe spate şi a încercat să supravieţuiască călătoriei, în timp ce se întreba cum naiba avea să-i explice situaţia lui Rick Morrell.

29 Harvath crezuse că va dormi tot drumul de întoarcere la Chicago, dar, în schimb, şi-a petrecut cea mai mare parte a călătoriei vorbind cu Meg Cassidy. Era o femeie fascinantă – foarte determinată, foarte extrovertită, dar sub toate acestea mai era ceva. Exista o vulnerabilitate pe care Scot o simţea şi pe care era sigur că Meg o împărtăşea cu puţini oameni, dacă nu chiar cu niciunul. Nu, imaginea pe care o prezenta şi pe care dorea să o vadă toată lumea era cea a unei femei superperformante, o femeie care îşi dădea silinţa şi făcea tot ce-şi propunea.

În ceea ce o priveşte pe Meg, ea vedea în Scot Harvath toate lucrurile pe care majoritatea femeilor le observau imediat la el. Era chipeş, inteligent şi avea un simţ al umorului deosebit. Toate acestea erau calităţi excelente în opinia lui Meg, dar ceea ce îi plăcea cu adevărat la el era că o făcea să se simtă în siguranţă. Din momentul în care el îi pusese păturile în jurul ei în avionul deturnat şi o ajutase să ajungă în sala de club EgyptAir, ea credea cumva că nimeni nu-i putea face rău cu acest bărbat în preajmă. Trecuse mult timp de când nu se mai simţise aşa. Oricâte cursuri de autoapărare ar fi urmat, oricât de aproape ar fi fost de pistolul de pe noptieră, după atacul ei, nu se mai simţise niciodată cu adevărat în siguranţă.

Meg învăţase că nu se putea baza decât pe ea însăşi, dar greutatea acestei responsabilităţi nu permitea nimănui altcuiva să se apropie. Scot Harvath, însă, o făcea să se gândească să se schimbe.

Când avionul a aterizat pe Aeroportul Internaţional O'Hare din Chicago, securitatea era strictă, iar zborul a fost întâmpinat de un contingent de poliţişti de top din Chicago. Zona din afara punctului de control de securitate era plină de presă. În timp ce Bob Lawrence şi primarul Fellinger s-au oprit pentru a face declaraţii presei, Scot şi Meg s-au furişat în linişte cu restul echipajului.

Meg a încercat să-l convingă pe Harvath să mai rămână câteva zile în Chicago. Deşi era tentat, atât de dragostea lui pentru oraş, cât şi de interesul tot mai mare pentru Meg Cassidy, ştia că trebuie să se întoarcă la Washington. Nu putea continua să evite preşedintele şi Casa Albă la nesfârşit.

În plus, Bob Lawrence aranjase ca un avion privat să îl ducă înapoi la Washington.

Pentru că avionul urma să plece de la Meig's Field, nu departe de locul unde locuia Meg în centrul oraşului, Lawrence aranjase şi o limuzină pentru a-i duce pe amândoi în oraş.

Scot şi Meg au decis că, deşi erau epuizaţi, mai aveau suficient timp să ia un prânz târziu şi l-au rugat pe şofer să treacă pe la pizzeria Gino's de pe Rush Street.

Lui Scot i-a plăcut stilul lui Meg. Aici era această femeie de afaceri populară şi puternică din Chicago, care ar fi putut avea o masă la orice restaurant din oraş, iar ea voia să meargă la o pizza.

Nu orice fel de pizza, atenţie, ci cea mai bună pizza Deep-Dish pe care o putea oferi Chicago, într-unul dintre locurile preferate de Harvath în oraş.

Pe faţa lui Meg încă se mai vedeau urmele vizibile în care fusese lovită de atacator.

Harvath s-a întrebat dacă ea alesese restaurantul slab luminat şi plin de graffiti în speranţa că nu o va vedea nimeni cunoscut, dar apoi a privit-o cum comanda. Ea a f

ăcut cu mâna de la meniuri când s-a apropiat chelnerul. Nu avea nevoie de un meniu pentru că ştia deja exact ce vrea. Cu permisiunea lui Scot, a comandat pentru amândoi. Meg nu sugerase Gino's ca să se poată ascunde. Chiar îi plăcea să mănânce acolo. Dacă nu ar fi fost pentru forma fabuloasă în care se afla, Scot ar fi putut crede că era o obişnuită.

Ca să termine totul, Meg l-a rugat pe chelner să le aducă două dintre cele mai reci Sam Adamses pe care le aveau. După ce chelnerul a plecat de la masă, Meg a spus că era păcat că la Gino's nu serveau bere Moretti. Ştia că acea pizza cu sos adânc nu era chiar o pizza italiană autentică, dar îi plăcea foarte mult felul în care o Moretti rece se potrivea chiar şi cu mâncarea cvasi-italiană. Faptul că lui Meg îi plăceau Moretti's, ca să nu mai spunem că ştia chiar ce sunt, i-a sporit şi mai mult interesul lui Scot pentru ea. Meg a explicat că în facultate îşi petrecuse primul an de facultate studiind la Roma.

Îi plăcea tot ce era italian, mai puţin şoferii. Era singura ţară pe care o văzuse vreodată în care oamenii treceau pe lângă ambulanţele care circulau cu viteză pentru că se gândeau că aveau locuri mai

importante în care să fie. În afară de asta, era minunat – arta, istoria, oamenii, mâncarea... Şi aşa mai departe, cei doi căzând într-o conversaţie uşoară şi fără limite, de parcă se cunoşteau de mult timp. În cele din urmă, Scot s-a uitat la ceas şi şi-a dat seama că trebuia să plece.

Meg a mers cu el în limuzină pe Lake Shore Drive până la Meig's Field, unde au zăbovit inconfortabil înainte de a-şi strânge mâna pentru a-şi lua rămas bun, iar Scot s-a îmbarcat în avionul privat. Pe măsură ce solul se depărta şi avionul se înclina deasupra apelor punctate de bărci cu pânze ale lacului Michigan, Harvath şi-a întors gândurile de la Meg Cassidy şi le-a îndreptat spre ceea ce îi rezerva viitorul la D.C. Până când avionul a aterizat la Ronald Reagan International, Harvath ştia că trebuia să se ocupe de situaţia sa profesională cu Serviciile Secrete, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

A luat un taxi pentru scurta călătorie de întoarcere în Alexandria şi, după ce a golit teancul de corespondenţă nesolicitată din cutia poştală, a urcat scările spre apartamentul său. A îndepărtat părul din colţul din dreapta sus al tocului uşii, mai puţin încrezător în această măsură de securitate de când Rick Morrell se strecurase în locuinţa lui fără să fie detectat pentru a-şi bea berea şi a-şi scurta patul. Pentru că nu luase niciun bagaj cu el la Cairo, nu avea nimic de despachetat. Cu atât mai bine. Era epuizat. Trecuse mai mult timp fără să doarmă în trecut, antrenamentul său de Navy SEAL se asigurase de asta, dar, oricât de priceput era în a opera cu puţin sau deloc somn, ştia, de asemenea, că somnul era o armă care ascuţea mintea şi perfecţiona reflexele. Oricare ar fi fost raţiunea, în acest moment lui Harvath nu-i păsa. Era doar bucuros că se afla acasă.

După ce i-a lăsat un mesaj directorului Serviciilor Secrete, Stan Jameson, care plecase deja acasă pentru seară, Scot a fost fericit să se dezbrace şi să se strecoare în propriul pat pentru o noapte de somn bine meritat.

Harvath s-a trezit devreme în dimineaţa următoare, semipregătit şi odihnit. Şi-a pus pantaloni scurţi, un tricou şi pantofii Nikes.

Se bucura că se trezise când o făcuse. Aerul de afară era încă răcoros şi nu prea umed.

A alergat la o cafenea pe care o frecventa în Old Town, a comandat o bere a casei şi a găsit o masă liniştită, pe care cineva lăsase un exemplar din The Washington Post. Şi-a pus cafeaua jos şi a întors ziarul. În faţă şi în centru era o fotografie a lui Meg Cassidy cu titlul „Femeia care a salvat zborul 7755”. Scot s-a aşezat şi a început să citească articolul. Detaliile erau cel mult vagi, dar Meg era creditată ca fiind cea care a condus revolta pasagerilor care a ajutat la încetarea deturnării. Nu se menţiona nimic despre fuga lui Hashim Nidal şi a unui alt deturnător de avioane.

Aşadar, pisica era oficial scoasă din sac. Meg era prezentată ca o eroină internaţională. Ea fusese extrem de curajoasă şi merita laudele, dar Harvath se întreba dacă era o idee atât de bună să-i facă publică identitatea cât timp Nidal era încă în libertate. A încercat să se consoleze cu gândul că Hashim Nidal se afla la jumătate de lume depărtare şi că nu ar fi meritat să o vâneze pe Meg Cassidy. Sau ar fi făcut-o?

Acum că numele complet, ocupaţia şi locaţia lui Meg erau la vedere, ea devenea o ţintă mult mai uşoară. Scot şi-a făcut o notă mentală să vorbească cu Gary Lawlor despre protecţia ei la Chicago şi apoi şi-a terminat cafeaua înainte de a se întoarce la apartamentul său.

Când a ajuns acasă, avea două mesaje pe căsuţa vocală. Primul a fost de la directorul Jameson. Preşedintele urma să se întoarcă la Casa Albă mâine după-amiază şi dorea să o vadă personal pe Harvath. Se stabilise o oră, iar Jameson a spus că va fi şi el acolo. Harvath ştia că întâlnirea va fi despre noua sa poziţie de director al operaţiunilor serviciilor secrete la Casa Albă şi despre cât de repede va trebui să înceapă. De când fostul şef al Serviciului de Operaţiuni al Serviciului Secret al Casei Albe, Bill Shaw, fusese arestat pentru implicarea sa în răpirea preşedintelui, un director interimar se ocupase de magazin până când Harvath putea să se mute în funcţie şi să preia cu normă întreagă.

Al doilea mesaj era de la Frank Mraz, directorul adjunct al Direcţiei de Operaţiuni a CIA. Doamne, ce titlu, se gândi Harvath în timp ce-şi amintea cine era Mraz.

Mesajul a fost succint şi la obiect. Mraz dorea să se întâlnească cu Scot la Langley astăzi pentru o informare despre tot ce se întâmplase la Cairo. Agenţia urma să trimită o maşină pentru el la ora nouă. O ţinută business casual era acceptabilă, iar Agenţia avea să se ocupe de prânzul său.

Oarecum în stil business casual? Prânzul? Mraz a făcut să pară mai degrabă o invitaţie socială decât o informare. Harvath a sărit la duş, s-a bărbierit, apoi şi-a pus unul dintre costumele sale Brooks Brothers de culoare închisă, cu o cămaşă albă şi cravată aurie. Nu ştia care era jocul lui Mraz, dar nu avea de gând să lase CIA să-i dicteze cum să se îmbrace. Avea jumătate de gând să-şi pregătească singur prânzul, dar s-a hotărât să nu o facă. Mai fusese la Langley şi aveau o cantină relativ decentă. Să-i facă cinste cu un prânz era cel puţin atât putea face CIA, mai ales că urma să-i pună la curent cu toate greşelile pe care personalul lor de la Activităţi „speciale” le făcuse în ultimele două zile.

Chiar dacă ştia că nu i se va permite să intre în clădire cu el, şi-a luat cu el pistolul H&K USP care îi fusese repartizat la Cairo. Era doar un alt mod de a-i reitera lui Mraz că Harvath nu avea încredere în el sau în cei care lucrau pentru el.

Ultimul lucru pe care Harvath l-a făcut înainte de a părăsi apartamentul său a fost să sune la biroul lui Lawlor cu privire la o detaşare de protecţie pentru Meg. Nici Lawlor, nici secretara lui nu erau înăuntru, aşa că Harvath a lăsat un mesaj pe căsuţa vocală.

La ora nouă fix, un Ford Crown Victoria albastru marin a oprit în faţa clădirii lui Harvath. Şoferul nu a trebuit să se obosească să sune la sonerie. Scot ştia că bărbatul avea să ajungă la timp şi că îl aştepta deja. În mod normal, Harvath s-ar fi aşezat pe scaunul din faţă şi ar fi făcut conversaţie cu cel care conducea, dar tipul ăsta nu părea prea vorbăreţ, aşa că Scot s-a aşezat în spate. După cum s-a dovedit, a avut dreptate. Şoferul nu a spus niciun cuvânt pe tot parcursul drumului până la Langley.

Liniştea îi convenea de minune. Era o zi frumoasă de vară, iar Harvath s-a aşezat pe spate şi a privit peisajul rural uşor ondulat prin geamurile fumurii ale maşinii, în timp ce se îndreptau spre nord-vest de-a lungul Potomacului.

Când au ajuns la intrarea principală a campusului tentacular al CIA, şoferul a tras pe banda angajaţilor. La punctul de control din blocuri de cenuşă, agenţi îmbrăcaţi în negru, purtând pistoale mitralieră de la Biroul de Operaţiuni de Securitate, au verificat actele de identitate ale şoferului şi au trecut în revistă întregul vehicul. Agenţia Centrală de Informaţii era mai vigilentă în ceea ce priveşte securitatea acum decât oricând înainte. Pentru fiecare măsură de securitate pe care o vedea un vizitator sau un angajat al CIA, existau alte sute pe care nu le vedeau. De pildă, Harvath ştia că, nevăzută în spatele geamurilor fumurii şi antiglonţ ale casei punctului de control, se afla o unitate tactică complet înarmată şi blindată, pregătită să facă faţă oricărui asalt frontal.

Erau echipaţi doar cu cele mai bune arme, inclusiv pistoale de calibrul 45 şi 357 cu gloanţe Hydra-Shok cu vârfuri goale; mitraliere H&K 21E complet automate, eficiente până la o jumătate de milă; puşti cu lunetă Robar de calibrul 50, făcute la comandă, capabile să doboare avioane, vehicule şi chiar terorişti la o distanţă de peste o milă; arme automate de pluton M249, cunoscute sub numele de SAW; lansatoare de grenade M203 de 40 de milimetri; precum şi rachete antiaeriene şi antitanc trase din umăr. Existau, de asemenea, borne din beton şi oţel încastrate chiar sub suprafaţa fiecărei benzi de circulaţie, sprijinite pe bobine de înaltă rezistenţă industrială, care într-o fracţiune de secundă puteau fi „ridicate" în cazul în care o maşină încerca să treacă în grabă de punctul de control şi să intre în incinta CIA.

După ce a fost autorizat la intrarea principală, şoferul s-a îndreptat spre parcarea subterană a clădirii vechiului sediu, unde i s-a cerut din nou să prezinte actul de identitate înainte de a i se permite să intre. Maşina a coborât pe rampa de beton şi, după ce şoferul a parcat, a deschis portiera şi i-a făcut semn lui Harvath să o urmeze.

Au trecut printr-o serie de uşi antifoc din oţel şi au ieşit într-un mic coridor de serviciu şi un alt punct de control de securitate. De data aceasta, lui Harvath i s-a cerut, de asemenea, să prezinte un act de identitate şi să semneze. În continuare, i s-a cerut să treacă printr-un detector de metale, care s-a declanşat imediat.

Încet şi cu un zâmbet larg, Harvath şi-a descheiat haina de costum şi a tras-o la spate pentru a dezvălui fundul semiautomatului său. „La fel ca şi cardul meu American Express. Nu plec niciodată de acasă fără ea". Nimeni nu a râs.

Harvath a scos cu grijă arma şi a înmânat-o agentului de securitate, care a ejectat încărcătorul, a curăţat cartuşul şi a predat totul şoferului lui Harvath. În următorul aparat, un „adulmecător" de explozibili, Harvath a fost obligat să stea nemişcat în timp ce mici bufeuri de aer ricoşau pe hainele sale şi se întorceau în aparat pentru analiză.

„Aţi primit HBO cu asta?", a întrebat Harvath Din nou, niciunul dintre agenţii de securitate nu a scos un cuvânt. Harvath s-a gândit că probabil avuseseră acelaşi simţ al umorului-eliminare a gliei pe care îl avuseseră oamenii lui Morrell.

După ce Harvath a primit insigna de identificare, şoferul l-a condus într-un lift care aştepta şi a apăsat butonul pentru etajul şase. „Deci asta este? Ne băgăm direct în lift?", a întrebat Harvath în timp ce uşile se închideau şi liftul începea să urce. „Fără tur?

Ce se întâmpla cu Monumentul Zidului Berlinului? Sau sculptura din curtea Noului Cartier General? Trebuie să-mi promiţi că mă vei conduce măcar prin galeria de portrete a directorilor la ieşire. Bine? Promiţi?”

„Taci naibii din gură”, a răspuns agentul destul de arţăgos.

În cele din urmă, Harvath reuşise să-l convingă, iar el zâmbi în sinea lui.

Când uşile liftului s-au deschis, au coborât pe un hol scurt şi au intrat în mult lăudatul Centru Antiterorist al CIA, cunoscut sub numele de CTC.

Predominant lipsit de ferestre, centrul era compus din grupări de sute şi sute de cabinete. Panourile stradale care proclamau „Osama bin Lane”, „Saddam Street” şi „Qadhafi Qourt” îi informau pe trecători în ce zonă de expertiză intrau. Aşadar, CIA avea simţul umorului, până la urmă.

Peste tot erau afişe şi pancarte cu imagini ale World Trade Center fumegând pe o parte, cu Pentagonul grav avariat pe cealaltă, iar în mijloc un steag american fluturând cu cuvintele „Let's Roll”.

Harvath ştia că cafetierele perpelesc non-stop şi că agenţii dedicaţi ai CTC dormeau adesea pe saltelele aşezate pe holuri. Acesta era unul dintre centrele nevralgice cheie în războiul Americii împotriva terorismului şi arăta ca atare. Pentru o clipă, Harvath aproape că s-a simţit vinovat pentru că a ironizat CIA-ul mereu serios, dar apoi s-a răzgândit. Da, aveau o misiune dificilă de îndeplinit, dar la fel şi el. Oamenii care se luau prea în serios nu numai că nu erau amuzanţi, dar puteau fi şi foarte periculoşi.

CTC fusese înfiinţat în 1986 de către William Casey, pe atunci director al CIA. Ideea era să reunească cele patru direcţii ale Agenţiei pentru a aborda terorismul şi pentru a coordona eforturile Agenţiei cu alte agenţii de aplicare a legii. CTC monitoriza locaţia teroriştilor cunoscuţi din întreaga lume, 24 de ore pe zi, 365 de zile pe an. La CTC erau staţionaţi şi agenţi de la FBI, Departamentul Apărării, Agenţia Naţională de Securitate şi din alte părţi. Era o adunătură de ofiţeri de informaţii, psihiatri, experţi în explozibili, negociatori de ostatici, experţi culturali, religioşi şi lingvistici – toţi aceştia contribuind la colectarea şi analiza informaţiilor şi la desfăşurarea de operaţiuni secrete atât în ţară, cât şi în străinătate.

Centrul, deşi criticat pe scară largă pentru unele dintre ratările sale dramatice, a avut câteva succese semnificative. CTC a fost responsabil pentru stabilirea legăturii dintre atentatul cu bombă din 1988 al zborului Pan Am 103 de la Lockerbie, Scoţia, şi Abu Nidal şi mai mulţi agenţi libieni, pentru descoperirea complotului lui Saddam Hussein din 1993 de a-l asasina pe fostul preşedinte George Bush, şi a continuat să fie extrem de util în asistarea agenţiilor de informaţii naţionale şi străine în arestarea a nenumăraţi agenţi terorişti.

Lui Harvath i s-a arătat o sală de conferinţe mică, perfect izolată fonic, în afara „IRA Avenue”. Înăuntru, Frank Mraz şi alţi doi agenţi îl aşteptau deja.

Şoferul i-a vorbit în linişte lui Mraz în timp ce Harvath lua loc. O tânără atrăgătoare a intrat şi a aşezat pe masă o tavă cu două caravele de cafea, căni, frişcă şi zahăr. După ce ea şi şoferul au ieşit, Mraz a convocat şedinţa la ordine.

„Bine, agent Harvath”, a început el, „să începem cu momentul în care aţi ajuns pe teren în Cairo”.

„Dacă tot va fi pentru înregistrare”, a răspuns Harvath, în mod clar şi deliberat, pentru ca agentul care transcria şedinţa, pe lângă faptul că o înregistra, să poată reda totul corect, „să începem cu momentul în care am primit notificarea mai puţin adecvată a lui Rick Morrell că mergem la Cairo.”

Mraz a dat din cap şi aşa a continuat pentru următoarele câteva ore, până când au făcut o pauză pentru prânz. Harvath şi-a detaliat relatarea a ceea ce se întâmplase până la, în timpul şi după doborârea avionului deturnat. Nu a tras niciun pumn şi a prezentat o evaluare critică a modului în care Morrell a gestionat operaţiunea şi a consecinţelor ulterioare.

Deşi era evident că nu-l simpatiza personal, Harvath şi-a păstrat comentariile despre Rick Morrell în mod strict profesional.

Când a sosit timpul pentru prânz, copii ale meniului zilei au fost împărţite în jurul mesei, iar Mraz a plasat comanda la unul dintre telefoanele din sala de conferinţe. Bărbaţii au avut o scurtă şansă de a-şi dezmorţi picioarele şi de a folosi toaletele în timp ce aşteptau să li se livreze mâncarea. Agentul care transcria şedinţa l-a însoţit pe Harvath la şi de la toaleta bărbaţilor. La început, Harvath a crezut că era din cauză că Mraz îi ordonase să fie cu ochii pe el, dar curând a devenit evident că tipul voia doar să audă mai multe.

„Chiar nu avem prea multe ocazii de a întâlni oameni implicaţi în eliminări reale”, a spus bărbatul. „Sincer, sunt impresionat de ceea ce ai făcut.”

Nu încă unul, se gândi Harvath în sinea lui. Dacă tot dădea peste tipi CIA pe jumătate decenţi, avea să fie nevoit să-şi reconsidere părerea despre întreaga agenţie.

După ce au terminat cu toţii prânzul, sesiunea de întrebări şi răspunsuri a continuat, iar Harvath a fost la fel de direct ca la început. Mraz a pus un lung set de întrebări despre motivul pentru care Harvath nu a căutat direcţia lui Morrell după atentatul de la spital şi de ce nu s-a întors cu Meg Cassidy la Ambasada SUA din Cairo. Voia să ştie tot ce discutaseră Harvath şi Meg din momentul în care o ajutase să evadeze din spital şi până în momentul în care cei doi se despărţiseră la Meigs Field din Chicago. Mraz a comandat apoi cina şi a avut o serie de întrebări despre misiunea lui Harvath în Hong Kong şi despre modul în care asasinul pe care îl văzuse în Macao se potrivea cu ceea ce văzuse şi auzise la Berna, Ierusalim şi Cairo.

Trecuse de mult de ora zece seara când Mraz a încheiat în cele din urmă şedinţa de informare, dar nu fără a-l informa pe Harvath că ar putea alege să-l aducă înapoi la un moment dat în viitor pentru alte întrebări, dacă va considera necesar. Atâta timp cât era la un moment dat în viitor, lui Harvath nu-i păsa. În acest moment, se săturase să răspundă la întrebări.

Tot ce voia să facă era să ajungă acasă, să bea o bere şi să se culce. Deşi avusese o noapte de somn semi-decent, era încă la limită. După o operaţiune intensă, deseori era nevoie de câteva zile înainte de a se linişti complet.

În timp ce ieşeau din încăpere, Mraz i-a reamintit lui Harvath să-şi păstreze la el pagerul emis de CIA, în cazul în care Morrell ar fi vrut să dea de el. Harvath ştia că pagerul nu servea decât pentru a menţine pretextul că Morrell şi Direcţia de Operaţiuni a CIA cooperau cu el, dar precizase foarte clar acest aspect în interogatoriu şi nu vedea necesitatea de a bate un cal mort. În plus, era prea obosit.

Afară, pe hol, Harvath a fost oprit de agentul care făcuse transcrierea. „În numele CTC, vreau să primeşti asta", a spus bărbatul în timp ce îi înmâna lui Harvath una dintre broşele de rever foarte râvnite ale centrului. Acesta purta imaginea unui terorist cu mască de schi care agita furios o puşcă cu o linie roşie traversată de o cruce. „Nu este treaba mea, dar este evident că există unele persoane din cadrul Agenţiei pe care nu le prea apreciezi. Suntem o organizaţie ca oricare alta şi este nevoie de tot felul de oameni pentru a o face să funcţioneze. Nu încerc să găsesc scuze pentru nimeni. De fapt, din ce am auzit acolo, suntem norocoşi că lucrezi cu noi. Amintiţi-vă doar că suntem cu toţii de aceeaşi parte şi că toţi dorim acelaşi lucru. Unii dintre noi au doar un mod diferit de a proceda."

„Tocmai asta m-a îngrijorat în legătură cu toată această operaţiune", a spus Harvath în timp ce îi strângea mâna bărbatului şi îi mulţumea pentru darul său.

30 În după-amiaza următoare, Harvath a sosit devreme la Casa Albă pentru întâlnirea cu preşedintele şi cu directorul Serviciului Secret. A vrut să se familiarizeze din nou cu terenul. În timp ce se deplasa de la un birou la altul, nu au lipsit angajaţii şi colegii din Secret Service care s-au bucurat să-l vadă. Harvath fusese întotdeauna foarte respectat şi popular în jurul Casei Albe, dar după ce salvase vieţile atât ale preşedintelui Rutledge, cât şi ale fiicei sale, Amanda, reputaţia sa căpătase proporţii mitice. Deşi făcuse scurte vizite la Casa Albă de la calvarul răpirii, el a fost în mare parte de negăsit în timp ce îşi continua căutările celor implicaţi. Toţi, cu excepţia câtorva persoane luminate, aveau impresia că se afla într-un concediu prelungit din cauza rănilor pe care le suferise în timpul salvării preşedintelui. Harvath nu făcea nimic pentru a-şi descuraja prietenii şi colegii de serviciu de această părere.

În camera de serviciu, Harvath a găsit cele trei persoane pe care le căuta. Stând în jurul uneia dintre mesele pătrate din formica, bând cafea şi bucurându-se de pauză, se aflau agenţii Kate Palmer, Chris Longo şi Tom Hollenbeck. Toţi trei fuseseră în serviciu activ cu Harvath când avusese loc răpirea preşedintelui şi fuseseră implicaţi în egală măsură în eforturile frenetice de căutare şi salvare a colegilor lor agenţi şi a civililor prinşi sub avalanşa declanşată de răpitori.

Hollenbeck a fost primul care l-a văzut pe Harvath stând în picioare în pragul uşii. „Uau!", a răcnit el.

„Vreţi să vă uitaţi ce a adus pisica?". Atât Palmer, cât şi Longo s-au întors să vadă despre cine vorbea Hollenbeck.

Harvath s-a apropiat de masă şi a aşezat cea mai mare cutie de ciocolată pe care o văzuse vreodată vreunul dintre ei.

„Bună ziua, doamnă şi..."

„Cred că cuvântul pe care îl căutaţi este domnilor", a spus Longo după pauza pregnantă a lui Harvath.

„Nu. Cuvântul pe care îl caut cu siguranţă nu este domnilor”, a spus el în timp ce a pus o mână afectuoasă pe umărul lui Kate Palmer. „Palmer, am adus astea din Elveţia pentru tine. Îmi amintesc ce s-a întâmplat când te-ai întors odată din Europa şi ai lăsat nişte ciocolată aici.”

„Da, voi toţi porcii aţi mâncat-o”, a spus Palmer.

„Nu eu”, a spus Longo, care deschisese deja cutia şi îşi alegea piesele preferate. „Urăsc ciocolata”.

„Ce ţi-am spus, Scot? Să nu ai niciodată încredere în cineva care spune că nu-i place ciocolata”, a replicat Palmer în timp ce îi smulgea cutia lui Longo înainte ca acesta să mai scoată vreo bucată.

„Mi-aţi fost cu toţii de mare ajutor în timpul situaţiei şi m-am gândit că măcar atât puteam să fac: să vă aduc ceva de peste ocean.” „Situaţia” era modul în care personalul din jurul Casei Albe se referea în linişte la răpirea preşedintelui Rutledge.

„Hei, l-ai adus pe preşedinte înapoi în siguranţă şi ăsta e cel mai bun lucru pe care ni-l puteam dori”, a spus Hollenbeck.

„Deşi ciocolata este pe locul doi”, a oferit Palmer în timp ce a început să sorteze cutia.

„Apropo de secunde”, a continuat Hollenbeck, care fusese numit director interimar al Operaţiunilor Serviciului Secret al Casei Albe. „Când te întorci la muncă? Încep să obosesc să vă ţin scaunul cald”.

„Nu-l ascultaţi”, a spus Longo. „Ai putea sta departe încă şase luni şi nu l-ar deranja deloc.

Cred că puterea i s-a urcat la cap.”

„Nu există nimic mai rău decât oamenii care nu simt decât amărăciune şi gelozie în timp ce superiorii lor trec pe lângă ei pe scara succesului”, a răspuns Hollenbeck.

„Înţelegi ce vreau să spun?”, a răspuns Longo. „Şi ştii ceva? Pe deasupra, a devenit destul de arogant.”

„Arogant? Şi eu? Palmer, trebuie să-mi iei apărarea. Spune-i lui Harvath că sunt acelaşi Tom Hollenbeck pe care l-ai cunoscut şi iubit dintotdeauna.”

„Ei bine”, a început ea încet, „iubit este un cuvânt destul de puternic.”

„Bine, atunci, cunoscut”, a răspuns el.

„Doamne, Tom – stai, îmi pare rău – Doamne, domnule director interimar – aşa ne-aţi spus să ne adresăm tuturor, nu-i aşa?”, a glumit ea.

„Nu-mi vine să cred”, a strigat Hollenbeck. „De fiecare dată când mă întorc, un alt cuţit în spate!”

„Ei bine, mă bucur că nu s-a schimbat nimic pe aici”, a spus Harvath în timp ce se alătura prietenilor săi la masa lor.

Au făcut conversaţii mărunte până când a venit timpul pentru întâlnirea lui Harvath. Când s-a ridicat pentru a pleca, Palmer a întrebat: „Deci, care-i treaba? Când te întorci la muncă?”

A fost cât se poate de sincer cu ea şi a spus: „În acest moment, nu ştiu”.

Şi-au strâns cu toţii mâna şi şi-au urat toate cele bune, iar Harvath a plecat să se îndrepte spre sala de situaţii de la parter. Nu era neobişnuit ca preşedintele Rutledge să-şi desfăşoare întâlnirile mai sensibile în această cameră. Era unul dintre puţinele locuri din toată clădirea unde ştia că nu va fi deranjat decât în cazul unei urgenţe sau al unei chestiuni cu consecinţe naţionale grave.

Deşi ambii puşcaşi marini care stăteau de pază în faţa camerei de situaţie îl cunoşteau, au examinat cu atenţie legitimaţia care atârna de gâtul lui Harvath. Chiar şi o instituţie atât de sigură precum Casa Albă decisese că i-ar fi fost de folos câteva îmbunătăţiri.

Nimic nu era lăsat la voia întâmplării, iar lucrurile se făceau strict ca la carte. După ce a aşteptat câteva momente afară, Harvath a fost anunţat că poate intra. A auzit un clic şi apoi şuieratul slab al sigiliului şi al încuietoarei uşii camerei de situaţie care se desfaceau.

Prima persoană care s-a ridicat în picioare şi l-a salutat a fost însuşi preşedintele Jack Rutledge. „Scot, mă bucur să te văd”, a spus preşedintele în timp ce îi oferea mâna, pe care Harvath a strâns-o cu grijă. Era fericit să vadă că preşedintele o folosea din nou. Răpitorii îi tăiaseră un deget şi i-l trimiseseră fostului vicepreşedinte ca o ameninţare.

„Şi eu mă bucur să vă văd, domnule preşedinte”, a răspuns Harvath. „Cum este mâna?”

„Până acum totul este bine. Vom vedea cum mă voi descurca atunci când va veni sezonul fazanilor. Acesta va fi adevăratul test”.

„Aţi depăşit atât de mulţi dintre noi anul trecut, domnule preşedinte, încât speram să vă apucaţi de un alt sport. Este jenant pentru mulţi dintre agenţi că poţi trage mai bine decât ei.”

„Nu ţi-a fost ruşine, totuşi, nu-i aşa, Scot?”

„Nu, domnule.”

„Şi de ce a fost asta?”

„Pentru că am doborât cu trei păsări mai mult decât tine.”

„Ah, ah. Hai să spunem adevărul aici. Ai doborât doar cu două mai multe decât mine. A treia, se presupune că a căzut undeva în pădure. Cum nu a fost găsită niciodată, nu puteai să o numeri pe bună dreptate, nu-i aşa?”

„Nu, domnule preşedinte. Nu am putut. Dar ştiu că am lovit pasărea aia.

Dacă aş fi avut un câine mai bun...” „Opreşte-te, agent Harvath. „Am cheltuit mulţi bani şi mult timp pentru a dresa acei câini şi nu vreau să denigrezi animalele mele de rasă.”

„Animale cu pedigree? Fără supărare, domnule preşedinte, dar Crackle e atât de leneş, încât nici măcar nu urmăreşte maşini. Stă pe peluza de sud şi notează numerele de înmatriculare.”

Ceilalţi participanţi adunaţi în sala de situaţii au început să râdă. A fost un răgaz scurt, dar binevenit.

Nu mai avuseseră de ceva vreme de ce să râdă.

Harvath avusese ultimul cuvânt şi preşedintele ştia asta. I-a dat o palmă pe spate şi i-a arătat lui Harvath să se aşeze. „Cred că îi cunoaşteţi pe ceilalţi domni prezenţi”, a spus preşedintele în timp ce făcea semn în jurul mesei. Într-adevăr, a făcut-o.

Harvath a dat din cap, pe rând, directorului FBI Sorce, directorului CIA Vaile, directorului Securităţii Naţionale Dreihaus, directorului Serviciilor Secrete Jameson şi directorului adjunct al FBI Gary Lawlor. Harvath se aşteptase să se întâlnească doar cu preşedintele şi cu directorul Jameson pentru a discuta despre noua sa poziţie la Casa Albă. Cu toate persoanele suplimentare prezente, avea senzaţia că se afla aici pentru a discuta cu totul altceva. O parte din el se întreba dacă nu cumva avea să fie luat la întrebări pentru că o scosese pe Meg Cassidy din Egipt, dar ştia că făcuse ceea ce trebuia şi a decis să nu se strese în legătură cu asta. Harvath ştia că preşedintelui Rutledge nu-i plăcea să piardă timpul şi că va ajunge la subiect destul de curând.

„Înainte de toate”, a început preşedintele, „vreau să-l felicit pe agentul Harvath pentru ceea ce, în opinia mea, a fost o treabă extrem de bine făcută. Am citit rapoartele de după acţiune ale comandanţilor Delta şi SAS şi cred că aţi împiedicat o situaţie foarte gravă să se agraveze. Tocmai această abilitate de a evalua şi de a reacţiona în mod adecvat la situaţii ostile a făcut din tine un bun atât de important pentru Serviciile Secrete şi pentru Casa Albă.”

Harvath se simţea inconfortabil în faţa unor laude atât de ample, mai ales când erau făcute de preşedinte în faţa atâtor alţi oameni, dar le-a acceptat cu umilinţă. „Mulţumesc, domnule preşedinte”.

„Acum, să mergem mai departe”, a continuat preşedintele. „Voi convoca în această seară o şedinţă a Consiliului Naţional de Securitate pentru a discuta despre escaladarea tensiunilor din Orientul Mijlociu şi despre strângerea plaselor în jurul lui Hashim Nidal prin aplicarea de presiuni directe asupra tuturor celor despre care se ştie că îl adăpostesc sau îl asistă, sau asupra oricăror alţi membri ai organizaţiei sale. Nu vreau să vorbesc acum despre cum s-a produs această deturnare. Intenţionez să abordez această problemă mai târziu. Ceea ce vreau să discutăm este despre cum îl vom aduce pe Nidal înapoi în vizor înainte ca el să împingă Orientul Mijlociu într-un război total. Acestea fiind spuse, sunt numai urechi.”

Directorul CIA, Vaile, şi-a curăţat gâtul şi a aşteptat ca preşedintele să dea din cap în direcţia sa înainte de a vorbi. „Domnule preşedinte, după cum ştiţi, CIA a fost cea care a dat naştere operaţiunii Phantom şi care a iniţiat vânătoarea de...” „Domnule director Vaile, timpul trece. Nu-mi irosiţi timpul spunându-mi lucruri pe care le ştiu deja. Cum îl vom opri pe Hashim Nidal înainte ca el să lovească din nou?”, a comandat preşedintele.

Nucile lui Vaile erau într-o menghină. Nu numai că agenţia sa rămăsese în urmă în descoperirea existenţei lui Hashim Nidal, dar îl lăsase să le scape din mână la Cairo. Dacă Vaile nu ar fi foarte atent, menghina ar începe să se strângă foarte repede.

„Identificarea locaţiei lui Nidal şi a bazei sale de operaţiuni, astfel încât să-i putem elimina, este cea mai mare prioritate a tuturor agenţilor noştri în acest moment, atât la Langley, cât şi pe teren.”

„Ceea ce ne aduce la doamna Meg Cassidy, corect?”, a întrebat preşedintele.

La auzul numelui ei, Harvath se aplecă spre masă.

„Exact, domnule preşedinte”, a continuat Vaile. „Întrucât este singura persoană cunoscută din afara organizaţiei sale care l-a văzut şi a supravieţuit, ea este de cea mai mare importanţă pentru succesul Operaţiunii Fantoma.”

„Deci care este problema?”, a întrebat preşedintele.

„Ieri, am trimis agenţi la Chicago pentru a efectua o urmărire cu ea...” „Şi?”.

„Ei bine, aşa cum v-am explicat anterior, domnule preşedinte, doamna Cassidy este reticentă în a coopera.”

„Credeţi că articolul din The Washington Post are vreo legătură cu asta?”, a întrebat Harvath.

„Agent Harvath”, a spus Vaile, întorcându-se pe scaun pentru a-l privi în faţă, „articolul din Washington Post face parte dintr-un efort calculat pentru a-l discredita pe Hashim Nidal pe scena mondială şi astfel...” „Să-i destabilizeze organizaţia, ceea ce sperăm că îl va încetini suficient de mult timp pentru ca noi să-l prindem. Ştiu că aţi gândit foarte bine toate acestea, dar v-aţi gândit vreodată la ceea ce vrea Meg Cassidy? Aţi întrebat-o dacă vrea să fie în centrul atenţiei în campania de PR?”

Preşedintele i-a făcut un semn discret lui Harvath să se retragă, iar Scot a tăcut imediat. Directorul Vaile, însă, şi-a continuat justificarea: „Sincer, fiind o persoană de PR de profil înalt, nu ne-am imaginat-o pe doamna Cassidy ca pe o persoană care se fereşte de expunerea mediatică, de orice fel. În plus, nu este ca şi cum noi, sau ea, am avea de ales în această chestiune. Oamenii noştri de la operaţiuni psihologice sunt convinşi că unghiul de PR va fi de ajutor şi că trebuie să rămână o anexă a oricărei strategii continue pe care o urmărim.”

„Sunt convins că oamenii dumneavoastră fac tot ce pot”, a spus preşedintele în timp ce îndepărta conversaţia de Meg Cassidy şi o îndrepta spre alte elemente urgente ale operaţiunii. „Hai să vorbim despre un calendar şi despre activele de care aveţi nevoie să fie chemate în joc.”

Când preşedintele a încheiat întâlnirea, a mulţumit participanţilor pentru prezenţă şi i-a rugat pe directorul adjunct al FBI, Lawlor, şi pe agentul Harvath să rămână în urmă.

După ce ceilalţi membri au părăsit încăperea şi uşa s-a închis în urma lor, preşedintele a luat din nou cuvântul. „Sper că mă cunoaşteţi amândoi suficient de bine ca să ştiţi că nu sunt un fan al muşcăturilor

pe la spate sau al luptelor interne. Nu sunt de acord cu asta în partidul meu şi nu sunt de acord cu asta în cadrul comunităţii noastre de informaţii. Acestea fiind spuse, ceea ce mă preocupă cel mai mult aici sunt rezultatele. Acest lucru nu părăseşte această cameră, agent Harvath, dar nu sunt atât de impresionat de operaţiunile directorului Vaile pe cât l-aş putea face să creadă.

„Lumea a devenit un loc mult mai periculos în ultimele câteva săptămâni. Atacurile Mâna lui Dumnezeu au împins întreaga regiune din Orientul Mijlociu în pragul războiului. În această dimineaţă am fost informat de către preşedintele Statului Major al Forţelor Armate, care mi-a prezentat un teanc de fotografii din satelit care arată că Iranul, Siria şi Egiptul şi-au realiniat trupele şi echipamentele la graniţele lor, indicând un potenţial atac asupra Israelului.

„E ca o baltă de benzină şi toată lumea dansează în jurul ei cu chibrituri aprinse – inclusiv israelienii. Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult este faptul că organizaţia lui Hashim Nidal a dat de înţeles că intenţionează să renunţe la primul meci. În acest moment, ar fi nevoie doar de asta pentru a declanşa lucrurile, iar noi nu avem nicio idee unde se află sau ce plănuieşte.

„Dacă CIA nu ar fi deja atât de adânc implicată în această investigaţie, cu atât de multe resurse la faţa locului, m-aş gândi serios să te pun într-o poziţie mai mult de conducere. Totuşi, aşa cum stau lucrurile acum, acest lucru va trebui să rămână spectacolul CIA, aşa că am să vă rog să încercaţi să cooperaţi cu colegii dvs. de operaţiune.” Preşedintele a văzut că Harvath era pe punctul de a vorbi şi a ridicat din nou mâna pentru a-l opri. „Aşa cum am spus, am citit ambele rapoarte după acţiune. Nu contest nimic din ceea ce ai făcut. De fapt, nu aş schimba nimic, dar vreau să începi să le respecţi lanţul de comandă. Poţi să mergi încet şi să porţi totuşi un băţ mare, doar că trebuie să te relaxezi din a-l folosi tot timpul asupra personalului CIA. Bine?”

„Da, domnule preşedinte. Înţeleg”, a răspuns Harvath.

„Bine. Acum, vreau să vă spun de ce v-am împiedicat să vă luaţi după inspectorul Vaile în problema Meg Cassidy. Pe scurt, avem nevoie de ajutorul lui Meg Cassidy”.

„Nu înţeleg care este problema”, a spus Harvath.

„Problema”, a răspuns preşedintele, „este că Meg Cassidy nu vrea să coopereze cu noi”.

„Noi” cine? Guvernul Statelor Unite?”

„Mai exact, de CIA.”

„Asta nu ar trebui să fie o problemă. Nu o puneţi să lucreze cu ei”.

„Şi cu cine i-ai sugera să lucreze?”

„Delegaţi sarcina de a-l identifica pe Hashim Nidal unei alte agenţii, cum ar fi Departamentul Apărării”, a răspuns Harvath. „Avem un război împotriva terorismului, aşa că ar fi complet logic ca ea să aibă o interfaţă cu Departamentul Apărării.

Îi va supăra puţin pe cei de la CTC, dar tot ce aveau de gând să facă era să o pună să răsfoiască poze şi descrieri din cele mai importante baze de date despre terorişti din lume, oricum. Departamentul Apărării poate avea acces la ele.

„Începeţi de sus şi mergeţi în jos. Pentru început, există sistemul german Kommissar. Acela are informaţii despre nenumăraţi terorişti suspectaţi şi cunoscuţi din întreaga lume, inclusiv fotografii, amprente, fişe dentare, amprente vocale şi o tonă de alte date. Tot ce trebuie să facă Apărarea este să restrângă parametrii de căutare, astfel încât să nu examineze materiale pe care nu trebuie să le vadă.

„Următorul pe listă, fie că ne place sau nu, CIA va trebui să permită accesul DOD la baza lor de date DESIST. Există, de asemenea, baza de date a Departamentului de Stat privind terorismul internaţional, iar apoi Sistemul de informaţii teroriste al FBI. Dacă există o înregistrare a acestui tip undeva, o vor găsi."

„Toate acestea sunt perfect logice, dar, din păcate, nu este atât de uşor", a spus preşedintele.

„În primul rând, nu avem timp să transferăm investigaţia către o altă agenţie şi, în al doilea rând, nu este vorba doar de a o aşeza pe Meg Cassidy în faţa unui monitor de calculator şi de a-i arăta fotografii digitale cu pozele de identificare.

CIA trebuie să o recruteze".

„Să o recrutezi? Pentru ce?"

„Directorul Vaile consideră că sunt aproape de a stabili locaţia exactă a bazei de operaţiuni a lui Hashim Nidal."

„Aşa că atunci introducem o echipă de operaţiuni speciale care să dirijeze focul, aducem nişte oameni rapizi şi afumăm tot locul.

Sfârşitul poveştii."

„Nu. Nu e sfârşitul poveştii. Vom avea nevoie de confirmarea că nu numai că i-am devastat tabăra de antrenament, dar că îl eliminăm pe omul însuşi. Pentru asta avem nevoie de o identificare pozitivă la faţa locului, iar Meg Cassidy este singura persoană care poate face această identificare."

„Dar ea este un civil."

„Tocmai de aceea CIA trebuie să o antreneze.

Va trebui să se insereze cu o echipă, să meargă alături de ei în timp ce desfăşoară operaţiunea şi să plece."

„Şi acea echipă va fi Operaţiunea Fantoma, sub comanda lui Rick Morrell."

„Asta e."

„Ei bine, acum nu mai sunt atât de confuz. Nu numai că este extrem de periculos, dar trebuie să sperie de moarte un civil.”

„Probabil că acesta nu este singurul motiv pentru care acest lucru îi displace”, a adăugat Lawlor.

„Acum este probabil un moment bun pentru tine să contribui cu partea ta, Gary. De ce nu mergeţi mai departe?”

„Vă mulţumesc, domnule preşedinte”, a răspuns Lawlor înainte de a continua. „Scot, aşa cum a spus preşedintele, motivele CIA de a o aborda pe doamna Cassidy au fost întemeiate, dar metodele lor nu au fost. Din ceea ce am reuşit să aflu din rapoartele agenţiei interne a CIA...” „Nu vreau să ne împotmolim, dar înainte de a merge mai departe, puteţi să ne explicaţi care este interesul FBI-ului pentru Meg Cassidy şi de ce directorul adjunct al FBI-ului examinează rapoartele agenţiei interne a CIA?”, a întrebat Harvath.

Lawlor s-a uitat la preşedinte, care a dat din cap. „Nu operez în mod direct în acest caz în calitatea mea de director adjunct în acest moment.”

„Atunci, cum operaţi în acest caz?”.

„Ca parte a restructurării FBI, preşedintele a sugerat crearea unei unităţi care să pună în aplicare ceea ce se numeşte noua noastră politică de a lovi mai întâi. Deşi mă voi consulta cu FBI din când în când, voi raporta direct preşedintelui”, a spus Lawlor.

„În legătură cu ce?”

„Într-un anumit sens, sunt un consultant în acest moment, încercând să ajut să descopăr cum să ne apărăm mai bine ţara. Există anumite operaţiuni, cum ar fi Operaţiunea Phantom, de care m-am interesat. Preşedintele a fost de acord să mă lase să mă implic într-o capacitate de supervizare.

Asta este tot ce voi spune în acest moment.”

Harvath îl cunoştea suficient de bine pe Lawlor ca să ştie că nu trebuie să insiste pentru mai multe informaţii. Chiar şi în calitate de agent al Serviciilor Secrete, căruia preşedintele Statelor Unite îi acordă o libertate extremă de acţiune, el nu a fost în mod direct nevoit să ştie în acest caz, aşa că şi-a ţinut gura.

Lawlor a luat tăcerea lui Harvath ca pe o indicaţie de a continua şi aş a făcut. „Din câte am înţeles, Morrell a presat-o pe Meg Cassidy pentru informaţii despre Nidal în

momentul în care a descoperit că ea îi văzuse faţa.”

„Pot să verific asta. Nu avea de gând să o lase în pace până când nu am intervenit eu. A trebuit să mă lupt pentru a obţine asistenţă medicală pentru ea”.

„Bine, am răsfoit transcrierea lungă a interogatoriului tău de ieri de la Langley cu Frank Mraz, aşa că am înţeles că ţi-ai petrecut cea mai mare parte a zborului de întoarcere la Chicago vorbind cu ea. Apoi aţi luat prânzul împreună, iar ea v-a însoţit la plecare?”

„Asta a fost. Ea a tras câteva pui de somn în avion şi era destul de obosită. La fel şi eu. Cam asta a fost tot.”

„Crezi că te place?”, a întrebat Lawlor, în timp ce îşi punea coatele pe masă şi se apleca spre Harvath.

„Mă place? Ce legătură are asta cu ceva?”.

„Foarte mult, potenţial.”

„Presupun că da. Dar cred că nu a fost nimic mai mult decât o apreciere”.

„Cred că ar putea fi mai mult decât atât.”

„Chiar dacă ar fi fost, ceea ce mă îndoiesc, şi ce dacă?”

„Scot, avem nevoie de Meg Cassidy la bord imediat. CIA vrea să o pună imediat la dosarul lor de evenimente teroriste internaţionale. Analiştii lor speră ca, cu ajutorul ei, să poată intra mai adânc în mintea lui Nidal şi să-i prevadă comportamentul viitor.”

„Poate ar trebui să încerce să-i trimită flori.”

„Nimic din ceea ce fac în acest moment nu va funcţiona. Ea nu are încredere în ei. Ea crede că au folosit-o ca momeală în atacul de la spital.”

„Într-un fel”, a spus Harvath, „au folosit-o ca momeală”.

„Nu se puteau aştepta ca Nidal să vină să o atace.

S-au gândit că a luat-o la vale sau că încearcă să iasă din ţară.

În plus, aveau informaţii de încredere de la însăşi doamna Cassidy că ea l-a împuşcat.”

„Ar fi trebuit totuşi să se aştepte la asta. Eu aş fi făcut-o. Te aştepţi la neprevăzut în această afacere. Apropo, ai primit mesajul meu despre protecţia lui Meg Cassidy?”

„Da, şi noi eram deja cu un pas înaintea voastră. Biroul din Chicago este cu ochii pe ea.”

„Bine.”

„Ascultă, Scot, în ceea ce priveşte toate astea, nu putem schimba ceea ce a făcut CIA.

Asta e în trecut. Ceea ce avem nevoie este să o convingem pe doamna Cassidy să lucreze cu noi acum, şi despre asta vrem să vorbeşti cu ea”, a spus Lawlor.

„Eu? Ce vrei să îi spun? Nu-i suport pe Morrell şi pe oamenii lui.”

„Tocmai asta este.”

„Poftim?”

„Gândiţi-vă la asta. Meg Cassidy ştie că nu nutreşti sentimente călduroase pentru CIA. Mai mult, i-ai salvat viaţa şi ai avut grijă să fie în siguranţă.

Eşti persoana perfectă pentru a o convinge. Va avea încredere în tine.”

„Vrei să folosesc această încredere împotriva ei?”

„Priveşte imaginea de ansamblu aici. Mii, poate sute de mii de vieţi ar putea depinde de asta.

N-avem de unde să ştim. Nu vrem să o tragi pe Meg Cassidy pe sfoară. Dimpotrivă, ea trebuie să participe de bună voie. Vrem ca ea să vadă lucrurile din perspectiva ta – de ce faci asta şi ce este în joc pentru tine personal.”

„Nu cred că se va identifica cu motivele mele”, a spus Harvath în timp ce reflecta asupra lor.

„Ştim că eşti motivat de o dragoste şi o preocupare profundă pentru ţara ta. Majoritatea personalului de la Casa Albă încă glumeşte că Mel Gibson a trebuit să vină la dumneavoastră pentru a obţine drepturile de a folosi numele „Patriotul” pentru filmul său.”

Harvath ura gluma asta. El nu se vedea pe sine mai patriot decât oricare dintre ceilalţi oameni cu care servise în SEAL sau în serviciile secrete.

Să-i ceară lui Meg să-şi pună viaţa în pericol pentru a-şi dovedi patriotismul nu părea o propunere corectă.

„Tot ceea ce spunem”, a continuat Lawlor, „este că ar trebui să fiţi sincer cu ea. Dacă nu vă pasă de Morrell şi de oamenii lui, nu ezitaţi să îi spuneţi. Aceasta era o femeie care simţea mirosul unei învârteli de la un kilometru distanţă. Doar să nu exagereze prea mult. Avem încredere în tine că vei spune ceea ce este necesar pentru a o aduce înăuntru.”

„În calitate de civil”, a injectat preşedintele, „ea ar fi, de asemenea, eligibilă pentru o parte din recompensa pentru Nidal. Se va face în linişte, dar va fi la dispoziţia ei dacă va dori, totuşi.”

„Nu cred că asta ar conta pentru ea”, răspunse Harvath.

„Indiferent dacă contează sau nu, ea merită să ştie că există”, a spus preşedintele.

Harvath s-a gândit o clipă la propunerea lui Lawlor înainte de a întreba: „Aş participa la antrenamentul ei?”.

„După cum a spus preşedintele”, a răspuns Lawlor, „acesta este copilul CIA, dar nu văd de ce nu aţi participa, nu-i aşa, domnule preşedinte?”.

„Nici eu nu pot”, a răspuns preşedintele. „Nu există nimeni în care să am mai multă încredere sau care să fie mai capabil decât dumneavoastră să vegheze la siguranţa ei. Să nu uităm că aceasta este o operaţiune fără precedent şi cu potenţial exploziv. Luăm un civil şi îi accelerăm pregătirea pentru a putea participa la o operaţiune secretă ultrasecretă sub acoperire.

La urma urmei, vreau ca Meg Cassidy să fie livrată acasă fără nici măcar o zgârietură pe ea.

Vorbim aici despre un erou american. Publicul ar fi indignat dacă i s-ar face vreun rău. Faci tot ce trebuie. Cerem multe de la această femeie şi vreau să o protejezi cu acelaşi grad de vigilenţă cu care m-ai proteja pe mine. Şi, ca să nu uităm de ce purtăm această conversaţie, vreau ca Hashim Nidal să înceteze să mai fie o problemă pentru noi şi pentru restul lumii.”

Asta era tot ce Scot Harvath avea nevoie să audă. Primise un ordin direct de la comandantul său şef. Nu se punea problema dacă o putea convinge pe Meg Cassidy să vină la bord. Trebuia neapărat să o facă. Hashim Nidal urma să fie eliminat, iar Meg Cassidy s-a întors acasă fără să păţească nimic. Preşedintele îi încredinţase o misiune pe cinste. Singura întrebare pe care Harvath o avea în acel moment era: „Când plec?”.

„În seara asta”, a spus Lawlor în timp ce îi strecura un plic cu bani şi bilete de avion pe masa din camera de şedinţe.

31 Călătoria lui Harvath spre centrul oraşului Chicago nu mai era la fel de fantezistă ca în urmă cu câteva zile. A luat o navetă a aeroportului Continental, care l-a lăsat vizavi de hotelul Ambassador East. După ce s-a instalat, a dat un telefon către persoana de contact de la biroul FBI din Chicago. Nick Wilson era un vechi prieten cu care Harvath lucrase de mai multe ori în trecut.

Wilson i-a explicat că Meg Cassidy se afla la cabana ei din Lacul Geneva şi că avea informaţii noi pe care era sigur că Harvath ar fi fost interesat să le audă. Şi-au făcut planuri să se întâlnească la un pahar de băutură, apoi Harvath a închis şi a format numărul lui Meg din Wisconsin.

Câteva clipe mai târziu, o avea la telefon. „Te-ai întors în oraş?”, a întrebat ea.

„Da, şi trebuie să te văd”, a răspuns Harvath.

Meg a fost precaută şi şi-a dat seama că probabil nu se întorsese doar pentru a o revedea. Era vorba de afaceri. „Să înţeleg că nu este o vizită de curtoazie”.

„Mă tem că nu.”

„Ai fost trimis aici pentru a încerca să mă faci să mă răzgândesc?”.

„Credeţi sau nu, instrucţiunile mele erau să vă explic care este motivaţia mea, dar, dacă mai contează, nu-mi pare rău că am fost trimis înapoi.”

„Serios?”

„Da, îmi place Chicago. Este singurul oraş care nu te va dezamăgi.”

„Aha”, a spus ea, dezamăgită că nu o citase pe ea ca motiv pentru care se bucura că s-a întors. Asta era ridicol. Ce făcea ea? A venit aici pentru a încerca să o convingă să facă echipă cu CIA. El fusese trimis în interes oficial, iar ea trebuia să-şi bage asta în cap.

„Ce zici de o cină? E din partea mea. La ce oră te întorci în oraş?”.

„Îmi petrec noaptea aici sus. Nu mă întorc în oraş decât mâine dimineaţă”.

„Ei bine”, a spus Harvath în timp ce mâzgălea pe caietul de pe birou, „atunci cina va fi un pic mai dificilă, nu-i aşa?”.

„Ce zici de micul dejun?”

„Ar fi bine. Vrei să mănânci aici, la hotel? Stau la Ambassador East.”

„Hai să ne întâlnim la Mitchell's, la colţul dintre North Avenue şi Clark Street, în jurul orei opt.

În felul ăsta pot să-mi las maşina la mine acasă şi să ne întâlnim acolo. E o plimbare uşoară pentru amândoi.”

„Grozav, abia aştept.”

„În locul tău, n-aş fi prea entuziasmată de asta. Mi-am exprimat deja foarte clar poziţia în această privinţă.”

„Înţeleg, şi orice ai decide, voi respecta. Vreau doar să am ocazia să vorbesc cu tine despre asta. Cred că suntem de acord în multe privinţe pe acest subiect.”

„Nu cred că ştii nici măcar jumătate.”

„Ei bine, mă poţi pune la curent mâine dimineaţă. Bine?”

„Bine, atunci. Ne vedem la Mitchell's în jur de ora opt”, şi cu asta, Meg Cassidy a închis telefonul.

Harvath era deja aşezat la o masă în faimoasa Pump Room a ambasadorului East când a intrat Nick Wilson. Au făcut conversaţie în timp ce-şi aşteptau băuturile, iar apoi, după ce chelneriţa a plecat de la masă, Wilson a trecut direct la subiect. A scos un plic mare de manila din servieta sa şi a întins pe masa din faţa lor câteva fotografii macabre de la locul crimei ale Departamentului de Poliţie din Chicago.

„Tipul ăsta a fost făcut bucăţi”, a spus Harvath în timp ce răsfoia fotografiile.

„Doar gâtul”, a răspuns Wilson în timp ce lua o înghiţitură din băutura sa şi folosea paiul pentru a-i atrage atenţia lui Harvath asupra rănilor.

„Cine naiba a fost?”

„Un violator în serie pe care poliţia din Chicago îl urmărea de ceva vreme”.

„Ce legătură are asta cu Meg Cassidy?”.

„Ea este cea care i-a făcut asta”.

Lui Harvath nu-i venea să creadă. În timp ce ridica fotografiile pentru a le studia mai atent, Wilson a ridicat paharul gol şi i-a făcut semn chelneriţei. „Vrei altul?”, a întrebat el.

„Nu”, a răspuns Harvath. „Când s-a întâmplat asta?”

„Acum câţiva ani. Se pare că doamna Cassidy făcuse jogging prin Lincoln Park într-o seară, puţin mai târziu decât ar fi trebuit. Se întunecase şi ea fusese săltată de un nemernic. Potrivit raportului, ea a ţipat, dar nu era nimeni prin preajmă care să o audă. A imobilizat-o şi i-a băgat ceva în gură ca să-i pună căluş. A ripostat, totuşi, din greu. L-a zgâriat şi toate cele.”

„Ce s-a întâmplat?”

„Ce s-a întâmplat? Ea s-a îndreptat spre traheea lui, şi-a înfipt unghiile şi i-a smuls gâtul tipului. „Asta s-a întâmplat.”

„Glumeşti, nu-i aşa?”, a spus Scot.

„La naiba, nu. L-a omorât pe tip.”

„Nu-mi vine să cred.”

„Credeţi-o. Poliţiştii au făcut un test ADN asupra cadavrului şi au descoperit că era violatorul în serie pe care îl căutau. A fost norocoasă. A băgat majoritatea victimelor sale în spital. Una chiar a murit.”

„Nick, de ce nu era asta în dosarul ei din D.C.?”

„Nu a văzut niciodată lumina zilei. Tatăl ei era un poliţist de carieră şi, în plus, era foarte apreciat. Evident, avea o relaţie bună cu departamentul pentru a ascunde toate astea. Singurul lucru care a fost anunţat vreodată a fost că poliţia a găsit cadavrul violatorului lor în serie şi că se bănuia că a fost ucis într-un fel de afacere cu droguri care a mers prost.

Asta a fost tot.”

„Cum ai pus mâna pe ea?”, a întrebat Harvath.

„Cartierul general a fost destul de hotărât să aflăm tot ce se poate despre ea. Ni s-a spus să nu lăsăm nicio piatră neîntoarsă. De ce erau atât de interesaţi de ea, nu ştiu, dar al meu nu este să motivez de ce, ştii?” Wilson a aşteptat ca ospătăriţa să-i aşeze băutura proaspătă şi să plece înainte de a începe să vorbească din nou.

„Am un prieten la Departamentul de Poliţie din Chicago. E acolo de mult timp şi are o memorie şi mai lungă. Îmi datora câteva favoruri. Ştii cum funcţionează jocul”.

Harvath a dat din cap. El ştia cum funcţionează jocul. În timp ce studia încă o dată fotografiile de la locul crimei, multe lucruri despre Meg Cassidy deveneau mai clare.

Întrebarea era acum, cu tot ce trecuse, cum naiba putea să o convingă să facă echipă cu CIA?

32 Harvath s-a trezit devreme în dimineaţa următoare şi a decis să meargă să alerge pe malul lacului.

Vremea era răcoroasă, cu un pic de răcoare în aer – neobişnuit pentru Chicago în august.

Cel mai probabil, se apropia o furtună. A alergat până la Belmont Harbor şi, după câteva minute în care a admirat iahturile şi velierele, a cotit spre sud şi a fugit înapoi prin Lincoln Park. Pe North Avenue, Harvath putea vedea restaurantul unde el şi Meg urmau să ia micul dejun. Din obişnuinţă, a alergat încet pe lângă restaurant, verificând totul, apoi a alergat înapoi la Ambassador.

După un duş rapid, a dat pe Fox News în timp ce se îmbrăca. Ştirea principală era despre un atentator sinucigaş care se detonase în interiorul unui hotel aglomerat din Tel Aviv şi omorâse peste douăzeci şi două de persoane, inclusiv un ministru al cabinetului israelian. Brigăzile Martirilor al-Aqsa îşi asumau din nou meritele pentru atentat, declarând că era o nouă represalii pentru atacurile Mâinii lui Dumnezeu. Violenţa continua să scape de sub control. Multe ţări începuseră să retragă tot personalul diplomatic neesenţial din Israel.

Trei încercări majore ale Statelor Unite de a repune procesul de pace pe drumul cel bun eşuaseră lamentabil.

Harvath îşi dădea seama că problemele din Orientul Mijlociu îl oboseau teribil pe preşedinte. Nici diplomaţia navetei nu funcţiona. Indiferent pe cine trimitea în regiune, indiferent de câte întâlniri aveau, situaţia părea doar să se înrăutăţească.

Mulţi la Washington începuseră să creadă că un fel de război era inevitabil.

Totuşi, în mijlocul vârtejului mediatic se afla Ali Hasan, care a continuat să facă apel la pace şi la încetarea violenţelor.

Până acum, Hasan încă mai întindea o ramură de măslin, ceea ce era de bun augur pentru summitul european de pace care urma să aibă loc, dar Scot se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă evenimentele îl forţau pe Hasan să renunţe la ramura de măslin şi să pună mâna pe puşcă, iar acest lucru nu făcea decât să-i facă misiunea mai critică.

Harvath a ajuns la Mitchell's cu o jumătate de oră mai devreme şi a ales o cabină în colţul din spate. O chelneriţă corpolentă s-a apropiat şi, când Scot a informat-o că aştepta pe cineva să i se alăture, i-a turnat o ceaşcă de cafea mediocră şi l-a lăsat singur. Harvath şi-a petrecut timpul citind un exemplar din Chicago Tribune.

Când a sosit Meg, toată lumea s-a întors spre uşă pentru a se uita la ea. Harvath nu-şi putea da seama dacă era din cauza faptului că era atât de atrăgătoare sau din cauza întregii presei pe care o primise de la

deturnare. S-a gândit că era probabil o combinaţie între cele două. Deşi trecuseră doar câteva zile de când o văzuse ultima oară, era chiar mai frumoasă decât îşi amintea.

Lui Meg i-a luat câteva clipe să se întoarcă la cabină, deoarece era oprită la fiecare trei metri şi i se cerea un autograf. Când în sfârşit a ajuns la masă, Harvath a întâmpinat-o cu un zâmbet cald. „Se pare că cineva este o adevărată celebritate.”

„Nu e chiar aşa cum pare”, a spus Meg, în timp ce se strecura în cabina de vizavi de el.

„Am atât de multe cereri de interviuri şi apariţii la talk-show-uri încât va trebui să angajez un publicist.”

„Ştii vreunul bun?”

„Una sau două”, a spus Meg, întorcându-i zâmbetul în timp ce lua meniul şi tăcea.

Harvath îşi dădea seama că Meg aştepta ca el să vorbească. Amabilităţile rămăseseră în urma lor şi era timpul să treacă la afaceri. Scot s-a uitat în jur pentru a se asigura că nimeni nu trage cu urechea înainte de a începe. Şi-a amintit de instrucţiunile preşedintelui şi ale lui Gary Lawlor de a fi cât mai sincer posibil şi a spus: „Ştiţi de ce sunt aici şi, având în vedere toate lucrurile, apreciez că vă întâlniţi cu mine.”

Aşadar, asta chiar era despre ce s-a întâmplat în Cairo, punct.

Meg era dezamăgită de faptul că îşi permisese să-şi rezerve o licărire de speranţă. Era împotriva bunului ei simţ, iar acum se pedepsea pe dinăuntru pentru asta. „Mă bucur să mă întâlnesc cu dumneavoastră”, a spus ea.

„Vreau să ştiţi că însuşi preşedintele mi-a cerut să vin să vă văd...”

„Ca să mă răzgândesc, nu-i aşa?”

„Nu. I-am spus că, dacă te-ai hotărât deja, ar trebui să respectăm asta.

Eşti o femeie ocupată. Ai o companie de condus, angajamente. Înţeleg perfect de unde vii, mai ales după tot ce ai păţit.”

S-a oprit şi a luat o înghiţitură din cafea înainte de a continua. „Am venit pentru că vreau să ştii de ce sunt implicat în toate astea...”

Harvath a ezitat în timp ce căuta cuvintele potrivite.

Era pe punctul de a păşi pe gheaţa foarte subţire de a discuta informaţii strict secrete cu cineva care nu avea autorizaţia corespunzătoare, dar Lawlor şi preşedintele îi spuseseră amândoi că au încredere în el că va spune ceea ce trebuie, aşa că s-a oferit: „Îţi aminteşti când preşedintele a fost răpit iarna trecută?”.

„Bineînţeles. Cine nu ar fi vrut să facă asta? A fost peste tot, răspunse Meg.

„Ei bine, ceea ce nu a fost raportat a fost că eu am fost şeful echipei prezidenţiale de avansare în acea călătorie. Securitatea preşedintelui, precum şi cea a tuturor celor din jurul său, era responsabilitatea mea. În ziua în care a avut loc răpirea, am fost la schi cu fiica preşedintelui şi i-am salvat viaţa la limită.”

„Tu ai fost?”

„Da, eu am fost. Dintre toţi agenţii de protecţie imediată, eu am fost singurul destul de norocos să supravieţuiesc.”

„Trebuie să fi fost o situaţie incredibilă de care să te ocupi.”

„Aşa a fost şi încă mai este. Oamenii care au murit au fost responsabilitatea mea. Mulţi dintre ei erau prieteni buni de-ai mei.

Le-am promis în acea zi că nu voi lăsa moartea lor nepedepsită.”

„Şi deturnarea şi bărbatul care m-a atacat au vreo legătură cu răpirea preşedintelui?”

„Credem că Hashim Nidal se află în spatele uciderii mai multor agenţi americani implicaţi în căutarea preşedintelui, precum şi în spatele mai multor atacuri teroriste brutale din întreaga lume care au dus la uciderea altor sute de oameni. Trebuie să-l oprim.”

„Vrei să spui prin uciderea lui?”

„Dacă este necesar, da.”

„Scot, am să-ţi pun o întrebare stupidă”.

„Spuneţi.”

„Ai ucis vreodată pe cineva?”

Harvath a rămas tăcut.

„Bineînţeles că ai făcut-o. Evident, ai fost antrenat să o faci. Nu am făcut-o şi urăsc asta. Urăsc faptul că am luat viaţa altcuiva”.

„Dar ai făcut-o în legitimă apărare”.

„Asta tot nu face să fie mai uşor.”

„Meg, ai făcut ceea ce trebuia să faci. Era viaţa ta sau a lor. Nu vezi asta?”

Meg şi-a întors privirea de la Harvath şi s-a concentrat pe meniul ei. „Vorbeşti de parcă oamenii se confruntă zilnic cu aşa ceva.”

„În lumea în care trăiesc eu, ei o fac. Ascultă, există oameni ca mine, sau mai bine zis, oricât de mult nu-mi pasă de el, Rick Morrell, care se confruntă cu decizia de a ucide sau de a fi ucis în mod înfricoşător de

regulat. O fac pentru ca restul oamenilor din această ţară să îşi poată trăi viaţa fără să fie nevoiţi să ia vreodată o astfel de decizie. Într-o lume perfectă, nu ai fi fost niciodată atrasă în asta. Zborul dumneavoastră nu ar fi fost niciodată deturnat şi nu aţi fi fost niciodată chemat să luaţi acea decizie teribilă. Totuşi, ai făcut o alegere, alegerea corectă, şi datorită ei tu şi alte sute de oameni sunteţi în viaţă."

„Dar nu s-a terminat aici", a spus Meg, ridicând privirea. „Nu pot să plec de aici. Nu pot să las totul în urmă aşa cum am făcut cu..." S-a întrerupt şi a rămas din nou tăcută.

„Ultima dată?"

Meg s-a uitat în ochii lui Harvath. „Despre ce vorbeşti?"

„Ştiu, Meg."

„Ce să ştii?"

„Ştiu despre bărbatul care te-a atacat în timp ce făceai jogging în acea noapte în Lincoln Park. Ştiu că te-ai luptat pentru viaţa ta şi că, în consecinţă, el şi-a pierdut-o pe a lui. Ştiu că nu ai cerut să fii atacată, la fel cum nu ai cerut să te afli într-un avion care a fost deturnat. Era târziu, era întuneric şi trebuie să fi fost speriată ca naiba. Instinctele tale au preluat controlul şi, datorită ţie, alte femei au fost salvate de la a fi supuse la aceeaşi oroare sau chiar mai rău."

Meg a căutat în ochii lui Scot o explicaţie despre cum de deţinea cunoştinţa celui mai bine păzit secret al ei. „Cred că n-ar trebui să fiu surprins, dar cine ţi-a spus?"

„Nu pot spune", a răspuns el.

„Ba da, poţi. Propriul meu guvern are suficientă încredere în mine încât să mă alătur CIA, dar nu suficient pentru a-mi spune cum au descoperit ceva ce credeam că a fost îngropat cu mult timp în urmă, unde nimeni nu-l va găsi vreodată?"

„Guvernul nu ştie nimic despre asta şi, din punctul meu de vedere, nu trebuie să ştie niciodată. A fost în legitimă apărare".

„Ai al naibii de multă dreptate că a fost", a spus Meg, furia fiind evidentă în vocea ei. „Ştii cu ce a trebuit să trăiesc de la acel atac?". Vă puteţi imagina sentimentul de vinovăţie?

Teama?

Sentimentul că am fost responsabil pentru tot ce s-a întâmplat? Singura consolare pe care o aveam era că bărbatul care mă atacase dispăruse şi că nimeni nu va şti vreodată ce s-a întâmplat în acea noapte."

„Nimeni nu ştie."

„Alo? Avem aceeaşi conversaţie aici? Ştii tu."

„Meg, secretul tău e în siguranţă cu mine.”

„Secretul meu este orice, dar nu este în siguranţă. Dacă tu ştii, câţi oameni mai ştiu?”

„Îţi promit. Nimeni altcineva nu va şti. Voi avea grijă personal ca sursa să fie închisă pentru totdeauna, bine?

Poţi avea încredere în mine.”

„Să am încredere în tine? Nici măcar nu te cunosc. Nu vă cunosc pe niciunul dintre voi. De fapt, am jumătate de gând să depun plângere pentru că ai făcut totul public despre mine şi aproape că m-ai ucis la spitalul din Cairo.”

„Stai puţin”, a spus Harvath, cu o urmă de indignare strecurându-i-se în voce. „Nu mă băgaţi în aceeaşi categorie cu Morrell şi restul echipei sale. Nu te condamn că eşti supărat...” „Ce drăguţ din partea ta.”

Harvath i-a ignorat sarcasmul şi a continuat. „Nu mi-a plăcut nicio clipă cum au gestionat lucrurile acei băieţi.”

„Şi atunci de ce nu ai făcut ceva în privinţa asta?”.

„În primul rând”, a spus Harvath aplecându-se peste masă, „acesta a fost jocul CIA încă de la început, şi în al doilea rând, am făcut ceva – de două ori!”

„De două ori?”

„Pot să te asigur că nu este o procedură standard de operare să iei cu asalt un avion de unul singur, dar în timp ce băieţii ăia stăteau acolo încercând să se gândească ce să facă în continuare, eu am luat iniţiativa şi am pătruns în avionul ăla prin spate, de unul singur.”

„Habar nu aveam...” „Tot eu am fost cel care s-a repezit la Spitalul Anglo-American în momentul în care am văzut conferinţa de presă concepută în grabă de CIA. Nu-mi plăcea faptul că telegrafiau locaţia ta deturnătorilor supravieţuitori.

Sunt, de asemenea, tipul care i-a spus lui Morrell să sară în lac atunci când a vrut să te interogheze imediat după deturnare şi am crezut că ai nevoie de îngrijiri medicale.

Deci, nu mă puneţi în aceeaşi categorie cu clovnii ăia.”

Meg a rămas tăcută pentru o clipă, în timp ce se gândea la ceea ce îi spusese Harvath. „Îmi pare rău”, a răspuns ea.

„Chiar nu-ţi pasă de ei, nu-i aşa?”

„Nu prea mult, dar ei sunt cei care conduc şi trebuie să mă supun dorinţelor preşedintelui.”

„Asta înseamnă că ei iau deciziile?”

„Într-un fel.”

„Ce vrea să însemne asta?”.

„Înseamnă că preşedintele mi-a cerut să colaborez cu ei, dar dacă nu sunt de acord, fac ceea ce cred că este mai bine.”

„De ce să te deranjezi să lucrezi cu ei?”, a întrebat Meg în timp ce chelneriţa sosea cu mâncarea.

Scot a aşteptat ca chelneriţa să dispară din nou înainte de a continua. „Ceea ce vreau eu sunt rezultate. Pentru a obţine aceste rezultate, trebuie să lucrez cu Morrell şi cu oamenii lui. CIA este agenţia cea mai bine echipată pentru a se ocupa de această operaţiune. Omul pe care îl căutăm este foarte periculos...” „Nu mai spune”, a spus Meg în timp ce înţepa o bucată de pepene cu furculiţa.

„Aşa este, fără glumă. Meg, tipul ăsta a reuşit să unească numeroase organizaţii teroriste din întreaga lume sub un singur stindard. Oricare ar fi fost iniţial raza lui de acţiune, aceasta s-a mărit de o sută de ori, la fel şi capacitatea lui de a face rău oamenilor. Nu voi sta deoparte şi nu voi lăsa să se piardă încă o viaţă nevinovată. Tipul ăsta trebuie să fie oprit, iar dacă asta înseamnă că trebuie să lucrez cu Rick Morrell şi cu CIA pentru a o face, atunci o voi face.”

„De ce trebuie să devin parte din toate astea?”, a întrebat Meg, deşi ştia răspunsul.

„Tu faci deja parte din ea. Aţi văzut faţa lui Hashim Nidal.”

„Şi am dat CIA-ului o descriere completă.”

„Dar asta nu este suficient. Eşti singura persoană care îl poate identifica cu certitudine, Meg.”

„Nu poţi să trimiţi nişte oameni acolo unde crezi că se află, să faci ce trebuie să faci şi apoi să mă laşi să-l identific din fotografii după ce se termină totul?”

„Aş vrea să putem, dar nu putem. Din câte ştim noi, ar putea fi o sută sau mai multe persoane cu Nidal când îi vom da de urmă. Nu putem să tragem cu rachete în ei, să aşteptăm să se risipească fumul şi apoi să scoatem camera video. S-ar putea să nu mai rămână nimic din el de identificat.

În plus, aceasta va fi o echipă de intervenţie chirurgicală sub acoperire care trebuie să intre şi să iasă repede. Dacă ar fi existat o altă cale de a face acest lucru, nu aş fi stat acum aici, luând micul dejun cu tine.”

„Mulţumesc mult.”

Harvath nu voise să-i rănească sentimentele, dar trebuia să continue. „Avem nevoie de confirmarea la faţa locului a identităţii sale înainte de a acţiona, iar tu eşti singura persoană care poate face asta pentru noi. Trebuie să fim absolut siguri că avem omul potrivit. CIA nu poate face asta fără tine.”

„CIA aproape că m-a ucis. Simt că s-au folosit de mine ca momeală”.

„Aveţi dreptate. Ei au făcut-o.”

„Deci nu sunt decât un mijloc de a ajunge la un scop în ceea ce priveşte CIA?”

„Practic.”

„Asta e minunat. Chiar ştii cum să inspiri încredere unei fete.”

„Meg, ceea ce încerc să-ţi spun este că tu contezi pentru mine şi contezi foarte mult pentru preşedinte. Nu doar CIA are nevoie de tine, ci şi ţara ta are nevoie de tine.

În acest moment eşti singura persoană care ne poate ajuta să-l prindem pe Hashim Nidal. A pus deja Statele Unite pe lista lui. Mai întâi se ocupă de Israel, apoi începe teroarea aici. S-ar putea întâmpla chiar în faţa acestui restaurant şi se va întâmpla dacă nu facem ceva.”

„De unde ştiu că voi fi în siguranţă?”

„Pentru că ai un singur lucru care înclină dramatic şansele în favoarea ta.”

„Ce-i asta?”

„Eu. Dacă eşti de acord să vii la bord, noi doi vom fi uniţi la şold. Preşedintele ştie ce sacrificiu incredibil este acesta pentru tine şi vrea să ştii că se fac toate eforturile pentru a te proteja.”

„Deci, şi-a trimis cel mai bun om să facă treaba?”

Harvath a afişat cel mai irezistibil zâmbet al său. „Cred că ai putea spune asta.”

Meg a încercat să o ignore şi a schimbat subiectul. „Ce ar trebui să fac cu compania mea? Clienţii mei?”

„CIA încearcă să localizeze cât mai repede posibil locul unde se află Nidal. Cu siguranţă, ai oameni care se pot ocupa de lucruri cât timp eşti plecat.”

„Poate. E greu să pleci şi să laşi totul pentru Dumnezeu ştie cât timp.”

„Ştiu că e greu. Dacă ar fi existat o altă cale, crede-mă...” „Nu ai fi stat aici să iei micul dejun cu mine.

„Am prins partea asta mai devreme.”

„Vei fi, de asemenea, eligibil pentru a primi o parte substanţială din recompensă. Desigur, toate acestea sunt secrete şi nu ai voie să le discuţi cu nimeni.”

„O să întârzii la serviciu.”

„Bine. Ce-ar fi să iau cecul şi să discutăm despre asta în drum spre biroul tău?”

33 Nick Wilson şi partenerul său erau cei doi agenţi FBI care făceau parte din echipa de protecţie a lui Meg în acea dimineaţă, iar Harvath s-a oprit în faţa restaurantului pentru a discuta cu ei în maşina lor. El

a explicat că el şi Meg vor merge pe jos până la biroul ei şi că cei doi agenţi ar putea merge să ia micul dejun şi să se întâlnească cu ei acolo.

În ciuda norilor de furtună care se îngroşau, era încă o zi frumoasă pentru a te plimba în Chicago. O briză răcoroasă ţinea umezeala scăzută, iar în aer se simţea o electricitate tangibilă, pe măsură ce cerul se întuneca.

Meg a indicat locurile de interes în timp ce mergeau şi, deşi Scot voia să o preseze pentru un răspuns, îşi dădea seama că mersul pe jos şi discuţiile despre alte lucruri erau modul lui Meg de a se strădui să ajungă la o decizie.

Când au ajuns la clădirea Beckwith Realty Building, Meg l-a invitat pe Harvath să urce pentru a-i vedea birourile. Era o invitaţie rezonabilă, deoarece Meg încă nu-şi exprimase decizia, dar, în realitate, niciunul dintre ei nu era pregătit să-şi ia rămas bun. În timp ce liftul îşi făcea ascensiunea lentă, Meg s-a aplecat şi a apăsat un buton pentru unul dintre etajele intermediare.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat Harvath.

„Am uitat să iau cafea. Nu te deranjează, nu-i aşa? Va dura doar o secundă.”

„Atâta timp cât e o cafea bună, nu mă deranjează.”

Meg a râs. „E o cafea bună, bineînţeles. Mult mai bună decât cea pe care asistenta mea Judy o are în birou. Ai încredere în mine.”

Uşile liftului s-au deschis şi Meg i-a arătat lui Harvath o scară care ieşea pe aleea din spatele clădirii ei.

După colţ era un Starbucks.

În timpul cât i-a luat lui Meg să îşi umple termosul şi să plătească, a început să plouă. Harvath stătea în faţa magazinului şi se uita pe fereastră. „Frumoasă vreme aveţi aici, în Chicago”, a spus el.

„Să sperăm că vom avea parte de aşa ceva în Lake Geneva.

Iarba mea are mare nevoie de el”.

„Mi-aş fi dorit doar să fi adus o umbrelă”.

„Credeam că voi ar trebui să fiţi mereu pregătiţi.”

„Ăştia nu sunt serviciile secrete, ci cercetaşii”, a glumit Harvath.

„Sunt sigur că asta îl face pe preşedinte să se simtă în siguranţă. Poftim, o să folosim asta”, a spus Meg în timp ce îi întindea lui Harvath o parte dintr-un ziar cu care să-şi acopere capul. „Sunteţi gata de plecare?”

„Pare destul de umed acolo.”

„Credeam că SEAL-urilor le place apa”.

Imediat, antenele lui Harvath s-au ridicat. „Nu ţi-am spus niciodată că sunt un SEAL.”

„Nu, nu ai făcut-o.”

„Şi de unde ai ştiut?”

„Am sursele mele. Acesta era staţionat temporar în Cairo. Părea să te cunoască destul de bine. A spus că v-aţi antrenat puţin împreună – adică, presupun, când nu eraţi la baruri şi nu alergaţi după domnişoare.”

Un zâmbet s-a strecurat pe faţa lui Harvath. „Lasă-mă să ghicesc. Avea cumva această sursă un accent din Brooklyn?”.

„Poate”, a spus Meg, cu un zâmbet timid.

Bullet Bob, s-a gândit Harvath. „Ei bine, indiferent ce basme ţi-ar fi spus sursa ta, nu am nicio problemă în a mă uda.”

„Bine, nici eu nu am. Să mergem.”

Când am numărat până la trei, cei doi au fugit din cafenea şi au coborât pe stradă. Când au ajuns pe aleea din spatele clădirii de birouri a lui Meg, aceasta era deja plină de bălţi mari, aşa că au decis să rămână pe trotuar şi să alerge până în faţă.

Când au cotit colţul şi se aflau la numai cincizeci de metri de intrare, o explozie uriaşă a zguduit clădirea Beckwith Realty Building şi a zguduit pământul de sub ei.

Harvath a tras-o pe Meg în spatele siguranţei unei maşini parcate, în timp ce o ploaie de cioburi de sticlă se prăbuşea peste ei şi o minge de foc uriaşă urca pe cerul negru. Lui Harvath nu i-a luat decât o clipă ca să-şi dea seama că maşina pe care o foloseau ca acoperire aparţinea lui Nick Wilson şi partenerului său, care trebuiau să se întâlnească cu ei sus, la Cassidy Public Relations.

Meg s-a uitat în sus şi a ţipat. Explozia venise chiar din interiorul biroului ei din colţ.

Imediat, Harvath şi-a dat seama că nu fusese un accident. Şi dacă nu s-ar fi dus la cafea, amândoi ar fi fost ucişi în explozie.

„Doamne, biroul meu! Trebuie să urc acolo sus, a strigat Meg, cu urechile ţiuind din cauza exploziei.

Harvath i-a prins faţa în ambele mâini şi a întors-o spre el. Ochii lui albaştri ca gheaţa s-au înfipt în ai ei în timp ce spunea: „Nu se poate. Orice ar fi fost, îţi era destinat ţie. Nu mergem acolo sus!”.

„Dar Judy... Bastonul meu”, a fost tot ce a putut spune Meg.

Harvath s-a ridicat de după acoperirea maşinii parcate în care se ascundeau şi s-a uitat în sus şi în josul blocului, căutând semne de oameni care să fie răniţi şi să aibă nevoie de ajutor. Ochii lui au trecut pe

lângă un curier pe motocicletă şi aproape că a continuat să meargă, dar ceva l-a făcut să se oprească şi să se uite înapoi.

Asta a fost tot ce a fost nevoie. Privirile lor s-au întâlnit şi, instantaneu, fiecare a ştiut cine era celălalt. Înainte ca Harvath să poată scoate pistolul, teroristul a dat foc la motocicletă.

„Rămâi aici şi aşteaptă poliţia”, i-a spus Harvath lui Meg.

„De ce? Ce se întâmplă?”

„Fă-o!”, a strigat el în timp ce traversa strada în fugă spre aleea în semilună a clădirii de birouri de vizavi. Sub copertină se afla un bărbat care aştepta ploaia pe motocicleta sa.

„Am nevoie de cască şi de chei, acum”, a spus Harvath în timp ce alerga spre bărbat şi îşi arăta legitimaţia de la Secret Service.

„Dar, ăsta e Ducati-ul meu, amice.”

Harvath şi-a scos pistolul şi a spus: „Alegerea ta”.

Bărbatul i-a înmânat imediat casca şi cheile.

Harvath şi-a reîncărcat pistolul, şi-a tras casca şi a fixat cureaua de bărbie cu Velcro. Într-o clipă, a făcut ca motocicleta de un roşu aprins să bată la viaţă. A turat turaţia până la roşu şi a rupt ambreiajul, lăsând o dâră de foc cauciucat sub capotă.

Când a ajuns pe stradă, motocicleta a zburat sub el pe asfaltul umed şi ameninţa să se desprindă, dar Harvath a reuşit să o ţină din nou sub control. La aproape un bloc întreg în faţa lui, şi-a văzut ţinta făcând stânga pe State Street.

Coborând în viteză pe Hubbard, Harvath a sărit peste semnul de stop şi a făcut o stânga incredibil de puternică pe State, care a trimis motocicleta să scape de sub control în intersecţie. A ratat de puţin să nu se izbească de partea laterală a unui autobuz verde şi alb al Autorităţii de Transport din Chicago care se îndrepta spre nord, cu un panou publicitar care încuraja tinerii să se înroleze în armată pentru emoţii. Armata? Ce zici de Serviciile Secrete?

Harvath l-a urmărit pe Nidal trei străzi spre nord, unde acesta s-a întors şi s-a îndreptat spre est. În acest moment, Harvath se afla la doar o jumătate de bloc în urmă şi recupera rapid distanţa. Nidal a ieşit din traficul stradal şi a luat-o la fugă pe trotuar. Harvath l-a urmărit imediat. Din cauza condiţiilor umede, Scot a mai pierdut controlul de câteva ori şi a crezut cu siguranţă că se va prăbuşi, dar, din fericire, a reuşit să controleze situaţia în ultima secundă. Nu exista nicio îndoială că această plimbare îi lua ani din viaţă.

Când motocicletele care se duelau au ajuns pe Michigan Avenue, Nidal a scos un Micro-Uzi de sub jachetă. Harvath a văzut arma, dar nu înainte ca Nidal să se dezlănţuie cu un zid rulant de plumb de nouă milimetri care a sfâşiat mai multe maşini şi vitrine de magazine de ambele părţi ale lui.

Harvath îşi dorea cu disperare să-şi dezlănţuie propria armă, dar, cum era dreptaci, pentru a face asta însemna că ar fi trebuit să dea drumul la gaz – ceva ce nu putea face în acest moment dacă spera să ţină pasul cu Nidal. Deşi se pricepea să tragă cu mâna stângă, nu era chiar atât de bun.

Au continuat cursa spre est, Harvath încercând cu fiecare ocazie să-l depăşească pe Nidal. La următoarea intersecţie, a virat spre sud, iar Harvath l-a urmat imediat după el. Au traversat râul Chicago şi Nidal s-a îndreptat spre lac, dar apoi a frânat brusc şi a făcut o întoarcere în U, coborând în jos pe Wacker Drive.

Cei doi ieşiseră acum din ploaie şi se aflau pe un trotuar uscat. Harvath a tras în Ducati cu tot ce avea mai bun. Au sărit pe lângă navetiştii uimiţi la viteze de peste 90 de kilometri pe oră. Chiar dacă Harvath ar fi putut să-şi scoată pistolul SIG Sauer emis de Secret Service, erau prea mulţi oameni nevinovaţi în câmpul său de tragere.

La următorul pod, Nidal a făcut un viraj la dreapta aproape imposibil şi a trecut pe sub Michigan Avenue, apoi a luat prima la stânga. Harvath a dat drumul la ghidon şi s-a întins în spate cu mâna stângă. Şi-a desfăcut pistolul SIG Sauer P229, l-a învârtit şi a lăsat să zboare câteva gloanţe. Toate au trecut pe lângă ţintă, cu excepţia uneia, care abia a ratat să-l lovească pe Nidal şi în schimb i-a distrus întregul ansamblu de faruri spate.

Nidal a luat o altă stânga bruscă şi a coborât în viteză pe o rampă de serviciu întunecată spre râu. Când Harvath a ajuns pe rampă, câteva secunde mai târziu, a simţit mirosul nociv de fum de frână şi de cauciucuri topite. Intrarea lui a fost întâmpinată de un alt val de gloanţe de nouă milimetri, dintre care două au prins partea din faţă a Ducati-ului şi l-au trimis într-o alunecare irecuperabilă. Harvath a abandonat motocicleta şi s-a prăbuşit cap la cap într-o rostogolire dureroasă pe rampa de beton. Când în sfârşit s-a oprit, şi-a tras casca de pe cap şi a văzut motocicleta distrusă total de peretele din depărtare. Pentru că adrenalina îi era încă la maxim, încă nu simţise efectele căzăturii, dar ştia că era doar o chestiune de timp până când durerea se va instala.

Lui Harvath i-a luat doar o clipă pentru a-şi găsi arma şi, când a găsit-o, a îndreptat-o în josul rampei în timp ce îşi croia încet drumul spre partea de jos. Se afla în interiorul unui fel de intrare de serviciu subterană. Şinele de cale ferată treceau în dreapta lui, iar camioanele companiilor de electricitate şi de gaz erau parcate la grămadă sub lumina slabă, fluorescentă.

Nu s-a mai văzut şi nu s-a mai auzit nimic despre Hashim Nidal până când un vuiet puternic a sfâşiat tunelul subteran.

Harvath a recunoscut-o imediat – motoare marine.

A alergat spre lumina întunecată a zilei care venea de la capătul tunelului de serviciu, unde un mic port de agrement interior-exterior se deschidea spre râu. Şeful portului de agrement ţipa în timp ce Nidal termina de dezlegat o Baja rapidă de treizeci şi opt de picioare şi se îndepărta în viteză de cheiul parţial acoperit. Singurul alt lucru care se afla în apă când Harvath ajunse la doc era un Cigarette Mystique cu două vâsle de treizeci de picioare, care, din fericire, avea cheile în el.

Aparent, comandantul portului de agrement pregătise ambele ambarcaţiuni pentru proprietarii optimişti care sperau ca vremea să se însenineze pentru a avea parte de o zi frumoasă pe lacul Michigan. Se părea că va trebui să-şi facă alte planuri.

În timp ce Harvath a trântit ambele manivele înainte şi a reglat flapsurile de compensare pentru a ajuta Cigarette să iasă din gaură, ploaia l-a lovit din plin în faţă. Îi amintea exact de Macao. Doar că de data asta îl urmărea pe asasinul cu ochi argintii cu barca şi nu cu maşina. Asta era bine pentru Harvath. Cunoaşterea apei aşa cum o cunoştea îi dădea un avantaj.

Nidal a evitat cu înţelepciune ecluzele care dădeau spre lac, ştiind foarte bine că va fi o ţintă sigură, şi s-a îndreptat spre vest. Imediat după Merchandise Mart, a înecat o barcă de vizitare Wendella şi a reuşit să se strecoare pe lângă ea în timp ce aceasta se întorcea pe o parte. Harvath a fost nevoit să încetinească considerabil pentru a ocoli barca, iar asta l-a costat timp preţios.

Ajungând la bifurcaţia nord-sud, Nidal şi-a îndreptat barca ca şi cum ar fi vrut să treacă spre nord pe sub podul de pe Kinzie Street, apoi a rotit Baja cu putere la babord şi a ţintit-o spre sud. Încă o dată, şi-a scos Micro-Uzi-ul şi a tras, cartuşele sfâşiind arcul Ţigaretei lui Harvath. Scot s-a ascuns sub parbrizul înfăşurat pentru a evita să fie lovit şi, când şi-a ridicat din nou privirea, şi-a dat seama că se abătuse periculos de mult de la curs.

A tras puternic de volan la tribord, lovind din lateral o barjă de construcţii parcată pe partea de est a râului, şi şi-a distrus partea stângă a ambarcaţiunii.

Vântul urlător şi ploaia torenţială făceau imposibilă vederea, cu atât mai puţin ţintirea, dar Harvath nu prea avea de ales şi a tras. Habar n-avea dacă loviturile sale îşi găseau ţinta sau nu. Dacă erau, Baja nu dădea semne de încetinire. Au trecut pe sub podurile de pe Lake, Randolph şi Washington Street, sunetul motoarelor lor răcnind reverberând pe faţadele clădirilor de beton şi sticlă care dădeau spre râu.

La podul de pe Adams Street Bridge, Harvath a văzut o lumină albă aprinsă ieşind din Baja lui Nidal şi lovind compartimentul motorului unei alte ambarcaţiuni de vizitare a obiectivelor turistice care plutea chiar lângă Union Station. Niciodată nu-i crezuse pe navigatorii din Chicago nişte nebuni în materie de siguranţă, dar se pare că cel care deţinea Baja ţinea un pistol de semnalizare la bord, iar persoana nepotrivită îl găsise. Nidal a reuşit să ocolească barca de vizitare chiar în momentul în care o explozie a zguduit compartimentul motorului şi a făcut o gaură imensă în carenă.

Pasagerii au sărit, ţipând, în apă, în timp ce ambarcaţiunea a luat rapid foc. Încă o dată, Harvath a trebuit să tragă de manetă şi, din nou, a pierdut timp preţios.

După Harrison Street, râul Chicago se deschidea pe o linie dreaptă lungă. Dacă voia să-l prindă pe Nidal, acesta trebuia să fie locul unde să o facă. A încercat să scoată fiecare gram de viteză pe care o putea scoate din Cigarette, iar în jurul străzii Taylor Street, părea că efortul dădea roade.

Prin ploaia torenţială, chiar în faţă, a putut distinge pupa Baja-ului lui Nidal.

Diferenţa se micşora, dar ceva nu era în regulă. Se apropia prea repede. Pentru o clipă, Harvath s-a lăsat să creadă că unul dintre gloanţele sale dăduse lovitura şi făcuse ca Baja să încetinească, dar când şi-a dat seama ce se întâmpla cu adevărat, fulgerul usturător al unei rachete de semnalizare era aproape deasupra lui. A virat Cigarette-ul la babord şi a intrat direct în mâinile lui Nidal. Deşi racheta de semnalizare a ratat, gloanţele de la Micro-Uzi au sfâşiat partea de tribord a Ţigaretei. A început să iasă fum din motorul de la tribord, iar Harvath nu a avut de ales decât să îl oprească.

Funcţionând acum cu un singur motor, a împins acceleraţia rămasă până la limita maximă şi s-a îndreptat direct spre Nidal înainte ca acesta să poată încărca o altă rachetă de semnalizare şi să se întoarcă pentru un al doilea atac. Harvath a ridicat SIG-ul şi a apăsat pe trăgaci în mod repetat până când a auzit clicul gol al încărcătorului descărcat. Dintr-o mişcare fluidă, a ejectat încărcătorul vechi şi a introdus unul nou, dar era prea târziu.

Cum Harvath funcţiona cu un singur motor, Hashim Nidal avea mai mulţi cai putere şi putea să-l depăşească cu uşurinţă. Ploaia torenţială redusese vizibilitatea la zero. Cu alarmele bâzâind şi luminile de avertizare ale motoarelor pâlpâind, Harvath a dat înapoi pe acceleraţia rămasă şi a şchiopătat în josul râului, sperând împotriva oricărei speranţe că poate va prinde o pauză şi va reuşi totuşi să dea peste Nidal.

Singurul lucru pe care Harvath l-a întâlnit a fost Baja abandonată chiar înainte de Chinatown.

Încă o dată, asasinul cu ochi argintii dispăruse în furtună.

34 Până când Harvath a ajuns înapoi la clădirea Beckwith Realty Building, pompierii au stins aproape complet incendiul, iar poliţia a stabilit un centru de comandă în holul clădirii de birouri de peste drum. Acolo a găsit-o pe Meg, care încă era interogată de poliţie.

În timp ce traversa holul de marmură spre locul unde stătea ea, a putut să vadă că hainele îi erau îmbibate până la piele. Deşi privirea de pe faţa lui spunea totul, tot a trebuit să întrebe: – L-ai prins? Este mort?”

„Nu”, a răspuns Harvath. „Nu l-am prins şi nu e mort”.

Meg sperase, se rugase ca Scot să se întoarcă în siguranţă, dar cu un raport complet diferit. „Asta nu se va sfârşi niciodată, nu-i aşa?”, a întrebat ea în timp ce lacrimile începeau să i se prelingă în ochi. „O să mă vâneze şi nu se va opri până nu mă va ucide.”

„Nu-ţi vor face rău. Îţi promit.”

„Dar au făcut-o deja. Să-i răneşti pe oamenii la care ţin este acelaşi lucru cu a mă răni pe mine.”

„Ce mai fac oamenii din biroul tău? Ai auzit ceva?”

„Doi oameni au murit.”

„De la personalul tău?”

„Nu, au fost prietenul tău şi partenerul lui de la FBI.

Se pare că se aflau în biroul meu când a explodat bomba. Judy era afară, la biroul ei. E la spital acum. De ce se întâmplă asta? De ce nu mă poate lăsa în pace?”

Lui Harvath i s-a încleştat maxilarul. Încă două persoane pe care le cunoştea îşi pierduseră viaţa. Oriunde s-ar fi dus, Hashim Nidal a lăsat în urma lui o dâră de cadavre. Avea o listă lungă pentru care trebuia să răspundă, iar Harvath avea de gând să-l facă să plătească pentru fiecare nume de pe ea. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

„Scuzaţi-mă”, îl întrerupse un tânăr detectiv care se identificase drept Daryn Gasteire.

„Cine eşti tu şi ce faci aici?”

„E în regulă, detective. Acesta este agentul Harvath. Cel despre care ţi-am povestit.”

„Sunteţi domnul care era afară cu doamna Cassidy când s-a produs explozia?”, a întrebat Gasteire.

„Da, eu sunt”, a spus Harvath în timp ce îşi scotea din buzunar legitimaţia de la Serviciile Secrete şi i-o arăta detectivului de douăzeci şi ceva de ani. Gasteire părea prea tânăr pentru a fi ajuns deja la rangul de detectiv, mai ales într-un oraş ca Chicago. Avea o aroganţă tinerească care îl enerva pe Harvath. Era evident că detectivul era atras de Meg şi îşi luase sarcina de a o supraveghea. În ciuda frumuseţii ei şi a demonstraţiei exterioare de forţă, era ceva la Meg Cassidy care îi făcea pe bărbaţi să dorească să o protejeze.

Detectivul îi amintea şi de Gordon Avigliano, iar Harvath şi-a amintit că nici pe tânărul de la CIA nu-l plăcuse la început. Ar fi încercat să ierte tonul detectivului, dar iertarea nu fusese niciodată unul dintre punctele forte ale lui Harvath.

„Vrei să-mi spui ce ai văzut?”, a continuat Gasteire.

„Ca să vă spun adevărul, nu”, a răspuns Harvath. „Cei doi agenţi care au murit acolo sus erau prieteni de-ai mei. Vreau să-mi spui ce ai.”

Detectivul Gasteire a încercat să fie politicos. „Îmi pare rău pentru prietenii tăi, dar încearcă să vezi lucrurile din perspectiva mea.

O bombă explodează în biroul unuia dintre cei mai faimoşi cetăţeni din Chicago, care a ajutat de unul singur la salvarea primarului şi a directorului general al United Airlines în timpul unei deturnări, urmează o urmărire cu motocicleta pe numeroase străzi şi trotuare, urmată de o urmărire cu barca pe râul Chicago, am doi agenţi FBI decedaţi, nenumăraţi civili răniţi, o cantitate incalculabilă de pagube materiale, iar în faţa mea se află un martor principal şi un coparticipant la urmărire, şi tu vrei să-ţi spun ce ştiu? Las-o baltă. O să te rog din nou frumos să-mi răspunzi la întrebări.”

„Altfel ce?”, a întrebat Harvath, furia lui având prioritate.

„Să spunem doar că am un fel de a-mi pierde uşor răbdarea”, a răspuns Gasteire, cu un zâmbet care nu se clătina niciodată.

Harvath a scos un card din portofel şi i l-a înmânat detectivului. „Aş vrea să vă spun că vă apreciez poziţia, domnule detectiv, dar ancheta mea are întâietate aici.

Sunaţi-l pe domnul de pe carte şi vă va spune acelaşi lucru.”

„Ce legătură are directorul adjunct al FBI cu un agent al serviciilor secrete americane?”, a întrebat Gasteire.

„Poate părea nepoliticos”, a spus Harvath în timp ce şi-a coborât vocea, şi-a pus mâna pe umărul detectivului şi l-a îndepărtat cu forţa de Meg Cassidy, „dar nu e treaba ta. Aceasta este o anchetă federală şi nu am timp să mă prostesc cu tine. Acum, am în portofel şi cartea de vizită a primarului Fellinger şi puteţi să vă simţiţi liber să-l sunaţi dacă doriţi, dar vă va spune acelaşi lucru.”

„Primarul? Prostii, a spus Gasteire.

Harvath a scos cartea de vizită a lui Fellinger din portofel şi i-a înmânat-o detectivului. „Acum, decideţi pe cine naiba vreţi să sunaţi şi treceţi la treabă. Să mergem. Hai, hai, hai.”

Gasteire a scos un telefon mobil din buzunar şi s-a îndreptat furios spre cealaltă parte a holului pentru a da telefoane, în timp ce Harvath se întorcea spre Meg. „Îmi pare foarte rău pentru toate astea, Meg. Chiar dacă am fost precauţi, nu am crezut niciodată că va veni până aici după tine.”

„Dacă nu am fi ieşit la o cafea”, a spus Meg, în timp ce corpul ei începea să tremure din nou, în ciuda păturii calde de lână pe care unul dintre pompieri o înfăşurase în jurul ei, „probabil că am fi fost morţi acum”. Ochii ei erau sticloşi şi se uita în depărtare la nimic anume.

Harvath şi-a pus braţele în jurul ei şi au rămas aşa câteva minute, până când frisoanele lui Meg au început să se calmeze şi detectivul Gasteire s-a întors, cu o atitudine doar puţin îmbunătăţită. „Am sunat atât la FBI, cât şi la biroul primarului. Mi-au spus să vă ofer toată cooperarea de care aveţi nevoie. Deci, ce vrei să ştii?”

„Ce aţi reuşit dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră să reconstituiţi?”.

„Va mai dura puţin până când pompierii vor putea intra acolo şi vor face o anchetă amănunţită, dar, pe baza a ceea ce ne-au spus supravieţuitorii şi a ceea ce au văzut pompierii la etaj, explozia a venit din biroul doamnei Cassidy.”

„Ai vreo idee despre ce a cauzat asta?”

„Încă nimic, dar avem o presupunere destul de bună acum.”

„Care este?”

„O mulţime de livrări inundaseră biroul doamnei Cassidy – flori de la colegii pasageri din avionul deturnat, coşuri de cadouri, etc.”, a spus Gasteire în timp ce se referea la notiţele sale. „Potrivit recepţionerului doamnei Cassidy, mai mulţi reporteri au încercat să aibă acces în biroul ei dându-se drept persoane care făceau livrări. La recepţia clădirii a fost trimisă o vorbă că toate pachetele trebuiau lăsate acolo şi că cineva va coborî din când în când să le ridice. Nu trebuiau să fie permise vizite la etaj.”

„Pentru mine are sens”, a spus Harvath.

„Ei bine, dis-de-dimineaţă, un curier care corespundea descrierii mesagerului pe care l-aţi urmărit, a sosit cu un coş gastronomic mare, care a fost lăsat la recepţia clădirii. Recepţionera susţine că, atunci când a recuperat coşul şi a văzut că pe carton era trecută ca adresă de retur biroul primarului de la primărie, l-a pus direct în biroul doamnei Cassidy. Un telefon dat de unul dintre colegii mei a arătat că primarul nu a trimis niciun astfel de coş, aşa că acum presupunem că acesta conţinea o bombă de vreun fel.”

„Cum rămâne cu casetele de securitate?”, a întrebat Harvath.

„Nu e bine. Sunteţi liberi să vă uitaţi la ele, dar suspectul nu şi-a scos niciodată casca. L-a ţinut deschis tot timpul”.

„Altceva?”

„Unităţile au recuperat motocicleta furată şi barca cu motor folosită de suspect. Le-am confiscat pe amândouă şi le vom cerceta complet pentru amprente, fire de păr şi fibre.

Avem, de asemenea, echipe care recuperează tuburi de cartuşe de unde au căzut pe străzi şi trotuare în timpul urmăririi voastre.”

„Altceva?”, a întrebat Harvath, simţind că ajunseseră într-un alt punct mort în încercarea lor de a-l opri pe Hashim Nidal.

„Nu prea. Mi s-a spus că, după ce aţi găsit barca suspectului abandonată în apropiere de Chinatown, aţi sunat la contactele dumneavoastră de la FBI şi i-aţi pus la curent cu ce s-a întâmplat. Toate agenţiile de aplicare a legii federale, de stat şi locale, precum şi patrula de frontieră, agenţii vamali şi Paza de Coastă au fost plasate în alertă maximă în legătură cu un APB foarte discret. Asta are legătură cu deturnarea, nu-i aşa?”.

„De ce spui asta?”

„Poate că arăt tânăr, agent Harvath, dar nu sunt prost.

Oameni ca Meg Cassidy nu au în mod normal genul de duşmani care aruncă în aer birouri şi apoi fug într-o ploaie de focuri de armă automată. În plus, cineva tocmai mi-a adus asta de la faxul din maşină”, a spus Gasteire în timp ce ţinea în mână portretul-robot al lui Hashim Nidal realizat de CIA. Meg a simţit un val de repulsie să o cuprindă la vederea ei.

„Ultima dată când am văzut faţa asta a fost în timpul unei conferinţe de presă din Cairo, după deturnare, nu-i aşa?”, a spus detectivul, presându-l pe Harvath pentru confirmarea presupunerii sale.

„S-ar putea să ai dreptate, dar presupun că puterile nu vor ca asta să se răspândească”, a spus Harvath.

„Nu, nu-i aşa. Simpla menţiune că un terorist căutat cu doar câteva zile în urmă pentru o deturnare de avion în Cairo a reuşit cumva să se strecoare în această ţară, să arunce în aer o clădire de birouri din Chicago şi să ucidă doi agenţi FBI ar provoca o panică generalizată.”

„Dacă te consolează cu ceva, bărbatul din poză nu este cel pe care îl cauţi.”

„El nu este? Atunci de ce mi s-a trimis asta?”

„Pentru că guvernul crede că el este cel care a fost în spatele exploziei din această dimineaţă.”

„Şi tu spui că guvernul se înşeală?”

„Da.”

„Pe baza a ce?”

„L-am văzut.”

„Stai puţin. Din câte am înţeles, faţa suspectului era complet acoperită cu o cască.”

„A fost.”

„Atunci cum puteţi spune că nu este aceeaşi persoană?”

„Pentru că i-am văzut ochii.”

„Tu ce?”

„I-am văzut ochii. Era o persoană diferită. „Era cineva care lucrează cu omul pe care îl caută guvernul.”

„Eşti sigur?”

„Sunt nişte ochi cum nu ai mai văzut până acum; sunt...” „Argintii”, a întrerupt Meg, „şi pot deveni negri ca noaptea într-o clipă.”

Meg îl luase pe Harvath prin surprindere. „De unde ai ştiut asta?”, a întrebat el.

„În avion. Când Nidal m-a acostat prima dată, omul cu ochii argintii l-a oprit.”

„Cum se face că nu ai spus nimănui asta înainte?”.

„Am ştiut, dar toată lumea părea mai interesată de ceea ce am văzut sus, în salon, când i-am scos masca lui Nidal.”

„Ce anume a făcut acest om?”

„Când a văzut ce încerca să-mi facă Nidal, s-a supărat foarte tare. Câteva cuvinte furioase au trecut în linişte de la unul la altul, apoi Nidal a dat înapoi – pentru moment. M-am întors la locul meu şi abia mai târziu a reapărut şi m-a forţat să urc la etaj.”

Fiecare dintre pasagerii zborului 7755 a spus că bărbatul cu ochii căprui a dat toate ordinele, dar ceea ce susţinea Meg că a avut loc între cei doi piraţi ai aerului nu avea sens. Dacă Nidal era la conducere, de ce a dat înapoi? Trebuia să fie ceva mai mult – ceva ce ei nu vedeau. O suspiciune sâcâitoare a început să se agaţe de marginea minţii lui Harvath.

„S-a mai întâmplat şi altceva? Mai este ceva ce vă amintiţi sau care nu vi s-a părut semnificativ?”, a întrebat el.

„Nu. Nu chiar”, a minţit ea. Îşi reţinu faptul că fusese incredibil de atrasă de ochii argintii luminoşi ai deturnătorului, că se simţise înecată în ei şi că, atunci când acesta îi atinsese obrazul cu mâna înmănuşată, simţise un sentiment ciudat de admiraţie amestecat cu recunoştinţă. Auzise cândva că se făcuse referire la aceasta ca la Sindromul Stockholm – când ostaticii încep să se identifice cu răpitorii lor, dar Meg ştia că reacţia ei era ceva mai mult decât atât. Îi era ruşine de sentimentele ei şi a considerat că e mai bine să le ţină pentru ea.

„Bine, atunci vreau să mă concentrez să te duc într-un loc sigur”, a spus Harvath.

„Chiar dacă nu ţi-am dat niciodată un răspuns despre ce am discutat în această dimineaţă?”. Meg îşi alegea cu grijă cuvintele în faţa lui Gasteire.

„Asta nu face nicio diferenţă. Siguranţa ta este prioritatea numărul unu aici.”

„Deci cred că asta înseamnă că nu mai am dreptul să pun întrebări”, a injectat detectivul Gasteire.

„Mă tem că ai dreptate”, a spus Harvath. „Oricum, nici unul dintre noi nu mai are ce să vă spună.”

„Fie că este adevărat sau nu, s-ar putea să nu ştim niciodată.”

„Credeţi-mă, domnule detectiv, dacă am şti ceva ce v-ar putea ajuta, aţi avea acel ceva.”

„Atunci cred că asta e tot.”

„Nu chiar. Mai este un singur lucru.”

„Ce?”

„Avem nevoie ca unul dintre ofiţerii tăi să ne ducă cu maşina.”

„Oricum, trebuie să verific barca din Chinatown. Unde vreţi să mergeţi?”

„Ne întoarcem la locuinţa doamnei Cassidy de pe Astor Street pentru a împacheta câteva lucruri.”

„Nu, nu suntem”, a spus Meg. „Mergem să vedem ce fac Judy şi ceilalţi la spital. Apoi putem merge la mine acasă.”

Lui Harvath nu i-a plăcut. „Nu cred că e o idee prea bună, Meg.”

„Şi de ce nu?” „Pentru că, cel puţin cu apartamentul tău, putem trimite o echipă să măture mai întâi. Spitalul este un loc prea mare, prea public. Prietenul nostru s-ar putea să se aştepte să îţi faci apariţia acolo.”

„Atunci găseşte tu o modalitate de a ne băga înăuntru fără ca el să ştie. Până nu-mi văd oamenii mei, nu mă duc nicăieri altundeva cu tine.”

Scot şi-a dat seama că era serioasă. S-a gândit o clipă şi apoi l-a tras deoparte pe detectivul Gasteire. Cincisprezece minute mai târziu, Harvath şi Meg urcaseră discret într-o ambulanţă prin intermediul unei platforme de încărcare de la nivelul inferior

şi erau pe drum. Gasteire s-a întâlnit cu ei la una dintre intrările pe aleile rar folosite ale clădirii

principale a spitalului Northwestern. Le-a pus la dispoziţie halate chirurgicale, halate albe şi lungi de laborator, pălării de hârtie şi botine.

Harvath era fericit să iasă din hainele ude. Şi-a fixat centura în jurul taliei pentru a putea continua să poarte pistolul şi şi-a pus restul lucrurilor în buzunarele adânci ale halatului. Toate celelalte lucruri au fost lăsate în ambulanţa care aştepta.

Gasteire i-a escortat din cameră în cameră. Mai mulţi membri ai personalului lui Meg erau deja aproape de a fi externaţi şi trimişi acasă. A petrecut timp cu doi bărbaţi care probabil că vor rămâne în spital pe parcursul săptămânii şi le-a promis familiilor lor că vor primi cea mai bună îngrijire. Harvath a fost mişcat de loialitatea lui Meg faţă de oamenii care lucrau pentru ea.

Ultimul pacient pe care l-au vizitat a fost cel mai chinuitor şi cel pentru care Meg era cea mai îngrijorată, asistenta ei, Judy. Meg nu a vrut să intre singură în cameră, aşa că l-a rugat pe Scot să intre cu ea. Regulile Unităţii de Arşi erau unele dintre cele mai stricte din zonă şi pe bună dreptate, puţini pacienţi erau la fel de predispuşi la infecţii şi la complicaţiile mortale pe care le putea aduce.

Harvath şi Meg s-au spălat ca şi cum ar fi intrat în operaţie şi au îmbrăcat bonete noi de hârtie, botine şi halate de hârtie de unică folosinţă. De asemenea, li se cerea să poarte mănuşi şi măşti – cel mai mare risc fiind o infecţie transmisă prin sistemul respirator.

Detectivul Gasteire stătea în faţa uşii lor, ţinând în mână SIG-ul lui Harvath şi alte obiecte personale.

La vederea bunului ei prieten, Meg Cassidy a început să plângă. Din cauza plămânilor ei carbonizaţi, Judy a fost închisă într-un cort de plastic cu oxigen şi conectată la un ventilator. Zona în care carnea pieptului

şi a braţelor îi fusese arsă era acoperită în unele locuri cu o unguent alb şi gros, iar în altele cu bandaje umede-uscate îmbibate într-o soluţie salină specială.

Morfina pentru durere şi antibioticele pentru combaterea infecţiei erau amestecate cu lichidul ei intravenos.

Judy avea ochii închişi, iar lui Meg îi era greu să-şi dea seama dacă dormea sau nu.

Harvath ştia însă că femeia luase atât de multe medicamente pentru durere, încât se afla într-o stare mult mai profundă decât somnul.

Tot ce voia Meg să facă era să o ia de mână pe prietena ei şi să-i spună că totul va fi bine, dar acest lucru era imposibil. Nimic nu a fost lăsat să pătrundă în cortul de oxigen al pacientei.

Deşi se aflau la doar câţiva centimetri unul de celălalt, imposibilitatea de a se conecta fizic o făcea pe Meg să se simtă ca şi cum între ei se afla o prăpastie de sute de kilometri.

Şi-a tras un scaun lângă pat şi a lăsat lacrimile să i se rostogolească pe faţă. Nu avea nici puterea, nici dorinţa de a le şterge. Pieptul lui Judy urca şi cobora în ritmul mecanic al ventilatorului.

Totul este din vina mea, se gândea Meg în sinea ei. E numai vina mea.

Şi-a amintit chipul lui Judy plutind în faţa ei în timpul deturnării. Îşi amintea că îşi dorea să creadă că Judy, care îi făcea ordine în viaţa ei nebună şi o iubea ca pe o fiică, era cumva îngerul ei păzitor.

Dacă nu ar fi fost din cauza cafelei ei proaste, acum aş fi zăcut în patul acela, sau chiar mai rău.

Meg s-a aplecat cât a îndrăznit mai aproape de cortul de oxigen şi a şoptit: „Chiar eşti îngerul meu păzitor. Te iubesc atât de mult, Judy. Totul va fi bine.

Îţi promit."

Când Meg Cassidy s-a ridicat şi a traversat încăperea pentru a pleca, şi-a încrucişat privirea cu Harvath, care stătea respectuos rezemat de peretele îndepărtat. „Nu-mi pasă ce trebuie să fac sau unde trebuie să mă duc. Animalul acela trebuie oprit. Nu vreau ca el să facă rău unei alte fiinţe umane."

Harvath a aşteptat înainte de a deschide uşa. „Deci, te bagi?"

„Ai perfectă dreptate, mă bag. Şi spune-i preşedintelui că poate să-şi păstreze banii de recompensă."

35 „Ucigaşul Uriaş, Ucigaşul Uriaş. Aici Stork One, solicitând autorizaţie", a spus pilotul avionului de pasageri Falcon 900, luxos amenajat. Pseudonimul de control al traficului aerian era cel puţin intimidant, dar tocmai acesta era scopul său.

Spaţiul aerian deasupra facilităţii de antrenament extrem de secrete a CIA, cunoscută sub numele de Harvey Point, sau mai simplu Point, era restricţionat. Harta secţiunii Washington, pe care fiecare pilot care zbura în zonă şi în împrejurimi trebuia să o aibă la bord, preciza în mod expres că autorizaţia de

trecere prin zona restricţionată R-5301 putea fi obţinută doar prin contactarea „GIANT KILLER” pe frecvenţa indicată. În caz contrar, urma să se declanşeze intervenţia unui contingent al celor mai avansate avioane de luptă tactice din lume, Lockheed Martin F-22, staţionate în linişte în cadrul escadrilei a patra de luptă de la baza aeriană Seymour Johnson din apropiere.

Interesant este faptul că pe harta secţională nu era descrisă deloc pista Harvey Point. Acest lucru era extrem de neobişnuit în ceea ce priveşte hărţile secţionale, deoarece aerodromurile militare nu erau niciodată omise. Chiar şi pista de aterizare a CIA din Camp Peary, Virginia, era clar reprezentată şi etichetată.

Stork One a fost imediat autorizat şi a primit instrucţiuni cu privire la modul de aterizare.

The Point în sine era doar atât – un deget mic de pământ care se încolăcea în apa tulbure unde râul Perquimans din Carolina de Nord se întâlnea cu Albemarle Sound.

Ciprişii cu trunchiuri groase, acoperiţi de muşchi spaniol, vegheau în tăcere asupra celor 1600 de acri de mlaştină infestată de şerpi veninoşi pe care se aflau instalaţia CIA. Localnicii susţineau că zona fusese cândva stăpânită de piratul Barbă Neagră, care îşi îngropase comoara undeva în apropiere. Era tot ceea ce localnicii puteau afirma public, pentru că era singurul lucru de care erau cu adevărat siguri.

La nouă mile la sud-vest de oraşul adormit Hertford, drumul se termina brusc la un semn pe care scria: „Harvey Point Defense Testing Activity”. Oficial, era cunoscut ca un post izolat al Pentagonului, dar încă de la înfiinţarea sa în 1961, la doar câteva săptămâni după fiascoul din Golful Porcilor, locuitorii din zonă au crezut că este un fel de bază a CIA. Exploziile de la Point puteau fi auzite şi resimţite pe o rază de kilometri în jur, în timp ce ferestrele se zguduiau şi pereţii se crăpau uneori. Elicoptere cu un aspect ciudat se prăbuşeau adesea la joasă înălţime de pe cerul de deasupra, în timp ce transporturi înnegrite transportau rapid pasageri necunoscuţi prin oraş în miez de noapte. Tot felul de maşini vechi, autobuze, SUV-uri şi limuzine au fost văzute intrând pe camioane cu platformă, doar pentru a fi transportate mai târziu fie ciuruite de găuri de gloanţe, fie arse până la a nu mai fi decât nişte huluburi carbonizate, sau ambele. Într-adevăr, localnicii au identificat corect Harvey Point, dar nu ştiau nici măcar jumătate din ceea ce se întâmpla acolo.

The Point era locul unde se desfăşurau antrenamentele paramilitare dure ale CIA. Personalul a fost instruit în domeniul explozibililor, al luptei paramilitare şi al altor tehnici de război clandestin şi neconvenţional. În timp ce „Ferma” din Camp Peary era locul în care personalul CIA îşi câştiga tresele şi îşi învăţa tehnica, Point era locul în care câţiva aleşi primeau un doctorat în lovituri serioase în fund.

Personalul invitat la Point nu s-a limitat doar la agenţi americani ai CIA. În ultimii cincisprezece ani, CIA asigurase pregătirea antiteroristă a mai multor grupuri de operaţiuni speciale americane, precum şi a ofiţerilor de informaţii străini din peste cincizeci de ţări, inclusiv Coreea de Sud, Japonia, Franţa, Germania, Grecia şi Israel.

În timp ce avionul cu reacţie Falcon 900 se înclina şi venea deasupra apei pentru aterizare, Harvath a privit cum pista de aterizare de la Harvey Point se materializa ca prin magie din frunzişul dens.

Ştia că era doar o şmecherie a peisajului, dar un sentiment de disconfort l-a cuprins, totuşi.

Nimic nu era niciodată ceea ce părea a fi cu CIA, iar Harvath nu era nerăbdător să fie un oaspete pe teritoriul lor.

Avionul a aterizat şi a rulat până la o rampă de parcare pentru aeronave. Când copilotul a deschis uşa avionului Falcon, cabina s-a umplut imediat cu aerul îmbâcsit şi mlăştinos pentru care Harvey Point era renumit. Harvath şi Meg au coborât pe scara metalică şi l-au găsit pe Rick Morrell pe pistă aşteptându-i în faţa unui Suburban înnegrit.

„Vă mulţumesc că aţi venit, doamnă Cassidy", a spus el. „Ştiu că aţi trecut prin multe şi vrem să ştiţi că ţara dumneavoastră apreciază cooperarea dumneavoastră. Sper că zborul dvs. a fost confortabil."

„Da, mulţumesc", a răspuns Meg.

„Ei bine, dacă vreţi să mă urmaţi. O să vă instalăm". Morrell a luat bagajele lui Meg şi le-a încărcat în partea din spate a Suburbanului. Nu s-a oferit să-l ajute pe Harvath şi nici măcar nu i-a recunoscut prezenţa.

„Cum? Fără sărut? Nici măcar un „dragă, mi-a fost dor de tine"? O să încep să cred că nu-ţi pasă, a spus Harvath.

„Nu-mi pasă", a răspuns Morrell în timp ce o ajuta pe Meg să intre în Suburban şi închidea uşa în urma ei. „Ai călcat pe o mulţime de degete, deşteptule. Sunt mai mulţi oameni la Point care nu te plac, aşa că, atâta timp cât eşti pe terenul meu de joc, îţi vei ţine gura şi vei avea grijă cum te comporţi."

„Dacă asta e ideea ta de primire călduroasă, nu e de mirare că această staţiune nu are încă cinci stele."

Morrell s-a urcat pe scaunul şoferului şi se aştepta ca Harvath să se urce pe scaunul pasagerului de lângă el.

În schimb, Scot s-a urcat în spate şi s-a aşezat lângă Meg, reducându-l efectiv pe Morrell la statutul de şofer. Morrell ar fi vrut să-l certe pe Harvath chiar atunci şi acolo, dar fusese avertizat să se comporte cât mai bine în preajma lui Meg Cassidy.

Pentru o vreme, se părea că nu vor reuşi să o aducă înăuntru, dar cumva, Harvath reuşise să o balanseze. Asta l-a făcut pe Morrell să-l antipatizeze şi mai mult pe agentul Serviciului Secret. Meg Cassidy era parte integrantă a operaţiunii, asta era adevărat, dar Harvath era un bagaj abia acceptabil şi urma să fie tratat ca atare.

Au trecut pe lângă o cabană, o sală de gimnastică şi un centru de conferinţe înainte de a opri în faţa unei clădiri joase în stil cazarmă.

„Nu este chiar cea mai strălucitoare locuinţă din lume, dar sunt sigur că o să o găseşti foarte confortabilă", a spus Morrell în timp ce a coborât din SUV şi s-a dus să îi deschidă uşa lui Meg. După ce i-a recuperat geanta, i-a condus pe un scurt rând de scări şi a intrat pe uşa principală a clădirii. „Mesele

sunt servite la cabană, dar există şi o bucătărie complet aprovizionată la capătul holului de aici. Există un salon cu un televizor cu ecran mare, dar aveţi şi un televizor în cameră.

„Bine, iată-ne ajunşi. Domnişoară Cassidy, aceasta este camera dumneavoastră, numărul 11, iar dumneavoastră sunteţi acolo”, i-a spus lui Harvath în timp ce îşi îndrepta capul spre uşa de peste hol.

„Vreţi să aveţi amabilitatea de a-mi reţine apelurile? A fost o zi lungă.”

Morrell l-a ignorat pe Harvath şi a spus: „Veţi găsi programele de antrenament pe birourile voastre, precum şi o listă cu orele la care se servesc mesele la cabană. La centrul de conferinţe rulează filme în fiecare seară, atâta timp cât nu sunt cursuri care folosesc clădirea. Vineri după-amiaza facem în mod normal un grătar, dacă vremea ne permite, iar duminica avem meciuri de softball de preluare...” „Când ajungem să prăjim bezele şi să spunem poveşti cu fantome?”, l-a întrerupt Harvath.

Meg se străduia din răsputeri să fie politicoasă, dar a început să râdă. Nu-i venea să râdă, nu după tot ce i se întâmplase, dar nu se putea abţine. A fost cathartic şi a lăsat-o să vină.

Morrell avea o fitilă scurtă şi încerca să-şi ţină în frâu temperamentul. „Primim mulţi oaspeţi internaţionali aici, iar agenţia doreşte să transmitem o imagine americană sănătoasă şi atrăgătoare. Lor le place să îi spună „inimi şi minţi”; eu îi spun „rahat”. Nu suntem aici ca să ne jucăm, iar tu ai face bine să-ţi aminteşti asta.”

„Am luat notă. Altceva?”, a întrebat Harvath, bucuros că Meg încă zâmbea.

„Da”, a spus Morrell în timp ce scotea din buzunar două legitimaţii. „Acestea trebuie purtate tot timpul. Dacă vei fi prins fără una, vei fi reţinut şi va fi responsabilitatea mea să vin să te iau. Nu vreau să fiu nevoit să vin să vă iau – pe niciunul dintre voi”, a subliniat el, uitându-se fix la Harvath. „Nu aveţi voie să vorbiţi cu nimeni altcineva în afară de mine şi de restul echipei mele. Cu toţii avem camere în această clădire...” „Care este a ta?” a întrebat Harvath.

„Nici o şansă”, a spus Morrell. „Domnişoară Cassidy, dacă aveţi nevoie de ceva de la mine, există un telefon în camera dumneavoastră sau puteţi folosi oricare dintre telefoanele din unitate şi sunaţi la operator. Oriunde m-aş afla, voi fi găsit şi vă voi răspunde la telefon cât mai curând posibil.”

„Am înţeles. Mulţumesc”, a spus Meg cu politeţe.

„Vreau să vă reamintesc amândurora că aceasta este o operaţiune strict secretă”, a continuat Morrell.

„Am făcut tot posibilul să vă izolăm, dar dacă veţi alege să faceţi ceva, cum ar fi să folosiţi sala de sport sau să vedeţi unul dintre filme, cel mai probabil veţi întâlni alţi cursanţi.

Dacă o veţi face, nu trebuie să vă furnizaţi numele, istoricul personal sau orice altă informaţie despre operaţiunea în care sunteţi implicaţi. Este clar?”

Harvath şi Meg au dat amândoi din cap.

„Bine. Acum, aţi fost amândoi scutiţi de telefoanele mobile, iar telefoanele din camere nu formează în afara instalaţiei. Dacă simţiţi că trebuie să daţi un telefon, trebuie să mă contactaţi pe mine. Dacă voi considera că apelul este justificat, voi face aranjamentele necesare pentru ca voi să efectuaţi apelul respectiv. S-a înţeles?”

Încă o dată, Scot şi Meg au dat amândoi din cap.

„Poate părea că sunt puţin cam excesiv...” „Tu? Excesiv? Niciodată, a spus Harvath.

„-dar asta este pentru siguranţa dumneavoastră, doamnă Cassidy, şi pentru securitatea acestei instalaţii.”

„Înţeleg”, a spus Meg, încercând să recupereze terenul pe care îl vedea pe Harvath pierzând cu Morrell de fiecare dată când deschidea gura.

„Asta pare să fie, atunci. Mâine va fi o zi foarte aglomerată, aşa că vă sugerez să mâncaţi ceva şi să dormiţi bine. Dacă doriţi ceva ce nu avem deja în bucătăria noastră de aici, spuneţi-mi şi voi vedea ce pot face.”

„Aveţi bere acolo?”, a întrebat Harvath.

„Nu permitem alcool pe Point”, a răspuns Morrell în timp ce deschidea uşa lui Meg Cassidy şi îi punea geanta înăuntru.

Rahat, a fost ceea ce a vrut să spună Harvath, dar şi-a ţinut gura închisă şi şi-a trântit geanta în cameră, închizând uşa în urma lui.

Zece minute mai târziu, Meg a bătut la uşă.

„Ce s-a întâmplat? Nu ţi-e deja dor de casă, nu-i aşa? Este doar prima noapte de tabără, a spus Harvath.

Meg a încercat să forţeze un zâmbet.

„Râzi şi toată lumea râde cu tine, plângi şi CIA-ul te are exact acolo unde te vrea”, a spus Scot.

„Nu te deranjează că nu par să te placă prea mult?”.

„Cine?” Morrell şi compania? Glumeşti? Ei mă iubesc.”

„Se pare că le este greu să o arate.”

„Nu-i nimic. Atâta timp cât tu şi cu mine ne înţelegem, asta e tot ce mă interesează.”

„Până acum e bine, cred.”

Harvath îşi dădea seama după tonul vocii ei că era încă supărată şi că încerca să ajungă la el. Deşi nu putea să se întoarcă în timp şi să schimbe ceea ce s-a întâmplat, putea cel puţin să încerce să o facă să

nu se mai gândească la lucruri. „Tu „bănuieşti”? Trebuie să ştii că sunt mulţi cei care mă consideră o companie excelentă.”

„Afară unde? La Harvey Point?”

„S-ar putea să trebuiască să mergi puţin mai departe de atât, dar legiunile mele de fani există.”

Meg a rămas tăcută.

„Ce zici de cină? Ţi-e foame?”, a întrebat Harvath.

„Nu chiar.”

„Sigur că da. O să mâncăm înăuntru. Bucătăria e aprovizionată şi chiar voi găti.”

„Cred că o să mă culc mai devreme.”

„Meg”, a spus Harvath în timp ce îi lua mâna în a lui, „ştiu că ultimele două zile au fost copleşitoare pentru tine, dar vom trece cu bine peste asta, îţi promit.”

„Pari atât de sigur.”

„Da. Ascultă, înţeleg ce simţi şi vreau să-ţi aminteşti ceva.”

Meg a rămas tăcută. Harvath i-a ridicat uşor bărbia cu cealaltă mână până când ea l-a privit în ochi. „Nu eşti singură în această situaţie. Voi fi alături de tine la fiecare pas. Indiferent ce se va întâmpla, nu va trebui decât să te uiţi încoace şi acolo voi fi eu.”

„Promiţi?”, a întrebat Meg în timp ce îşi ştergea începuturile de lacrimi pe care încerca cu disperare să le ţină la distanţă.

„Îţi promit.”

În cele din urmă, nu s-a mai putut abţine şi lacrimile au venit în forţă. Harvath şi-a înfăşurat strâns braţele în jurul ei şi a ţinut-o pe Meg Cassidy în timp ce plângea.

Se simţea atât de bine în braţele lui – părul ei pe gâtul lui, mirosul pielii ei. Harvath ştia că se afla pe un teritoriu periculos. În cele din urmă, lacrimile s-au oprit, dar niciunul dintre ei nu a vrut să rupă îmbrăţişarea. În cele din urmă, Meg a făcut un pas înapoi şi a întins mâna spre cutia de Kleenex de pe biroul lui. „Capabilă să doboare un avion plin de piraţi ai aerului, dar plânge din senin. Ce combinaţie letală, nu-i aşa?”, a spus Meg, uscându-şi ochii şi simţindu-se uşor stânjenită.

„Cred că ţi-e doar foame”, a răspuns Harvath, realizând că momentul lor trecuse, supărat pe el însuşi pentru ceea ce simţea. „Cum rămâne cu cina?”

„Cred că aş putea să mănânc ceva”.

„Asta e atitudinea corectă. Hai să vedem ce e în bucătărie, a spus Harvath, în timp ce îşi întindea mâna în faţa lui şi îi indica lui Meg să deschidă drumul.

În timp ce Harvath cotrobăia prin dulapuri, Meg l-a pus pe operatorul bazei să dea de urma lui Rick Morrell. Ea l-a rugat să verifice starea oamenilor ei aflaţi încă în spitalul din Chicago. Cinci minute mai târziu, Morrell a sunat înapoi. Veştile au fost bune. Starea lor a rămas păzită, dar s-a îmbunătăţit, mai ales a lui Judy. Meg a fost uşurată să audă asta. Erau în întârziere pentru o veste bună.

În timp ce închidea telefonul, Meg l-a pus la curent pe Scot cu ceea ce i se spusese. Apoi a hotărât că, indiferent cât timp va dura, indiferent ce va trebui să facă, nu se va odihni până când Hashim Nidal nu va fi scos din afacere.

Harvath a dat din cap în semn de aprobare şi s-a întors să pregătească cina. Meg Cassidy dăduse colţul, iar asta era bine, dar nu avea idee ce îi mai aştepta.

36 În dimineaţa următoare, Meg s-a trezit înaintea tuturor. Se afla în cabană citind ziarul de dimineaţă în momentul în care Harvath terminase antrenamentul şi o găsise. „Deci, ce va fi astăzi?”, a spus el în timp ce se aşeza în faţa lui Meg şi a aşezat două ceşti de cafea pe masă.

„Lecţii de echitaţie sau de navigaţie?”

„Aş vrea eu”, a răspuns Meg. „Am programată o consultaţie medicală, aşa că va trebui să renunţ la cafea deocamdată.”

„Treci? De ce?”

„Îmi vor face o recoltare de sânge şi se presupune că de la miezul nopţii nu am mâncat sau băut nimic în afară de apă”.

Harvath a luat o înghiţitură din cafea şi a făcut o grimasă.

„Nu-ţi face griji, cafeaua nu e aşa de bună.”

„Spui asta doar ca să mă faci să mă simt mai bine.”

„Da, m-ai prins. De fapt, e destul de bună. Probabil că băieţii de la DEA o aduc din America de Sud. Deci, ce distracţie îţi rezervă Tabăra Harvey Point pentru mai târziu?”, a întrebat Harvath în timp ce îşi scotea din buzunar copia programului lui Meg. „Ooh, este o evaluare de fitness după prânz. Cineva a plănuit-o bine pe asta”.

„Sigur că da. Ce fel de fermă de tortură este asta? Fără mâncare după miezul nopţii şi apoi, după ce mă lasă să mănânc, au planificat un test de fitness imediat după?”

„Ştiu că poate părea excesiv”, a spus Scot, imitându-l pe Rick Morrell, „dar vă asigur că acest program există pentru siguranţa dumneavoastră şi pentru securitatea instalaţiei.”

Meg a zâmbit. Harvath s-a bucurat să o vadă că se simte mai bine.

„Ce este programat pentru diseară?”, a întrebat ea.

„Ei bine, se pare că asta va depinde de cât timp te vor ţine să te uiţi la pozele de identificare.”

„Fotografii cu poză? Pentru asta este stabilit acest bloc de timp nedeterminat în această după-amiază?”.

„Da. Te vor pune să examinezi fotografii şi descrieri ale unor terorişti cunoscuţi şi suspectaţi din unele dintre cele mai mari baze de date din lume.”

„Sună distractiv.”

„Atâta timp cât eşti într-o cameră cu aer condiţionat, consideră-te binecuvântat. Nu-mi vine să cred cât de cald este aici jos.”

„Şi umedă”, a adăugat Meg.

„Cum ai dormit noaptea trecută?”

„Grozav, de ce?”

„Deci aparatul tău de aer condiţionat funcţionează bine?”.

„Aşa a fost noaptea trecută. Al tău nu a dormit?”

„Nu”, a spus Harvath, cu o suspiciune furişată care îl cuprinsese. „Nu ştiu de ce, al meu e pe stop”.

„De ce nu-l rogi pe Morrell să se uite la asta pentru tine?”.

„Aş fi făcut-o, dacă aş fi crezut că ar fi fost de fapt de folos.”

„Ei bine, poate că dacă nu ai fi atât de deştept cu el, ar fi dispus să te ajute.”

„Tu nu-l cunoşti pe Rick Morrell aşa cum îl cunosc eu.”

„Nu am nevoie să o fac. E o persoană, pentru numele lui Dumnezeu, şi vrea să fie tratat cu respect.”

„Sunt de acord, dar respectul nu este un dat; trebuie câştigat.”

„Bărbaţi! „Totul e o competiţie cu tine.”

„Nu e adevărat”, a spus Harvath, care a observat că Morrell intrase în lojă şi se îndrepta spre masa lor. „Ascultă, încearcă să afli în ce cameră este Morrell astăzi, te rog.”

„Camera lui? De ce?”

„Nu contează, încearcă să afli, bine?”.

„Sigur, dar...”

„Bună dimineaţa”, a spus Morrell în timp ce se apropia de masă şi i-a zâmbit lui Meg cu toată sinceritatea de care era capabil. „Am încredere că toată lumea a dormit bine?”

„Ca un copil”, a oferit Harvath. Ştia că motivul pentru care AC-ul lui nu funcţiona era cumva din vina lui Morrell, dar nu avea de gând să-i dea satisfacţia de a se plânge.

„Domnişoară Cassidy, sunteţi pregătită pentru vizita medicală?”.

„Cu cât se termină mai repede, cu atât mai repede pot să mănânc. Să mergem”, a spus Meg.

„Bine. „Agentul Harvath se va întâlni cu dvs. aici pentru prânz.”

„Ne vedem mai târziu, bine?”, a spus Scot. „Mă duc la cabana de artizanat să îi fac mamei mele fie o placă de tăiat cu un compartiment secret pentru microfilm, fie un breloc care trage săgeţi otrăvite.”

Morrell era sătul, dar a încercat să nu o arate. „Doamnă Cassidy, dacă sunteţi gata, vă conduc eu.”

Meg şi-a luat rămas bun de la Scot şi, după ce s-a îndepărtat de la masă, Harvath l-a prins pe Morrell de braţ. „Ai grijă să ai grijă de ea, m-ai înţeles?”.

„Da, te înţeleg”, a spus Morrell, smulgându-şi braţul din strânsoarea lui Harvath. „Liniştiţi-vă.”

„Ca şi cum ai avea grijă de ochii tăi, Ricky. Nu vreau să i se întâmple nimic.”

„Pentru numele lui Dumnezeu, Harvath, o duc să facă un control medical. Nu e ca şi cum am dezamorsa mine de teren.”

„Mă refer în general. Stabilesc regulile de bază pentru antrenament şi operaţiune chiar acum.”

„Tu?”

„Da, eu. Meg Cassidy nu e de prisos, aşa că ia în calcul asta în planurile tale. M-ai înţeles?”

„Ai o slăbiciune pentru femeia asta, nu-i aşa?”

Harvath a evitat întrebarea şi a răspuns simplu: „Siguranţa ei este prioritatea numărul unu.”

„Numărul unu pentru tine poate, dar numărul unu pentru mine este succesul misiunii mele.”

„Ar fi bine să găseşti o cale de a împăca cele două, pentru că eu sunt aici ca să am grijă să nu i se întâmple nimic.”

„Credeam că ai venit aici pentru că voiai să ne vezi cum îl prindem pe Hashim Nidal.”

„Şi asta”, a spus Harvath, „dar nu în detrimentul vieţii acestei femei.”

„Am înţeles. Ai terminat acum?” a întrebat Morrell în timp ce îşi privea nerăbdător ceasul.

„Mai mult sau mai puţin. Voi trebuie să realiniaţi profilul lui Nidal.”

„Ce?” „Glumeşti, nu-i aşa?”.

„Nu, sunt sută la sută serios. În avionul acela erau doi piraţi ai aerului mascaţi. Cred că Meg a văzut faţa locotenentului şi nu pe cea a lui Nidal.”

„Pe baza a ce?”

„A spus că l-a văzut pe cel pe care îl numeşti locotenent, spune-i lui Nidal.”

„Harvath, Meg Cassidy abia dacă îşi aminteşte ceva din ce a văzut.”

„Asta nu e adevărat. A avut probleme în a pune cap la cap un calendar coerent al evenimentelor din timpul luptei cu piraţii aerului.”

„Acelaşi lucru din cartea mea. Ascultă, omul pe care Cassidy l-a văzut fără mască era cel care dădea toate ordinele în timpul deturnării. Am martori oculari care vor confirma asta.

Acest bărbat a fost şi el rănit de Cassidy şi a trebuit să fie ajutat în fuga sa din avion. Vrei să-mi spui că am înţeles greşit şi că Hashim Nidal şi-ar risca libertatea sau, poate mai rău, viaţa, pentru a ajuta un locotenent să evadeze?”

„Dacă locotenentul ştia destule pentru a-l doborî, da.”

„Atunci de ce nu l-a ucis pur şi simplu pe locotenent? De ce să te chinui atât de mult?”, a întrebat Morrell în timp ce se uita încă o dată la ceas.

„Cine ştie? Poate că există onoare între hoţi, până la urmă. Poate că locotenentul era foarte valoros pentru el sau avea informaţii ascunse undeva ca o poliţă de asigurare. Sunt un milion de motive posibile”.

„Da, dar numai una are sens. Faţa pe care a văzut-o Cassidy îi aparţinea lui Hashim Nidal, punct.”

„Revizuieşte profilul, Rick.”

„Cum, şi să te bazezi doar pe un set de ochi? „Pentru că asta e tot ce a văzut cineva despre celălalt deturnător.”

„E un început bun.”

„Este o pierdere de timp. La fel ca şi această conversaţie.

Avem omul potrivit şi nu ne vom distrage atenţia.”

„Faci o greşeală.”

„Şi eşti liber să pleci oricând doreşti”, a spus Morrell în timp ce începea să plece.

„Vă rog să mă scuzaţi, dar am un program de respectat.”

37 Nu a durat mult până când antrenamentul lui Meg la Harvey Point a devenit monoton. Aceasta se baza pe informaţiile pe care CIA reuşise să le obţină de la sursele sale indoneziene, care credeau că baza de operaţiuni a lui Hashim Nidal se afla într-una dintre Insulele Moluccas, cunoscute anterior sub numele de Insulele Spice.

În timpul zilei, Meg a lucrat cu Rick Morrell şi cu echipele sale de lunetişti, învăţând cum să identifice şi să strige ţintele. Seara, urmau să repete totul din nou, doar că de data aceasta ajutaţi de dispozitive de vedere pe timp de noapte. Timpul liber al lui Meg nu era niciodată al ei.

A fost aşezată în faţa monitoarelor şi supusă ore întregi la imagini legate de terorişti suspecţi şi cunoscuţi. În curând, situaţia a devenit copleşitoare. În ciuda hotărârii sale, totul a început să o afecteze – căldura, umiditatea, insectele, programul neîncetat de antrenament... Morrell planificase totul la minut. Treceau prin aceleaşi exerciţii la nesfârşit până când execuţia era perfectă, iar apoi le făceau din nou.

Exersau asalturi amfibii lansate atât de pe râul Perquimans, cât şi din Albemarle Sound. Meg s-a obişnuit să treacă în viteză şi în tăcere pe deasupra apei în Zodiacurile negre de cauciuc, doar pentru a aluneca peste mal la sute de metri de ţărm şi a trebui să înoate restul drumului.

Meg s-a dovedit a fi o excelentă înotătoare. De fapt, nu erau multe lucruri pe care Morrell şi oamenii lui i le aruncaseră pe care ea să nu le poată face faţă.

Harvath a înţeles nevoia lui Morrell de a repeta exerciţiile la nesfârşit. Scopul era să se obişnuiască atât de mult cu ele încât să devină o a doua natură.

Sub stresul unei operaţiuni reale, ai şti ce să faci în mod automat şi „ceaţa de război” ar avea un impact mult mai mic. Pe de altă parte, însă, nimeni nu ştia niciodată cum se va comporta un agent operativ în luptă până când acesta nu a văzut efectiv lupta.

Harvath nu avea nicio îndoială că Meg se va descurca, dar ceea ce îl deranja era că antrenamentul pe care Morrell i-l pregătise era extrem de limitat. Morrell nici măcar nu plănuia să-i elibereze o armă, iar în mintea lui Harvath, asta era o greşeală. A o învăţa pur şi simplu să ţină pasul şi să se ferească din calea ei nu era suficient.

Prin faptul că nu i-a oferit lui Meg o pregătire mai bună în domeniul contraterorismului şi nu i-a permis să poarte o armă, Morrell o făcea să fie prea dependentă de ceilalţi. Dacă avea de gând să fie unul dintre ei, trebuia să funcţioneze la fel ca toţi ceilalţi – trebuia să aibă încredere în sine, ştiind că poate opera pe cont propriu dacă era nevoie.

În plus, exista o schimbare în personalitatea lui Meg care îl deranja pe Harvath. Deşi se gândea că ar putea fi vorba de frustrarea provocată de programul repetitiv de antrenament şi de scenariul „grăbeşte-te şi aşteaptă” cu care se confruntau cu toţii, în timp ce rapoartele contradictorii continuau să apară în legătură cu locul unde se afla Hashim Nidal, exista o şansă ca altceva să fie implicat.

De-a lungul celor nouă zile petrecute în tabăra de antrenament, temperamentul ei devenise din ce în ce mai scurt, cele mai mărunte lucruri o scoteau din sărite, iar Harvath voia să ştie de ce.

Când şi-au terminat antrenamentul în acea seară, Scot i-a spus lui Meg că are o surpriză pentru ea şi că trebuie să bată la uşa lui peste o oră. La ora stabilită, a bătut la uşă, iar când uşa s-a deschis, a fost întâmpinată de o senzaţie neaşteptată.

„În sfârşit ţi-ai reparat aparatul de aer condiţionat”, a spus ea când a intrat în camera confortabil climatizată a lui Harvath.

„Nu chiar”, a spus el cu un zâmbet în timp ce scotea de sub birou o găleată mare plină cu gheaţă şi beri Corona. „Cu complimente din partea neînfricatului nostru conducător, domnul Richard Morrell.”

„Aşteaptă o secundă. Ţi-a reparat aparatul de aer condiţionat şi ţi-a dat o găleată plină de bere? Asta nu sună bine.

Ce se întâmplă aici? „Credeam că nu este permis consumul de alcool la Point.”

„Nu există”, a spus Harvath, zâmbetul său transformându-se într-un rânjet răutăcios în timp ce a desfăcut două dintre sticle şi i-a dat una lui Meg.

„Şi de unde a apărut?”

„Morrell. Exact cum ţi-am spus”, a spus el în timp ce lua o înghiţitură lungă din berea rece ca gheaţa, lăsându-şi cuvintele să atârne în aer.

„Câte din astea ai băut înainte de a ajunge aici, pentru că nu are niciun sens ce spui.”

„Tocmai le-am luat.”

„Cum ar fi putut să ţi le dea pur şi simplu? Am crezut că el şi oamenii lui au plecat în oraş în seara asta.”

„Au făcut-o.”

„Atunci ce se întâmplă?”

„Ce se întâmplă ar fi o întrebare mai bună.”

„Deci nu ţi-au fost date ţie?”, a întrebat Meg, înţelegând încet.

„Foarte bine, doamnă Cassidy. Vor face din tine un agent CIA încă”.

„Cum ai intrat în camera lui? Stai, mai bine, cum ai găsit camera lui?”.

Meg s-a aşezat pe un scaun şi s-a făcut comodă.

Aceasta era o poveste pe care abia aştepta să o audă. Dacă Harvath l-ar fi întrecut pe Morrell, ar fi fost de nepreţuit.

„Ciocolată?”, a întrebat Harvath în timp ce scotea o pungă de M&M's de mărimea familiei.

„Sigur că da”, a spus Meg luând un pumn. „Presupun că şi astea erau ale lui?”

„Tipul are o poftă de dulciuri cum nici nu ai crede.

Întotdeauna a fost aşa, de când îl cunosc. Ar trebui să vezi toate lucrurile din camera lui”.

„Deci chiar ai intrat acolo! „Trebuie să-mi spui cum ai făcut-o.”

„Ei bine, nimeni, vreau să spun nimeni, nu mi-a spus în ce cameră a fost. Ştiam că era aici, în clădire, dar asta era tot. Am încercat chiar să înşel operatorul, dar fără succes.

În cele din urmă, m-am întrebat dacă nu cumva m-ar putea conduce chiar el în camera lui.”

„Dar întotdeauna se asigură că suntem la etajul nostru înainte de a dispărea din nou.”

„Oricât de mult nu-mi pasă de multe dintre tehnicile lui comerciale, m-am gândit că va fi foarte greu să-l urmăresc. În plus, dacă m-ar fi prins, ar fi fost puţin jenant.”

„Deci, cum ai făcut-o?”, a întrebat Meg în timp ce se apleca în faţă şi lua încă un pumn de M&M's.

„Îţi aminteşti acum câteva nopţi când am folosit vopseaua aia pentru a ne marca urma?”

„Genul care apare doar cu ochelarii de vedere pe timp de noapte?”

„Astea sunt lucrurile. Am furat o cutie de vopsea înainte de a ieşi la manevrele noastre de aseară.

Îţi aminteşti cum am sărit din Suburban înaintea ta şi a lui Morrell?”.

„Da.”

„Ei bine, am turnat un pic pe treptele de afară.”

„Şi după ce ne-a băgat în pat, a trecut prin ea şi s-a îndreptat spre camera lui?”

„Da.”

„Dar cum rămâne cu...” „Ochelarii de vedere pe timp de noapte?”

„Da, am crezut că trebuie să le predăm împreună cu restul echipamentului.”

„Da. Le-am scos înapoi din geantă când nu se uita nimeni.”

Meg râdea atât de bine încât a trebuit să îşi pună berea pe podea de teamă să nu o verse. „Trebuie să-mi arăţi camera lui”, a spus ea.

„După ce terminăm berile, o voi face. Bucură-te de aerul condiţionat cât mai poţi. Cred că vei găsi camera lui Morrell foarte incomodă.”

„Aţi schimbat aparatele de aer condiţionat?”

„Um-hum.”

„Asta e clasic.”

„Nu am terminat încă.”

„Oh, nu?”

„Nu, îi mai datorez ceva.”

„Ce anume?”

„Ştii ce înseamnă „short-sheeting”?”

„Îţi baţi joc de mine? Asta nu e prima mea experienţă în tabăra de vară.”

„Ei bine, eu o iau cu un pas mai departe.”

„Cum?”

„Îl vom scurta, dar îi vom scoate şi toate suporturile de la saltea, mai puţin două.”

„Când se va băga în pat, se va lovi de podea?”

„Da, şi când îşi va da seama că a fost învelit scurt, se va lovi de tavan.”

Încă o dată, Meg a început să râdă. După încă o bere, i-a mărturisit lui Harvath că se simţea bine să râdă, pentru că nu se simţea în apele ei în ultima vreme şi nu ştia de ce. Când a fost întrebată care sunt simptomele ei, Meg a declarat că şi-a pierdut aproape complet pofta de mâncare, avea tone de energie şi părea să se enerveze din senin. Uneori avea chiar şi tremurături, cuplate cu ceea ce părea a fi palpitaţii ale inimii. Îşi închipuia că are legătură cu suplimentele vitaminice pe care i le administrase, dar când îl întrebase pe doctorul CIA despre asta, acesta îi spusese că era doar stres şi să nu-şi facă griji.

„Ţi se dau vitamine?”, a întrebat Harvath sceptic.

„Doctorul mi-a prescris nişte chestii în prima zi în care am ajuns aici. Îţi aminteşti când am avut examenul medical? Cred că ai avut arte şi meserii, a spus Meg, chicotind.

Harvath nu a vrut să o alarmeze, aşa că a zâmbit şi a întrebat: „Pot să văd vitaminele pe care le luaţi?”.

„Nu”, a spus ea în timp ce mai lua o înghiţitură lungă de bere.

„De ce nu?”

„Nu am niciuna la mine. Mi le dau dimineaţa, la micul dejun. Cred că de aceea Morrell este atât de inflexibil în privinţa faptului că nu vreau să întârzii. Întotdeauna este unul dintre asistenţii medicului acolo”.

„L-am văzut. M-am gândit că vor să se asigure că te simţi bine.”

„Da, şi el face asta. Pune o mulţime de întrebări.”

„Întrebări cum ar fi?”

„Cum ar fi dacă mă simt fericită, tristă, supărată... Ştii tu, lucruri de genul ăsta.”

„Deci e mai mult emoţional decât fizic?”

„Pun întrebări fizice, dar în cea mai mare parte sunt emoţionale.”

„Interesant”, a spus Harvath, lăsând subiectul să cadă, dar nu înainte de a întreba: „Vrei să-mi faci o favoare mâine?”.

„Sigur, atâta timp cât eşti de acord să-mi faci una.”

„De ce ai nevoie?”

„Mai dă-mi o bere.”

Harvath a râs şi a deschis capacul unei alte Corona.

„Cum se face că nu ai lămâi verzi pentru astea?”, a întrebat Meg.

„Asta primim pentru că am jefuit pe cineva fără clasă.”

Meg a început să râdă din nou. „Şi ce vrei să fac?”

„Vreau să-ţi înmănunchezi vitaminele mâine.” Harvath a adunat o mână de capace de sticle şi a început să-i arate. „Ridică-ţi mâna la gură şi prefă-te că le bagi înăuntru...”

„Ştiu ce este palmare, Scot, dar de ce? E ceva în neregulă cu ele?”

„Nu ştiu. Eu nu mi-aş face griji în privinţa asta. Adu-mi-le mâine, ca să le verific.”

„Bine. Consideră că am terminat. Doamne, berea asta are un gust bun.”

„De două ori mai bună, din moment ce nu a trebuit să plătim pentru ea”, a spus Harvath.

Până când au ajuns în camera lui Morrell, atât Scot cât şi Meg nu mai simţeau nicio durere.

I-au scurtat patul şi au îndepărtat toate suporturile cadrului patului, cu excepţia a două, şi, într-un acces de geniu sofisticat, au decis să ia toţi pantofii rămaşi din dulapul lui şi să-i împrăştie prin Point.

Când, în sfârşit, au ajuns înapoi în camerele lor, o oră mai târziu, ştiau că s-ar putea să fie iadul de plătit, dar niciunuia dintre ei nu-i păsa. În timp ce-şi spuneau noapte bună, Meg şi-a înfăşurat braţele în jurul lui Harvath. Ea i-a plantat un sărut adânc pe buze, iar Harvath nu a făcut nimic pentru a se îndepărta. De data aceasta, Harvath a fost cel care a rupt în cele din urmă îmbrăţişarea lor, iar Meg s-a retras în

camera ei şi a încuiat uşa pentru noapte. Era cea mai bună senzaţie pe care o simţise de nu-şi mai amintea de cât timp. În timp ce ea a adormit zâmbind, lui Harvath i-a luat mult timp înainte de a adormi, îngrijorat că lucrurile între ei ar putea merge prea departe. Se aflau la Point de numai puţin mai mult de o săptămână şi nu se ştia cât timp vor mai lucra împreună. Nu putea lăsa să se dezvolte ceva între ei care ar fi putut pune în pericol operaţiunea.

38 La micul dejun din dimineaţa următoare, uşoara mahmureală a lui Meg Cassidy, cauzată de câteva Coronas şi mult prea multe M&M's, nu a făcut prea multe pentru a-i îmbunătăţi starea de spirit. Când asistenta doctorului i-a împărţit vitaminele, Meg le-a luat în palmă, aşa cum îi ceruse Harvath, şi s-a întors cu ele la masă.

Scot s-a uitat prin tabletele multicolore şi a clătinat din cap.

„Ce este?”, a întrebat Meg.

„Aţi auzit de o viaţă mai bună prin chimie?”.

„Da, şi?”

„Ei bine, aşa e mai bine să fii soldat prin chimie”.

„Despre ce vorbeşti?”

„Îmi pare rău să-ţi spun, dar acestea nu sunt toate vitaminele”.

„Poftim?”

„Nu sunt farmacist, dar sunt destul de sigur că recunosc unul dintre aceşti micuţi.”

„Care dintre ele?”, a întrebat Meg în timp ce se apleca şi se uita fix la pastilele din mâna lui Harvath.

„Aceasta”, a spus el în timp ce rostogolea o capsulă alungită într-o parte a palmei sale. „Ei le spun Unkies.”

„Ce naiba este un Unkie?”, a întrebat Meg în timp ce învârtea pastila cu degetul.

„Ştii cum se spune: „Domnul iubeşte un om muncitor”? Ei bine, obişnuiam să spunem mereu: „Unchiul Sam iubeşte un om luptător”.”Un adjunct al comunităţii de Operaţiuni Speciale a inventat cu ceva timp în urmă un derivat de steroid anabolizant care ar fi trebuit să mărească în siguranţă forţa şi rezistenţa, dar care avea efectul secundar neplăcut de a da un pic de răutate oamenilor.”

Îngrijorarea era gravată pe faţa lui Meg. „Au existat şi alte efecte secundare?”.

„Ca şi steroizii obişnuiţi, îţi pot strica tenul cu acnee şi alte chestii de genul ăsta.”

„Altceva?”

„Nimic de care să vă faceţi griji.”

„Ştii ceva?” a spus Meg, cu furia alunecându-i în glas.

„M-am cam săturat de oamenii care decid de ce ar trebui şi ce nu ar trebui să-şi facă Meg Cassidy griji. Vreau să-mi spui, chiar acum, care au fost celelalte efecte secundare!”

„Nu te supăra pe mine. Nu eu am prescris astea”.

„Nu-mi răspunzi la întrebare”.

„Bine. Cel mai mare efect secundar a fost că ţi se puteau zbârci testiculele”, a spus Scot în timp ce se întreba cum o să i se pară asta lui Meg.

„Deci există potenţiale efecte secundare asupra reproducerii?”

„Din câte ştiu, numai dacă ai testicule”, a spus Scot, încercând să nu râdă.

„Crezi că este amuzant? Asta nu este amuzant. Este vorba despre corpul meu. Nu i-am dat nimănui dintre aceşti nenorociţi de oameni de ştiinţă nebuni de la CIA permisiunea de a se maimuţăra cu corpul meu. La ce naiba se gândesc?”

„Cred că se gândesc că te vor puţin mai agresivă.”

„Agresiv?”, a repetat Meg, cu o voce acum incredulă.

„Vor să fii o tipă care să mănânce sticlă şi să bea benzină. Nu vor ca tu să te prăbuşeşti plângând pe câmpul de luptă dacă lucrurile devin dificile.”

„Deci îmi spui că eşti de acord cu asta?”.

„Categoric nu”, a spus Harvath cu toată seriozitatea. „Nimeni în afară de tine nu are dreptul să decidă ce intră în corpul tău.”

„Ai al naibii de multă dreptate”, a spus Meg. „Ce este cu voi, bărbaţii?”

„Hei, nu mă băga iar în asta.”

„Oh, cui îi pasă? Sunteţi cu toţii la fel, mereu încercaţi să controlaţi corpul femeilor!”

Meg ajunsese la masa critică şi, chiar în momentul în care Harvath încerca să o calmeze, Rick Morrell a intrat în cabană. Era fumegând, evident că intenţiona să aibă o confruntare aprinsă în legătură cu farsele care îi fuseseră făcute cu o seară înainte. Nu ştia că Meg era chiar mai fierbinte sub guler decât el. Înainte ca Harvath să o poată opri, a sărit de la masă şi s-a îndreptat direct spre el.

„Dă-te din calea mea”, a spus Morrell în timp ce Meg se apropia de el. „Nu am nimic cu tine, ci cu Harvath.”

„Ar fi bine să te mai gândeşti, domnule. Cu siguranţă că ai ceva cu mine. Cine naiba te crezi?”

Evident, Morrell nu mai fusese niciodată confruntat de o femeie extrem de furioasă. Habar n-avea cum să gestioneze situaţia. Dacă Meg Cassidy ar fi fost bărbat, ar fi fost uşor, dar nu era bărbat. Aşa că Morrell a făcut ceea ce majoritatea bărbaţilor fac în mod normal într-o astfel de situaţie şi a rămas cu gura căscată şi cu o expresie stupidă de „ce-am făcut?” pe faţă.

„Îţi place să controlezi oamenii? Oare despre asta era vorba? Chiar aşa?”, a răbufnit Meg.

„Trebuie să fii cel mai bun micromanager, ştii asta? Vreau să ştii că NU sunt unul dintre agenţii tăi şi nu voi...” Morrell, după ce-şi recăpătase ceva din simţul demnităţii, a intervenit: „De ce nu te calmezi?”. MAREA greşeală numărul unu.

„Să mă calmez? Să mă calmez?”, a ţipat Meg, şi mai furioasă acum. „Dintre toţi aroganţii, şovinii...” Pur şi simplu pocneşti din degete şi te aştepţi ca eu, femeia, să fac ce spui tu. Asta este?”

„Doamnă Cassidy, nu ştiu care este problema...” „Problema pare să fie că nu sunt suficient de agresivă pentru dumneavoastră. Aşa este corect? Asta e problema aici, domnule Morrell?”

„Habar n-am despre ce vorbeşti. Orice ar fi, este evident că exagerezi.” A doua mare greşeală.

De nicăieri, Meg Cassidy l-a lovit pe uriaşul agent CIA cu un croşeu de dreapta foarte bine plasat. Deşi nu l-a făcut pe Morrell să se prăbuşească pe podea, genunchii lui s-au îndoit, şi era sigur că toată lumea din sală a văzut asta.

„Asta da reacţie exagerată! Sper că a fost suficient de agresiv pentru tine”, a spus Meg în timp ce l-a ocolit pe Morrell şi a părăsit clădirea.

Harvath era chiar în spatele ei. În timp ce ieşea pe uşă, nu s-a putut abţine să nu tragă o lovitură spre Morrell ameţit.

„Te pricepi al naibii de bine la femei, Ricky. Un mod al naibii de exagerat!”

39 Asasinul singuratic a intrat în Arabia Saudită la fel ca înainte, printr-o serie de intermediari şi conspiratori plătiţi de-a lungul graniţei yemenite. Ca şi în misiunea anterioară din Medina, obiectivul era acelaşi – să provoace teroare maximă şi devastare maximă. De data aceasta avea să fie la Mecca, chiar în inima lumii musulmane.

Teroristul cu ochii argintii nu avea asupra sa nici acte de identitate, nici documente care să poată fi legate de organizaţia Mâna lui Dumnezeu. Arabia Saudită ar fi ştiut că Mâna lui Dumnezeu a fost pe teritoriul lor doar dacă misiunea ar fi avut succes.

În cazul în care asasinul ar fi fost ucis sau capturat pe drum, autorităţile nu ar fi înţeles niciodată imaginea completă.

Nici cel mai energic interogatoriu, nici cea mai amănunţită verificare a antecedentelor nu ar fi dezvăluit nimic.

În esenţă, agentul extrem de priceput nu era nimic mai puţin decât o fantomă – un spectru ieşit direct din cel mai mare coşmar al familiei regale saudite.

Se ştia pe scară largă că Regele Fahd renunţase la titlul de „Majestatea Sa” pentru „Custodele celor două Sfinte Moschei”, o referire la moscheile din Medina şi Mecca. Legarea sa de locurile sfinte şi de credinţa poporului său a fost o încercare disperată de a strânge o strânsoare din ce în ce mai slabă asupra legitimităţii monarhiei sale. Pe măsură ce importanţa clericilor musulmani creştea în viaţa de zi cu zi a poporului saudit, se acorda mai puţină încredere regelui. Cu cât oamenii se bazau mai puţin pe regele lor, cu atât mai mare era ameninţarea ca într-o zi să se trezească şi să decidă că nu mai au nevoie de un rege. Fahd şi familia regală se puteau trezi cu uşurinţă într-o dimineaţă şi să se trezească din exterior, exact aşa cum făcuse şahul Iranului. S-ar putea să fie nevoie de mai multă muncă pentru a scăpa de familia regală saudită, dar era uimitor ce poate face o populaţie, mai ales una infuzată de fervoare religioasă, atunci când mintea îi este pusă la treabă. Aceasta era realitatea mereu prezentă cu care monarhia saudită trăia şi de care se temea, zi de zi.

În calitate de gardian a două dintre cele mai sfinte locuri din lumea musulmană, regele Fahd şi-a luat responsabilităţile foarte în serios şi a întărit securitatea în locurile de pelerinaj din întreaga ţară. Pentru Fahd, nu se punea problema dacă Moscheea Al-Haram de la Mecca, cel mai sfânt loc de pe pământ pentru musulmani, asemănător cu ceea ce era Vaticanul pentru catolici, va fi atacată, ci când. Era ultima bijuterie din tripla coroană a terorii pe care ştia că organizaţia Mâna lui Dumnezeu a evreilor o plănuise. Făcuseră din bătălia asta o chestiune personală prin uciderea fiului său, prinţul Khalil, la Paris, iar el era obligat şi hotărât să nu-i lase să reuşească să mai facă vreun efort de a face rău vreunei părţi a lumii musulmane aflate sub protecţia sa.

Regele trimisese un număr sporit de poliţişti, precum şi membri ai Gărzii Naţionale Saudite, ai Forţelor Speciale de Securitate şi chiar membri ai Unităţii Speciale de Război de elită pentru a supraveghea marea moschee de la Mecca, precum şi alte locuri sfinte de pe traseul marelui pelerinaj. Eforturile sale au fost însă în zadar.

După ce l-a ucis pe prinţul Khalil la Paris, asasinul a călătorit cu trenul până la Montpellier.

De acolo, a fost o scurtă călătorie cu maşina până la casa de la malul mării a lui Jacques Thevenin. Thevenin fusese membru al legendarei echipe franceze de combatere a terorismului, cunoscută sub numele de GIGN. În 1979, saudiţii au apelat la GIGN pentru a ajuta la debarcarea câtorva sute de extremişti musulmani înarmaţi care preluaseră controlul asupra moscheii sacre de la Mecca şi care ţineau ostatici mii de pelerini în cei şaizeci de kilometri pătraţi de tuneluri şi pasaje de sub moschee.

Prin intermediul unui omuleţ absolut detestabil, cunoscut sub numele de Trolul, care se ocupa cu cumpărarea şi vânzarea de informaţii strict secrete, asasinul a descoperit că, împotriva politicii operaţionale stricte, Thevenin păstrase ca amintire planurile asasinării moscheii din 1979, precum şi planurile detaliate ale tunelurilor de dedesubt.

Thevenin era încă un om relativ tânăr, având doar 55 de ani, dar devenise moale şi neglijent. Spre cinstea sa, a opus o oarecare rezistenţă, dar doar simbolică. Asasinul abia începuse să îi fileteze piciorul

stâng, cu un cuţit lung de pescuit din bucătărie, când Thevenin a renunţat la locaţia planurilor de asalt şi la schemele tunelurilor. De asemenea, bărbatul i-a furnizat asasinului măsurile de securitate actualizate folosite de saudiţi, pe care le cunoştea, fiind angajat de guvernul saudit în ultimii ani ca şi consultant de securitate.

Această ultimă informaţie a fost un bonus neaşteptat.

Thevenin îl oferise în speranţa că va reuşi să-şi salveze viaţa. Spectrul morţii planează şi încurajează mărturisirile dramatice şi eforturile de negociere. Tocmai de aceea, ori de câte ori era posibil, asasinul nu ucidea pe loc. Se puteau obţine mult mai multe dacă nu se pierdea timpul.

Când pielea până la genunchii lui Thevenin a fost decojită şi cea mai mare parte a cărnii fusese tăiată, asasinul şi-a dat seama că omul nu mai avea nimic de oferit. Nu că Thevenin nu ar fi încercat. Oferise o sumedenie de informaţii, dar niciuna dintre ele nu era utilă inchizitorului său.

Asasinul a scos o sârmă lungă de garou din rucsacul care se sprijinea de scaunul de care Thevenin fusese legat cu bandă adezivă şi a înfăşurat-o rapid în jurul gâtului bărbatului. Sârma ascuţită ca briciul tăia în gâtul fostului agent antiterorist ca şi cum nu ar fi fost decât o roată de brânză Camembert moale.

Schemele lui Thevenin s-au dovedit a fi chiar mai utile decât crezuse teroristul că vor fi. Nu numai că tunelurile de sub moscheea Al-Haram erau detaliate cu acurateţe, dar şi comentariile structurale presărau diagramele. Asasinului i-a fost suficientă o singură vizită în interiorul labirintului de pasaje pentru a înţelege că atacul avea să fie un mare succes.

Faptul că ştia unde se aflau toate măsurile de securitate a făcut ca treaba asasinului să fie mult mai uşoară. Teroristul a putut înainta într-un ritm relativ liniştit, încrezător că niciuna dintre forţele de securitate saudite nu ştia ce se întâmpla sub moschee şi în marea sa curte.

Asasinul a plasat bombele în mod strategic prin tuneluri şi le-a sporit forţa mortală prin adăugarea de azidă de aluminiu, azidă de magneziu şi hidrogen îmbuteliat.

În timp ce explozibilii de mare putere normali aveau o viteză de cel puţin trei mii de metri pe secundă, aceste bombe ar fi detonat cu o viteză de peste cincisprezece mii. Pentru a adăuga la devastare, asasinul a fixat şi canistre de cianură de sodiu pe bombele aflate chiar sub moschee, în speranţa că vaporii se vor vaporiza şi vor fi aspiraţi în sistemele de ventilaţie şi de aer condiţionat, precum şi în scările şi tunelurile pentru pasageri – omorând alte zeci de persoane.

Asasinul ştia că exista un motiv pentru care ceea ce urma să se întâmple trebuia să se întâmple. Nu mai era orbit de tinereţe şi naivitate, asasinul a văzut lumea aşa cum era, dezbrăcată de toate pretenţiile sale. Fusese o greşeală să creadă că unii dintre acei oameni erau diferiţi.

Nu aveau inimă. Ei erau incapabili să simtă.

Ei nici măcar nu erau oameni. Erau nişte animale care meritau să moară. Şi ei vor muri. Toate. Era doar o chestiune de timp.

Oricât de mult şi-ar fi dorit teroristul să rămână să privească explozia şi urmările ei mortale, antrenamentul şi un puternic instinct de conservare îi dictau să părăsească ţara cât mai repede şi mai discret posibil.

Asasinul s-a oprit la o cutie poştală şi a depus o scrisoare pentru fiecare dintre cele mai citite cotidiene arabe, Ar-Riyadh şi Al-Jazirah. Până la primirea acestor scrisori, răul ar fi fost deja făcut şi lumea ar fi fost mai aproape de a îmbrăţişa inevitabilul.

40 Într-un colţ îndepărtat al Fort Bragg din Carolina de Nord se afla un gard înalt de ciclon patrulat de soldaţi puternic înarmaţi.

De cealaltă parte a gardului se afla una dintre cele mai sigure facilităţi de pregătire antiteroristă din lume – faimosul cartier general al Forţelor Delta şi facilitatea de pregătire pentru operaţiuni speciale de milioane de dolari.

Facilitatea era cunoscută sub mai multe porecle diferite.

Unii îi spuneau SOT, pe scurt, în timp ce alţii, din cauza pereţilor de stuc originali, îi spuneau Fiesta Cantina. Adevăraţilor comedianţi le plăcea să se refere la el ca fiind Wally World, după parcul de distracţii din filmul Vacanţa lui Chevy Chase, sau Ranch, din cauza înclinaţiei primilor agenţi ai Forţelor Delta pentru mestecatul tutunului şi purtarea cizmelor de cowboy. Indiferent de numele folosit, nu se putea scăpa de faptul că era cel mai impresionant complex de acest gen.

Ranch-ul se mândrea cu o gamă largă de zone de antrenament.

Existau clădiri mari, cu două şi trei etaje, folosite pentru inserţii heliportante şi pentru doborârea teroriştilor; poligoane de tragere în interior şi în exterior, precum şi poligoane pentru antrenamente de luptă corp la corp, de luptă cu pistolul de luptă şi de lunetist; Centrul de operaţiuni şi informaţii al Delta; terenuri de pregătire unde puteau fi construite machete ale structurilor din diferite scenarii teroriste; şi o serie de alte facilităţi şi zone de antrenament prea numeroase pentru a fi enumerate.

Pur şi simplu, Ranch-ul era locul unde cei mai buni dintre cei mai buni veneau să se antreneze, iar acesta era motivul pentru care Harvath îl alesese.

În calitate de fost SEAL, Harvath şi echipa sa ar fi fost oaspeţi bineveniţi la centrul de antrenament al SEAL Team Six, situat în Dam Neck, Virginia, dar ar fi fost prea multe întrebări puse.

După ce fusese la faţa locului pentru deturnarea de la Cairo, Delta ştia deja despre Operaţiunea Phantom şi despre Hashim Nidal. În plus, Delta avea tot ce avea nevoie chiar la Fort Bragg. Echipa SEAL 6 era mereu în zbor spre un loc sau altul pentru a se antrena. Se căţărau pe platformele petroliere din Golful Mexic, făceau paraşutism în deşertul Arizonei, se antrenau la îmbarcarea pe tancuri petroliere în sudul Californiei şi îşi ascuţeau abilităţile de luptă corp la corp la Baza Elgin Air Force din Florida. Antrenamentul de imersiune totală cu Şase era prea răspândit şi ar fi necesitat prea mult timp. Fiecare secundă pe care Harvath o avea cu Meg Cassidy trebuia să fie folosită cât mai eficient posibil.

Când Meg îl lovise pe Rick Morrell în mijlocul cabanei Harvey Point, Harvath ştia că trebuie să o scoată de acolo. Nu numai că se sufoca sub rutină, dar nu primea tot ceea ce avea nevoie în domeniul antrenamentului antiterorist. Chiar dacă era un civil care participa la o operaţiune guvernamentală, călătorea alături de soldaţi experimentaţi şi trebuia să înveţe cât mai repede posibil cum stă treaba.

Harvath sperase că Morrell şi oamenii lui o vor învăţa, dar când a devenit evident că nu aveau de gând să o facă, a mărşăluit spre centrul de comunicaţii de la Point şi a fost autorizat de Morrell să dea două telefoane.

Primul apel a fost către Gary Lawlor, care fusese numit omul său de legătură şi, în lipsa unui termen mai bun, supraveghetor, pentru Operaţiunea Fantoma. După ce Harvath i-a explicat situaţia şi a obţinut aprobarea lui Lawlor, Harvath a dat al doilea telefon. În patruzeci şi cinci de minute, el şi Meg Cassidy îşi făcuseră bagajele şi se aflau pe heliportul de la Harvey Point, în timp ce un elicopter MH-60K pentru operaţiuni speciale, pilotat de membri ai Regimentului 160 de Aviaţie pentru Operaţiuni Speciale, sau SOAR, ateriza şi îi lua la bord.

Cunoscută şi sub numele de Night Stalkers, pentru abilitatea inegalabilă a piloţilor de a zbura peste tot felul de terenuri şi pe toate tipurile de vreme, folosind doar dispozitive de vedere pe timp de noapte, SOAR a fost ataşată la Delta Force cu scopul specific de a oferi sprijin aviatic şi de a-i aduce pe „băieţii din Delta în cer”.

Harvath nu se aşteptase la un adio lacrimogen din partea lui Morrell şi nu a primit niciunul. El i-a transportat pur şi simplu pe Scot şi Meg la heliport în Suburban-ul său, le-a cerut înapoi legitimaţiile, i-a spus lui Harvath să stea aproape de pagerul său, apoi a plecat. Harvath trăgea nişte sfori importante şi ştia că Morrell era supărat din cauza asta, dar nu-i păsa. Bărbatul nu-şi conducea corect operaţiunea, iar Harvath nu avea de gând să stea deoparte şi să o vadă pe Meg ratând un antrenament care i-ar fi putut salva nu numai viaţa, ci şi pe cea a coechipierilor ei.

Meg Cassidy urma să primească cea mai bună pregătire de care Statele Unite erau capabile.

Când elicopterul a aterizat la baza de antrenament pentru operaţiuni speciale de la Fort Bragg, Bullet Bob îl aştepta. A stat la marginea heliportului cu câţiva dintre agenţii Delta Force care participaseră la operaţiunea de asanare din Cairo. Când Harvath şi Meg au coborât din elicopter, Bullet Bob şi-a ridicat un walkie-talkie la gură şi a spus: „Dă-i drumul, T-Bone”.

Dintr-un poligon de demolări din apropiere se auzea sunetul unui salut cu douăzeci şi unu de tunuri – toate făcute cu explozibili. Nimic nu se compară cu băieţii cărora le place să se joace cu demonstraţia, se gândi Harvath. Şi astfel s-a dat tonul pentru timpul petrecut la Ranch.

Meg Cassidy a fost din nou împinsă la limită zi de zi, dar întotdeauna de instructori inteligenţi care au articulat şi explicat clar obiectivele exerciţiilor.

De comun acord cu Bullet Bob şi cu mai mulţi instructori Delta, Harvath pusese la punct ceea ce ei credeau că este un program de pregătire amănunţit, dar turbo, în domeniul antiterorismului. A fost instruită cu privire la folosirea armelor, inclusiv a grenadelor paralizante şi a flash bangurilor; lupta corp

la corp, cunoscută şi sub numele de CQB; tehnici de curăţare a încăperilor; autoapărare şi luptă corp la corp; navigaţie terestră; operarea cu bărci mici; operarea radio criptată; şi primul ajutor de bază. Ea excela la toate, mai puţin la antrenamentele care implicau înălţimi.

Rapelarea, coborârea rapidă dintr-un elicopter în zbor şi calificarea pe uscat pentru saltul cu paraşuta au fost cele mai dificile sesiuni de antrenament dintre toate. Meg a refuzat chiar să intre în tunelul vertical de vânt de la Fort Bragg pentru a simula căderea liberă dacă Harvath nu era cu ea. Îi era o frică de moarte de înălţime şi practic trebuia să fie târâtă la fiecare şedinţă cu picioarele şi ţipând. Era important ca Meg să fie aclimatizată la toate situaţiile care necesitau ca ea să aibă de-a face cu înălţimile, pentru orice eventualitate. Dar, cum profilul operaţiunii nu cerea nimic în acest sens, Harvath a renunţat în cele din urmă la exerciţii.

Antrenamentul lui Meg a fost completat de petrecerea timpului cu membrele feminine din Delta, poreclit cu afecţiune de bărbaţi „plutonul amuzant”. Membrii plutonului Funny Platoon erau experţi în infiltrarea în ţări străine pentru a efectua recunoaşteri şi culegerea de informaţii.

Harvath s-a gândit că îi puteau oferi lui Meg o perspectivă specială asupra experienţei de a fi o femeie implicată în operaţiuni sub acoperire.

El şi Meg se aflau la facilitatea Delta de două săptămâni, când ea a intrat într-o zi în cafenea şi l-a găsit pe el în spate, citind ziarul. Harvath era absorbit de un reportaj despre bombardamentul de la Mecca şi despre cum Iordania aduna în prezent divizii blindate de-a lungul graniţelor Israelului. Nu numai că numărul de morţi în urma atacului Mâna lui Dumnezeu fusese uluitor, dar grupul lovise în cel mai sacru loc islamic din lume.

Mii de credincioşi din afara Moscheii Sfinte fuseseră ucişi când centrul curţii a explodat în flăcări şi s-a prăbuşit, în timp ce alte mii de oameni din interior pieriseră din cauza cianurii vaporizate. Explozia luase cu ea Ka'ba, o clădire pătrată din piatră, lemn şi marmură, pe care musulmanii o considerau cea mai sfântă structură a islamului – considerată de unii ca fiind prima casă de cult, construită iniţial de Adam, şi de mare importanţă în viaţa lui Mahomed.

Articolul explica faptul că, deşi atacurile anterioare fuseseră îngrozitoare, bombardarea Meccăi era văzută ca un atac absolut impardonabil asupra lumii islamice. Chiar şi arabii liberali şi moderaţi, pe care se conta atât de mult pentru a menţine pacea în Orientul Mijlociu, îndemnau acum la un război total împotriva Israelului.

Prin mintea lui Harvath treceau un milion de scenarii cu privire la modul în care Hashim Nidal putea acum să împingă definitiv regiunea într-un război total, iar lui nu-i plăceau şansele Statelor Unite de a opri niciunul dintre ele.

„Mă căutai?”, a întrebat Meg în timp ce a pus o mână blândă pe umărul lui Harvath şi s-a aşezat lângă el, întrerupându-i gândurile. Ea purta un tricou gri cu inscripţia „ARMY” pe piept şi o pereche de pantaloni negri de oboseală. Avea părul strâns într-o coadă de cal şi nu purta niciun fel de machiaj. Nu avea

nevoie. Toate antrenamentele în aer liber îi bronzaseră pielea până la un maro intens şi bogat, ceea ce îi punea şi mai mult în valoare frumuseţea.

Harvath a încercat să-şi readucă mintea la treabă. „Da, am primit veşti de la Washington aseară. Se pare că CIA ar putea avea noi informaţii despre locul unde se află Hashim Nidal. Ce părere ai? Eşti gata?”

Meg se descurcase extrem de bine şi excelase la aproape tot ceea ce fusese învăţat, dar priceperea în clasă nu era un indicator fiabil al performanţei în lumea reală.

„Gata? Sigur că sunt pregătit. Uită-te la asta”, a spus Meg în timp ce-şi flexa bicepsul înainte de a răsuci capacul unei sticle de Gatorade şi de a bea îndelung.

„Asta e foarte bine, dar cum rămâne cu aici sus?”, a întrebat Harvath în timp ce-şi bătea un deget pe tâmplă.

„Ca să fiu sinceră, nu cred că ai putea înghesui mai multe cunoştinţe acolo.”

„Chiar ai fost trecută rapid prin chestiile astea. Dacă am avea mai mult timp...” „Dar probabil că nu avem. Nu vă faceţi griji. Am înţeles totul. Sincer, sunt gata de plecare.”

Harvath a avut rezervele lui. „Meg, durează luni de zile să înveţi chestiile astea şi ani de zile să le perfecţionezi. Eşti aici de două săptămâni. Nu vreau să devii prea încrezător în abilităţile tale. Dacă totul decurge conform planului, vom intra şi vom ieşi fără să întâlnim...” „Focuri ostile sau situaţii periculoase care ar putea necesita apelarea la noile mele abilităţi descoperite. Scot, ştiu toate astea. Vorbeşti ca o doamnă bătrână. Sunt sută la sută gata de plecare.”

Meg se descurcase bine şi, din păcate, ştia asta. Dar, de asemenea, devenise un pic prea încrezută, iar asta era periculos. Harvath se temea că ar fi putut crea un monstru.

Fusese aruncată la fundul apei şi dovedise că ştie să înoate, dar asta în piscină. Următorul test avea să fie chiar oceanul deschis.

„Ai făcut o treabă bună”, a spus Harvath, în timp ce-şi întindea mâna după cafea.

„Bună treabă? „Am făcut o treabă excelentă.”

„Uşurel acolo. Nu vreau să ţi se urce asta la cap.

Există o lume mare şi rea în afara Ranch-ului, şi este un loc complet diferit. Acolo afară, bombele sunt reale, gloanţele sunt reale, iar oamenii mor...” Admonestarea lui Harvath a fost întreruptă brusc de sunetul pagerului său care se declanşează.

„Ce este?”, a întrebat Meg în timp ce Harvath studia ecranul.

„Lumea cea mare şi rea. E timpul să vedem cât de bine ai învăţat”.

41 Avionul negru Gulfstream V-SP se deplasa prin aerul friguros, de mare altitudine, deasupra Oceanului Atlantic, la o viteză de 0,80 Mach.

Cu o rază de acţiune neîntreruptă de 6.750 de mile marine, avionul era mai mult decât la înălţimea sarcinii pe care Rick Morrell şi echipa Operaţiunii Phantom i-o stabiliseră.

După ce au răspuns la pagina lui Morrell, Harvath şi Meg au fost transportaţi cu elicopterul de la Fort Bragg înapoi la pista de aterizare de la Harvey Point. Avionul elegant, întunecat ca noaptea, oferit de CIA Air Branch, îi aştepta pe pistă când au ajuns. Morrell lătra ordine în stânga şi în dreapta în timp ce agenţii săi încărcau avionul cu echipament. Când Harvath şi Meg au coborât din elicopterul pentru Operaţiuni Speciale, Morrell a strigat, peste zgomotul rotoarelor, că le fuseseră lăsate haine în hangarul adiacent şi că ar trebui să se îmbrace cât mai repede posibil. Spre marea surpriză a lui Harvath, a găsit cizme şi haine de luptă care îi aşteptau într-un model de camuflaj de deşert – nu de junglă. Uniformele nu aveau sens pentru asaltul unei insule tropicale din Indonezia.

După ce avionul s-a nivelat, Harvath şi-a desfăcut centura de siguranţă şi s-a îndreptat spre locul unde stătea Morrell. Gulfstream V-SP era unul dintre cele mai avansate din punct de vedere tehnologic avioane cu rază lungă de acţiune din lume şi, prin îmbunătăţiri recente de design, reuşise să mărească volumul cabinei cu peste douăzeci de procente.

Capacitatea bagajelor fusese, de asemenea, mărită cu douăzeci şi cinci la sută, iar al doilea perete etanş presurizat, exclusiv Gulfstream, permitea accesul nerestricţionat la compartimentul pentru bagaje în timpul zborului.

„Rick”, a spus Harvath, „putem vorbi puţin?”.

Morrell a mai tastat câteva taste şi apoi a închis capacul laptopului său criptat.

„Ce vrei?”

„Îţi dau trei încercări, iar primele două nu se pun la socoteală”.

„Nu am chef de jocuri, Harvath”.

„Nici eu, aşa că hai să trecem la subiect. Unde mergem şi de ce suntem îmbrăcaţi în camuflaj de deşert? Pot spune după traiectoria de zbor a avionului spre est că nu mergem spre Indonezia, dacă nu cumva o luăm pe drumul cel mai lung.”

„Nu, nu suntem. „Mergem în Libia.”

„Libia?”, a repetat Harvath în linişte.

„Da. Am primit informaţii noi că Nidal va fi acolo.”

„Ce fel de informaţii?” „Ce fel de informaţii?”

Morrell a făcut un gest către scaunul gol de vizavi de el şi Harvath s-a aşezat.

„Vrei nişte cafea?”, a întrebat Morrell în timp ce scotea un termos dintr-o geantă de pe scaunul de lângă el.

„Sigur. Mulţumesc”, a spus Harvath, în timp ce Morrell a turnat puţin într-o ceaşcă mică, din polistiren, şi a dat-o peste masă.

Morrell a strâns capacul termosului şi l-a aşezat la loc lângă el înainte de a vorbi din nou. „Sunteţi la curent cu faptul că guvernul american a monitorizat mai multe conturi bancare ale suspecţilor Organizaţiei Abu Nidal din întreaga lume?”

„Aveam impresia că i-am îngheţat pe toţi”, a spus Harvath în timp ce lua o înghiţitură de cafea.

„În mare parte, avem, dar am lăsat câteva semicongelate.”

„Ce vrei să spui prin „semi-îngheţat”?”.

„Aveam active la anumite bănci, active umane, şi am făcut să se scurgă discret vestea, în moduri care sigur au ajuns la oamenii lui Hashim Nidal, că aceste active puteau fi obţinute pentru un preţ.”

„Şi, în schimb, activele ar oferi acces la fondurile îngheţate?”.

„Exact. Ştiind că FRC era disperată după bani, ne-am gândit că am putea scoate la iveală câţiva peşti mari.”

„Şi?”

„Am obţinut o lovitură. „Acum două zile, la Helsinki.”

„Ce s-a întâmplat?”

„Un agent al FRC l-a contactat pe agentul nostru de la Banca Finlandei şi a aranjat o întâlnire imediată. S-a întâmplat atât de repede încât aproape că nu am avut timp să organizăm captura.”

„Dar l-aţi prins. Îl poate identifica pe Nidal?”

„Nu”, a spus Morrell, dând din cap şi luând o înghiţitură de cafea. „Din păcate, nu poate.”

„Avea vreo informaţie utilă?”

„Mare lucru. Tipul ăsta era implicat în organizarea unei întâlniri viitoare între Nidal şi un saudit bogat.

Ne-a dat ora, locul... totul, cu excepţia a ceea ce vor servi la cină.”

„Cât de credibile credeţi că sunt informaţiile?”, a întrebat Harvath.

„Foarte.”

„Pe baza a ce?”

„Omul a fost extrem de necooperant. Informaţia a fost obţinută prin constrângere”, a spus Morrell.

„Ar fi de tip fizic sau chimic?”.

„Nu am libertatea de a răspunde la această întrebare. Este suficient să spun că superiorii mei consideră că informaţiile sunt destul de fiabile.”

„Şi credeţi că întâlnirea este încă în desfăşurare, chiar dacă acest tip a fost scos din acţiune?”. Nu credeţi că superiorii lui ar putea fi puţin suspicioşi când va dispărea?”

„Din punct de vedere tehnic, nu este scos din acţiune. Este într-un spital din Helsinki, victima unui accident de maşină oribil. Printre numeroasele sale răni se numără o falcă ruptă, care a trebuit să fie închisă cu sârmă, iar el este pompat atât de plin de sedative, încât nimeni nu ar putea scoate ceva coerent din el chiar dacă ar vrea. Camera lui este ţinută sub supraveghere, dar în afară de asta, prietenii şi asociaţii lui sunt liberi să vină în vizită. S-a scris chiar şi un articol în câteva ziare locale despre accident. În ceea ce ne priveşte, nu există niciun motiv pentru ca superiorii săi să suspecteze altceva decât un accident nefericit.”

„Şi va rămâne în izolare până când întâlnirea cu Nidal şi cu sauditul se va termina?”

„Da, moment în care finlandezii îl vor lua în custodie pentru o serie de încălcări ale legii imigraţiei. Nu pleacă nicăieri.”

„Lasă-mă să ghicesc”, a spus Harvath, lăsându-şi jos ceaşca goală, „suntem pe cale să ne prăbuşim la întâlnirea lui Hashim Nidal cu sauditul.”

„Corect.”

„Ce ştim despre saudit?”

„Nu prea multe, din păcate. Bănuiala noastră este că el este un potenţial investitor în organizaţie.”

„În ce parte a Libiei are loc întâlnirea?”

Morrell şi-a luat laptopul de pe masă, a scos o hartă mare dintr-un tub de carton şi a desfăşurat-o în faţa lor. A făcut un cerc pe hartă cu un creion albastru şi a spus: „Aici, la marginea vestică a ţării. Cam la o sută şaptezeci şi cinci de mile la sud de un oraş libian abandonat numit Ghadames.”

„În Marea de nisip Ubari?”, a întrebat Harvath, aplecându-se pentru a vedea mai bine harta.

„Nu e nimic acolo, dar...”

„Nisip?”, a spus Morrell, zâmbind.

„Nimic altceva decât”.

„Ei bine, s-ar părea că fiul lui Abu Nidal este un fel de antreprenor şi filantrop.”

„Cum aşa?”, a întrebat Harvath, jucându-se cu paharul său de polistiren gol.

Morrell şi-a deschis termosul şi le-a mai turnat amândurora cafea. „Se pare că există o tendinţă în creştere cu musulmanii bogaţi din Libia. Ei plătesc nota de plată pentru crearea de oraşe oază în zonele periferice ale ţării. De obicei, oraşul poartă numele familiei şi se construieşte o moschee mare, o şcoală, benzinării, o sală de şedinţe, poate un hotel, locuinţe de tract pentru muncitorii care cultivă pământul...”

„Da, dar mai întâi ai nevoie de apă. Acesta este elementul de bază al vieţii în deşert.”

„Ia ascultă asta. Familiile plătesc pentru studii guvernamentale ample pentru a localiza potenţialele rezerve de apă de sub pământ. Când au găsit unul şi au făcut toate aranjamentele necesare cu guvernul, aduc echipamente de foraj masiv şi se apucă de treabă.”

„Ce au de câştigat?”, întrebă Harvath, căutând o capcană.

„La suprafaţă, ei susţin că micile lor oraşe oază oferă o viaţă mai bună pentru fraţii şi surorile lor libiene sărace care s-au înghesuit în oraşele mari ale ţării în căutarea unui loc de muncă. Se vorbeşte prea puţin despre faptul că, întrucât deţin întregul oraş, veniturile obţinute din orice, de la restaurantele fast-food la farmacii, sunt destul de profitabile.”

„Ce se întâmplă dacă găsesc petrol în timp ce caută apă?”

„Este un câştig pentru familie şi pentru guvern.”

„De ce nu au sărit companiile petroliere peste asta?”.

„Compania petrolieră Tham Oil Company a fost implicată în unele dintre proiectele comune ale oazelor libiene şi egiptene, dar, în general, şansele de a găsi petrol în multe dintre aceste locaţii sunt, în cel mai bun caz, foarte mici.”

„Dar este o manevră de bunăvoinţă pe cinste, mai ales dacă familia Nidal are nevoie de un loc unde să se ascundă. Nu este uşor să adăposteşti terorişti în zilele noastre, chiar şi pentru un paria internaţional ca Gadhafi.”

„Aveţi dreptate, nu este. Dar el o face în continuare. Mai ales atunci când teroriştii se fac utili pentru el.”

„Ce s-a întâmplat cu perspectiva Indoneziei?”

„De aceea Nidal a fost atât de greu de urmărit. Cu toate afilierile sale teroriste, a fost dificil să aflăm exact unde se află. Încă mai credem că este implicat în unele lucruri care se întâmplă acolo, dar acum credem că a construit acest oraş oază ca acoperire pentru tabăra de antrenament şi baza de operaţiuni”, a răspuns Morrell în timp ce scotea un plic mare de manila.

„Dar cum de v-a scăpat asta?”, a întrebat Harvath, deşi, de fapt, era oarecum reticent să frece nasul CIA-ului cu o altă gafă.

„Proiectul de dezvoltare a oazei este un lucru în legătură cu care Gadhafi a fost foarte vizibil.

L-am urmărit, dar, din moment ce nu ascundea nimic, ne-am gândit că nu avea ce să ascundă. Poţi să te uiţi şi tu la acestea”, a spus Morrell în timp ce întindea pe masă mai multe fotografii din satelit etichetate. „Totul arată exact ca ceea ce ar trebui să fie – construcţia de orăşele în deşert.”

„Ce ziceţi de asta? Toate au piste de aterizare?”, a spus Harvath în timp ce atingea una dintre fotografiile din faţa sa.

„Cele care au fost dezvoltate cu bani privaţi de la familii individuale aveau ocazional idiosincrazii: case dezgustător de mari, piscine enorme, bungalouri de lux cu mai multe etaje pentru oaspeţi... Analiştii noştri s-au obişnuit să vadă astfel de lucruri.”

„Da, dar piste de aterizare?”.

„Harvath, ştii la fel de bine ca şi mine că a avea propriul avion este un simbol al statutului, indiferent de locul din lume în care trăieşti. Este reprezentarea supremă a libertăţii.”

„Dar din toate aceste fotografii, Nidal's este singurul oraş-oază cu o pistă de aterizare atât de mare. Şi uitaţi-vă la toate aceste clădiri de sprijin”.

„Din nefericire, nu ne-am dat seama de asta până de curând. Nu ştiam că este implicat în acest oraş oază.”

„Cum ai putea să nu o faci?”

„Pentru că totul se face prin intermediul unei alte familii musulmane cu un nume diferit. Nu aveam idee că era ataşat. De fapt, dacă Gadhafi ar fi presat vreodată pe această temă, probabil că ar putea susţine cu tărie că nici el nu ştia.”

„Negarea plauzibilă.”

„Exact.”

„Dar dacă Nidal este atât de strâmtorat, de ce ar băga bani într-o afacere imobiliară de nisip?”

„Din aceleaşi motive pe care le-am discutat deja.

În cele din urmă, oraşul va deveni profitabil şi va asigura un flux constant de venituri. În al doilea rând, cu toată forţa de muncă itinerantă adusă pentru a lucra pe câmpuri, este acoperirea perfectă pentru a muta recruţi de terorişti înăuntru şi afară pentru antrenament. Şi în cele din urmă, succesul programului de dezvoltare a oazei îl face pe gazda lui Hashim Nidal să arate bine, iar asta contribuie în mare măsură la asigurarea păturii continue de azil a lui Gadhafi.”

„Să fii şeful propriului tău oraş din mijlocul deşertului trebuie să aibă şi o anumită greutate politică.”

„CIA prezice că oraşele se vor dezvolta în propriile lor mici fiefuri. Pe termen lung, s-ar putea dovedi a fi o bătaie de cap pentru Gadhafi mai mare decât şi-a imaginat vreodată.”

„Deocamdată, cel puţin unul dintre aceste oraşe pare că ne va da bătăi de cap.

Care este planul?”

Morrell a adunat toate fotografiile din satelit ale oazei Ubari Sand Sea, cu excepţia celor mai relevante, şi le-a pus înapoi în plic. „Numele oraşului lui Nidal este Oaza Hijrah.

Hijrah este un termen arab care se referă la...”

„Călătoria profetului Mahomed de la Mecca la Medina. Înseamnă „a părăsi un loc de persecuţie în căutarea unui sanctuar sau a libertăţii religioase”.”

„Apoi, ar trebui să ştiţi, de asemenea, că termenul poate însemna „părăsirea unui mod de viaţă rău pentru un mod mai bun sau mai corect”, ceea ce credem că se aplică în acest caz.

Nidal a adus un cleric fundamentalist foarte radical pentru a conduce moscheea. Fie că Gadhafi nu ştie despre asta, fie că nu-i pasă, dar este un alt motiv pentru care credem că toată chestia asta se va întoarce împotriva lui în cele din urmă.”

„În ceea ce mă priveşte, Gadhafi poate să se ducă naibii.

Sunt în asta pentru Nidal.”

„Ca şi noi”, a răspuns Morrell, care a folosit un creion de ceară pentru a încercui o clădire pe una dintre fotografii. „Dar vrem, de asemenea, ca tabăra lui de antrenament să fie eliminată.”

„Eşti sigur că asta e tot?”

„Nu, şi asta este o altă problemă a noastră. Nu am avut suficient timp să facem o recunoaştere extinsă. Va trebui să intrăm acolo şi să o recunoaştem noi înşine. Ultimul lucru pe care vrem să-l facem este să distrugem un spital sau un orfelinat sau ceva de genul ăsta. Gadhafi ar fi avut o zi plină cu asta şi ar fi profitat din plin de relaţiile publice la nivel mondial. Trebuie să putem localiza unde se desfăşoară antrenamentele şi, dacă este posibil, pentru ce se antrenează.”

„Mie mi se pare un ordin destul de mare.”

„Ordin înalt sau nu, asta e misiunea noastră.”

„Se pare că parametrii acestei operaţiuni sunt puţin cam întinşi.”

„Harvath, aşa cum ţi-am mai spus, dacă nu-ţi place, eşti liber să pleci oricând.

De fapt, există o ieşire chiar acolo”, a spus Morrell, în timp ce-şi înclina creionul de ceară în direcţia uşii cabinei din faţă.

„Nu vei scăpa de mine aşa uşor, Ricky. În plus, vreau să-l văd pe Nidal eliminat la fel de mult ca şi tine.

Să trecem la lucruri concrete. Am trei întrebări.

Cum intrăm înăuntru? Cum o vom face? Cum ieşim?”

„Infiltrarea noastră este încă în schimbare.”

„Ce vrei să spui cu „în schimbare”?”

„Iniţial, ne-am gândit să intrăm prin graniţa Algeriei cu Libia, dar Gadhafi face dintr-o dată exerciţii militare în acea zonă.”

„Crezi că există o legătură?”

„Nu. El face tot timpul exerciţii de apărare a frontierei.

E doar o sincronizare proastă. Încă lucrăm la asta. Dacă varianta algeriană cade, am o soluţie de rezervă.”

„Cum ar fi?”

„Mai avem câteva ore până ajungem acolo”, a spus Morrell. „Să vedem ce se mai întâmplă până atunci.”

„Ce zici de eliminarea lui Nidal?”

„E ca la carte, exact cum ne-am antrenat. Meg Cassidy îl va identifica, iar lunetiştii îşi vor câştiga cecurile. Simplu ca bună ziua.”

Harvath şi-ar fi dorit ca lucrurile să fie atât de simple în lumea reală.

Putea vedea pe faţa lui Morrell că şi el era îngrijorat, dar Harvath a lăsat-o baltă deocamdată. Nu avea rost să-l supunem pe Morrell la mai mult stres decât era evident că era deja acolo. În schimb, Harvath a cerut un răspuns la cea de-a treia întrebare. „Şi cum ieşim de aici?”

„Dacă vom reuşi să introducem prin elicopter din Algeria, tot aşa vom face şi extracţia.”

„Şi dacă nu?”

„Avem un contingent de FAV la o bază aeriană din Sicilia.

Am trimis deja câţiva dintre oamenii mei să îi încarce într-un C-130 şi să îi lanseze în Marea de Nisip Ubari, nu departe de Oaza Hijrah.”

Harvath mai lucrase înainte cu FAV-uri, sau, mai exact, cu vehicule de atac rapid.

Arătau ca nişte dune buggy pe steroizi şi erau nişte maşini impresionante. FAV-urile cu roţi de cauciuc, de 2100 de kilograme, puteau atinge viteze de peste optzeci de mile pe oră în teren accidentat şi puteau să treacă peste berme de nisip de peste doi metri înălţime. Au venit cu o mitralieră de calibrul cincizeci şi un lansator de grenade de patruzeci de milimetri în faţă, precum şi cu o mitralieră de 7,62 pentru a acoperi spatele. Ataşată de suportul de acoperiş al fiecărui FAV era o rachetă antitanc şi antiaeriană. Deşi vehiculele erau făcute pentru a transporta doar trei persoane, doi pasageri în plus puteau fi

transportaţi în coşurile de echipament din plasă de sârmă sudate pe fiecare parte a vehiculului. Per total, FAV era un mod extrem de eficient de a te deplasa şi extrem de mortal pentru orice adversar.

„Se pare că v-aţi gândit la toate”, a spus Harvath în încercarea de a fi liniştitor.

„Amândoi ştim că nu te poţi gândi niciodată la toate”, a spus Morrell cu un zâmbet ironic.

Harvath a zâmbit la rândul său. A fost un moment rar de camaraderie între cei doi bărbaţi.

„Care este calendarul pentru asta? Vom putea să facem câteva verificări în ţară înainte de asaltul propriu-zis?”.

„Negativ. Întâlnirea este stabilită pentru mâine seară.”

Lui Harvath nu-i venea să creadă ce auzea.

„Mâine seară? La ce oră?”

„În jurul orei locale, pe la ora unsprezece seara.”

„Asta e o nebunie. „Va trebui să ajungem pe poziţii la noapte.”

„Ştiu.”

„Iisuse, alte surprize?”

„Sper că nu. Ascultă. Vreau să-ţi cer o favoare.”

„Ce?”

„Vreau să o ţii pe Meg Cassidy cât mai calmă posibil până intrăm. Aş prefera să nu discutăm încă detaliile operaţionale cu ea, mai ales că nu am reuşit să stabilim totul.”

„Atâta timp cât nu-i ceri să sară cu coarda rapidă dintr-unul din elicoptere, cred că va fi bine. „Nu-i prea plac înălţimile.”

„Aşa am auzit şi eu. Încearcă să o ţii calmă acolo sus şi să nu se gândească la nimic pentru moment.

Bine?”

„Mie îmi convine. Este vreun film în avionul ăsta?”

„Nu, şi nici costiţă. Am aprovizionat eu însumi avionul, aşa că ştiu. „Ai de ales între MRE sau am încărcat câteva pizza la bord.”

„Cred că o să aleg pizza”, a spus Harvath în timp ce se ridica în picioare. „Aţi adus bere?”

„Bere? Ce, eşti nebun? Eu nu aş aduce bere într-o misiune.”

Harvath a ridicat din umeri ca şi cum ar fi spus: „Nu strică să întrebi niciodată”, şi s-a îndreptat din nou spre partea din faţă a avionului pentru a vedea dacă lui Meg îi era foame de pizza.

Când s-a întors de la bucătărie cu două felii fierbinţi pentru fiecare dintre ei, a observat că Morrell se alăturase echipei sale de nouă oameni în spatele avionului pentru o discuţie. Ştia că Rick îi ascundea ceva despre executarea misiunii. Nu ştia ce era, dar ceva nu era în regulă. Harvath a încercat să şi-o scoată din minte în timp ce se instala pentru prânz şi pentru lunga călătorie care urma.

42 La două ore şi jumătate de la ieşirea din spaţiul aerian libian, avionul Gulfstream a început să coboare, iar Rick Morrell a convocat o altă şedinţă. Cu o oră mai devreme, el le oferise lui Harvath, lui Meg şi restului echipei SAS o informare completă despre misiune. Morrell a acoperit totul, de la frecvenţele radio criptate pe care urmau să le folosească, până la coordonatele GPS, formaţiunile de contur ale terenului, numele de cod şi conţinutul pachetelor de arme. Cele două elemente pe care le omisese erau metodele de infiltrare şi de extracţie. În timp ce membrii echipei se adunau de data aceasta în partea din spate a aeronavei, se părea că Morrell era pregătit să completeze imaginea.

„Conform informaţiilor noastre, se pare că exerciţiile militare libiene de-a lungul graniţei cu Algeria nu vor înceta prea curând. Am sperat să mă introduc cu elicopterul din Algeria, dar asta nu mai este o opţiune, a spus Morrell.

„Deci cum intrăm?”, a întrebat Harvath.

„Vom sări şi vom sări.”

„Nu, serios. Cum vom intra?”, a repetat Harvath.

„Vorbesc serios.”

„Dar acum coborâm. Ai de gând să încerci să ne bagi sub radarul lor cu avionul ăsta?”.

„Nu. Vom intra prin culoarele normale de trafic aerian cu o semnătură IFF comercială, ca să nu trezim suspiciunile Libiei. Coborâm acum la mai puţin de zece mii de metri, ca să putem să le punem tuturor măşti cu oxigen sută la sută.”

„Şi după aceea ce se întâmplă?”

„Urcăm la puţin peste 30.000 de metri.”

„Apoi sărim şi sărim?”, a întrebat Harvath.

„Acesta este planul. Vom sta sub boltă pentru puţin peste o jumătate de oră, dar ne va pune la punct.”

„Uiţi un lucru”, a spus Harvath, făcând aluzie cu privirea în direcţia lui Meg Cassidy.

„Dacă ar exista o modalitate mai uşoară de a face asta, aş face-o”, a răspuns Morrell.

Meg, care ascultase, dar nu înţelesese nimic din schimb, a vorbit în cele din urmă. „Despre ce vorbim aici?”. Avea o presimţire proastă că nu avea să-i placă răspunsul la întrebarea ei.

„S-a luat o decizie în privinţa infiltrării, Meg”, a spus Harvath.

„Cum intrăm?”

„Este vorba de o tehnică numită HAHO. Un salt cu paraşuta la mare altitudine şi cu deschidere mare.”

Faţa lui Meg şi-a pierdut imediat orice culoare. „La ce înălţime anume vorbim?”.

„Vom ieşi din avion la peste treizeci de mii de metri.

Zece până la cincisprezece secunde mai târziu vom deschide paraşutele şi vom aluneca până la dunele de nisip din spatele Oasisului Hijrah.

Floare la ureche”, a minţit Harvath. Ştia că HAHO-urile erau una dintre cele mai periculoase tehnici de inserţie concepute vreodată.

„De ce se prăbuşeşte avionul?”, a întrebat Meg, devenind tot mai nervoasă.

„Avionul coboară, aşa că vom putea folosi măştile pentru a începe să respirăm oxigen pur. Asta va ajuta la eliminarea celei mai mari părţi a azotului din sânge şi din ţesuturi.”

„Şi dacă nu vreau ca azotul să fie eliminat din sângele şi ţesuturile mele?”.

„Ai făcut vreodată scufundări?”.

„Da, dar...”

„Acest lucru este foarte asemănător. Vor fi schimbări de presiune când vom sări, iar la coborâre vom fi cu toţii pe oxigen. Este doar o măsură de siguranţă pentru a ajuta la prevenirea oricăror probleme de decompresie.”

„Scot, nu pot face asta. „Nu voi face asta.”

„Meg, priveşte lucrurile aşa...” „Nu. Acum ne antrenăm să ajungem la plajă pe o mică insulă tropicală înotând dintr-un Zodiac de cauciuc, iar acum vrei să sar dintr-un avion la peste treizeci de mii de metri. Eu nu fac asta.”

„Domnişoară Cassidy”, a intervenit Morrell, „aţi făcut tunelul de vânt şi ParaSim la Fort Bragg, nu-i aşa?”.

„Da, dar...”

„Asta nu e diferit.”

„Aş spune că e al naibii de diferit şi nu o voi face.”

„Doamnă Cassidy, dacă ar fi existat o altă cale, credeţi-mă, am fi făcut-o, dar nu există.

Hashim Nidal îşi va ţine întâlnirea mâine seară şi noi trebuie să fim la locul nostru. Nu avem altă opţiune.

„Acum, va exista un radio în interiorul căştii tale şi vom putea ţine legătura cu toţii în timpul saltului. O să te convingem noi să intri. Ştiu că aţi exersat aterizările la Fort Bragg, iar acest lucru va fi la fel.”

„Tot nu mă asculţi. Găseşte altă cale, pentru că eu nu sar din acest avion.”

„Şi dacă sar cu ea?”, a întrebat Harvath.

„Despre ce vorbeşti?”, a răspuns Morrell.

„Vom merge în tandem.”

„Un tandem HAHO? Nu se poate.”

„De ce nu?”

„Pentru început, ai putea transporta doar jumătate din cantitatea de echipament.”

„Atunci reconfiguraţi încărcăturile. Oamenii tăi sunt nişte tipi duri.

Ei pot suporta ceva mai multă greutate.”

„Vorbim de peste două sute de kilograme de mâncare, apă, muniţie -” „- provizii medicale, echipament de comunicaţii... Ştiu ce se pune în rucsacuri, Rick.

Gândeşte-te, altfel vei părăsi avionul fără noi.”

„Scot”, a spus Meg, „nu pot s-o fac.”

Harvath îi luă mâna în a lui, fără să-i pese de ceea ce credea Morrell sau oricare dintre oamenii lui despre asta.

„Da, poţi, Meg. Poţi să faci asta. O vom face împreună. Ţi-am spus că nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic şi nu intenţionez să te dezamăgesc, mai ales când amândoi împărţim o paraşută.”

Întregul avion era tăcut. După câteva momente tensionate, Meg i-a întors cu jumătate de gură zâmbetul lui Harvath, a dat din cap. Misiunea a fost un succes.

43 Harvath a urmărit-o foarte atent pe Meg în următoarele două ore, în timp ce inhalau oxigenul respirabil al aviatorilor. Acesta era oxigenul preferat pentru operaţiunile de salt, deoarece alte forme, cum ar fi oxigenul medical, conţineau prea multă umiditate şi puteau îngheţa în regulator, în furtunuri sau în mască în timpul saltului şi făceau imposibilă respiraţia.

A urmărit eventualele semne de hipoxie cauzate de scăderea presiunii ambientale pe măsură ce urcau. La treizeci de mii de picioare, presiunea aerului era aproape de a fi doar un sfert din cea de la nivelul mării. Celălalt factor de care Harvath era preocupat era cel psihologic. Chiar dacă urmau să fie blocaţi împreună pentru salt, Meg era totuşi incredibil de speriată. Harvath văzuse operatori altfel încrezători în

ei înşişi care se speriaseră şi începuseră să hiperventileze din cauza claustrofobiei provocate de faptul că aveau capul şi faţa acoperite cu o cască şi o mască de oxigen. Scot continua să-i vorbească lui Meg pe un ton liniştitor, încurajând-o să se relaxeze.

Întregul avion fusese depresurizat pentru a aclimatiza echipa în vederea saltului. Peste uniformele de luptă, toţi membrii purtau salopete pentru vreme extrem de rece. Deşi incomode, costumele superizolate nu numai că le-ar fi ţinut membrilor echipei la căldură în timpul saltului, dar aveau şi avantajul suplimentar de a absorbi radarul, ceea ce le-ar fi permis să alunece pe cer fără a fi detectaţi de radarele inamice.

La avertismentul de două minute, echipa s-a transferat de la consola de oxigen a avionului la buteliile portabile legate la piept. Şi-au verificat de două şi trei ori nu numai armele şi echipamentul, ci şi pe fiecare dintre ei, pentru ultima oară, pentru a detecta oricare dintre semnele revelatoare ale hipoxiei: reacţii încetinite, euforie, cianoză – o nuanţă albăstruie a pielii de pe buze sau de sub unghii –, exces de încredere sau lipsă de viaţă în ochi.

Luminile din cabină au fost comutate pe iluminarea de salt, iar avionul a fost umplut cu o strălucire roşie sinistră, punctată de picături de verde neon la gleznele fiecărui membru al echipei. Pe cizme fuseseră lipite lanterne chimice, astfel încât membrii echipei să se poată localiza unii pe alţii în întuneric şi să evite coliziunile potenţial mortale.

Aerul îngheţat, sub zero grade, a suflat peste uşa deschisă, în timp ce echipa Operaţiunea Fantoma se alinia.

Rick Morrell stabilise ordinea şi îi plasase pe Harvath şi pe Meg exact la mijloc. De îndată ce Morrell a dat semnalul de a sări, şirul de corpuri din faţa lor a tresărit înainte, dar picioarele lui Meg au refuzat să se mişte. Ea şi-a dorit să o urmeze, dar nu a fost de nici un folos.

Ori creierul ei refuza să dea comanda, ori corpul ei refuza să se supună. Oricum ar fi fost, era imperativ ca echipa să rămână unită, iar acest lucru se putea întâmpla doar prin sărituri la intervale precise.

Harvath a înfăşurat braţele în jurul lui Meg, a ridicat-o cu totul din picioare şi s-a îndreptat spre uşa deschisă.

În ultima clipă, Meg a încercat să se întindă şi să apuce ceva pentru a-i împiedica să părăsească avionul, dar a fost inutil. Harvath era prea puternic.

Aerul friguros le ardea feţele în timp ce accelerau spre viteza lor finală de o sută douăzeci de mile pe oră. Harvath a aruncat o privire la altimetru şi a privit cadranul luminescent care le mătura scăderea în creştere rapidă. „Este în regulă. Totul este în regulă, i-a repetat prin radio lui Meg. Harvath şi-a dat seama că temperatura era de cel puţin treizeci şi cinci de grade sub zero.

A durat doar şaptesprezece secunde pentru a coborî la douăzeci şi şapte de mii de picioare, dar pentru Meg Cassidy a părut o viaţă întreagă.

Când Harvath a tras de coarda de rupere argintie şi a desfăşurat paraşuta cu aer de berbec, cu raport mare de alunecare, materialul împachetat cu măiestrie a zburat drept şi înalt în aer şi apoi s-a rupt într-un imens baldachin dublu pătrat deasupra capotei. Deşi Harvath îi spusese că era pe punctul de a deschide paraşuta şi fusese avertizată în legătură cu şocul, Meg nu avea nicio idee că şocul va fi atât de intens. Era ca şi cum ar fi călătorit într-un ascensor în cădere, care tocmai găsise subsolul. Ştia că înjunghierea intensă de durere pe care o simţea nu era nimic în comparaţie cu ceea ce trebuie să simtă Harvath. El suportase cea mai mare parte a şocului şi îi spusese în avion că, probabil, va fi dureros câteva zile. Întotdeauna a fost aşa cu HAHO-urile.

Bubuitura asurzitoare a aerului pe care o auziseră în timp ce se avântau pe cerul nopţii dispăruse acum. A fost înlocuită de o linişte cum nu mai experimentase niciodată Meg Cassidy, iar priveliştea era absolut incredibilă.

Harvath o aprecia şi el. Între privirile aruncate la altimetru şi la poziţiile coechipierilor săi, a admirat frumoasa privelişte înstelată deasupra mării de deşert de mult sub el. Nu înceta niciodată să îl uimească cât de paşnică arăta lumea de la această înălţime, chiar şi atunci când ştia că se introducea în teritoriu ostil.

Echipa forma o coloană verticală pe cer, fiecare paraşutist părând să se odihnească deasupra următorului. Omul cel mai de jos în totemul aeropurtat a acţionat ca navigator, folosind o busolă, un dispozitiv GPS şi caracteristici abia vizibile ale terenului pentru a-i ghida spre zona de paraşutare.

Au plutit timp de patruzeci de mile şi puţin peste o jumătate de oră. În ciuda salopetelor de înaltă tehnologie şi a mănuşilor Gore-Tex izolate, fiecare dintre ei era amorţit până la os de frig.

Pe măsură ce coborau, aerul a început să se încălzească treptat. La 12.000 de metri, şi-au scos măştile de oxigen şi au putut respira normal. Navigatorul a continuat să le corecteze cursul pe baza schimbărilor de viteză şi direcţie a vântului, până când, în cele din urmă, a venit semnalul prin radiourile criptate că se aflau în raza de acţiune a zonei de paraşutare.

Meg s-a luptat cu reflexul de a-şi înţepeni picioarele în timp ce pământul venea în fugă în întâmpinarea lor. În ultimul moment, Harvath a tras puternic în jos de cârligele paraşutei, încetinind dramatic coborârea lor. Au aterizat pe nisipul moale şi s-au rostogolit imediat spre stânga.

Harvath a tras înăuntru restul paraşutei şi a desfăcut-o pe Meg din locul în care era legată de hamul său. Restul membrilor echipei îşi îngropau deja paraşutele şi lanternele chimice în nisip.

„Acum nu a fost atât de rău”, a şoptit Harvath cu un zâmbet, în timp ce termina de acoperit paraşuta cu nisip şi verifica echipamentul lui Meg.

„Deloc”, a răspuns ea. „Nu mă pot hotărî ce mi-a plăcut mai mult – inima care îmi bătea în piept sau dinţii aproape că mi-au crăpat din cauza celor aproape patruzeci de minute petrecute în aerul rece ca gheaţa.”

„O să te încălzeşti. Aşteptaţi să mergem. De fapt, este destul de cald în deşert în seara asta.

Doar că îi ia ceva timp corpului tău să se încălzească din nou.”

Harvath a făcut o ultimă verificare a propriului echipament şi a scanat orizontul cu ochelarii de vedere nocturnă înainte ca el şi Meg să se alăture restului echipei. Era deja trecut bine de ora unu dimineaţa, ora locală. Le-ar fi luat cel puţin două ore, poate trei, să meargă pe jos pe dealurile stâncoase de deasupra oazei, unde ar fi aşteptat până mâine seară. Puteau să doarmă în timpul zilei, dar deocamdată aveau nevoie de acoperirea întunericului pentru a-şi ascunde mişcările. Nici o clipă nu putea fi irosită. Când echipa a fost reunită, Morrell a dat ordinul de a păstra o tăcere radio completă, apoi le-a făcut semn să plece.

Nisipul adânc al deşertului, împreună cu încărcăturile grele pe care le cărau oamenii lui Morrell, făceau ca drumul să fie extrem de lent. Eliberat de echipamentul de tandem cu Meg, Harvath luase mai mult decât partea lui de greutate de pe rucsacurile celorlalţi băieţi, dar tot înaintau cu greu. Abia când echipa a ajuns pe un teren mai ferm, ritmul s-a accelerat simţitor. Nu conta faptul că mergeau pe o pantă abruptă pe versantul dealului. Toată lumea era recunoscătoare doar pentru că nu mai era pe nisip.

Omul lui Morrell de la punctul de comandă a dat semnalul de oprire cu pumnul întreg, iar coloana s-a oprit imediat. Membrii echipei au ocupat poziţii de tragere defensive în timp ce Morrell şi omul de bază explorau o mică peşteră aflată în spatele unei surplombe joase şi a câtorva bolovani mari. O clipă mai târziu, Morrell a reapărut şi a dat ordinul de a ridica tabăra. Doi dintre bărbaţi şi-au descălecat rucsacurile şi au pornit să reconştientizeze restul zonei. Morrell şi-a instalat sistemul portabil de comunicaţii prin satelit Motorola criptat, în timp ce unul dintre bărbaţi a poziţionat o antenă de câmp pe surplombul stâncii.

„Bine aţi venit în Plaza”, a spus Harvath în timp ce o ajuta pe Meg să intre în peşteră. Au găsit o zonă relativ netedă pe sol, spre peretele vestic, şi au despachetat doar echipamentul de care aveau nevoie pentru moment. Mâncarea, apa şi echipamentul suplimentar urmau să fie plasate într-o ascunzătoare din apropiere, în cazul în care ar fi trebuit să iasă în grabă din peşteră. Ultimul lucru pe care doreau să-l facă era să lase în urmă orice indiciu care i-ar fi putut anunţa pe libieni sau pe Hashim Nidal că se aflau în zonă.

Meg a desfăcut una dintre MRE-urile cu trei mii de calorii şi a întrebat: „Poţi să o mănânci rece?”.

„Rece sau cald, nu contează”, a răspuns Harvath în timp ce a întins o căptuşeală de poncho pentru ca fiecare dintre ei să poată dormi pe ea.

„Trebuie să o fierbi în pachet dacă o vrei fierbinte, totuşi, nu?”.

„Da, dar substanţele chimice toxice se preling din ambalaj, aşa că trebuie să arunci apa după aceea. Este o risipă de apă bună şi asta este ceva ce nu faci niciodată în deşert.”

„Dar există o oază chiar după colţ, cu multă apă.”

„Şi probabil că sunt destui oameni care ar fi mai mult decât fericiţi să-l anunţe pe Nidal că suntem aici. Să spunem doar că Jack şi Jill nu vor coborî dealul şi nu vor aduce o găleată cu apă. MRE-ul este deja desfăcut, aşa că îl mănânci rece.”

Meg a luat o muşcătură precaută şi a făcut imediat o mutră.

„Doamne, asta e groaznic. Cum mâncaţi chestiile astea?”

„Am mâncat mult mai rău.”

„Nu-mi pot imagina ceva mai rău decât asta.”

„Există, crede-mă. Nu vreţi să auziţi despre asta.”

„Ei bine, cu toate progresele pe care armata le-a făcut în materie de arme şi tehnologie, ai crede că ar putea măcar să petreacă puţin timp la capitolul mâncare.”

„Acum începi să vorbeşti ca un adevărat soldat, Cassidy”, a răspuns Harvath. „Să vă verificăm armele.”

Majoritatea oamenilor, cu excepţia lunetiştilor, purtau puşti de asalt cu muniţie fără cartuş Heckler & Koch G11 de ultimă generaţie. Deşi G11 era o armă excelentă, Harvath şi Meg purtau sistemul de armament modular G36 de la H&K, care, datorită crosei sale pliabile, era eficient atât la distanţe mai mari, cât şi în lupta corp la corp.

Lui Harvath îi plăcea întotdeauna să fie pregătit pentru orice.

Explică cum se face o dezmembrare a armei şi importanţa de a păstra totul liber de nisip, când Morrell a revenit în interiorul peşterii, urmat de unul dintre oamenii săi.

„...şi cred că s-a blocat”, a spus bărbatul.

„Aceste dispozitive ar trebui să fie rezistente la frigul extrem”, a spus Morrell, în timp ce Harvath şi Meg s-au oprit din ceea ce făceau pentru a asculta conversaţia.

„Există şi altele de acest fel, dar pentru că eram desfăşuraţi într-un teatru de operaţiuni în deşert, nu ne-am gândit niciodată că vom avea nevoie de ceva clasificat pentru zona arctică.”

„Ce se întâmplă?”, a întrebat Harvath.

„Marty al nostru este nefuncţional”, a spus agentul.

„Ce-ai făcut?”

„Marty McFly”, a spus Morrell. „Aşa îi spunem noi insectei noastre zburătoare micromecanice.

Este o derivare a unui proiect al Marinei cu numele de cod Robofly”.

„Vă referiţi la acele drone minuscule cu celule de combustibil în miniatură care pot fi literalmente o muscă pe perete pentru a aduna informaţii?”, a întrebat Harvath.

„Acelaşi”, a răspuns Morrell. „Credem că frigul de la salt a dat-o în bară pe a noastră.”

„De ce aţi târî una din astea cu voi într-o misiune de ochire?”

„Washingtonul vrea să ştie cine este sauditul. S-au gândit că, dacă am putea apropia suficient de mult mini-drona, am putea să-l identificăm.”

„Iisuse, mai putem face ceva dacă tot suntem aici?”, a întrebat Harvath. „Poate că putem alege câteva sate şi să ajutăm la vaccinarea unor copii în drum spre ieşire.”

„Ştiu. Ştiu”, a spus Morrell.

„Şi eu cred la fel”, a răspuns Harvath. „Cu cât încerci să adaugi mai multe elemente la o misiune, cu atât mai mari sunt şansele ca aceasta să se transforme într-un mare GoFu.”

„Ce este un „GoFu”?”, a întrebat Meg.

„Un Goat Fuck, doamnă”, a spus agentul care încerca să repare mini-drona.

„Rick, sunt deja prea multe elemente implicate aici, cu eliminarea lui Nidal şi cu faptul că ţi s-a dat sarcina suplimentară de a recunoaşte tabăra de antrenament. Fiţi deştepţi. Să nu mai adăugăm nimic. Reţineţi cuvintele mele.

Aici, tot ce poate merge prost, va merge prost, şi ne va strica ziua major, a spus Harvath.

„Consideră-i marcaţi”, răspunse Morrell în timp ce se întorcea să-l ajute pe agent cu drona.

44 Diferenţa de fus orar între coasta de est a Statelor Unite şi Libia era de şase ore.

Până când Harvath şi Meg şi-au organizat tot echipamentul şi s-au culcat, era trecut de miezul nopţii pentru ei acasă şi aproape de răsăritul soarelui pe Marea de Nisip Ubari.

Harvath se oferise să posteze una dintre turele de gardă de patru ore, dar Morrell a refuzat, spunând că avea mai mult decât suficienţi oameni pentru a acoperi rotaţiile. Harvath a alunecat într-una dintre stările sale de transă profundă, în timp ce Meg dormea în reprize întrerupte şi neregulate. La un moment dat, s-a trezit cu o tresărire la auzul unor clopote, dar Harvath s-a grăbit să-i acopere gura. O turmă de capre a unuia dintre fermierii din oază se rătăcise aproape de gura peşterii.

Meg s-a uitat în jur şi a văzut că fiecare membru al echipei avea arma scoasă şi era gata să-l ucidă pe capraş, dacă ar fi fost suficient de ghinionist să dea peste ei, dar nu s-a întâmplat nimic. Caprele au plecat mai departe, iar echipa s-a retras în cele din urmă.

După o vreme, Meg a renunţat să mai încerce să adoarmă din nou.

Gândurile la ceea ce avea să urmeze îi umpleau mintea şi nu avea cum să se relaxeze complet.

Morrell adusese cu el două echipe de lunetişti de doi oameni ca parte a operaţiunii. Oamenii care ieşiseră în recunoaştere în zonă confirmaseră distanţele până la locul unde presupuneau că se afla ţinta, iar echipele de lunetişti se chestionau acum în linişte cu privire la hărţile balistice. „La cinci sute de metri în vânt de zece-doisprezece noduri, cât de departe va cădea un Win Mag de trei sute?”, a spus unul dintre bărbaţi.

Observatorul din cealaltă echipă a răspuns: „Având în vedere coeficientul de rezistenţă al unui Win Mag de trei sute, va fi la şapte centimetri distanţă, de la dreapta la stânga”, şi astfel conversaţia a continuat. Era complet peste capul lui Meg. Tot ce ştia era că mai erau cel puţin şapte ore până la apusul soarelui şi numai Dumnezeu ştia câte mai erau până când Morrell va da ordinul de a ieşi din peşteră pentru a-şi putea ocupa poziţiile şi a-l aştepta pe Hashim Nidal.

Meg se întoarse spre Harvath pentru a trece timpul. În mod normal, ar fi fost preocupat să menţină capul unui agent în joc, dar şi-a dat seama că Meg avea nevoie de distragere a atenţiei.

Ea nu voia să se gândească la ceea ce o aştepta. Trebuia să vorbească despre altceva... orice altceva.

Harvath i-a pus întrebări despre familia ei şi despre cum a crescut în Chicago. El a întrebat-o despre facultate şi despre începerea propriei afaceri. Chiar a petrecut ceva timp încercând să explice filozofia adevăratei muzici country, care se putea rezuma la „trei acorduri şi adevărul” – soţia mea m-a părăsit, câinele meu a fugit, mi-am pierdut slujba... Habar n-avea dacă Meg aprecia poziţia lui, dar a râs totuşi.

Întunericul abia căzuse când Morrell s-a îndreptat în sfârşit spre partea din spate a peşterii, unde Harvath şi Meg încă vorbeau. „Puneţi şaua”, a fost tot ce a şoptit înainte de a-şi strânge echipamentul şi de a se îndrepta spre exterior.

Sunetele din oaza îndepărtată puteau fi auzite plutind în briza uşoară care agita nisipul liber din jurul lor. Harvath şi Meg şi-au ocupat locurile în mijlocul coloanei şi, după o ultimă verificare a armelor şi a echipamentului, echipa a pornit spre poziţiile lor cu vedere spre Oaza Hijrah.

Şi-au croit drum pe versantul plin de bolovani cu extremă precauţie, având grijă să nu scoată nici cel mai mic sunet. Deşi întreaga echipă purta microfoane de gât, nimeni nu îndrăznea să rupă tăcerea radio. Pe măsură ce au ajuns pe creasta dealului, oaza a devenit vizibilă. Un bazin de apă alungit, perfect nemişcat, părea să răsară în mod magic din nisipul deşertului ca o oglindă uitată şi să reflecte tot ce se afla în jurul său. O gamă uimitoare de flori şi vegetaţie, inclusiv curmaluri şi palmieri tineri, înconjurau micul lac din deşert şi se întindeau pe sute de metri, adăugând tuşe strălucitoare de culoare peisajului altfel arid.

Multe dintre clădirile prezentate în fotografiile din satelit, care altădată nu erau decât o adunătură de cutii gri neimpresionante, erau acum complet vizibile. Vegetaţia atârna de ferestre şi peste marginile balcoanelor improvizate. Pentru oamenii care nu aveau nicio idee despre scopul real al acestui oraş-oază, ar fi putut fi uşor confundat cu o Grădină a Edenului din zilele noastre.

Pe un mic promontoriu care ieşea în apa întunecată, evident un loc de mare onoare şi ceremonie, se afla un cort mare în stil beduin. Torţele luminau o cărare spre panourile deschise din ţesătură dungată care se fluturau în vântul deşertului.

Figuri îmbrăcate în robă se plimbau înainte şi înapoi din camioanele acoperite, pregătindu-se pentru întâlnirea dintre Hashim Nidal şi saudiţi, în timp ce alte figuri îmbrăcate în robă stăteau liniştite, ţinând în mână puşti de asalt Kalaşnikov.

Dintr-o dată, muzică tare a răsunat de la un radiocasetofon din spatele unuia dintre camioane, iar oamenii care montau cortul au aplaudat. Echipa Operaţiunii Fantoma a ajuns pe punte şi a căutat adăpost. Morrell şi-a strâns microfonul de gât şi a pocnit: „Ce naiba e asta?”.

Agenţii erau cu toţii tăcuţi. După ce a ascultat câteva clipe, Harvath a şoptit: „Lanterna”.

„Lanterna”? Nu am văzut nicio lanternă. Vorbesc despre muzica aia nenorocită”.

„Este numele cântecului. „Flashlight”, de Parliament.

Poate că ne urăsc, dar le place muzica noastră.”

„Nenorociţi de rahaţi fără gust”, a scuipat unul dintre agenţi.

„De fapt”, a şoptit Harvath, „Flashlight” este considerat de departe un clasic al funk-ului din anii '70.”

„Tăceţi amândoi din gură”, a ordonat Morrell. „Evident, adevăraţii noştri jucători nu au ajuns încă pe scenă. Să ne punem la locul nostru.”

Morrell a dat semnalul ca echipa să se despartă, iar membrii s-au împrăştiat în direcţii separate. Doi bărbaţi au plecat în recunoaştere la tabăra de antrenament suspectă, în timp ce echipele de lunetişti au ocupat poziţii strategice cu vedere la cortul cu dungi. Harvath şi Meg au fost îndrumaţi să rămână în spatele unei stânci mari, în timp ce Morrell a luat mai mulţi oameni şi pe agentul său care reuşise cumva să repare mini-drona mai jos pe deal.

Harvath a scanat scena de jos cu unul dintre sistemele de vizibilitate AN/PVS de ultimă generaţie cu lumină stelară pe care el şi Meg le primiseră pentru a-l identifica pe Hashim Nidal. Muzica părea să fi avut efectul dorit. Oamenii descărcau acum camioanele într-un ritm mult mai alert. Harvath a observat că nu toţi erau îmbrăcaţi în robe. Unii purtau haine civile, iar unul dintre ei avea chiar un tricou cu Chicago Bulls. Îi plăcea ipocrizia lucrurilor – Statele Unite sunt Marele Satana, dar Michael Jordan?

Este numărul unu!

Liniştea radio a fost întreruptă când Rick Morrell a şoptit: „Marty departe”. Harvath şi Meg au încercat amândoi să localizeze mini-drona prin lunetele lor cu lumină stelară, dar, la jumătatea dimensiunii unui dop de vin, era aproape imposibil de văzut.

Pentru o clipă, au auzit ceea ce părea a fi acordurile de început ale piesei „Kung Fu Fighting”; apoi un membru iritat şi, evident, foarte înalt în grad al personalului lui Hashim Nidal a început să ţipe la oamenii de lângă cort, iar muzica a fost imediat oprită.

Vântul s-a înteţit, iar foile aspre de nisip au suflat pe străzile înguste ale oraşului oază. Muncitorii şi-au înfăşurat coifurile kaffiyeh pe faţă pentru a nu lăsa nisipul să le intre în gură şi în nas.

Prin intermediul căştii de plastic înfipte adânc în ureche, Harvath l-a auzit pe unul dintre agenţi spunând: „Avem o aeronavă care se apropie”.

Când Harvath şi-a întors privirea spre nord, a putut distinge luminile unui avion mic în depărtare. O clipă mai târziu, pista de aterizare s-a luminat ca un pom de Crăciun. Bărbatul reţinut la Helsinki indicase că sauditul va sosi cu un avion privat şi a ajuns la timp. Asta însemna că Hashim Nidal nu putea fi prea departe.

Una dintre echipele de lunetişti a chemat-o în linişte pe Meg şi i-a cerut să strige diverse puncte şi distanţe din jurul cortului. Meg şi-a apăsat faţa pe ochelarii de cauciuc ai lunetei cu lumină stelară şi s-a sincronizat cu ambii observatori pentru a se asigura că erau pe aceeaşi lungime de undă.

Nu a îndrăznit să-şi scoată dispozitivul de pe faţă. Vederea ei era acum aclimatizată la strălucirea verzuie, iar ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să-şi expună ochii la nisipul suflat. Misiunea nu-şi putea permite ca ea să rateze ţinta.

Ea încă mai scana zona din jurul cortului când o altă voce s-a auzit prin căştile echipei şi a spus: „Două convoaie se apropie de zona ţintă”.

Meg ştia că unul dintre convoaiele care se apropiau din direcţia pistei de aterizare ar fi aparţinut saudiţilor, în timp ce celălalt ar fi aparţinut cel mai probabil lui Nidal. A observat că îi tremurau mâinile şi a încercat să le stabilizeze sprijinindu-şi coatele pe bolovanul din faţa ei.

„Eşti bine?”, a întrebat Harvath, ai cărui ochi erau de asemenea lipiţi de scena care se desfăşura prin luneta sa cu lumină stelară.

„Puţin nervoasă.”

„Asta e bine. Era de aşteptat. Doar identifică-l pe Nidal în faţa lunetiştilor, aşa cum am exersat.

O să te descurci bine.”

„Sper că da. Vreau să terminăm cu asta.”

„Va fi destul de curând. Nu-ţi face griji. Se pare că convoaiele sunt pe cale să intre în perimetru.”

Vocea a revenit prin căştile lor. „Convoaiele intră în perimetru. Toate echipele să fie pregătite.”

Două seturi de Land Rover-uri s-au oprit la douăzeci de metri de cort. Când uşile vehiculelor s-au deschis, o altă rafală de vânt a izbucnit, trimiţând rafale ascuţite de nisip în toate direcţiile. Bărbaţii s-au retras

momentan în vehiculele lor până când vântul a trecut, apoi au reapărut cu kaffiyeh-urile trase strâns pe faţă, ca şi gărzile şi muncitorii.

„Wild Onion, ai identificat ţinta?", se auzi vocea unuia dintre observatori în căştile lui Meg.

Întrucât Meg era din Chicago, Morrell îi atribuise un nume de cod bazat pe numele pe care nativii americani îl numeau iniţial Oraşul Vânturilor.

„Ţinta nu a fost încă identificată", a spus Meg, în timp ce se străduia să vadă mai bine prin luneta cu lumină stelară.

Au trecut câteva secunde şi bărbaţii s-au îndreptat spre cort, cu trupurile îndoite împotriva forţei vântului şi a nisipului suflat.

„Ceapa sălbatică", a auzit din nou vocea. „Aţi identificat ţinta?"

„Negativ. Ţinta nu a fost încă identificată."

Bărbaţii parcurseseră acum jumătate din distanţa până la cort şi urmau să fie înăuntru în următoarele zece secunde.

„Wild Onion. „Trebuie să identifici ţinta înainte ca ei să iasă din vizor."

„Încerc", spuse Meg cu disperare, mai mult pentru ea însăşi decât pentru oricine altcineva. „Sunt îmbrăcaţi toţi la fel şi nu le pot vedea feţele."

„Nu e bine", a spus Harvath prin microfonul de gât în timp ce îi privea pe bărbaţi cum terminau de intrat în cort.

„Rezerva de ţinte ieşită din raza vizuală", a venit vocea unuia dintre observatorii echipei de lunetişti. „Aştept instrucţiuni."

„La naiba", a şuierat Morrell peste căştile echipei.

„Aşteptaţi."

Meg îşi îndepărtă luneta cu lumina stelelor de pe faţă şi alunecă pe bolovanul mare. „Am dat-o în bară", a spus ea.

Harvath a alunecat lângă ea şi i-a pus o mână pe umăr. „Nu ai stricat nimic. Nimeni nu ar fi putut să prevadă acea lovitură. Feţele le erau complet acoperite".

„Şi acum ce facem?"

„Nu vrei să ştii."

„Ba da", a spus Meg în timp ce-şi ştergea transpiraţia din palme pe trening.

„Cred că Morrell probabil că nu are de ales decât să aprindă cortul ăla ca o lumânare romană.”

„Dacă o face, cum vom şti cu siguranţă că l-am prins pe Nidal?”

„S-ar putea să nu ştim niciodată cu siguranţă, dar s-ar putea, de asemenea, să nu mai avem niciodată o altă şansă ca aceasta.”

„În Chicago, mi-ai spus că nu vei trage cu rachete într-o grămadă de oameni. Ai spus că nu poţi. Ai spus că trebuie să fii sigur că l-ai prins.”

„Dacă Morrell decide să scoată acel cort, ar trebui să fiu de acord cu el. Este o decizie tactică bună.”

„Dar sunt oameni nevinovaţi acolo.”

„Meg, calmează-te. „Oamenii din acel cort sunt orice, dar nu sunt nevinovaţi.”

„Eşti absolut sigur de asta? Ştii sigur că oamenii care au ajutat la montarea cortului şi care probabil servesc o masă înăuntru chiar acum nu sunt nişte muncitori nefericiţi din oraşul oază?”

„Nu, dar acesta este un joc de numere. Trebuie să fim dispuşi să sacrificăm câţiva pentru beneficiul celor mulţi. Şi mai bine să fie câţiva dintre ei, decât mulţi dintre ai noştri.”

„Dar familiile lor?”

Harvath începea să-şi piardă răbdarea. „Cum rămâne cu familia ta? Ce s-ar fi întâmplat dacă Hashim Nidal ar fi fost responsabil pentru uciderea cuiva la care ţineai? Ce zici de asistenta ta, Judy? Vrei să-l lăsăm din nou pe acest individ să ne scape printre degete doar pentru a răni mai mulţi oameni nevinovaţi decât am putea noi?”

„Bineînţeles că nu. Dar vreau să ştiu că am făcut tot ce am putut pentru a-l prinde înainte ca o altă persoană nevinovată să moară.”

„Ei bine, poţi să dormi ca un înger. Conştiinţa ta este curată. „Am făcut tot ce am putut.”

„Nu, nu am făcut-o.”

„Despre ce vorbeşti?”, a spus Harvath.

„Nu contează dacă faţa lui Nidal este înfăşurată bine.

După ce a încercat să-mi facă în avionul acela, l-aş recunoaşte doar după ochi.”

„Nu poţi distinge ochii nimănui de aici de sus.”

„Aveţi dreptate. Dar, de acolo de jos aş putea, a spus Meg în timp ce arăta cu degetul arătător peste apa oazei şi spre cort.

45 Aceasta este, fără îndoială, mama tuturor ideilor proaste, îşi spuse Harvath în sinea lui, în timp ce el şi Meg Cassidy se strecurau pe lângă marginea exterioară a oazei spre cort.

Meg îl convinsese pe Morrell de planul ei în scurt timp. Bineînţeles că nu a fost foarte greu de convins. Se părea că Morrell ar fi sacrificat pe oricine şi orice pentru a-şi îndeplini misiunea.

Harvath fusese de acord cu ideea lui Meg dintr-un motiv simplu. Dacă ar fi ales să rămână în spate şi să anihileze cortul de la distanţă, nu ar fi avut cum să confirme că îl eliminaseră cu adevărat pe Hashim Nidal.

Sigur, toţi cei dinăuntru ar fi fost morţi, dar dacă Nidal s-ar fi răzgândit în ultimul moment şi ar fi trimis pe altcineva să conducă întâlnirea în locul lui?

Celălalt lucru care îl deranja pe Harvath era că nu era atât de sigur că Nidal era cine credea toată lumea că este.

Lui Harvath nu i-a luat decât cu vreo două secunde mai mult decât lui Morrell pentru a realiza că nu aveau altă alegere, aşa că s-a îndreptat împreună cu Meg spre întuneric.

Se aflau la adăpostul celor două echipe de lunetişti pe tot parcursul drumului. Circuitul lor a durat dureros de mult şi a fost înrăutăţit şi mai mult de vântul intermitent care ridica nori enormi de nisip.

Se furişaseră pe lângă marginea oazei luxuriante, folosindu-se de crângurile dese de palmieri ca acoperire, când, la cincizeci de metri de obiectivul lor, Harvath a ridicat mâna pentru ca Meg să se oprească. Cu două degete, îşi arătă ochii şi apoi făcu semn spre partea din faţă a cortului. Meg a scuturat din cap. Nu, nu era bine. Ea nu ar fi putut să-l identifice pe Nidal de la această distanţă, nici măcar cu lunetele lor de noapte. Ea voia să fie mai aproape. Ea îi făcu semn lui Harvath că ar trebui să se strecoare mai aproape de cort. Harvath a clătinat imediat din cap. Negativ. Erau deja mult mai aproape decât ar fi vrut să ajungă.

Harvath i-a indicat să rămână unde se aflau şi să aştepte. Cu două mişcări scurte şi bruşte, a arătat din nou spre ochi şi apoi spre cort. Meg a înţeles imaginea, dar nu i-a plăcut. A dat din nou din cap. Nu. Lui Harvath nu-i păsa ce credea ea şi a arătat cu fermitate spre pământul de la picioarele lor. Se coborâse din poziţia ghemuită în genunchi şi se pregătea să se aşeze în spatele unui smoc de iarbă înaltă din oază când Meg a luat-o la fugă. Era ultimul lucru la care se aşteptase Harvath.

Şi-a activat microfonul de gât şi a şoptit: „Meg!

La naiba! Întoarceţi-vă aici. O să fii ucis!”

Meg fie nu auzise, fie nu voia să audă, pentru că continua să se apropie în ghemuit de fugă de cort. Harvath nu avu de ales decât să se ducă după ea.

„Ce naiba se întâmplă acolo jos?”, răcni Morrell prin cască, dar Harvath nu-i dădu atenţie.

Singurul lui gând era să o oprească pe Meg înainte ca ea să meargă prea departe.

Nu se putea lupta cu el, mai ales pe nisipul moale.

Se răsucise spre o grămadă de lăzi aruncate când Harvath o prinse de talie şi o trânti la pământ.

„Ce naiba e cu tine?”, a răcnit Harvath în timp ce a rostogolit-o pentru a o privi în faţă.

„Cu mine?”, a şoptit Meg. „Ce s-a întâmplat cu tine? Ţi-am spus că nu puteam vedea nimic din locul în care ne aflam. Trebuia să mă apropii mai mult.”

„Şi ţi-am spus că nu.”

„Acum suntem aici, aşa că hai să profităm de asta.”

„Nici vorbă. „Vom pleca de aici.”

„Cred că glumeşti”, a spus Meg în timp ce se rostogolea şi se pregătea să se ridice.

„Pe naiba că sunt. Nu avem absolut niciun sprijin de lunetişti aici.”

„Nu avem nevoie de el. Suntem în siguranţă aici. Dacă ne putem plasa în spatele acelor lăzi, îl pot vedea bine pe Nidal când iese din cort. Atunci echipa de lunetişti îl poate elimina.

Nimeni nu ne va căuta acolo. Odată ce încep împuşcăturile, ne vom furişa înapoi şi vom ocoli oaza.”

„Planul ăsta e aproape la fel de rău ca şi cum ai fi venit aici.”

„Dar va funcţiona.”

„S-ar putea să funcţioneze”, a spus Harvath.

„Aşa va fi”, a răspuns Meg. „Ai încredere în mine.”

„Să am încredere în tine? Dacă pleci aşa cum ai făcut-o, tocmai mi-ai pierdut încrederea. De acum încolo, vei face exact ce-ţi spun eu. M-ai înţeles?”

„Asta înseamnă că rămânem?”

„Ai de gând să faci ce-ţi spun?”

„Da.”

„Atunci rămânem.”

Meg i-a mulţumit lui Harvath, dar acesta a ignorat-o în timp ce îi transmitea în linişte prin radio lui Morrell noua lor intenţie. Lui Morrell nu-i plăcea faptul că Harvath şi Meg se aflau într-un loc unde restul echipei nu-i putea vedea, dar era totuşi de acord cu planul lor.

Harvath i-a făcut semn lui Meg să rămână complet tăcută în timp ce se târau în tăcere înainte spre stiva de lăzi aruncate. La jumătatea drumului, mai întâi una, apoi mai multe siluete au început să iasă din cort.

Harvath nu avea nevoie să-i spună lui Meg ce să facă. Ea a îngheţat, apoi şi-a apropiat încet luneta de noapte de ochi. Bărbaţii ieşiseră din cort printre rafalele de vânt şi, crezând că furtuna de nisip trecuse, nu se obosiseră să-şi acopere feţele.

„Petrecerea se destramă", a spus Harvath în linişte, în microfonul de gât, către restul echipei.

„Recepţionat. Vă aşteptăm legitimaţia, a răspuns una dintre echipele de lunetişti.

Harvath s-a târât astfel încât să se poată întinde chiar lângă Meg. Era supărat că nu reuşiseră să ajungă la adăpostul lăzilor înainte ca bărbaţii să înceapă să iasă din cort. „Cum e priveliştea?", a şoptit la urechea lui Meg.

Meg şi-a legănat mâna întinsă dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi spus: „Aşa, aşa", apoi şi-a îndreptat degetul mare drept în jos. Vocea ei abia dacă era o şoaptă, s-a aplecat spre Harvath şi a spus: – Primesc spatele capetelor şi ocazional profilul. Asta nu e bine. Trebuie să ajungem în spatele acelor lăzi".

Lui Harvath nu i-a plăcut. Era prea riscant. Deşi se aflau deja la jumătatea drumului, părea încă departe. În plus, ar fi fost cu atât mai departe de oază şi de sprijinul de foc pe care echipele de lunetişti li l-ar fi putut oferi dacă ar fi fost văzuţi. Dar, Harvath ştia că nu aveau de ales. Scot o bătu pe Meg pe umăr şi îi arătă să îl urmeze rapid, ceea ce ea făcu.

Bărbaţii ieşeau acum din cort într-un ritm susţinut, iar ochii gărzilor înarmate erau ocupaţi să supravegheze întreaga zonă. Cu luneta de noapte din nou strânsă pe faţă, Meg a tras cu ochiul din spatele lăzilor şi s-a concentrat asupra unui bărbat înalt, îmbrăcat într-o robă în dungi, care ieşea din cort şi se uita în jur. Când bărbatul a aruncat o privire neştiutoare în direcţia lor, Meg i-a putut vedea ochii. Era el! Hashim Nidal. În timp ce Meg era pe punctul de a-şi activa microfonul de gât şi de a anunţa ţinta, a fost lovită puternic cu coada unei puşti de asalt în ceafă şi totul s-a făcut negru.

46 Când Harvath s-a trezit cu o durere de cap pulsatilă, primul lucru pe care l-a observat a fost căldura sufocantă. Se simţea de parcă ar fi fost într-un cuptor. Nu se ştia de cât timp era inconştient sau unde se afla. A presupus că se afla undeva în interiorul oraşului oază. Camera minusculă era complet neagră. Podeaua pe care stătea întins era nisip tare şi, întinzând ambele braţe, putea atinge pereţii, care erau un fel de piatră.

A făcut un inventar rapid şi nu a fost surprins că toate armele îi fuseseră luate, la fel ca şi Rolex-ul.

Ceva cu mult prea multe picioare s-a târât pe coapsa lui şi a îndepărtat-o rapid. A sărit în sus şi, ghicind unde se afla creatura, şi-a ridicat piciorul pentru a o zdrobi.

A coborât cizma şi a auzit zgomotul satisfăcător al unei lovituri directe.

În ciuda sărutului de noapte bună pe care i-l dăduse unul dintre oamenii lui Nidal, din punct de vedere fizic, se simţea bine. Ar fi vrut să fie sigur de acelaşi lucru pentru Meg. Nu se ştia ce-i făceau. O femeie ca Meg era un trofeu pe cinste. A fi capturat ca inamic ar fi garantat aproape tot ce era de neconceput.

Harvath a stat în picioare ore întregi, sprijinindu-se de peretele celulei sale. Auzea zgomotul focurilor de armă şi ocazional al exploziilor. Bărbaţii îşi strigau unii altora în arabă. A ascultat cu atenţie, dar vocile erau prea înăbuşite ca să poată discerne exact ce se spunea. Uneori, era linişte deplină şi Harvath se gândea că oamenii fie se opriseră pentru rugăciune, fie plecaseră undeva să mănânce.

În cele din urmă, de cealaltă parte a uşii aspre din lemn care îi asigura celula, s-a auzit un zgomot de metal care se răzuia pe metal. Zăvorul greu a fost tras înapoi, iar uşa s-a deschis încet.

Lumina soarelui de la sfârşitul după-amiezii a explodat în celula întunecată şi a ars atât de tare încât Harvath a trebuit să închidă ochii.

Mai mulţi bărbaţi puternic înarmaţi l-au apucat de braţe, i-au încătuşat mâinile în faţă şi l-au împins cu brutalitate afară.

Harvath a fost nevoit să ridice mâinile pentru a-şi proteja ochii, dar în curând soarele s-a întunecat şi a putut vedea că se afla într-o curte mare şi umbrită. Când şi-a ridicat privirea, a văzut că nu se afla într-o curte, ci mai degrabă într-un canion cu o lungime de cel puţin două terenuri de fotbal. O ţesătură opacă, de culoarea pereţilor abrupţi de stâncă din jur, era întinsă mult deasupra capului, de la un capăt la altul. Aşa se explică de ce acest loc nu a apărut niciodată pe nicio poză din satelit, s-a gândit Harvath în sinea lui.

Podeaua canionului era împărţită în diferite zone de antrenament. Existau poligoane de tragere, case de tragere improvizate, hulubele carbonizate a numeroase tipuri de automobile, diverse scenarii de ambuscadă şi de atac... Spuneţi ce doriţi şi Hashim Nidal le avea. Făcea ca filmările cu maimuţe din taberele de antrenament ale lui Osama bin Laden să pară o joacă de copii în comparaţie. Această configuraţie era extrem de sofisticată şi, deşi Harvath nu avea nicio idee despre locul în care se afla, era evident că nu se mai afla în oraşul oază.

La capătul canionului se afla un edificiu enorm de piatră sculptat direct în peretele de stâncă. Îi amintea lui Harvath de Petra, oraşul vechi de două mii de ani sculptat în stâncă din Iordania. Sculpturile erau incredibil de complicate, iar faţada arăta ca intrarea unui palat uriaş.

Brusc, răpitorii lui Harvath l-au îndrumat spre o secţiune decolorată a peretelui canionului.

Punctele de pe stânci îi spuneau tot ce trebuia să ştie. Dacă mai avea vreo îndoială cu privire la ceea ce îl aştepta, când unul dintre gardieni i-a oferit o ţigară, imaginea a fost perfect clară.

Doi dintre gardieni au tras focuri de armă spre picioarele lui Harvath pentru a vedea dacă va sări. El nu ştia. Nici măcar o tresărire. Dacă aveau de gând să-l omoare, nu intenţiona să le sporească plăcerea făcându-se moale.

Căpitanul gărzii s-a îndepărtat de oamenii săi şi s-a apropiat de Harvath. Avea la el un Makarov rusesc. Şi-a ridicat braţul îmbrăcat în robă şi a plasat pistolul pe fruntea lui Harvath. În timp ce o făcea, Harvath a putut vedea că purta Rolexul care îi lipsea.

Bărbatul a zâmbit cu gura plină de dinţi îngălbeniţi şi apoi a apăsat pe trăgaci.

Harvath a nutrit un sentiment ciudat că nu fusese adus până aici pentru a fi ucis.

Aceşti oameni nu erau altceva decât nişte peoni de rang inferior care se distrau pe seama lui până când şeful lor îi chema. Ei bine, acum era rândul lui Harvath.

Reacţia lui i-a surprins, fără îndoială, pe căpitan şi pe oamenii săi. În loc să se smiorcăie pentru viaţa lui sau să se pişe pe el, aşa cum probabil făcuseră multe biete suflete dinaintea lui, Harvath a zâmbit pur şi simplu. A zâmbit larg şi larg, apoi l-a îngenuncheat pe căpitan chiar în fistic.

„Acum cămilele din sat vor fi în siguranţă pentru restul zilei”, a spus Harvath în arabă.

Câţiva dintre oamenii căpitanului nu s-au putut abţine să nu chicotească. Căpitanul, însă, era furios şi, de îndată ce şi-a revenit, s-a aruncat asupra lui Harvath.

Încătuşarea mâinilor lui Harath în faţă fusese o idee proastă. Nu a durat mult până când Scot l-a copleşit pe căpitan şi l-a blocat cu ajutorul legăturilor.

Bărbatul lovea ca un catâr în timp ce Harvath a început să stoarcă viaţa din el. Oamenii lui se uitau prosteşte, fără să ştie ce să facă. Una dintre loviturile căpitanului s-a lovit în cele din urmă de coapsa stângă a lui Harvath, iar cei doi bărbaţi au căzut la pământ şi au continuat să se lupte.

În cele din urmă, o ploaie de gloanţe sfâşie nisipul la doar câţiva milimetri de capetele bărbaţilor.

Cel care trăgea în ei era fie extrem de norocos, fie extrem de precis. Harvath a fost tentat să îi zdrobească traheea căpitanului, dar a renunţat la presiune şi s-a uitat în sus să vadă cine a tras. Călare pe un arab negru şi frumos, se potrivea perfect cu bărbatul pe care Meg Cassidy îl descrisese ca fiind Hashim Nidal. Cu kaffiyeh-ul său, cu hainele albe care curgeau şi cu ciucurii elaboraţi de pe montură, arăta mai degrabă ca cineva din Lawrence al Arabiei decât ca un terorist cu sânge rece.

„Ajunge!”, a strigat bărbatul din vârful calului său.

Harvath nu voia să renunţe la avantajul său. Bărbatul a îndreptat arma în jos spre el, iar Harvath a ştiut că nu prea avea de ales în această privinţă. I-a dat drumul căpitanului şi, în timp ce bărbatul se rostogolea din strânsoarea prizonierului său, i-a aplicat un cot dur în coastele lui Harvath.

„Nu am terminat încă”, a gemut Harvath.

Alţi doi gardieni l-au smuls în picioare şi l-au împins cu durere spre faţada de piatră din spatele canionului.

În timp ce era împins, Harvath îşi ţinea ochii deschişi şi încerca să sesizeze tot ce se întâmpla în jurul său. Dacă ar fi ieşit vreodată din această situaţie, voia să fie în măsură să raporteze cu cât mai multe detalii posibile ceea ce văzuse.

Gărzile l-au condus pe o serie masivă de trepte de piatră şi prin intrarea principală a edificiului uriaş.

Interiorul era uimitor. Cel puţin o sută de coloane se înălţau pe şase etaje până la tavanul perfect bombat, care conţinea un mare oculus ce expunea cerul de sus. Mozaicuri complicate împodobeau pereţii, iar podelele erau acoperite cu dale de marmură atât de bine şlefuite încât străluceau ca nişte oglinzi. Acustica era perfectă.

Chiar şi cea mai mică şoaptă venită de dincolo de imensa rotondă reverbera înapoi cu o claritate absolută. În toată structura, lumina naturală radia dintr-o serie de oglinzi şi găuri suplimentare sculptate în acoperişul clădirii.

Harvath a fost condus printr-o absidă îngustă până la o uşă joasă de-a lungul unei alte colonade.

Unul dintre gardieni a bătut de două ori la o uşă grea de lemn şi a aşteptat până când i s-a spus să intre. Când a venit direcţia, paznicul a împins uşa şi i-a făcut semn lui Harvath să intre.

Această încăpere era mult mai întunecată decât seria de coridoare pe care le străbăteau şi a fost nevoie de o clipă pentru ca ochii lui Harvath să se adapteze la nivelul scăzut de lumină. Podelele din lemn, pereţii cu panouri şi bibliotecile erau toate de un mahon intens. Grinzi groase, sparte, de aceeaşi culoare, curgeau la intervale de-a lungul tavanului. Mai multe scaune erau aşezate în faţa unui birou mare din lemn, iar în colţ se afla un şemineu adevărat. Camera arăta ca ceva desprins dintr-o abaţie medievală britanică. Pereţii erau acoperiţi de fotografii, dintre care multe, din câte putea să distingă Harvath din locul în care se afla, nu erau cu arabi, ci cu anglo-saxoni. Una în special i-a atras atenţia. Încerca să-şi dea seama de ce fotografia îi captase interesul când o uşă mică s-a deschis în spatele camerei şi au apărut mai multe siluete. Prima, spre uşurarea lui Harvath, era Meg Cassidy. De asemenea, a fost incredibil de uşurată să-l vadă pe Scot şi a alergat direct la el.

Deşi gardianul său a încercat să-l oprească, Harvath a întins mâna spre ea. „Te simţi bine?”, a întrebat el în timp ce o privea. Nu existau semne aparente că ar fi fost rănită.

„Sunt bine. Dar e numai vina mea. Îmi pare atât de rău”, a răspuns ea în timp ce-şi aşeza capul pe pieptul lui, dorindu-şi ca întregul coşmar să dispară pur şi simplu.

„Nu este vina ta, aşa că nu-ţi face griji. Nu ţi-au făcut nimic, nu-i aşa?”.

„Domnule Harvath, contrar a ceea ce aţi putea crede, noi nu suntem barbari”, a spus un bărbat care stătea în uşa pe care Meg tocmai intrase. Harvath l-a recunoscut imediat. Era bărbatul care îi întrerupsese lupta cu căpitanul gărzii de afară. Meg l-a strâns de braţ pe Harvath, iar acesta a fost singurul semnal de care avea nevoie.

„Sunt milioane de oameni din întreaga lume care nu ar fi de acord cu dumneavoastră”, a spus Harvath, dându-i drumul lui Meg pentru a se putea confrunta cu bărbatul şi cu cealaltă siluetă care i se alăturase. Faţa celeilalte persoane era acoperită de tradiţionalul kaffiyeh arab, dar avea ceva familiar. „De unde îmi ştii numele?”, a întrebat el, deşi era sigur că Meg i-l spusese. Ar fi fost logic să o interogheze mai întâi. Ea era cea mai slabă dintre cei doi şi putea fi frântă mult mai uşor.

„Ştiu mai mult decât numele tău”, a spus bărbatul în timp ce lua loc în spatele biroului mare.

„Guvernul dumneavoastră nu ar fi trebuit să trimită o femeie, şi nu mai puţin civilă, să facă treaba unui soldat.” Engleza bărbatului avea un accent gros din Orientul Mijlociu.

„Având în vedere că ea v-a dejucat deturnarea, nu prea pari calificat să comentezi abilităţile femeilor”, a spus Harvath cu un zâmbet.

Bărbatul i-a făcut un semn paznicului său, care a adus cu putere tocul puştii sale în stomacul lui Harvath. Scot s-a îndoit de durere în timp ce Meg ţipa. A încercat să intervină, dar un alt gardian a apucat-o de braţ şi a tras-o în cealaltă parte a camerei.

„Cred că aşa numesc britanicii replică spirituală, nu?

Pot să vă asigur că nu mi se pare deloc amuzant. Nu uitaţi, domnule Harvath, cine deţine controlul aici, a spus bărbosul în timp ce-şi scotea kaffiyeh-ul şi îl aşeza pe biroul din faţa lui.

„Şi cine ar fi acela?”, a întrebat Harvath în timp ce se zbătea să se ridice în picioare.

Bărbatul a dat o altă comandă cu mâna, iar gardianul l-a lovit din nou pe Harvath; de data aceasta în umăr, în timp ce încerca să-şi recapete echilibrul. Harvath a căzut în genunchi şi, deşi a încercat să se înăbuşe, un geamăt adânc de durere i-a scăpat de pe buze. Meg a strigat să se oprească.

„Putem face asta cât timp doriţi, dar nu sunt un om foarte răbdător, domnule Harvath. Ai informaţii pe care le vreau şi le vom scoate de la tine mai devreme, decât mai târziu.”

Harvath şi-a ridicat privirea din locul în care îngenunchea pe podea şi a spus: „Singurul lucru pe care ai chiar şi cea mai mică şansă să-l scoţi de la mine este o bătaie foarte serioasă.

Nu-ţi spun nimic.”

Bărbatul s-a ridicat de pe scaun şi a scos un cuţit lung din interiorul faldurilor halatului său. El a vorbit în timp ce începea să se îndrepte spre birou: „Veţi vedea, domnule Harvath, că mă pricep destul de bine să obţin ceea ce vreau cu un cuţit.”

„În primul rând, pentru tine este agentul Harvath, iar în al doilea rând...” Harvath a fost întrerupt de o lovitură nevăzută cu spatele de către gardian.

Harvath a simţit gustul sângelui în gură şi a scuipat pe hainele gardianului, spunând în arabă: „Lasă-ţi mama ta să cureţe asta pentru tine.”

Paznicul s-a înfuriat şi, în timp ce-şi ridica puşca pentru a o prăbuşi peste capul lui Harvath, o voce a răsunat din fundul camerei.

„Ajunge!”, a strigat acesta. Era o voce de femeie, dar nu venea de la Meg Cassidy.

47 Figura acoperită din fundul încăperii desfăcu un kaffiyeh prăfuit pentru a dezvălui chipul uneia dintre cele mai frumoase femei pe care Scot Harvath o văzuse vreodată. Părul ei lung şi negru îi cădea până la umeri şi îi încadra trăsăturile aproape perfecte ale feţei. Nu părea nici din Orientul Mijlociu, nici din

Occident, ci cumva o combinaţie mistică a celor două care se îmbinau pentru a forma o frumuseţe din altă lume.

Imediat, Harvath a fost atras de ochii ei, care clipeau momentan de un negru intens, dar care acum reveneau la o culoare aproape platinată. Asasinul! Dar era o femeie. Lui Harvath nu-i venea să creadă ce vedea.

Într-o engleză perfectă, cu o urmă de accent britanic, a spus: „Trebuie să-l ierţi pe fratele meu. Uneori face exces de zel în abordarea sa, dar intenţiile sale sunt admirabile.”

„Nu mă trata cu condescendenţă”, a scuipat bărbosul în timp ce-şi suflecă mânecile halatului pentru a se putea apuca de treabă cu Harvath.

„Eu, o femeie simplă? Să te trateze cu superioritate? Oh, Hashim, te rog, nu mă considera atât de insubordonată”, a spus femeia cu o reverenţă simulată.

Adevărul l-a lovit pe Harvath, puternic. Nu i-a luat decât o clipă să se lămurească. „În tot acest timp în care l-am căutat pe fiul lui Abu Nidal”, a spus el, „şi ar fi trebuit să-l căutăm pe...” „Fiica lui, Adara Nidal”, a spus femeia, în timp ce s-a uitat în ochii lui Harvath şi a făcut o altă plecăciune, aceasta mult mai autentică.

„Adara, a repetat Harvath. „Interesant nume. În arabă înseamnă „virgină”, nu-i aşa?”.

„Iar pentru evrei, înseamnă „foc”.”

„Tatăl tău cu siguranţă a fost creativ în a vă da nume.”

Bărbatul cu barbă şi-a ridicat cuţitul şi a făcut semn cu capul spre gărzi, care şi-au strâns strânsoarea asupra lui Harvath. „Ne pierdem timpul.”

„Lasă-l în pace”, a strigat Meg.

„Bineînţeles”, a spus Hashim, oprindu-se în loc şi întorcându-se cu faţa la Meg. „Domnul Harvath este foarte curajos. Este un soldat şi cel mai probabil nu este străin de durere. Tu, pe de altă parte, eşti diferit”. Hashim Nidal a trecut cu lama de-a lungul obrazului lui Meg Cassidy până când vârful s-a aşezat chiar sub ochiul ei. A aplicat o presiune ascendentă suficient de mare pentru a provoca o fluturare involuntară a pleoapelor ei.

„Ce vreţi?”, a mârâit Harvath, luptându-se împotriva strângerii pe care gardienii o aveau asupra lui. „Ea nu ştie nimic.”

„Toată lumea ştie ceva, domnule Harvath. Întrebarea este cum să ajungem la informaţii şi cred că am găsit o modalitate de a te face mai cooperantă.”

„Să nu te atingi de ea”, a răcnit Harvath.

„Îmi porunciţi?”, a spus Hashim în timp ce-şi trecea mâinile peste corpul lui Meg.

„Nu o vei pângări pe acea femeie aici. Nu în prezenţa mea”, a spus Adara.

„Voi face ce vreau, unde vreau”, a răspuns fratele în timp ce îşi cobora lama şi o trecea pe interiorul coapselor lui Meg. Lacrimile îi curgeau acum pe faţă.

Coşmarul se întorsese din nou.

„Nu am de gând să-ţi mai spun o dată”, a avertizat Harvath. Aceasta era o tortură mai rea decât orice ar fi putut visa pentru Meg, iar Scot ştia asta. S-a încordat din toate puterile împotriva răpitorilor săi, dar aceştia s-au ţinut bine.

„Domnule Harvath, nu sunteţi în măsură să-mi spuneţi ce să fac. Aşa cum i-am spus surorii mele, fac ce vreau, unde vreau...”

Răbufnirea lui a fost întreruptă de Adara, care, strecurându-se nevăzută prin cameră în timp ce atenţia fratelui ei era fixată pe Meg, i-a aplicat o lovitură fulgerătoare în partea laterală a capului.

Înfuriat, bărbatul s-a răsucit asupra surorii sale, dar ea a vorbit prima. „Indiscreţiile tale ne-au costat scump. Nu voi permite o alta. Agentul Harvath ne va spune ce ştiu americanii despre planurile noastre. Îţi garantez.”

„Uită de tine, soră”, spuse Hashim. Ochii îi străluceau şi faţa îi era înroşită de jena de a fi atât de înjosită.

„Eu nu uit nimic. Locul tău nu este să nu fii de acord cu mine.

Tatăl nostru a fost clar...” „Tatăl nostru era un bătrân bolnav.”

„Cum îndrăzneşti?”, a şuierat Adara. „Aţi jurat loialitate şi supunere.”

Hashim Nidal ura să fie văzut primind ordine de la o femeie, dar a dat înapoi. Nu mai era nicio îndoială cu privire la cine era la conducere. Şi-a privit sora, care nu şi-a întrerupt contactul vizual. Le-a ordonat gărzilor în arabă şi, în timp ce Scot şi Meg erau scoşi pe uşa opusă, Hashim a strigat după ei în engleză: „Abia am început. Voi veni după fiecare dintre voi mai târziu.”

Şi eu voi aştepta, se gândi Harvath.

48 În clipa în care gardienii l-au închis pe Harvath în camera lui, antrenamentul său de evadare şi evadare a preluat controlul. Trebuia să găsească ceva, orice, care putea fi folosit ca armă sau ca ajutor în evadarea lor, şi trebuia să găsească înainte ca Hashim Nidal să se întoarcă după ei.

Oricine adaptase camera de oaspeţi ca o celulă de detenţie glorificată făcuse o treabă extrem de bună. Totul era fie zăvorât de podea, fie de perete. Găurile care serveau drept ferestre erau barate din exterior, nu existau corpuri de iluminat accesibile, nu existau arcuri în saltea sau în cadrul patului, iar în baie nu exista nici măcar sticlă.

O oră mai târziu, căutarea lui Harvath a fost întreruptă de sunetul uşii sale care a fost descuiată.

Timpul îi expirase. Trebuia să-l înfrunte pe Hashim cu mâinile goale.

Când uşa s-a deschis, a văzut-o pe Meg stând în hol, flancată de aceiaşi gardieni de mai devreme în acea zi. „Unde mergem?”, a întrebat în arabă. Unul dintre bărbaţi îi făcu semn să iasă afară cu puşca de asalt.

Harvath a clătinat din cap. „Nu.” Celălalt gardian a apucat un pumn din părul lui Meg Cassidy şi a tras tare, făcându-o să strige. Harvath a cedat şi a ieşit din camera lui.

El şi Meg au fost plimbaţi pe mai multe holuri până la o sală de mese elaborată. Fresce stinse împodobeau pereţii, iar un candelabru mare atârna de tavanul arcuit.

Două candelabre de pe un bufet au oferit lumină suplimentară.

Aşezată în capul mesei lungi şi aspre din lemn, mâncând cina, se afla Adara.

„Destul de drăguţ, nu-i aşa?”, a întrebat în timp ce gărzile îi conduceau pe Scot şi pe Meg în capul mesei şi apoi luau poziţie în spatele lor. „Întregul complex a fost cândva o fortăreaţă secretă a Cavalerilor Sfântului Ioan de Ierusalim. Colonelul Gadhafi i l-a făcut cadou tatălui meu.”

„Un tip destul de generos”, a spus Harvath.

„Veţi descoperi că generozitatea este o piatră de temelie a culturii noastre. De fapt, sunt pregătită să vă fac o ofertă foarte generoasă. Dar mai întâi, trebuie să vă fie foame. Aţi dori să mâncaţi ceva?”

Adara Nidal a sunat un clopoţel de argint de lângă paharul de vin şi a apărut un servitor. Ea i-a dat instrucţiuni în arabă, iar el a mai pus repede două locuri la masă.

„Vă rog, luaţi loc”, a spus ea.

„Nu ne interesează, răspunse Harvath.

„Vă rog să nu fiţi nepoliticos, agent Harvath. Ai face bine să profiţi de generozitatea mea. Alternativele nu sunt foarte plăcute”.

O ţeavă de puşcă înfiptă în spate l-a încurajat pe Harvath să accepte ospitalitatea femeii.

„Excelent”, a spus ea. „Da, tu stai acolo, agent Harvath, iar doamna Cassidy va lua loc aici, lângă mine.”

În timp ce Meg se aşeza lângă Adara, a observat, un miros slab pe care credea că îl recunoaşte. Gândurile sale, însă, au fost întrerupte când gazda lor a ridicat sticla în faţa ei şi a întrebat: „Doamnă Cassidy, pot să vă torn nişte vin? Este destul de drăguţă. Un Frascati. Vinul papilor, se spune. Acesta este un Santa Teresa Superiore, unul dintre cele mai bune.”

„Nu, mulţumesc”, a răspuns Meg.

„Ce păcat. Dar dumneavoastră, agent Harvath?”

„Nu mi-e sete, mulţumesc. În plus, credeam că alcoolul este interzis de credinţa musulmană”.

„Ba da”, a răspuns Adara în timp ce-şi umplea din nou paharul. „Dar există anumite plăceri în viaţă la care nu sunt dispusă să renunţ.”

„Tatăl tău ştia că bei?”, a întrebat Harvath.

„Nu doresc să vorbesc despre tatăl meu. Aş prefera să vorbesc despre noi. A fost o adevărată odisee, nu-i aşa? „M-ai urmărit în jurul lumii.”

„Într-adevăr. Macao, Berna, Cairo, Chicago”, a spus Harvath, enumerând oraşele.

„Şi să nu uităm de Ierusalim”, a adăugat Adara.

Harvath a fost luat complet prins cu garda jos. De unde ştia ea despre Ierusalim? Strânsoarea îngheţată a morţii îi fusese pe ceafă şi nici măcar nu o simţise. A încercat să nu-şi arate surprinderea. „Ierusalim? Nu am mai fost acolo de mult timp.”

„Vă rog, agent Harvath. Hai să nu ne jucăm. La un moment dat am stat chiar în spatele tău.

Dacă ai fi fost atent, ai fi putut să-mi simţi parfumul. Ce făceai acolo? Care a fost misiunea ta? Ai fost trimis să mă omori? Dacă da, ai făcut o treabă foarte proastă.”

„Dacă aş fi vrut să te omor, ai fi fost mort, crede-mă”, a spus Harvath, încercând să folosească în avantajul său iluzia că America ştia mai multe decât ştia. „Nu am fost acolo ca să te ucid. Am vrut să ştim mai multe despre operaţiunea voastră. Ce-ar fi să vorbim despre ce plănuiţi tu şi fratele tău?”.

„Avem multe planuri, agent Harvath. Multe dintre ele sunt la fel, iar multe dintre ele nu sunt. Suntem doi oameni complet diferiţi.”

„Nu-mi păreţi atât de diferiţi.”

„Oh, da, aşa este. Şi aşa am fost întotdeauna. Când eram foarte mici, tatăl meu obişnuia să joace cu noi un joc numit Alquerque. Eram destul de priceput la asta. Hashim nu era. Cere o minte adepta strategiei, pe care fratele meu nu o are. I-am bătut atât pe tatăl meu, cât şi pe fratele meu în repetate rânduri. În cele din urmă, Hashim a refuzat să joace.

Tatăl meu îşi petrecea nopţi întregi jucând Alquerque cu mine, ignorându-l practic pe Hashim. Asta l-a înnebunit de gelozie şi a încercat să găsească alte modalităţi de a-l impresiona pe tatăl meu şi de a-i câştiga atenţia.”

„A găsit ceva?”

„Nu. Întotdeauna am alergat mai repede, am sărit mai departe şi chiar am tras mai bine decât el. Ideea este că singurul lucru în care fratele meu mă întrecea pe mine era dragostea sa pentru islam. Tatăl meu vedea în acest joc un mijloc de a uni oamenii. Eu vedeam asta ca pe o activitate plictisitoare şi lipsită de profit şi nu aveam timp pentru asta.”

„S-ar părea că abilitatea ta de a vorbi engleza este un alt domeniu în care îl depăşeşti pe fratele tău.”

„Tatăl meu m-a trimis la şcoli private cu internat şi, în cele din urmă, la universitate la Oxford. Trăind în Occident, am învăţat căile Occidentului.

Înţelegerea dispoziţiei duşmanului tău este unul dintre cele mai necesare elemente pentru a-l cuceri.”

Ceva a făcut clic în mintea lui Harvath. Ca şi cum ai fi deschis o încuietoare, un tambur se pusese la locul lui. Avea ceva de-a face cu Ari Schoen, dar nu ştia ce înseamnă asta. Simţea că a dat de ceva. „Tatăl tău părea să se gândească la toate.”

„Trebuie să-i mulţumesc lui pentru toate astea, de fapt”, a spus Adara în timp ce îşi întindea braţul şi privea camera. „Şi-a dat seama de timpuriu că doar dragostea lui Hashim pentru islam nu ar fi fost suficientă pentru a duce mai departe tot ceea ce construise, tot ceea ce lucrase atât de mult. Fratele meu nu este un gânditor. El nu este un planificator. El este condus de pasiunile sale, iar pasiunile pot fi periculoase. Să nu faci nicio greşeală, totuşi, agent Harvath. Poate că fratele meu este un fanatic, dar există un lucru pentru care este fanatic mai presus de toate – familia. Ar muri pentru mine dacă ar fi nevoit. De asta, sunt sigur.”

„Interesant, mai ales de când organizaţia a fost încredinţată ţie.”

„De ce?”, a spus Adara în timp ce mai lua o înghiţitură de vin.

„Nu este evident? Eşti o femeie.”

„Asta a fost strălucirea suplimentară a planului tatălui meu. Nu numai că eram cea mai capabilă să fac ceea ce trebuia făcut, dar era o mişcare care nu ar fi fost niciodată suspectată de duşmanii noştri.”

Harvath a decis să schimbe tactica. „Şi Israelul este unul dintre acei duşmani?”.

„Bineînţeles că Israelul este unul dintre duşmanii noştri. Este cel mai mare duşman al nostru. Israelul şi toţi cei care îl susţin, în special America”, a spus ea.

Harvath putea vedea de fapt cum ochii ei se întunecau şi îşi schimbau culoarea chiar în faţa lui. A atins un punct sensibil.

Unul mare şi crud. „Aşadar, schimbarea conducerii nu a modificat poziţia familiei cu privire la Israel.”

„Nimic nu va schimba vreodată poziţia noastră faţă de Israel! Ne-am născut cu o ură pentru toţi oamenii săi. O avem în sânge.”

„Nimeni nu se naşte urând ceva. Trebuie să înveţi să urăşti. Cine v-a învăţat? „Tatăl tău?”

„Ştii atât de puţin. Nu ştii nimic despre mine şi despre ce a fost viaţa mea. Tatăl meu a încercat să ne înveţe despre evrei. Fratele meu a învăţat mai repede şi cu mai multă convingere decât mine. A trebuit să învăţ pe calea cea mai grea.”

„Pe calea cea grea?”, a întrebat Harvath. „Nu înţeleg.”

„Nu e treaba voastră să înţelegeţi!”, a răbufnit Adara. Ochii ei au fost din nou străfulgeraţi, în timp ce pulsau întunecaţi ca noaptea.

Calmându-se, şi-a îndreptat atenţia spre Meg Cassidy, în timp ce servitoarea a reapărut cu o farfurie mare de servit.

„Domnişoară Cassidy, pot să înţeleg că aţi refuzat vinul, dar vă rog să nu refuzaţi felul principal.

După ce mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii mele în Occident, nu am o slăbiciune pentru mâncărurile din deşert. Îmi este extrem de greu să găsesc aici ingredientele de care am nevoie. Dar, dificultatea nu făcu decât să adauge gustul mâncării. Dacă îl veţi încerca, cred că veţi descoperi că este cel mai bun risotto cu homar cu trufe pe care l-aţi mâncat vreodată.”

Harvath ştia că era important ca ei să-şi păstreze forţele, aşa că a răspuns la întrebarea din ochii lui Meg cu o mişcare a capului. Servitorul a turnat porţii mari pe fiecare dintre farfuriile lor ciudate, pictate de mână, şi au început să mănânce.

Curând, Adara Nidal a început să-i pună întrebări directe lui Harvath despre operaţiunea sa. Ştia că era doar o chestiune de timp. Ea dorea să afle care era amploarea cunoştinţelor Statelor Unite, cât de strâns lucrau cu israelienii şi cine îi mai ajuta în vânătoarea lor pentru a doborî Organizaţia Abu Nidal.

Harvath a parat şi a evitat cu îndemânare fiecare întrebare. Adara se apropia de capătul răbdării. „Agent Harvath, îmi testezi limitele ospitalităţii. Numai dacă vei coopera îţi pot oferi un tratament bun”.

„În calitate de prizonieri”, a spus Harvath în timp ce făcea semn să mai primească mâncare de la servitor.

„Nu ca prizonieri, ci ca oaspeţi ai mei. Ţi se va arăta toată politeţea.”

„Serios? Pentru cât timp?”

„Numai timpul ar putea spune.”

„Mă gândeam eu.”

„Agent Harvath, ştiu că domnişoara Cassidy posedă cunoştinţe limitate despre operaţiunea dumneavoastră şi despre implicarea generală a ţării dumneavoastră, dar dacă nu cooperaţi cu noi, aţi văzut că fratele meu nu se fereşte să o folosească pentru a vă dezlega limba.”

„Dacă tu sau fratele tău puneţi mâna pe ea, vă garantez că va fi ultimul lucru pe care îl va face vreunul dintre voi.”

„Ameninţările inutile, ultimul refugiu al unui om bătut”, a spus Adara, clătinând din cap.

„Asta nu a fost o ameninţare. Era o promisiune, şi era orice, dar nu era deloc zadarnică.”

Adara se împinse înapoi de la masă şi se ridică în picioare.

„Nu mă sperii, agent Harvath”.

„Ar trebui.”

„Cu toate acestea, nu o faci. Îţi voi da restul nopţii să te gândeşti la ceea ce ţi-am oferit. Ori alegeţi să cooperaţi, ori vă voi preda amândoi fratelui meu dimineaţă şi el va face lucrurile în felul lui. Alegerea îţi aparţine în întregime. Gărzile vă vor conduce în camerele voastre.”

Cu aceasta, Adara Nidal s-a întors şi a părăsit sala de mese.

Gărzile au făcut un pas înainte şi i-au escortat pe Scot şi Meg înapoi în camerele lor. În momentul în care au ajuns la uşile lor, Harvath s-a întors pentru ultima oară spre Meg pentru a-i spune că totul va fi bine. De data aceasta, însă, a fost diferit. Ea ştia, uitându-se în ochii lui, că el nu credea cu adevărat.

49 Când gardienii l-au închis pe Harvath înapoi în camera lui, a ştiut că fusese binecuvântat cu cea mai rară dintre oportunităţi – o a doua şansă. A cercetat din nou camera centimetru cu centimetru, căutând orice ar fi putut folosi ca armă. Din cauza frustrării, a intrat în baie pentru a treia oară şi atunci i-a venit inspiraţia.

A fost nevoie de mai multe ore de săpat în chit cu unghiile, dar Harvath a reuşit în cele din urmă să desprindă una dintre plăcile pătrate mari şi apoi să o îndepărteze de pe perete.

Şi-a însemnat spatele cât a putut de bine, frecând continuu ţigla de una dintre flanşele metalice folosite pentru a-şi înşuruba patul de podea. După ce ţigla a fost însemnată, a aşezat tăietura de ghidare peste marginea cadrului patului şi a lovit cu pumnul învelit în pătură pe ţiglă.

Faianţa s-a spart perfect, lăsând o margine zimţată şi ascuţită.

Harvath a mai lucrat puţin cu partea de jos a plăcii împotriva flanşei metalice, formând un mâner improvizat, pe care apoi l-a înfăşurat strâns cu fâşii de pânză rupte din cearşafurile sale.

Şi-a luat un moment pentru a se aşeza pe saltea şi a-şi admira lucrarea. Nu era drăguţ, dar, după standardele cuţitului de închisoare, îşi crease o armă destul de formidabilă. Judecând după cerul nopţii din faţa ferestrei sale, mai erau doar câteva ore până la lumina zilei.

Harvath nici nu voia să înceapă să îşi imagineze ce le-ar fi putut rezerva dimineaţa şi Hashim Nidal.

În mintea lui începuse să se formeze un plan vag. A încercat să liniştească toate gândurile concurente care i se învârteau în cap şi să se concentreze asupra modului în care avea de gând să-i scoată din asta. Dacă i se întâmpla ceva lui Meg Cassidy, nu şi-ar fi putut ierta niciodată. Suferise deja mai mult decât suficient.

O explozie puternică a întrerupt meditaţia lui Harvath şi l-a atras în cealaltă parte a camerei, spre fereastră. A fost urmat în curând de o altă explozie şi apoi de alta. Toate sunau de parcă veneau din cealaltă parte a complexului.

La început, Harvath s-a întrebat dacă teroriştii făceau un fel de antrenament nocturn ciudat, dar a renunţat la această idee când luminile au coborât de două ori şi apoi s-au stins. Încăperea era complet neagră, cu excepţia strălucirii slabe a luminii lunii care pătrundea prin fereastră.

Harvath a auzit o agitaţie pe hol şi a traversat de la fereastră spre acea parte a camerei în trei paşi rapizi.

Şi-a lipit urechea de uşă şi a auzit ceea ce părea a fi paşi care se retrăgeau.

A încercat mânerul uşii sale, dar aceasta era încă încuiată din exterior. Nu putea fi sigur că Morrell sosise pentru a-i salva, dar cu siguranţă se întâmpla ceva.

Şi-a ţinut urechea lipită de uşă încă câteva minute, dar nu a auzit nimic. Exploziile au continuat afară, dar la intervale mai mari. Păreau să vină din direcţii diferite.

Cu shivul la îndemână, Harvath şi-a definitivat planul. Nu era cea mai bună pe care o concepuse vreodată, dar s-a gândit că a încerca era mult mai bine decât să aştepte ca Hashim şi oamenii lui să vină să-l ducă jos în camera de tortură din temniţă, pe care ştia din capul locului că o poseda acest loc. Dacă Morrell era undeva afară, avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi.

Scot a început să bată la uşa lui şi să strige după paznic. Ar fi ţinut shivul ascuns sub cămaşă până când s-ar fi putut apropia suficient de mult de unul dintre bărbaţi şi l-ar fi putut doborî. Va încerca să-l elimine pe al doilea gardian şi să o elibereze pe Meg Cassidy. Calculase şansele şi nu-i plăceau, dar erau mult mai bune decât potenţiala alternativă. Concluzia era că Adara şi Hashim Nidal nu aveau de gând să-i lase niciodată pe Harvath sau pe Meg să părăsească complexul în viaţă.

Când s-a oprit din bătut şi şi-a apăsat din nou urechea pe uşă, a auzit un zgomot slab de paşi. Câteva secunde mai târziu s-a auzit sunetul zăvorârii zăvorului de pe partea cealaltă. Harvath habar n-avea că cineva era atât de aproape. Paşii se auzeau mult mai departe. S-a hotărât să lase gărzile să-l găsească dublat şi poate că vor crede că era bolnav. Dacă ar fi reuşit să convingă măcar pe unul dintre ei, dacă nu pe amândoi, să îşi reducă apărarea măcar pentru o clipă, ar fi fost tot timpul de care avea nevoie. A sărit înapoi şi şi-a pregătit arma.

Uşa s-a deschis şi raze de lanternă strălucitoare au străpuns întunericul. Apoi s-au oprit. Harvath putea distinge doar câteva forme mari care intrau în încăpere în mod clasic cu butonieră. S-au desfăşurat în evantai şi au eliberat camera şi zona băii în mai puţin de cinci secunde. Harvath nu avea nicio idee despre ce se întâmpla. Era înconjurat de trei bărbaţi puternic echipaţi în echipament tactic, cu căşti şi înarmaţi cu puşti de asalt Mark Eleven Mod Zero cu amortizor.

„A comandat cineva room service?”, a întrebat unul dintre bărbaţi, a cărui faţă era acoperită de o cagulă neagră.

Harvath a recunoscut imediat vocea. Era Gordon Avigliano! „Unde naiba aţi fost?”, a întrebat Harvath.

„E o poveste lungă”, a răspuns Avigliano. „O să vă spun în maşină.

Unde este doamna Cassidy?”

„Chiar peste hol.”

Avigliano i-a înmânat lui Harvath un pistol H&K de comandă pentru operaţiuni speciale de calibrul patruzeci şi cinci, cu amortizor, şi nişte muniţie suplimentară. Montată pe şina de sub ţeavă era o lumină tactică SureFire completă cu întrerupător de presiune.

Cu ajutorul comutatorului sensibil la presiune fixat pe mânerul pistolului, puteai să activezi fasciculului când şi numai atât timp cât aveai nevoie de el.

„Arăţi ca naiba”, a spus Avigliano.

Harvath a vrut să spună că spa-ul de sănătate al familiei Nidal lăsa mult de dorit, dar şi-a muşcat limba. Bărbaţii au format o coloană de asalt cunoscută sub numele de Conga Line, fiecare operativ acoperind un unghi diferit cu armele sale.

Avigliano a tras înapoi zăvorul de la uşa lui Meg Cassidy şi a împins-o cu precauţie.

Înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, Meg zbura spre el cu o vază mare ţinută sus deasupra capului. Din moment ce era îmbrăcat în echipament tactic complet, nu putea spune că Avigliano era unul dintre băieţii buni. A încercat să o orbească cu raza lanternei sale, dar era prea târziu. Meg Cassidy se blocase deja.

Avigliano şi-a ridicat puşca exact la timp. Vaza s-a spulberat împotriva ei, trimiţând cioburi de porţelan, apă şi flori în toate direcţiile.

Unul dintre coechipierii lui Avigliano a trântit-o rapid pe Meg la pământ. „Doamnă Cassidy, numele meu este DeWolfe. Facem parte din echipa Operaţiunii Fantoma. Am venit să te scoatem de aici”.

Meg s-a zbătut sub bărbatul mare, care o doborâse şi îi prinsese braţele la spate într-o clipită.

„Unde e Scot?”

„Scot?”, a întrebat DeWolfe.

„Harvath. Norseman”, a spus Meg în timp ce se lupta să se elibereze din strânsoarea puternică a bărbatului.

Harvath a intrat în cameră şi l-a bătut pe DeWolfe pe umăr. A lăsat-o pe Meg.

„Eu sunt chiar aici. Eşti bine?”, a întrebat Harvath.

„De ce naiba a trebuit să facă asta?”, a întrebat ea în timp ce bărbaţii au măturat rapid restul camerei.

„A fost pentru propria ta protecţie”.

„Protecţia mea?”

„Este doar cel mai sigur mod de a face lucrurile. Nu voiau să le faci rău nici lor, nici ţie. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru”.

„Mulţumesc. O să ţin minte asta.”

„Putem face asta mai târziu, Meg? Acum, să ne concentrăm să ieşim de aici.”

„Am înţeles”, a spus Avigliano din spatele lui Harvath. „Hai să batem pasul pe loc.”

„Unde este restul echipei?” a întrebat Harvath în timp ce bărbaţii se pregăteau să se întoarcă în sală.

„Asta e”, a răspuns Avigliano.

„Cum adică, „asta e”?”.

„Am coborât cu cei de la FAV. Morrell ne-a instruit să urmărim camionul în care ai fost încărcat după ce ai fost capturat. După ce am aflat unde v-au dus, am transmis prin radio. Echipa urma să se întâlnească cu noi, dar soldaţii libieni se târăsc peste tot. Nidal trebuie să-i fi chemat. Morrell şi băieţii au reuşit să se întoarcă la FAV, dar au fost tăiaţi. Nu puteau să-i ocolească pe libieni ca să ajungă aici şi să ne ajute.”

„Deci aţi reuşit singuri? Doar voi trei?”

„Şi împotriva ordinelor. Morrell ne-a spus să ne retragem.”

„Să ne retragem?”

„Nu a vrut să rişte. A vrut să aştepte până când ne regrupăm înainte de a face ceva.”

„Mă bucur că nu l-ai ascultat. Mulţumesc că aţi venit”, a spus Harvath.

„Petrecerea nu s-a terminat încă. În locul tău, aş ţine minte mulţumirile, dacă aş fi în locul tău. Să plecăm de aici mai întâi.”

„Amin. Să mergem.”

Echipa a şerpuit pe hol, pe lângă sala de mese.

Dintr-o dată, Avigliano a ridicat un pumn, făcând semn echipei să se oprească imediat. DeWolfe s-a tras umăr la umăr cu Avigliano, iar când cele două gărzi ale lui Harvath şi ale lui Meg au venit în fugă după colţ, DeWolfe şi Avigliano i-au împuşcat pe amândoi cu gloanţe cu amortizor în cap. Bărbaţii au căzut direct la pământ, iar puştile lor s-au zdruncinat pe podeaua de piatră întunecată. Harvath a vrut să le ia armele, dar cum nu erau cu amortizor, ştia că nu le puteau folosi.

Avigliano a aşteptat câteva secunde înainte de a semnala că totul era liber să se mişte. În timp ce treceau pe lângă cele două forme fără viaţă împrăştiate pe jos, Harvath s-a simţit înşelat. Unul dintre gardieni era bărbatul care îl lovise de mai multe ori în timp ce se aflau în birou.

Sentimentul acela a dispărut două minute mai târziu, când au intrat în rotonda cu coloane uriaşe a complexului şi Harvath a văzut un anumit bărbat înainte de oricine altcineva.

Era căpitanul gărzii cu care se luptase cu o zi înainte. Bărbatul avea un AK-47 şi se juca de-a v-aţi ascunselea din spatele unui stâlp aflat la jumătatea camerei. Nu avusese timp să avertizeze restul grupului. Într-o fracţiune de secundă, aveau să fie prinşi în linia lui de foc.

Harvath a luat-o la fugă pe podeaua de marmură alunecoasă şi a apăsat în mod repetat pe trăgaciul H&K-ului său cu amortizor. Arma puternică a zvâcnit în mâna lui şi a smuls bucăţi uriaşe de piatră din coloana în spatele căreia se ascundea căpitanul gărzii.

Avigliano şi restul echipei s-au împrăştiat în toate direcţiile în timp ce încercau să o protejeze pe Meg Cassidy şi, în acelaşi timp, să depisteze orice alt trăgător.

Când glisiera lui Harvath s-a oprit, căpitanul a căzut în faţă de după adăpostul coloanei sale. Primise două gloanţe în piept şi încă unul în ochiul stâng.

După ce Harvath a înlocuit încărcătorul uzat, s-a apropiat cu grijă de bărbat şi l-a rostogolit.

Cu siguranţă era mort. Harvath şi-a recuperat Rolexul şi a scotocit prin buzunarele bărbatului până când a găsit şi el cuţitul.

„Acum, suntem terminaţi”, i-a spus Harvath mortului.

„Salută-l pe Allah din partea mea, dobitocule.”

DeWolfe a pus două grenade cu fragmentare în capcana cadavrului şi l-a rostogolit pe mort pe burtă.

Harvath s-a reîntâlnit cu Avigliano, care îşi mutase echipa spre intrarea în clădire. „Cum ieşim de aici?”, a întrebat Harvath.

„Dacă ieşim şi o luăm la dreapta, e un canion îngust cu fante. Avem un FAV ascuns la capătul ei, la aproximativ un kilometru şi jumătate mai jos.”

„Nu va fi puţină rezistenţă afară?”

„Tone, dar ne-am ocupat de asta”, a spus Avigliano în timp ce scotea din buzunar un mic emiţător. „La trei.

Unu. Doi. La trei!”

Avigliano a apăsat butoanele roşu şi verde de pe emiţător, iar echipa a alergat afară. Exploziile s-au aprins la capătul îndepărtat al canionului, înapoi spre locul unde Harvath fusese reţinut prima dată. Podeaua canionului era plină de cadavre – victimele exploziilor anterioare. Mai rămăseseră încă mulţi oameni, care păreau să alerge în toate direcţiile. Era un haos în masă. Camioanele mergeau încoace şi încolo, unii oameni care se pare că fugeau, alţii care încercau să ajute la stingerea incendiilor şi să

localizeze cauza numeroaselor explozii. Avigliano şi DeWolfe au doborât în tăcere mai mulţi terorişti în timp ce se îndreptau spre canion.

La cincisprezece metri, cel de-al treilea agent al lui Avigliano, un comediant musculos pe nume Carlson, a scos două mine claymore din rucsac şi i-a înmânat una dintre ele lui Harvath.

Acolo unde pe claymore scria de obicei: „Faţă spre inamic”, Carlson făcuse o mică schimbare. El plasase o bucată lungă de bandă adezivă pe care scria: „O zi bună”. Carlson i-a arătat lui Harvath un deget mare în sus şi s-a îndreptat spre cealaltă parte a canionului îngust. După ce dispozitivele au fost amplasate, cei doi bărbaţi au alergat pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalţi.

Treizeci de secunde mai târziu au auzit sunetul grenadelor cu fragmentare detonând în interiorul rotundei.

Cineva îl găsise pe căpitanul gărzii cu capcană. Harvath spera că Adara şi fratele ei dăduseră împreună peste cadavru, dar se îndoia că fuseseră atât de norocoşi.

Semnătura clack-clack-clack-clack a focului Ak-47 a izbucnit din spatele lor în canion.

Oamenii lui Adara Nidal erau pe urmele lor.

Canionul era partea cea mai periculoasă a planului de evadare al lui Avigliano, deoarece acţiona ca o pâlnie, canalizând toate focurile teroriştilor direct spre ei. Singurul lucru pe care îl puteau face era să continue să fugă.

Au auzit apoi sunetul detonării claymores în spatele lor. Grindină de bile de oţel propulsate de bucăţile de C4 care explodau, împroşcau pe oricine se afla pe o rază de cincizeci de metri în faţa dispozitivelor antipersonal.

Urmează ţipetele agonizante ale celor câtorva oameni care chiar supravieţuiseră, dar fuseseră sfârtecaţi. Acest lucru a făcut ca echipa să câştige puţin timp, dar nu prea mult.

Avigliano îşi lucra radioul, anunţând situaţia lor, în timp ce picioarele sale lungi continuau să-l propulseze înainte. „Big John, Big John. Aici Point Guard. Avem pachetul. Repet. Avem pachetul. Loveşte cauciucurile şi aprinde focurile. Point Guard afară.”

Harvath i-a spus cu gura mare, Big John? lui DeWolfe, care alerga alături de Meg Cassidy şi care i-a răspuns: „Asta e exfiltrarea noastră”, prescurtare de la exfiltrare.

Părea că durează o eternitate să parcurgem cei aproape un kilometru şi jumătate, dar, deodată, canionul s-a terminat şi s-a deschis spre o câmpie largă şi pustie. Avigliano şi oamenii săi au îndepărtat rapid plasa de camuflaj care le masca vehiculul de atac rapid.

„Unde este celălalt FAV?”, a întrebat Harvath.

„Asta e. Nu mai sunt alţii, a spus Carlson în timp ce le înmâna lui Harvath şi Meg staţii radio criptate cu căşti. „Mergem tisket-tasket.”

Harvath ştia ce înseamnă asta. El şi Meg călătoreau în coşurile de aprovizionare de o parte şi de alta a vehiculului.

Harvath a ajutat-o rapid pe Meg să-şi fixeze radioul şi apoi a legat-o cu centura într-unul dintre coşuri.

„Ştie să folosească unul dintre acestea, nu-i aşa?”, a întrebat DeWolfe în timp ce îi înmâna lui Meg Mod Zero.

„Învăţ repede”, a răspuns Meg, care a apucat arma cu mâna dreaptă şi a întins-o pe cea stângă pentru încărcătoare suplimentare de muniţie.

Harvath s-a urcat în coşul opus şi s-a legat cu centura de umăr modificată. Carlson i-a aruncat Mod Zero-ul său şi în mai puţin de un minut au pornit.

Avigliano se afla la volan, iar DeWolfe stătea lângă el şi manevra lansatorul de grenade Mark 19. Sus, Carlson avea de ales între mitraliera din faţă, de calibru 50, şi o mitralieră de 7,62 milimetri care le acoperea spatele. În plus, a transportat o rachetă antiaeriană Stinger, precum şi o rachetă antitanc AT4. După cum s-a dovedit, aveau să aibă nevoie de tot ce aveau.

50 Cu un rezervor de combustibil adăugat, FAV avea o autonomie de aproximativ cinci sute de mile.

Cantitatea de teren pe care Avigliano şi echipa sa o parcurseseră deja pentru a-i localiza pe Harvath şi Cassidy, împreună cu faptul că acum erau cinci persoane care călătoreau în FAV, faţă de cele trei obişnuite, au dus la o reducere drastică a razei de acţiune a vehiculului.

Planul de exfiltrare prevedea ca echipa să se întâlnească cu un elicopter Boeing MH-47 Chinook, cu numele de cod Big John. Zburând la joasă înălţime pentru a evita radarele libiene, elicopterul înnegrit urma să aterizeze în deşertul nelocuit de la sud de graniţa tunisiană, îşi lăsa uşa de încărcare din spate, iar echipa urma să conducă FAV-ul direct pe rampă.

Apoi se ridicau şi dispăreau ca nişte umbre în noapte. Acesta era cel mai bun scenariu.

Marginea nordică a Mării de Nisip Ubari era o combinaţie de dune de nisip curgătoare şi râpe pline de pietre, cunoscute sub numele de wadi. FAV a lovit terenul, urcând cu viteză numeroase dune abrupte şi coborând direct pe versanţii opuşi. După ce au trecut pe creasta a ceea ce DeWolfe a spus că era ultima dună majoră de pe harta lor topo, Harvath a surprins o străfulgerare a ceva în depărtare. A activat microfonul de buze şi a spus: „Contact. Ora 11.”

DeWolfe, navigatorul FAV, a scos o pereche de binocluri cu vedere pe timp de noapte dintr-o geantă legată lângă el.

Deşi echipa purta cu toţii ochelari de vedere pe timp de noapte, binoclul oferea o rază de acţiune mai mare.

„Ce ai găsit?”, a întrebat Avigliano.

„Se pare că sunt cinci Land Rover-uri, fiecare cu 7,62 montate în partea superioară. Aş fi dispus să pariez că sunt soldaţi libieni.”

„Ne-au văzut?”, a întrebat Avigliano.

„Aşa se pare. Îşi schimbă cursul chiar acum”.

La auzul acestei veşti bune, Carlson, care stătea în spate, nu a avut decât un singur răspuns: „La naiba!”.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat Meg.

„O mică schimbare de planuri”, a spus Harvath.

„Ţineţi-vă bine, toată lumea”, a strigat Avigliano în timp ce trăgea puternic de volan spre dreapta şi dirija FAV într-o nouă direcţie.

„Nu avem suficient combustibil pentru acest Gordo”, a spus DeWolfe.

„Va trebui să stabilim un nou punct de întâlnire cu Big John”.

„Big John intră deja mai adânc decât vrea în curtea unchiului Mu'ammar”.

„Rahat dur. Va trebui să intre mai mult”, a spus Avigliano.

„Am înţeles. Să-i spunem că avem companie?”

„Poţi să fii sigur de asta. Spune-i că va fi o exfiltrare fierbinte.”

DeWolfe a ales o locaţie la opt kilometri în faţă şi i-a transmis prin radio coordonatele lui Big John.

Nu mai era preocupat de consumul de combustibil, Avigliano a fixat acceleraţia la podea. O dună de nisip enormă se ivea în faţa lor, iar ei au luat-o la viteză maximă.

Când au atins vârful dunei, s-au trezit în aer. În loc de o coborâre treptată pe partea cealaltă, duna era sprijinită de panta abruptă a unei coborâri incredibil de abrupte care ducea într-un wadi adânc.

FAV s-a lansat de pe dună şi a rămas în aer pentru ceea ce a părut o veşnicie, înainte de a se prăbuşi pe o colină înclinată şi înşelătoare de rocă mobilă şi mişcătoare.

Avigliano s-a încordat la volan, încercând să împiedice răsturnarea FAV-ului.

Bolovanii zimţaţi se întindeau din ambele părţi şi încercau să rupă vehiculul în bucăţi.

Avigliano a preluat în sfârşit controlul, dar numai pentru câteva momente.

A încercat să o îndrepte spre podeaua wadi-ului, dar ceva nu era în regulă. Pentru o clipă, s-a gândit că problema se datora pietrişului instabil pe care conduceau. A dat mai mult gaz la FAV, apoi încă mai mult. Acesta a prins viteză, dar nu mai răspundea deloc la volan.

O mică dună a apărut în stânga lor şi, aproape ca din proprie iniţiativă, FAV s-a îndreptat spre ea. Avigliano a bătut frânele, dar în spălătura de roci libere, asta nu a făcut decât să trimită partea din spate în coadă de peşte, scăpând-o de sub control, în timp ce continuau să se prăbuşească în josul dealului.

„Ţineţi-vă bine!”, a strigat el. „Intrăm în forţă!”

Greu a fost un eufemism. Câteva secunde mai târziu, au lovit duna cu toată viteza. Centurile de umăr s-au înfipt în carne şi capetele au pocnit înainte, apoi s-au întors în fugă. Volanul l-a salvat pe Avigliano, dar DeWolfe nu a fost la fel de norocos. În ciuda centurii de umăr şi a căştii, s-a lovit la cap suficient de tare încât să fie lăsat inconştient.

Carlson şi-a izbit umărul stâng de mitraliera de calibrul cincizeci. După saltul HAHO şi bătaia pe care o primise din partea gărzilor lui Adara Nidal, Harvath era dureros peste tot, dar nicio zonă nu părea să fie mai rău acum decât înainte de accident. S-a desprins din coş şi a alergat în jurul FAV până la Meg, care îşi desfăcea deja propriile curele.

„Eşti bine?”, a întrebat Harvath.

„În afară de faptul că mă simt de parcă aş fi fost la o plimbare de doi ani pe traseu, cred că mă descurc.

Mă dureau umerii ca naiba de la hamul ăla, totuşi”.

„Dar nu s-a rupt nimic? Nu sângerezi?”

„Nu, nu am rupt nimic. Nu sângerez.”

„Bine. Să-i ajutăm pe ceilalţi.”

Harvath şi Avigliano l-au scos pe DeWolfe din FAV, având grijă să-i susţină gâtul şi umerii în caz că ar fi suferit vreo traumă la coloana vertebrală. Carlson s-a scos singur din FAV, în timp ce Harvath a sărit înapoi şi a încercat să dea vehiculul înapoi de pe duna de nisip.

Anvelopele au început să se prindă, dar roata din dreapta faţă nu răspundea. Harvath a apăsat pedala un pic mai tare, în timp ce Avigliano alerga spre partea lui de vehicul. Îi făcu semn lui Harvath să ia piciorul de pe acceleraţie în timp ce el examina volanul.

„Am rupt arborele CV. Chestia asta nu pleacă nicăieri”, a spus Avigliano în timp ce se ridica şi îşi ştergea nisipul de pe trening. Şi-a verificat GPS-ul şi a continuat: „Hai să ne adăpostim, iar eu îl voi chema pe Big John”.

Imediat ce Avigliano a vorbit, un zid de gloanţe a sfâşiat pământul din jurul lor.

Trei dintre Land Rover-urile libiene se poziţionaseră deasupra lor, iar ocupanţii trăgeau în wadi cu 7,62. Toată lumea s-a adăpostit în spatele FAV-ului abandonat.

„Aşa se tratează vizitatorii în ţara lor?”, a remarcat Carlson.

Avigliano îl chema deja pe Big John la poziţia lor.

„Big John este pe drum. Trebuie doar să-i ţinem până când ajunge aici, a spus Avigliano.

Meg, care se uitase la Carlson, a spus: „Cred că are clavicula ruptă”.

„Eu rup oase. Eu nu mă aleg cu a mea ruptă”, a spus Carlson, în timp ce Harvath aluneca spre el.

În momentul în care Harvath a aplicat presiune în zona claviculei stângi a lui Carlson, durerea a fost atât de intensă încât bărbatul aproape că şi-a pierdut cunoştinţa.

„Ei bine, zdrobitorule de oase, de data asta tu eşti cel care sparge”, a spus Harvath în timp ce o instruia pe Meg cum să confecţioneze o eşarfă pentru Carlson.

Cu DeWolfe încă inconştient, mai rămăseseră doar Harvath, Avigliano şi Meg pentru a ţine la distanţă ceea ce în curând urmau să fie cinci Land Rover-uri pline de soldaţi libieni.

Harvath a ieşit din spatele FAV cu Mod Zero şi, punând selectorul de foc pe simplu, a tras câteva focuri bine ţintite. Doi libieni, suficient de proşti încât să stea în faţa Roverelor lor şi să privească în jos în micul canion, au fost loviţi. Cu toate că rănile lor poate că nu au fost fatale, aceasta le-a arătat celorlalţi soldaţi că Harvath şi echipa sa erau o forţă de luat în seamă.

Libienilor nu le-a luat mult timp să se regrupeze. În curând, focuri de mitralieră au plouat asupra lor de pe ambele părţi ale canionului. Celelalte două Land Rover-uri sosiseră şi s-au poziţionat pe terenul înalt de pe cealaltă parte a vadului.

În timpul unei pauze în timpul schimbului de focuri, Harvath a desfăcut pistolul de 7,62 din spatele FAV-ului. I-ar fi plăcut să-i doboare pe cei cincizeci sau pe Mark 19, dar ar fi fost prea dificil. A luat cât de multă muniţie a putut, iar când a dat drumul la ea, toţi libienii, de pe ambii pereţi ai wadiului, au fugit să se pună la adăpost.

Avigliano l-a sunat pe Big John pentru o estimare a timpului estimat de sosire, dar acesta era încă la douăzeci de minute distanţă. Potrivit unui AWAC pe care SUA îl avea în zonă, echipa avea probleme mai mari. Două elicoptere de luptă libiene erau în drum spre poziţia lor.

„Ah, Scot?”, a spus Avigliano.

„Sunt cam ocupat, Gordo”, a spus Harvath, în timp ce dădea drumul la o altă salvă asurzitoare din mitraliera de 7,62.

„O să avem companie foarte curând”, a spus Avigliano după ce Harvath s-a oprit să reîncarce 7,62.

„Animale, vegetale sau minerale?”, a întrebat Harvath în timp ce pregătea muniţie nouă.

„Aerian. Avem un AWAC care ne monitorizează situaţia. Se pare că sunt două elicoptere Alouette”.

„Complet cu tunuri de douăzeci de milimetri, rachete şi rachete sol-aer?”, a spus Harvath ca şi cum ar fi fost o privelişte standard în deşert.

„Probabil că sunt şanse mari să fie aşa.”

„Cât de departe?”

„Cinci minute. Top.”

„Ce a spus Carlson când libienii ne-au reperat prima dată?”.

„La naiba”?”, a întrebat Avigliano.

„Da, la naiba.”

Harvath a mai dat drumul la o rafală lungă de foc de-a lungul ambelor părţi ale crestei înainte de a se întoarce spre Avigliano.

„Ce mai face DeWolfe?”

„E încă afară.”

„În regulă, atunci. Uite cum stă treaba. Tu şi Meg va trebui să-l mutaţi.”

„Îl mutăm? Unde să-l mutăm?”

Harvath mai aruncă o privire în jur şi găsi ceea ce căuta. „Aflorimentul acela. Douăzeci de metri în stânga noastră. O să vă acopăr cu foc de acoperire. „Odată ajuns acolo, vei fi în siguranţă.”

„Dar tu?”

„O să mă ocup de elicopterele care se apropie.”

„Eşti nebun?

„Nu. Îl voi trimite pe Carlson în partea îndepărtată a wadi-ului pentru a-mi acoperi flancul stâng.

Tu şi Meg îmi veţi acoperi partea dreaptă de la acel afloriment.

Acele păsări libiene nu vor avea altă opţiune decât să zboare chiar în centrul canionului. Se aşteaptă să fim cu toţii aici, înghesuiţi în spatele FAV. Acolo vor ţinti piloţii. Între tine, Meg şi Carlson, soldaţii de sus nu vor putea trage.

Avem un Stinger şi un AT4. Sper că asta va fi suficient pentru a rezolva problema.”

„Şi dacă nu e aşa?”

„Big John ar face bine să se grăbească.”

Harvath le-a explicat planul său celorlalţi şi toată lumea s-a pregătit. Când s-a făcut o pauză în focul mitralierelor libiene de pe creasta de deasupra, Harvath a dat comanda „Start". S-a rostogolit din spatele FAV şi a învârtit marele 7.Mitralieră de 62 de milimetri înainte şi înapoi prin partea superioară a wadi-ului, împroşcând Land Rover-urile libiene cu plumb. După ce Gordy şi Meg l-au dus pe DeWolfe în siguranţă la aflorimen, acesta a lăsat trăgaciul şi s-a rostogolit în spatele siguranţei FAV.

Următorul lucru pe care trebuia să-l facă era să dezlege rachetele de pe suportul de acoperiş. Harvath şi-a activat microfonul de buze şi a spus: „Să ne limităm la rafale scurte pentru a economisi muniţie. Trebuie să scot Stinger-ul şi AT4-ul de pe acoperiş.

Când voi număra până la trei, dă-le ceva de mestecat, bine? Unu. Doi. Trei!"

Carlson a început să tragă primul, urmat de Avigliano şi apoi de Meg. Se aflau fiecare în părţi separate ale vadului, cu Harvath şi FAV blocaţi chiar în centru. Nu a pierdut timpul şi a folosit distragerea atenţiei cât a meritat. S-a urcat rapid pe bancheta din spate şi a desfăcut curelele care fixau cele două rachete de umăr pe acoperiş. Cu câte unul în fiecare braţ, a sărit din vehicul şi s-a ascuns în spatele roţii defuncte din faţă.

„Încetaţi focul", a ordonat Harvath prin radioul lor criptat. „Acum, să îi lăsăm să vină la noi".

Aşteptarea nu a fost atât de lungă pe cât părea. Elicopterele libiene au ajuns la locaţia lor înainte de termen.

Harvath a îngenuncheat pe pământ la mai puţin de un metru de FAV.

În clipa în care elicopterele s-au rotit în valea îngustă, a putut auzi tunurile lor mestecând podeaua canionului. Cu mâna dreaptă pe Stinger şi cu trilurile paralele de gloanţe care se îndreptau spre el, Harvath a urmat o procedură atât de bine cunoscută de el, încât o putea face şi în somn.

Mai întâi, a amorsat sistemul prinzând maneta care aprindea bateria şi încărca sistemul de aprindere. A aşteptat în timp ce cele două elicoptere se apropiau tot mai mult cu fiecare secundă care trecea. Şirurile de focuri de tun păreau să fie la doar câţiva metri distanţă când Harvath a smuls Stinger-ul de pe pământ de lângă el şi i l-a trântit pe umăr. A centrat primul elicopter în vizorul Stingerului şi a apăsat butonul mare de pe partea din faţă a tubului lansatorului, descoperind capul de urmărire al rachetei.

Un semnal sonor i-a indicat că avea ţinta fixată, în timp ce racheta începea să gârâie în interiorul tubului.

Din reflex, Harvath s-a uitat în spatele lui pentru a se asigura că totul era liber şi, cum nu era nimeni în spatele lui şi nimic suficient de aproape pentru a reflecta explozia gazelor de eşapament, Harvath a apăsat pe trăgaci şi a spus: „Unu la un loc".

Un nor de gaz alb a erupt din spatele tubului în timp ce Stinger se îndrepta cu viteză spre elicopterul libian. Până când pilotul şi-a dat seama ce se întâmpla, era prea târziu.

Racheta s-a izbit de primul elicopter şi l-a transformat într-un torent de foc şi resturi care au căzut pe podeaua wadi-ului. Temându-se că un alt atac cu rachete era chiar în spate, al doilea Alouette de fabricaţie franceză a tras în sus şi a ieşit din canionul îngust. Prinseseră o pauză, dar Harvath ştia că nu va dura mult.

51 Harvath a adoptat profilul cel mai jos pe care îl putea adopta în timp ce gloanţele de mitralieră se izbeau de cadrul asemănător cu o dunăre a FAV-ului. Pentru o clipă, se jucase cu ideea de a încerca să tragă fizic nasul vehiculului pentru a le putea răspunde soldaţilor libieni cu câteva grenade de patruzeci de milimetri din Mark 19. Această idee, însă, chiar şi în cartea lui Harvath, era sinucidere curată.

„Cum se descurcă toată lumea cu muniţia?”, a întrebat Harvath pe Motorola, în timpul unei pauze în timpul tragerilor.

„Niciodată nu este suficient într-un moment ca acesta”, a spus Carlson.

„Să înţeleg că sunteţi pe sfârşite. Ce zici de tine şi de Meg, Gordo?”.

„Nu cred că, în spiritul fair-play-ului, libienii ar fi dispuşi să arunce un pic aici jos.”

„Glumiţi? Sunt mai mult decât fericiţi, atâta timp cât le este livrată prin vârful puştii lor”, a glumit Carlson.

Cel puţin moralul nu a avut de suferit, se gândi Harvath.

„Avem nişte veşti bune”, a oferit Meg Cassidy.

„Cu toţii am putea folosi puţin din asta”, a răspuns Harvath. „Ce este?”

„DeWolfe este treaz.”

„Cum se simte?”

„Este puţin ameţit, dar nu pare să fi suferit răni grave. Mâinile şi picioarele funcţionează şi crede că va putea să meargă.”

„Întreabă-l dacă îi este foame”, interveni Carlson prin cască.

A fost o pauză, apoi Meg a revenit. „Spune că are stomacul să mănânce dacă Carlson are curajul să se ducă să aducă pizza.”

„Ştiam eu”, a spus Carlson. „E bine.”

„Cât de departe este Big John, Gordo?”, a întrebat Harvath.

„Zece minute până la sosirea lor la faţa locului”.

„Spune-le să se grăbească. Din clipă în clipă, celălalt... – Lasă asta. S-au întors.”

În depărtare, Harvath putea auzi distinct elicopterul Alouette rămas, care se alinia pentru o nouă cursă în canion. Faptul că îşi văzuseră amicii făcuţi praf îi speriase pe piloţii celei de-a doua nave, dar Harvath ştia că nu va dura. Ştia, de asemenea, că de data aceasta, Alouette va veni spre ei cu tot ce avea.

Chiar în momentul în care elicopterul a intrat în câmpul vizual al lui Harvath, piloţii şi-au stins luminile. Tunetele rotoarelor reverberau pe pereţii canionului în timp ce elicopterul de atac se îndrepta cu viteză spre ei. Harvath anticipase mişcarea lor şi apucase casca şi ochelarii de vedere pe timp de noapte pe care DeWolfe îi lăsase în FAV.

Şi-a coborât ochelarii de protecţie, iar noaptea strălucea acum de un verde sinistru, în timp ce reuşea să vadă Alouette în viteză. Tunurile sale de douăzeci de milimetri şi capsulele de mitraliere erau în flăcări şi ştia că era doar o chestiune de secunde până când piloţii îşi vor lansa rachetele aer-sol.

Cele două dezavantaje majore ale rachetei antitanc AT4 care îi mai rămăsese lui Harvath erau faptul că era făcută pentru tancuri, nu pentru avioane, şi că arma nu avea deloc elemente optice pe ea.

Harvath a făcut tot ce a putut pentru a-şi alinia ţinta şi, fără să stea pe gânduri, a lăsat racheta puternică să zboare.

Clipa strălucitoare de aprindere, precum şi jetul de gaz fosforos care a urmat arma în timp ce se îndrepta spre Alouette, i-a determinat pe piloţi să ia imediat măsuri de evitare. Au înclinat elicopterul într-un viraj abrupt, dar nu era suficient de abrupt. Racheta a sfâşiat secţiunea de coadă a navei şi a detonat, smulgând rotorul din spate. Alouette s-a învârtit sălbatic, scăpând de sub control timp de câteva secunde, până când s-a izbit de zidul înalt al wadiului şi a explodat, trimiţând cioburi de metal arzător în toate direcţiile.

În timp ce soldaţii libieni fugeau la adăpost, Avigliano a alergat spre Harvath şi a început să smulgă lucruri din vehicul. „Va trebui să aruncăm FAV în aer pe loc”, a spus el în timp ce îi arunca o pungă mică lui Harvath. „Big John spune că unchiul Mu'ammar are mai mulţi oameni care se îndreaptă în direcţia noastră şi se pare că au scos avioane din Tripoli.”

„Super”, a spus Harvath. „Ce altceva ar mai putea merge prost?”

„Ce zici de asta? Cu toată căldura, Big John nu poate ateriza în wadi. Aruncă o frânghie şi noi ieşim FRIES.”

„Pune o întrebare stupidă...” a mormăit Harvath în timp ce desfăcea geanta, ştiind foarte bine ce va găsi înăuntru.

FRIES era un acronim militar pentru Fast Rope Insertion/Extraction System. Harvath învăţase tehnica pe vremea când era în trupele SEAL, unde se numea SPIE, prescurtare de la Special Purpose Insertion and Extraction, dar indiferent cum o numeai, era un lucru pe care Harvath îl ştia sigur – lui Meg Cassidy nu avea să-i placă.

Harvath a scos din geantă două hamuri FRIES din nailon şi a întrebat: „Ce zici de nişte Valium?”.

„Credeam că eşti un tip dur”, a spus Avigliano în timp ce termina de plasat încărcăturile explozive în toată FAV.

„Nu este pentru mine. Este pentru prietena noastră, doamna Cassidy. Îi este frică de înălţimi.”

„Atunci îţi sugerez să nu-i spui decât în ultimul moment posibil. Te acopăr cu 7,62. Du-te acolo şi pregăteşte-o.”

Harvath îi arătă lui Avigliano un deget mare în sus şi o luă la fugă spre afloriment în clipa în care auzi mitraliera grea deschizându-se.

DeWolfe se simţea destul de bine ca să tragă în libieni cu Mod Zero şi a ajutat la asigurarea unui foc de acoperire suficient pentru ca Harvath să ajungă la capătul lor de pe wadi.

De îndată ce a ajuns la Meg Cassidy, i-a înmânat una dintre platformele FRIES.

„Ce-i asta?”, a întrebat ea.

„Un ham. Acum priveşte cum mi-o pun pe a mea şi fă la fel, a răspuns Harvath.

„Pentru ce am nevoie de un ham?”

„De siguranţă”.

„Siguranţă pentru ce?”.

„Meg, chiar nu am timp pentru asta acum. În caz că nu ai observat, sunt oameni acolo sus care încearcă să ne omoare.”

„Scot, ce naiba se întâmplă?”

Cam atât despre faptul că nu i-am spus, s-a gândit el. „Elicopterul nu poate ateriza în această zonă. Vor coborî o frânghie pentru noi. Îţi prinzi hamul de el şi te trage în sus.” – împreună cu toţi ceilalţi, şi zburăm sub elicopter ca cinci peşti pe o sfoară, dar ea avea să-şi dea seama de asta destul de curând. Harnaşamentul acela era singurul lor bilet de ieşire din Libia.

„Ca atunci când Paza de Coastă ridică pe cineva din apă şi îl înfăşoară?”.

„Mai mult sau mai puţin”, spuse Harvath. Nu-i plăcea să nu fie complet sincer cu ea, dar ştia că era singura cale prin care Meg ar fi fost de acord cu lucrurile.

„Care dintre ele? Mai mult sau mai puţin?”, a întrebat ea.

„Alege ce vrei tu. Ascultă, nu avem timp pentru asta. Elicopterul nostru va fi aici în câteva minute şi amândoi trebuie să fim pregătiţi să ne mişcăm, aşa că urmăreşte-mă îndeaproape şi fă exact ce fac eu.”

Harvath a terminat de strâns hamul lui FRIES şi l-a inspectat, apoi l-a inspectat pe cel al lui Meg şi pe cel al lui DeWolfe.

Toată lumea era gata să plece. L-a contactat prin radio pe Avigliano, care i-a spus să rămână în aşteptare. Big John era la mai puţin de un minut distanţă.

Era uimitor pentru Harvath că nu putea încă să audă uriaşul Chinook, dar asta făcea parte din modul de operare al piloţilor. Dacă lucrurile mergeau bine, nu aveai nici cea mai mică idee că se aflau acolo până când nu erau chiar deasupra ta.

Destul de curând, nu se mai auzea decât vuietul rotoarelor marelui MH-47. Asta, şi focul asurzitor al tunurilor Dillon Miniguns, manevrate de artileriştii de uşă de pe ambele părţi ale elicopterului, care aruncau pături de foc mortale.

În timp ce Big John făcea treceri repetate pentru a-i mitralia pe soldaţii libieni, Carlson a alergat în wadi cu buzunarele pline de lămpi chimice pentru a marca zona lor de aterizare improvizată.

Odată ce Avigliano a primit de la Big John vestea că vine să arunce frânghia, echipa s-a îndreptat spre LZ.

Se auzea un vânt puternic, care sufla în timp ce Chinook-ul se apropia, se învârtea şi apoi plutea deasupra wadi-ului. Fâşiile de nisip care loveau rotoarele scoteau scântei, făcându-le să pară de un alb verzui pe cerul nopţii.

Unul dintre membrii echipajului Chinook-ului a aruncat frânghia grea a lui FRIES pe uşă, iar Harvath şi restul echipei au lăsat-o să atingă solul şi să rămână acolo timp de câteva secunde.

Deoarece elicopterele nu erau legate la sol, ele generau o cantitate imensă de electricitate statică, ceea ce a făcut necesar să se permită frânghiei să descarce curentul înainte de a o atinge.

Buclele au fost eşalonate de-a lungul frânghiei groase, iar Harvath a ocupat prima poziţie, unde şi-a blocat rapid hamul cu un inel D din metal greu. În aer liber, chiar şi cu focul puternic al mitralierelor de la uşa de sus, toţi erau încă ţinte sigure. Următoarea pe linie a fost Meg, apoi Carlson, DeWolfe şi, în cele din urmă, Avigliano.

După ce toată lumea a fost prinsă în dispozitiv, Avigliano a aruncat în aer FAV cu un detonator de la distanţă. Apoi a dat semnalul pilotului cu o rază infraroşie, iar Chinook-ul şi-a început ascensiunea rapidă.

Cheia unei extracţii FRIES fierbinţi era să ţii o mână pe frânghie şi cealaltă pe armă, pentru a putea riposta la focul inamicului. Harvath, DeWolfe şi Avigliano, împreună cu artileriştii din MH-47, le-au dat libienilor tot ce au avut la dispoziţie.

Cu o claviculă ruptă, Carlson a făcut tot ce a putut face pentru a rezista, iar asta l-a înfuriat la culme că nu a putut împuşca pe nimeni.

Groaza absolută a lui Meg Cassidy faţă de extracţia FRIES a fost rivalizată doar de ura ei nou descoperită faţă de Scot Harvath. În momentul în care trecuseră graniţa tunisiană, ea îşi jurase nu numai că nu va mai avea încredere în el niciodată, dar nici nu va mai vorbi cu el.

52 Noua ambasadă a Statelor Unite din capitala Tunisiei, Tunis, era situată la intersecţia dintre autostrada La Marsa şi drumul spre La Goulette – literal, golaşul, care făcea legătura între Golful Tunis şi principalul port maritim al Tunisiei. Complexul întins, cu un peisaj complicat, ocupa aproximativ douăzeci şi unu de acri şi includea o cancelarie, case de gardă, un parc auto, un economat, o clădire de birouri joasă, un depozit, magazine, barăci ale puşcaşilor marini, un centru de recreere şi case de oraş pentru personalul ambasadei. Toate operaţiunile Ambasadei SUA pentru Tunisia îşi aveau sediul acolo. Unii s-ar putea întreba de ce aveau nevoie SUA de un complex atât de mare în Tunisia, dar Harvath ştia răspunsul.

Ambasada servea drept un important centru de colectare de informaţii. Zonele sale interzise, cu podele supraînălţate şi echipamente de ascultare şi supraveghere prin satelit de ultimă generaţie, funcţionau într-un ritm frenetic zi şi noapte, în timp ce agenţii încercau să fie cu trei paşi înaintea a tot ceea ce se întâmpla în „colţul lor de lume”. De la acest avanpost înaintat, Statele Unite monitorizau, colectau şi procesau informaţii sensibile referitoare la cea mai mare parte a Mediteranei, a Africii de Nord şi a Orientului Mijlociu. Aproape tot personalul era pe statul de plată al NSA sau al CIA şi nu a fost o surpriză pentru Harvath că, după ce au fost extraşi din Libia, aici au fost aduşi pentru interogatoriu.

Fusese intens. Deşi Harvath a încercat să intervină în numele său, Gordon Avigliano a încasat o bătaie verbală destul de dură din partea lui Rick Morrell pentru că a coordonat operaţiunea de salvare neaprobată. Spre lauda lui Avigliano, acesta şi-a protejat cei doi colegi agenţi de cea mai mare parte a situaţiei şi a revendicat responsabilitatea exclusivă pentru nesupunerea la un ordin direct al superiorului său.

Harvath vedea, încă o dată, o altă faţă a CIA şi, în special, a Statului Major pentru Activităţi Speciale. Începea să creadă că presupunerile sale anterioare cu privire la întregul grup ar fi putut fi greşite.

Debriefingul a fost o sesiune nesfârşită de acuzaţii şi strigăte. Harvath a fost învinuit în repetate rânduri că a dat peste cap operaţiunea, intrând prea aproape şi fiind capturat. Deşi Harvath a susţinut că obţinuseră informaţii excelente, Morrell nu a vrut să audă de aşa ceva. Morrell era sigur că, chiar dacă Abu Nidal avea o fiică, nu avea cum să fie pusă vreodată la conducerea organizaţiei sale. În cel mai bun caz, întregul scenariu, a declarat Morrell, a fost stabilit pentru a-l pune pe Harvath în gardă pentru a obţine de la el informaţii care i-ar fi fost utile lui Hashim Nidal.

Discuţia s-a derulat în continuu până când Harvath a fost scos din sală pentru ca Morrell şi oamenii săi, împreună cu şeful staţiei CIA din Tunisia, să poată încheia şedinţa în particular. Lui Harvath nu-i plăcea să fie exclus, dar, de asemenea, trecuseră mai bine de patruzeci şi opt de ore de când nu mai dormise deloc. În timp ce se ridica pentru a pleca, a cerut acces la una dintre celelalte săli de conferinţe securizate ale ambasadei pentru a da un telefon.

„Dacă vreţi o linie sigură”, a răspuns şeful staţiei, „puteţi folosi STU-ul din biroul meu”.

Harvath dorea o unitate telefonică securizată, bineînţeles, dar dorea, de asemenea, să se afle într-o încăpere în care avea garanţia că nimeni nu-i va auzi conversaţia. „Trebuie să fac un raport preşedintelui. Sunt sigur că puteţi aprecia dorinţa mea de a păstra conversaţia privată.”

După ce un ajutor l-a condus în sala de conferinţe securizată şi uşile duble s-au încuiat în urma lui, Harvath s-a aşezat confortabil în capul mesei şi a luat STU-ul. A format pe de rost numărul direct al lui Gary Lawlor de la sediul FBI din D.C..

„Biroul directorului adjunct Lawlor, vă pot ajuta?”.

Asistenta lui Lawlor, o femeie pe care Harvath o cunoştea de ani de zile, pe nume Emily Hawkins, a răspuns la al doilea apel.

„Emily, sunt Scot Harvath. Gary este înăuntru?”

„Bună, Scot. Unde naiba eşti?”

„Ambasada Statelor Unite, Tunis. Sunt de la STU. „Nu vreau să fiu scurt, dar trebuie să vorbesc cu Gary imediat.”

„Nu e aici acum.”

„Unde este el? Poţi să-mi faci legătura cu telefonul lui?”

„Este cu preşedintele la Casa Albă. Sunt în sala de şedinţe. „Pot să dau un telefon şi să-l întrerup dacă e atât de important.”

Harvath s-a gândit o secundă. Trebuia să vorbească cu Lawlor şi să afle ce se întâmpla la Washington, dar ultimul lucru pe care voia să-l facă era să întrerupă o întâlnire cu preşedintele. „Aveţi idee când ar trebui să se termine întâlnirea?”.

„S-ar putea să dureze ceva timp. FBI a arestat în această dimineaţă în Washington D.C. trei terorişti care plănuiau să detoneze o bombă murdară. Aparent, ei erau una dintre celulele adormite ale lui Hashim Nidal şi există motive să credem că au fost planificate şi alte atacuri care urmau să fie declanşate în acelaşi timp în mai multe oraşe din ţară.”

„Au spus când ar fi trebuit să aibă loc atacurile?”

„Singurul lucru care se spune în acest moment este că se aflau în stadii avansate de planificare şi că în apartamentele a doi dintre ei au fost descoperite materiale radioactive şi materiale pentru fabricarea de bombe.”

„Imediat ce vorbiţi cu Gary, vă rog să-i spuneţi să mă contacteze la ambasada de aici.”

„Se va face. Ai grijă de tine.”

„Şi tu.”

Harvath a resetat STU-ul şi a format numărul telefonului său de acasă din Alexandria. Ultimul mesaj de pe căsuţa vocală a fost o serie de tonuri digitale discordante, care semnala că avea mesaje în aşteptare pe telefonul mobil securizat. A resetat din nou STU-ul şi, de data aceasta, a format numărul telefonului

său digital, care fusese lăsat în Alexandria, conform ordinelor lui Morrell. Avea un mesaj în aşteptare. Harvath a apăsat I, pentru a reda mesajul.

„Agent Harvath, sunt Ari Schoen. Încerc de ceva timp să dau de tine.

Am ezitat să las un mesaj, dar cred că este extrem de important să vorbim. Vă rog să mă sunaţi înapoi. Aveţi deja numărul meu.”

Schoen? După ceea ce spusese Frank Mraz despre posibila sa implicare în atacurile Mâinii lui Dumnezeu, Harvath a decis să-l evite. Dar dacă el nu era implicat? Şi dacă Schoen era unul dintre băieţii buni?

Şi dacă Mraz se înşela? Dacă Mraz nu-i spunea adevărul?

Harvath s-a gândit că nu era nici un rău să-l sune din nou pe Schoen şi să vadă cu ce a venit. A format numărul securizat pe care i-l dăduse Schoen. După mai multe apeluri, vocea cu un pronunţat zbârcit a răspuns: „Thames & Cherwell Antiques”. Un alt tumblr s-a aşezat la locul lui Harvath în minte.

„Ari, sunt Scot Harvath. Am primit un mesaj că s-ar putea să aveţi informaţii pentru mine.”

„Sunteţi pe o linie securizată?”

„Ai încredere în mine. Nu aş putea fi mai sigur decât sunt acum.”

„Agent Harvath”, a lispit vocea. „Mă bucur să aud de la tine. Începusem să mă întreb dacă mă vei mai contacta vreodată. Credeam că avem o înţelegere. Un fel de quid pro quo.”

„Îmi cer scuze, domnule Schoen. Am fost... cum să spun... foarte ocupat în ultima vreme.”

„Aşa am auzit. „Nu aţi deranjat niciun prieten comun din Libia în ultima vreme, nu-i aşa?”.

Nimic nu-l mai uimea pe Harvath, mai ales în lumea serviciilor secrete, dar chiar şi aşa, Schoen avea nişte surse incredibil de bine plasate dacă auzise deja despre tentativa de operaţiune Phantom din Libia. Dacă Schoen ştia suficient cât să menţioneze Libia, atunci probabil că avea cel puţin o parte din imaginea de ansamblu. Harvath s-a hotărât să intre în joc.

„Ciudat că ai menţionat Libia, Ari”.

„Bănuiesc”, a spus Schoen, „că nu ai reuşit să-ţi duci la bun sfârşit misiunea.”

„De ce spui asta?”

„Ei bine, dacă ai fi ştiut, nu te-ai fi deranjat niciodată să mă suni înapoi.”

„Touché.”

„Deci nu ai avut succes, atunci.”

„Nu în totalitate.”

„Ce vrei să spui?”

„Am aflat ceva remarcabil. Avem motive să credem că Organizaţia Abu Nidal nu este condusă de fiul său, ci de...” „Fiica sa”, a completat Schoen.

Harvath a fost complet şocat. „De unde aţi ştiut?”

„Este o poveste foarte lungă şi complicată, agent Harvath.

Aţi văzut-o cu adevărat? Cea cu ochii argintii?”

„Da, am ştiut, dar cum ai...”

„Unde este acum? Este încă în Libia?”

„Probabil că a plecat deja.”

„Ştii unde se ducea?”

„Nu ştim asta încă. Ascultaţi, dacă ştiaţi că este o fiică implicată în toate astea, de ce nu aţi spus-o?”.

„Aţi spus CIA-ului ce aţi descoperit?”

„Bineînţeles”, a spus Harvath.

„Şi care a fost răspunsul lor?”

Harvath a început să înţeleagă de ce Schoen ar fi putut să-i ascundă ceva. „Deşi nu au spus-o în atâtea cuvinte, ei cred că e nebună. Ei nu cred că Abu Nidal ar fi predat organizaţia unei fiice, chiar dacă ar fi avut una. Mai mult, au spus că niciunul dintre oamenii lui Nidal nu ar primi vreodată ordine de la o femeie.”

„Şi până acum ştii atât despre soră, cât şi despre frate?”.

„Da.”

„Bine”, a spus Schoen, în timp ce o pauză lungă ocupa linia telefonică încâlcită.

„E bine? Asta e tot ce poţi spune? Nu este chiar un quid pro quo”.

„Pot spune acelaşi lucru despre tine, agent Harvath. Nici cu mine nu aţi fost pe deplin deschis. Unde s-au dus?”

„Nu ştiu. Ceea ce ştiu este că, în ciuda a ceea ce le-am spus, CIA se concentrează în continuare asupra lui Hashim, fratele”, a spus Harvath, încercând să pună piesele cap la cap în mintea sa.

„Lasă CIA-ul să-l urmărească. Nu el este cel pe care îl vrei. Ea este.”

„Şi o vrei şi tu, nu-i aşa, Ari?”.

„O vreau mai mult decât vei şti tu vreodată, agent Harvath."

„Atunci spune-mi ce ştii."

„Nu e mult, dar poate că se va dovedi util. Abu Nidal avea un prieten şi un partener financiar de mult timp – un marocan extrem de bogat pe nume Marcel Hamdi. L-am pus sub supraveghere în Marbella, Spania, unde iahtul său, Belle Étoile, a părăsit Puerto Banus acum două zile. O să-i pun pe oamenii mei să posteze materialele de supraveghere pentru tine în cadrul unui site web pe care îl folosim ocazional."

„Ce legătură are asta cu fiica lui Nidal?"

Schoen era un om foarte inteligent şi nu era străin de manipularea oamenilor. Era sigur că CIA îl informase pe Harvath că îl credea pe acesta în legătură cu atacurile de la Hand of God. Trebuia să-şi joace mâna cu mare atenţie. Dacă reuşea să-l tragă de timp pe Harvath suficient de mult timp pentru a obţine cooperarea de care avea nevoie, atunci nimic altceva nu mai conta. Şi modul de a face asta era să-i spună lui Harvath aproape tot ce ştia.

„Hamdi este ca un al doilea tată pentru ea. Am interceptat o comunicare despre care am crezut că ar fi putut fi de la ea, dar nu am putut fi siguri. Apoi, Belle Étoile a părăsit Marbella, îndreptându-se spre est. Ieri, Hamdi s-a oprit în largul oceanului şi a fost întâmpinat de un hidroavion.

Unul dintre bancherii săi de la sucursala din Palma de Mallorca a Deutsche Bank s-a urcat pe iaht cu două valize mari pentru el. Acele valize conţineau peste cincisprezece milioane de dolari americani, în numerar. Din ceea ce ne spun sursele noastre, Hamdi şi Belle Étoile se îndreaptă spre o insulă undeva în largul coastei sudice a Italiei."

„Unde? În Sicilia? Sardinia? Corsica? Ce insulă?"

„Asta e problema, agent Harvath. În acest moment, nu avem absolut nicio idee."

53 Harvath a încercat să conecteze noile puncte ale lui Schoen în timp ce se întorcea la casa de oraş a personalului unde stătea cu Meg. Uşa de la camera ei era uşor întredeschisă şi, când s-a uitat înăuntru, a putut vedea că dormea. Era mai bine aşa, probabil că ea încă nu vorbea cu el. A mers liniştit pe hol până în camera lui, a luat mai multe Tylenol şi a adormit în momentul în care a ajuns în pat.

Mai târziu, în acea după-amiază, Harvath s-a trezit cu mirosul de cafea proaspăt preparată. Când a intrat în bucătărie, a găsit-o pe Meg stând la o masă mică, îmbrăcată în haine civile şi citind un exemplar vechi de o zi din The International Herald Tribune.

„Ai dormit bine?", a întrebat ea, împăturind hârtia şi aşezând-o pe tejgheaua din spatele ei.

„Destul de bine pentru moment. E cafea ceea ce miros?"

„Da, chiar de la Starbucks. L-am luat de la comisariat, împreună cu nişte cornuri şi un ziar. Serveşte-te."

„Ai luat şi hainele de acolo?".

„Nu, le-a adus un angajat al ambasadei. Am ghicit ce mărimi aveţi. Ale tale sunt pe scaunul de pe hol”.

„Mulţumesc.”

„Cu plăcere.”

„Deci, iar vorbeşti cu mine?”, a spus Harvath în timp ce a găsit o ceaşcă şi şi-a turnat o cafea. Fereastra bucătăriei avea o privelişte frumoasă spre o mică curte exterioară.

Meg a făcut o pauză înainte de a răspunde. „Ai fi putut să-mi spui ce urma să se întâmple. Am tot aşteptat ca elicopterul să ne tragă pe dreapta pentru că ai făcut să pară că va fi ca una dintre acele salvări ale Pazei de Coastă.

M-ai minţit”.

„Să spunem doar că nu ţi-am făcut o imagine completă”.

Meg a rupt o bucăţică de croissant înainte de a răspunde. „Cred că-ţi datorez un mulţumesc.”

„Cred că da.”

„Ei bine, mulţumesc.”

„Ei bine, cu plăcere”, a spus Harvath.

Meg ştia că extracţia cu elicopterul fusese singurul lor mijloc de scăpare şi mai ştia că supărarea ei pe Harvath era doar o modalitate de a ignora furia pe care o simţea faţă de ea însăşi. Era vina ei că fuseseră capturaţi şi că misiunea fusese ratată, dar ce era făcut era făcut. Nu puteau decât să meargă mai departe.

„Cum a decurs şedinţa de informare?”, a întrebat ea, încercând să schimbe subiectul.

Harvath o privea absent peste paharul de cafea, uitându-se la ea. Chiar şi după tot ce trecuseră, ea era încă incredibil de frumoasă. Iată-i aici, împărţind cafeaua, croissantele şi ziarul de dimineaţă la această măsuţă de mic dejun, în timp ce ocoleau o ceartă şi Meg încerca să îndrepte conversaţia în altă direcţie.

Întreaga scenă era aproape prea suprarealistă pentru Harvath.

„Nu e bine”, a răspuns el, în timp ce mintea îi aluneca din fantezie înapoi în realitate.

„Cum adică nu e bine?”

„Morrell refuză să creadă că o femeie conduce organizaţia lui Abu Nidal.”

Indignarea a crescut în vocea lui Meg în timp ce şi-a trântit ceaşca de cafea. „Dar noi am văzut-o. Am vorbit cu ea!

Habar n-are. Nu a fost acolo.”

„Şi lui nu pare să-i pese."

„De ce naiba nu putea fi o femeie la conducerea operaţiunii?"

Harvath a zâmbit la alegerea cuvintelor ei. „Este complet în afara Islamului şi a societăţii lor dominate de bărbaţi. Bărbaţii musulmani, în special extremiştii, nu vor primi ordine de la o femeie."

„Dar lor nu le pasă. Le iau de la frate. El este marioneta, iar ea trage sforile".

„Le-am spus toate astea, dar nu au vrut să mă asculte."

„Dar cum rămâne cu faptul că ai putea să o conectezi la toate acele asasinate de pe glob."

„O femeie ca asasin, asta ar putea accepta, dar tot nu o face să fie principalul lor obiectiv. Îl văd pe frate ca fiind la conducere şi, pentru moment, acolo vor fi plasate toate resursele lor."

„Şi ce urmează?"

„Le-am dat descrieri detaliate atât ale lui Hashim, cât şi ale surorii sale. CIA adună toate materialele pe care le poate de la Oxford, iar noi doi vom analiza fiecare bucăţică din ele pentru a vedea dacă nu cumva a greşit şi s-a lăsat fotografiată la un moment dat în timpul petrecut acolo."

„Dacă ar fi fost vreodată acolo", a spus Meg.

„S-ar putea să fi minţit, dar nu cred."

„Morrell va trimite o altă echipă în tabără pentru a încerca să-i elimine?"

„Din câte ne putem da seama, tabăra a fost abandonată."

„Abandonată? De ce?"

„Nu cred că există vreun terorist pe această planetă care să nu fie familiarizat cu ceea ce am făcut taberelor de antrenament ale Al Qaeda din Afganistan. Sateliţii noştri au detectat o mulţime de vehicule care au plecat, urmate de câteva explozii foarte mari."

„De la Avigliano?"

„Nu. Acestea au fost explozii pe care oamenii lui Adara le-au declanşat după aceea pentru a-şi acoperi urmele. Bănuiesc că orice echipament sau informaţie sensibilă pe care nu au putut să o mute imediat de acolo, au distrus-o."

„Deci ce s-a întâmplat cu cei doi?"

„Acum că suntem pe urmele lor, Gadhafi nu ne va mai fi de mare ajutor. Trebuie să-mi imaginez că deja ne pregătim să-i dăm o lecţie pentru că i-a adăpostit. Adara şi Hashim Nidal vor pleca probabil în curând din Libia. Din câte ştim, au plecat deja. Ceea ce ridică întrebarea, unde se duc?"

„Cu lista de locuri în care ştim că Adara a fost deja, răspunsul este oriunde.”

„Ştiu, şi asta e cea mai mare problemă a noastră. Am o sursă care a urmărit un vechi prieten al familiei Nidal şi crede că Adara ar fi putut lua legătura cu el. „La scurt timp după aceea, iahtul său a fost văzut părăsind portul.”

„Care port?”

„Puerto Banus. Este pe Costa del Sol.”

„Lângă Marbella, ştiu. Încotro se îndrepta?”

„Acolo începe să devină ca un ac în carul cu fân uriaş. Potrivit sursei mele, iahtul se îndrepta spre o insulă undeva în largul coastei de sud a Italiei.”

„Italia? Poate că carul cu fân nu este atât de mare pe cât crezi”, a spus Meg în timp ce îşi lăsa jos ceaşca de cafea. A mers în sufragerie, a luat un atlas de pe raftul cu cărţi şi l-a adus înapoi la masă.

Harvath a privit-o cum a răsfoit paginile până când a găsit-o pe cea pe care o dorea şi a învârtit cartea ca să o poată vedea. „Acolo”, a spus ea.

Degetul ei se odihnea pe o mică insulă la vest de Napoli, numită Capri. „De ce crezi că aceasta este insula noastră?”, a întrebat Harvath.

„Este o bănuială, dar atât de multe semne o indică, încât trebuie să însemne ceva.”

„Ce semne?”

„Când Adara ne-a pus să luăm cina cu ea, a spus ceva despre faptul că a fost atât de aproape de tine în Ierusalim încât i-ai fi putut mirosi parfumul.”

„Şi?”

„Ei bine, de fiecare dată când se apleca în direcţia mea, îi simţeam parfumul şi l-am recunoscut.”

„Ai făcut-o?”

„Nu numai asta, dar îţi aminteşti când aţi venit în camera mea şi l-am lovit din greşeală pe Avigliano cu vaza?”.

„Da. Camera mea era complet goală. Nici într-un milion de ani nu ar fi lăsat ceva în urmă pe care aş fi putut să-l folosesc ca armă.”

„Şi camera mea era goală, dar Adara mi-a adus ea însăşi florile.”

„De ce a făcut asta?”

„Cred că încerca să mă liniştească şi mai mult, dar asta nu e important. Când vaza s-a spart pe puşca lui Avigliano, am fost amândoi stropiţi. A durat câteva minute, dar asta mi-a adus aminte. Puteam să simt mirosul florilor pe mine de la apă.”

Harvath a întins mâna după un croissant şi a spus: „Nu te urmăresc.”

„Când am studiat la Roma, am petrecut vacanţa de primăvară pe insula Capri. Există o poveste despre cum stareţul unei mănăstiri locale a creat un parfum din apă dintr-un vas plin cu cele mai frumoase flori de pe insulă. Când am fost acolo, am cumpărat câteva. Este fabricat exclusiv pe insulă din douăzeci şi cinci de tipuri diferite de flori de Capri.”

„Şi cu asta era îmbrăcată Adara Nidal?”.

„Da, se numeşte Caprissimo.”

„Poate că ştie pe cineva care i-l aduce pentru ea. Poate că a cumpărat-o dintr-un magazin duty-free de la aeroportul din Milano, în timp ce schimba avionul.”

„În biroul ei se afla şi o poză cu Capri”, a spus Meg, nerăbdătoare cu Harvath pentru că nu-i urmărea firul gândurilor.

„Ce poză?”, răspunse Harvath, cu mintea lui alergând înapoi la una dintre pozele care încă i se lipiseră de minte, dar din ce motiv, nu ştia.

„Era o poză foarte provocatoare cu ea în costum de baie pe un iaht. De fapt, sunt surprinsă că ţi-a scăpat.”

„O altă fotografie îmi atrăsese atenţia. Ce ai văzut?”

„Cea pe care am văzut-o o arăta pe Adara făcând plajă pe spatele unei bărci, cu Faraglioni în fundal.”

„Ce este Faraglioni?”

„Sunt trei stânci uriaşe care ies din ocean pe coasta de sud a insulei.”

„Îţi aminteşti altceva despre poză?” întrebă Harvath. „Erau şi alţi oameni în ea? Ai putut să vezi numele bărcii sau altceva în fundal?”.

Meg a rămas tăcută în timp ce încerca să-şi amintească detaliile fotografiei.

„Ai văzut-o pe Adara şi i-ai văzut pe Faraglioni”, a spus Harvath, încercând să o convingă să-şi amintească.

„De unde ştii că era pe un iaht?”.

„Stătea pe o banchetă lungă din piele albă, iar fotografia a fost făcută din largul oceanului, privind înapoi spre insulă.”

„Ce altceva aţi mai observat? Haide, Meg, gândeşte-te.” Trebuia să mai fie ceva. Ceva care putea valida informaţiile lui Schoen şi le spunea că erau pe drumul cel bun.

„Cred că barca se mişca sau era vânt.”

„De ce?”

„Era un steag roşu mare care se flutura în spate.”

„Erau şi alte culori în afară de roşu?”, a întrebat Harvath.

„Nu ştiu. Era tot roşu... cu excepţia unei mici stele verzi.”

„Bingo. Maroc.”

„Şi care este? Cunoşti barca?”

„Acum ştiu.”

54 Şeful staţiei CIA a ambasadei a considerat că intuiţiile lui Meg Cassidy erau doar oarecum interesante şi i-a spus acest lucru lui Harvath. El a reiterat că eforturile principale ale CIA se concentrau, exact ca şi înainte, pe oprirea lui Hashim Nidal, punct.

Când a devenit evident că şeful de staţie nu avea să fie de niciun ajutor, Harvath a întrebat unde îl putea găsi pe Morrell.

„El şi echipa lui au plecat acum trei ore.”

Harvath a avut un sentiment de scufundare în stomac. „Unde s-au dus? Să revenim la subiect?”

„De fapt, am primit informaţii sigure că Nidal s-ar putea să se îndrepte spre Siria.”

„De unde a venit informaţia asta?”

„Asta este clasificat”, a răspuns şeful de staţie.

„Şi eu fac parte din această operaţiune, aşa că puteţi să mă puneţi la curent.”

„Nu mai eşti.”

„Despre ce vorbiţi?”

„Tu şi domnişoara Cassidy aţi fost retraşi oficial din Operaţiunea Phantom.”

„De către cine?”

„A venit de la D.C. Eşti terminat. Vei rămâne aici şi vei analiza materialul din Oxford pentru a încerca să o identifici pe complicea lui Hashim Nidal...” „Vrei să spui sora lui.”

„Asta încă nu a fost dovedit."

„Şi dovada este exact motivul pentru care domnişoara Cassidy, în special, a fost adusă la bordul acestei operaţiuni. Cum vor fi Morrell şi echipa sa siguri sută la sută că l-au prins pe Hashim, chiar dacă îl vor găsi în Siria?".

„Avem o fotografie."

„De unde?", a spus Harvath cu un anumit grad de uimire.

„Echipa lui Morrell a obţinut câteva cadre video de pe Robofly în timpul întâlnirii de la Hijrah Oasis."

„Nu am auzit nimic despre asta în debriefing."

„A apărut după ce aţi plecat."

„A fost rugat să plece", a corectat Harvath.

„Cu toate acestea, pe baza cadrelor video şi a ceea ce CIA a reuşit să adune, domnul Morrell este încrezător că echipa sa va reuşi să se ocupe de Nidal. Deci, după cum vezi, nu mai au nevoie de ajutorul tău."

„Voi nu aveţi idee de greşeala pe care o faceţi."

„Oricum ar fi, veţi rămâne şi veţi analiza materialul de la Oxford în încercarea de a identifica femeia în cauză, iar apoi veţi fi dus înapoi în Statele Unite cu un transport militar."

„Clasa întâi până la capăt. Asta este minunat. Bine. Voi faceţi cum vreţi voi. Trebuie să folosesc balonul."

„Din nou? Ce facem de data asta?"

„Îmi pare rău", a spus Harvath. „Asta e clasificat."

În momentul în care Harvath a reuşit, în sfârşit, să ajungă la Lawlor în sala de situaţii de la Casa Albă, avea multe să-i spună. Conversaţia lor a durat mai bine de o jumătate de oră, timp în care Lawlor l-a pus pe Harvath în aşteptare de şase ori, în timp ce el dădea rapid alte apeluri.

La patruzeci şi cinci de minute după ce a închis, un membru al personalului ambasadei îi conducea pe Harvath şi Meg în portul din La Goulette. Din cauza unei greve a aviaţiei italiene, fuseseră rezervaţi pe feribotul Linee Lauro, care mergea peste noapte la Napoli. Acesta era un lucru care nu înceta niciodată să-l uimească pe Harvath în legătură cu Europa. Franţa, Italia, Grecia – toate au ales să facă grevă în cele mai aglomerate perioade ale anului, incomodând astfel cel mai mare număr de oameni. Dar cel puţin feriboturile funcţionau, a motivat Harvath.

Cumpărarea unui bilet de feribot în Tunis într-un termen scurt, mai ales vara, era în mod normal o imposibilitate, dar ambasada a reuşit să fenteze birocraţia. Un oficial local tunisian i-a întâmpinat pe cei

doi în port şi i-a grăbit pe Harvath şi pe Meg, împreună cu noile lor paşapoarte, să treacă direct prin controlul paşapoartelor şi prin vamă.

La bord, li s-a arătat un apartament de dimensiuni considerabile la clasa întâi, cu două paturi duble, cu vedere spre prova navei.

În momentul în care nava a părăsit portul la ora nouă seara şi a ieşit din Golful Tunis, Harvath şi Meg se aflau deja în sala de mese principală, luând cina.

Au făcut conversaţie în timp ce mâncau. Harvath era la un milion de kilometri distanţă. Ea ştia că în mintea lui aterizase deja în Napoli şi încerca să pună la cale următoarea lor mişcare.

Dorind să respecte nevoia lui de spaţiu, când cina s-a terminat, Meg s-a scuzat şi s-a întors în cabina lor.

Harvath a dat pe gât un espresso tare şi apoi şi-a găsit drumul pe puntea pustie de afară. Aerul cald al nopţii era liniştit şi mirosea a mare. Departe, sub balustradă, unde Harvath îşi odihnea braţele, corpul navei deplasa o dâră de spumă fosforescentă. Era singurul indiciu că se mişcau. Nu se vedea nicio lumină în faţa sau în spatele feribotului. Nu era nimic altceva decât negrul gol al vastei mări Mediteraneene.

Harvath a închis ochii şi a ascultat vuietul constant al apei, în timp ce nava înainta prin noapte spre Italia. A încercat să pună cap la cap piesele a tot ce se întâmplase. Căuta o temă comună, un fel de fir de legătură. Deşi învăţaseră multe, încă nu erau mai aproape de a descoperi ce plănuiseră Adara Nidal şi fratele ei.

Scot Harvath şi Meg Cassidy încă alergau cu mult în urmă, jucând un joc pierdut de recuperare a întârzierilor.

55 În după-amiaza următoare, la ora trei, feribotul Linee Lauro a intrat în portul Napoli şi a acostat la Stazione Marittima, vizavi de Piazza Municipo. Harvath şi Meg au fost printre primii pasageri care au debarcat.

În afara terminalului, au chemat rapid un taxi. Harvath i-a dat şoferului numele hotelului Santa Lucia, iar taxiul a ieşit din port şi s-a îndreptat spre sud-vest, sub umbra uriaşului Castel Nuovo.

La fel ca multe oraşe portuare internaţionale, Napoli avea mai mult decât porţia sa echitabilă de infracţiuni. Turiştii s-au trezit pradă tuturor, de la dependenţi de droguri în stare de ebrietate care băgau mâna în geamurile maşinilor la semafor pentru a fura ceasuri şi poşete, până la restauratori fără scrupule care umflau fără milă nota de plată la cină. Majoritatea cartierelor oraşului erau sărăcăcioase şi dărăpănate, cu rufe atârnând de la fiecare balcon, fereastră şi alee murdară.

Poluarea, sărăcia şi haosul stăpâneau întregul oraş.

Una dintre puţinele zone de răscumpărare ale oraşului Napoli era cartierul din faţa micului port de agrement al pescarilor din Santa Lucia. Când taxiul a oprit la numărul 46 de pe Via Partenope, Harvath l-a plătit pe şofer cu puţinii euro care îi mai rămăseseră de la ambasada din Tunisia, iar el şi Meg au trecut prin uşa rotativă şi au intrat în holul marelui hotel.

Harvath a îndrumat-o pe Meg spre barul din hol şi i-a spus să comande sandvişuri în timp ce el lua ceva de la recepţie. I-a dat numele portarului, iar aceasta a dispărut în birou, întorcându-se câteva momente mai târziu cu un plic mare, căptuşit cu hârtie manila. Pe plic era lipit un formular de confirmare pentru un taxi nautic privat spre insula Capri cu o companie numită Taxi Del Mare. Harvath i-a mulţumit recepţionerului şi, în tăcere, i-a mulţumit lui Gary Lawlor. Lawlor trimisese un agent de la biroul ataşatului juridic al FBI de la Ambasada SUA din Roma cu exact ceea ce avea nevoie.

Judecând după greutatea plicului, totul era acolo.

Harvath s-a îndreptat spre toaleta bărbaţilor şi, după ce s-a asigurat că era singur, a intrat în ultima cabină şi a încuiat uşa. A rupt partea de sus a plicului şi a scos un plic mai mic, plin cu valută europeană. A rupt teancul de bancnote în teancuri mici şi le-a strecurat în diverse buzunare. Apoi a scos un pistol Browning Hi-Power de nouă milimetri de culoare albastră neagră, cu două încărcătoare de muniţie suplimentare şi un mic toc. A prins Browning-ul în interiorul centurii de la brâu, în partea mică a spatelui, l-a acoperit cu cămaşa şi a ieşit din toaleta bărbaţilor.

Golful Napoli era cunoscut pentru mările sale adesea agitate, iar ziua de astăzi nu făcea excepţie.

Iahtul Taxi Del Mare, elegant, de culoare galbenă sunburst, se bătea pe creasta fiecărui val, izbindu-se în adâncurile de pe partea cealaltă. Stropi de mare au acoperit barca, împreună cu echipajul şi cei doi pasageri. Deşi era o după-amiază târzie perfect însorită, căpitanul a ţinut ştergătoarele de parbriz la turaţie maximă, în timp ce pânze de apă caldă se revărsau peste prova şi stropeau întinderea largă a punţii.

Harvath era în elementul său. Întotdeauna îi plăcuse apa. A privit oraşul Napoli îndepărtându-se în depărtare şi apoi a privit spre est, unde a văzut cum Muntele Vezuviu, care se înălţa deasupra Pompeiului, devenea din ce în ce mai mic. La prova babord se afla Sorrento şi, drept înainte, insula Capri.

Călătoria de şase mile de la Napoli durase aproape patruzeci şi cinci de minute. Când vasul a intrat în Marina Grande din Capri, secundul a sărit pe chei cu o linie lungă şi albă în fiecare mână. După ce liniile au fost securizate, a fugit în căutarea unui taxi pentru pasagerii săi.

Harvath a ajutat-o pe Meg să urce pe chei şi apoi a stat lângă ea, pentru a trăi prima sa privire asupra insulei Capri. Apa portului era de un albastru azuriu intens, punctată de rânduri de bărci de pescuit viu colorate. Copaci scurţi şi verzi se agăţau strâns de stâncile de calcar stâncoase ale insulei, care se ridicau în două vârfuri distincte marcând micile oraşe Capri şi Anacapri.

Primul ofiţer de bord s-a întors rapid cu unul dintre taxiurile caracteristice din Capri – un minivan decapotabil. Acesta a urcat pe un drum lung şi sinuos, de-a lungul căruia mulţimi de turişti îşi croiau încet drumul la vale spre portul de agrement pentru a prinde ultimul feribot al serii.

Când au ajuns la hotelul de patru stele Capri, Meg a urcat în cameră pentru a se împrospăta, în timp ce Harvath l-a convins pe manager să îi acorde câteva minute la computerul hotelului pentru a-şi verifica e-mailul. Singur în biroul directorului, Harvath s-a conectat la site-ul web aparent inofensiv al unui producător israelian de gips-carton israelian.

După ce a fost instruit de Schoen despre cum să navigheze pe site, a găsit rapid ceea ce căuta.

Îngropate la mai multe straturi mai jos şi accesibile doar dând click pe secţiuni de imagini aparent aleatorii de pe internet, Harvath a găsit fotografiile de supraveghere făcute de asociaţii lui Schoen în Marbella ale lui Marcel Hamdi şi ale iahtului său Feadship de două sute cincizeci de picioare, Belle Étoile. Era exact aşa cum îl descrisese Schoen. Ceva atât de mare nu ar fi fost greu de reperat, chiar şi în largul oraşului Capri.

Dar în Marina Grande nu fusese semnalat niciun iaht la fel de mare ca Belle Étoile. Din ce a spus căpitanul de pe Taxi Del Mare, bărcile mari preferau intimitatea şi exclusivitatea din Marina Piccola, în cealaltă parte a insulei. Harvath a împărtăşit descrierea lui Schoen despre Belle Étoile cu căpitanul, care luase pasagerii de la Marina Piccola mai devreme în acea după-amiază, dar acesta i-a răspuns că nu văzuse o navă de asemenea dimensiuni nicăieri în Capri în acea zi. Poate că, se gândi Harvath, ajunseseră în sfârşit undeva mai întâi. Sau poate că se aflau la vânătoare de gâşte sălbatice.

S-a deconectat de la computerul managerului şi a urcat la etaj, în cameră. Ferestrele mari franţuzeşti dădeau spre o privelişte incredibilă a mării, cu Sorrento în depărtare. O briză uşoară a agitat perdelele şi a răcorit camera. Soarele începea să apună, iar Harvath era nerăbdător să se pună în mişcare. Se pregătea să bată la uşa de la baie când Meg a ieşit. Purta încă aceleaşi haine pe care le avea pe ea de când se îmbarcase pe feribotul din Tunisia, dar chiar dacă erau şifonate şi vechi de două zile, nu puteau diminua cât de frumoasă era.

„Avem multă treabă de făcut”, a spus el în timp ce se strecura pe lângă ea în baie pentru a-şi examina chipul obosit în oglindă. Şi-a stropit faţa cu apă rece şi şi-a trecut degetele prin părul scurt şi castaniu.

„De unde vrei să începem?”, a întrebat Meg în timp ce trecea spre minibar şi lua o sticlă de apă minerală.

„Chiar dacă căpitanul a spus că nu a văzut iahtul lui Hamdi în partea Marina Piccola a insulei, vreau să încerc, mai ales că acolo a fost făcută poza pe care ai văzut-o cu Adara”, a spus Harvath când a ieşit din baie. „Sunt câteva broşuri şi hărţi turistice în hol. O să punem pe cineva în spatele biroului să ne ajute să marcăm toate locurile care vând parfumul Caprissimo.”

„Şi apoi?”

„Apoi vom merge la fiecare în parte şi ne vom interesa dacă sunt sau nu familiarizaţi cu micul nostru prieten.”

„O să avem nevoie şi de un binoclu dacă mergem să căutăm acel iaht, dar va fi un magazin cu binocluri la fiecare 15 metri. Ceea ce ne trebuie cu adevărat sunt nişte haine noi. Nu voi mai purta astea încă o zi”, a spus Meg în timp ce-şi trăgea cămaşa de pe corp. „Dacă tot mergem să punem întrebări despre Adara Nidal cea bine dotată, ar fi bine să arătăm ca şi cum am fi de aici. Ultimul lucru pe care îl dorim este ca ea să ne vadă venind.”

Meg Cassidy habar n-avea cât de multă dreptate avea de fapt.

56 Să mergem mai întâi în port a fost o decizie corectă. Până când managerul hotelului le-a marcat o hartă cu toate magazinele pe care erau interesate să le viziteze şi au cumpărat o pereche de binocluri, soarele aproape că dispăruse.

Lumina slabă care scânteia pe apă a aruncat fiecare barcă în umbră. Chiar şi aşa, nu era nimic nici pe departe de mărimea lui Belle Étoile la ancoră.

În timp ce se întorceau în oraşul Capri, turişti, turişti în luna de miere şi cupluri de tineri italieni se plimbau încet pe lângă vilele cu ziduri care se revărsau cu bougainvillea şi alte flori parfumate.

O mare parte din farmecul insulei consta în faptul că cea mai mare parte a acesteia era pietonală, dar din când în când trecea câte o căruţă motorizată cu un portar, care transporta bagaje pentru unul dintre numeroasele hoteluri de pe insulă.

Când au ajuns din nou în inima oraşului Capri, Harvath nu a avut nevoie să intre în niciunul dintre buticuri. Doar văzând numele Fendi, Gucci, Ferragamo şi Hermès erau suficiente pentru a provoca oricărui om, chiar şi unuia cu buzunarele pline de bani, un şoc de preţ. Spre lauda ei, Meg era o incredibilă vânătoare de chilipiruri. Ea ştia exact unde să se uite şi ce să ceară. Nu etichetele erau cele pe care le dorea, ci aspectul. Ea făcea cumpărături mai repede decât oricine altcineva pe care Harvath îl cunoscuse vreodată. Când totul a fost spus şi făcut, arătau ca un cuplu chipeş din jet-set, cu mulţi bani de cheltuit, în timp ce purtau mai multe genţi din magazinele mai luxoase din Capri. Şi mai bine, acum reuşeau să se amestece complet.

Primul loc de pe lista lor a fost showroom-ul de parfumuri Carthusia de la numărul 10 din Via Camerelle. Harvath fusese de acord cu Meg că ar fi părut mai puţin suspect dacă ea punea întrebările, iar el arăta ca soţul plictisit care era târât într-o zi de cumpărături.

Meg s-a apropiat de tejghea, unde o femeie blondă atrăgătoare, îmbrăcată cu foarte mult bun gust, în jur de 40 de ani, aştepta răbdătoare, în timp ce o vânzătoare dădea un telefon la unul dintre celelalte magazine în numele ei.

„Pot să vă ajut?”, a spus o a doua vânzătoare care a venit din spatele tejghelei de la etajul sălii de expoziţii.

Engleza ei avea un puternic accent italian, iar „help” suna mai degrabă ca „elp”.

„Da”, a spus Meg, care se prefăcea că se uită la marfă. „Caut un anumit tip de parfum”.

„Bineînţeles. Avem multe parfumuri minunate. Ce căutaţi?”

„Am luat cina cu o femeie care îl purta. Cred că a spus că se numeşte Caprissimo?”

„Da. Acesta este un parfum foarte frumos, dar, din păcate, nu-l avem în acest magazin.”

„De obicei îl vindeţi aici?”, a întrebat Meg.

„Da, dar în acest moment nu mai avem.”

„Dar s-ar putea să vi-l găsească”, s-a oferit doamna blondă care stătea lângă Meg.

„Chiar acum sună la celelalte magazine pentru mine. Dacă îl plătiţi aici, vi-l vor livra la hotel”.

„Cu siguranţă”, a răspuns vânzătoarea. „Plătiţi acum şi o să vi-l aducem la hotel. Sunteţi cazată la Quisisana?”

Harvath i-a aruncat o privire lui Meg, dar nu era necesar. Ea nu a vrut să divulge inutil la ce hotel erau cazaţi. „De fapt, nu suntem. Femeia care a purtat parfumul a fost foarte amabilă şi, fără să ştim, ne-a plătit cina de aseară. Speram să ştii cine este ea sau eventual unde este cazată, ca să putem să-i întoarcem favoarea.”

„Sunteţi în luna de miere?”, a întrerupt-o blonda cu un zâmbet larg.

Meg s-a uitat la Harvath, iar el a zâmbit. „Ba da, suntem”, a răspuns ea în timp ce şi-a strecurat mâna stângă la spate, ascunzându-şi degetul inelar gol.

„Ştiam eu! Tocmai ştiam eu”, a proclamat femeia. „Voi doi sunteţi prea adorabili”.

„Mulţumesc pentru compliment”, a spus Meg, care şi-a îndreptat din nou atenţia către vânzătoare. „Sunt sigură că ai recunoaşte-o pe această femeie dacă ţi-aş descrie-o. Este foarte frumoasă, cu părul lung şi negru”.

„Signora, tocmai aţi descris mai mult de jumătate din femeile din Italia”, a răspuns vânzătoarea.

„Este înaltă şi are cei mai frumoşi ochi. Arată ca argintul. Sunt convinsă că foarte puţine femei din Italia au ochi ca aceştia.”

„Nu o cunosc pe această femeie. Poate că a fost aici pentru a cumpăra parfum şi purta ochelari de soare. Poate că o altă fată din magazin o ajuta. Îmi pare rău.”

Meg era dezamăgită. A simţit că va fi o bătălie pierdută, dar nu a vrut să renunţe. Era una dintre singurele piste pe care le aveau. „Poate că una dintre colegele tale a ajutat-o. Ar însemna atât de mult pentru noi să îi răsplătim bunătatea. Vreţi să-i întrebaţi pe asociaţii dvs. pentru noi? Am fi bucuroşi să aşteptăm.”

„Doamnă, în seara asta suntem doar noi doi. Eu şi Francesca.

În timpul zilei avem trei fete diferite, uneori altele care ne ajută în weekenduri. Nu-i pot întreba pe toţi. Ar fi prea dificil. Îmi pare rău. Înţelegi, sunt sigur, da?”

Da, Meg a înţeles, dar nu i-a plăcut. Femeia blondă a putut vedea dezamăgirea scrisă pe faţa ei şi a spus: „De ce nu găseşti o masă drăguţă la una dintre cafenelele din piaţă şi vezi dacă trece pe acolo când toată lumea face passeggiata – plimbarea de seară? Oricine este cineva în Capri trece în cele din urmă prin Piazzetta.”

Ideea că Adara Nidal ar putea să defileze întâmplător pe lângă ei era la fel de neverosimilă ca şi urmărirea ei pe baza locului de unde îşi cumpăra parfumul. Harvath şi Meg au mulţumit femeii şi vânzătoarei, apoi au ieşit din magazin.

Au vizitat toate celelalte locaţii de pe lista lor doar pentru a constata că nimeni cu care au vorbit nu-şi amintea să fi servit vreodată o femeie care să corespundă descrierii Adarei. Vânzătorii erau întotdeauna foarte disculpaţi şi spuneau că mulţi dintre clienţii lor purtau ochelari de soare, chiar şi seara. Acest lucru ar putea explica faptul că nu şi-au amintit de străinul care ar fi ridicat nota de plată a cinei lui Meg şi Scot. Li s-a spus în repetate rânduri că acest lucru nu era ceva neobişnuit în Capri şi că ar trebui să se bucure de mister. Un domn mai în vârstă a mers atât de departe încât a spus că îngerii de sus le-au binecuvântat căsnicia cu o masă gratuită. Când au fost presaţi, au revenit cu toţii la aceeaşi sugestie pe care le-o făcuse femeia blondă de la prima lor oprire – să se parcheze la o masă pe Piazzetta şi să aştepte.

Când s-au întors în Capri Town de la Anacapri, Harvath nu era în cea mai bună dispoziţie. Îl dureau picioarele de la noii pantofi şi nu mai mâncase de la Napoli. Meg le-a sugerat să îşi lase pungile de cumpărături la hotel şi să încerce Piazzetta.

Harvath a acceptat cu reticenţă.

Au găsit o masă în aer liber, pe mai multe rânduri, rezemată de peretele uneia dintre cafenelele aglomerate, parţial ascunsă la vedere de un rând de copaci în ghiveci.

După mai multe ore de privit oamenii şi câteva ceşti mici de cafea italiană cu cifră octanică ridicată, Harvath a decis că era necesară o nouă abordare. S-au plimbat din discotecă în discotecă şi din holul unui hotel de lux în holul unui hotel de lux, sperând să aibă noroc. Soarele răsărea când Harvath şi Meg au mai făcut încă un drum fără succes până la portul de agrement, apoi s-au întors în cele din urmă la hotel pentru a dormi puţin.

57 Când Meg s-a trezit, Harvath era deja plecat. Ea dormise doar câteva ore, aşa că presupunea că Harvath nu dormise deloc. Cunoscându-l, a concluzionat că el aşteptase până când ea adormise şi ieşise din nou pe cont propriu. Meg ştia exact unde îl va găsi, totuşi.

Ea a făcut un duş şi s-a îmbrăcat cu haine noi de schimb. Micul dejun tip bufet gratuit era deja în desfăşurare când Meg a intrat în sala de mese principală a hotelului. Şi-a ales ceva de mâncare de la bufet şi apoi a luat o masă lângă fereastră, unde i-a cerut chelnerului o cafea. Mintea i se învârtea în jurul cozii, încercând să-şi dea seama cum ar putea da de urma Adarei Nidal şi ce s-ar putea întâmpla dacă nu o făceau.

După ce Meg şi-a terminat micul dejun, l-a întrebat pe chelner dacă poate lua una dintre ulcioarele de plastic pline cu cafea pentru a o duce sus soţului ei, care nu se simţea bine.

Ospătarul a fost mai mult decât fericit să o servească. Meg a pregătit o tavă cu câteva alimente în plus, iar când a sosit cafeaua, a dus totul în cameră.

Întorcându-se în cameră, a înfăşurat mâncarea în şerveţele de hârtie şi a pus-o, împreună cu carafa de cafea din plastic şi o ceaşcă, într-una dintre pungile lor de cumpărături sofisticate, cu cordoane de mătase care puteau fi închise în partea de sus.

Punându-şi cu grijă geanta pe umăr, şi-a pus o pereche de ochelari de soare, a coborât scările şi a ieşit din hotel.

A virat la dreapta şi s-a îndreptat spre piaţa principală, trecând pe lângă terminalul de autobuz şi staţia de taxi.

După ce învăţase din antrenamentul cu agenţii Delta importanţa de a-ţi varia rutina, a decis să ia un alt drum spre port. În loc să se îndrepte direct prin Piazzetta şi să treacă înapoi pe lângă toate buticurile de profil, Meg a luat-o la stânga şi a mers într-o altă direcţie. A trecut pe sub o arcadă şi a intrat pe o stradă mică.

Din harta pe care o avea asupra ei, părea să fie un drum uşor, dar ocolitor, pentru a ajunge la apă. Îşi amintea acum cât de dificil era să te orientezi pe străduţele vântoase din Capri, chiar şi cu o hartă.

La aproximativ cincizeci de metri de Piazzetta, Meg s-a oprit lângă un restaurant numit Al Grottino, pentru a-şi verifica din nou harta. În timp ce o desfăcea, unul dintre micile cărucioare de bagaje motorizate a venit în goană pe aleea îngustă, iar Meg a trebuit să sară în partea cealaltă pentru a se feri din calea şoferului. Atunci i-a atras atenţia ceva de pe uşa restaurantului.

Era un mic autocolant care proclama că restaurantul era membru al prestigioasei Unione Ristoranti Del Buon Ricordo din Italia. Inima lui Meg a început să se grăbească. A traversat din nou şi a citit meniul afişat afară, iar când a găsit ceea ce căuta, inima i-a bătut şi mai tare. Încercând să nu atragă atenţia asupra ei, Meg s-a îndreptat cât mai repede posibil spre Marina Piccola.

58 Când Meg a ajuns la portul de agrement, l-a zărit pe Harvath stând pe un şezlong de pânză cu dungi albastre şi albe lângă apă.

„Sper că ai adus cafea”, a spus Harvath, care supraveghea linia de coastă cu binoclul său în timp ce Meg se apropia din spate. „Restaurantul de aici nu se deschide decât peste o oră.”

„Am cafea şi ceva şi mai bun”, a spus ea în timp ce şi-a desfăcut geanta de cumpărături şi a ocupat scaunul de plajă gol de lângă el.

„Mai întâi cafeaua”, a spus el în timp ce-şi îndepărta binoclul de pe faţă. Avea ochii roşii şi injectaţi de sânge.

„O să vorbesc în timp ce tu bei”, a spus Meg în timp ce îi întindea o ceaşcă de cafea şi apoi a scos din geantă mâncarea pe care i-o adusese.

Harvath a luat o înghiţitură de cafea neagră fierbinte, apoi a desfăcut un croissant şi a pus înăuntru o parte din prosciutto.

În timp ce lua o muşcătură din sandviş, a spus: „Mă gândesc să închiriez o barcă. Nu sunt convins că Hamdi va acosta Belle Étoile în această parte a insulei. Toate iahturile mari sunt cu siguranţă aici, dar dacă vrea intimitate, ar putea alege un loc mai retras.”

„Cred că mai am ceva ce ar trebui să verificăm mai întâi.”

„Meg, ceasul ticăie. Din câte ştim, Hamdi şi Belle Étoile sunt deja aici, iar noi ne-am pierdut timpul căutând în locul nepotrivit.”

„Ce-ar fi dacă v-aş spune”, a spus Meg, deschizând un recipient mic de iaurt, „că eu cred că am găsit unul dintre locurile de veci ale Adarei în Capri?”.

„Aş fi numai urechi”, a spus Harvath, în timp ce ridica binoclul la ochi şi scruta din nou apa în căutarea vreunui semn de la Belle Étoile de două sute cincizeci de picioare.

„Şi ochii. Ascultă-mă”, a spus ea în timp ce a îndepărtat binoclul de lângă el, câştigându-i întreaga atenţie.

„Îţi aminteşti farfuriile pe care ne-a servit cina?”

„Cam aşa ceva. Erau nişte lucrări ciudate, pictate de mână, cu un fel de desene animate şi scris în italiană.”

„Exact. Ştii ce scria pe ele?”.

„Pe a mea scria ceva despre Pollo alla Romana, Frascati, şi încă ceva cu imaginea unui pui în togă. Mie mi se păreau farfurii pentru copii.”

„Erau departe de a fi farfurii pentru copii. A mea era Bavette ai Gracchi, de la Dante Taberna De Gracchi – un restaurant foarte bun din Roma, lângă Vatican City. Ştii ce scria pe cea a lui Adara?”

„Nu m-am uitat bine de unde stăteam.”

„Ei bine, aşa era. Avea un homar îmbrăcat ca un gladiator, dar nu asta e cel mai important lucru. Deasupra scria: „Risotto con aragosta e l'olio di tartufo”-”risotto cu homar şi ulei de trufe”.”

„Aceeaşi masă pe care ne-a servit-o şi pe noi?”

„Da. Scrisul în italiană de pe farfuria ta era numele restaurantului din Frascati care servea Pollo alla Romana.”

„Meg, dă-te înapoi. Nu înţeleg asta.”

„Este vorba de farfurii. Fiecare reprezintă specialitatea casei pentru un restaurant diferit din organizaţia Buon Ricordo.”

„Ce înseamnă 'Buon Ricordo'?”

„Este un club exclusivist de restaurante care celebrează bucătăria italiană.”

„Şi ce legătură are asta cu Adara?”

„Nu am văzut de unde provine farfuria ei, dar în drum încoace mi-am dat seama.”

„Nu-mi spune mie. Capri?”

„Ai înţeles. Există un restaurant Buon Ricordo numit Al Grottino chiar lângă Piazzetta.”

„Şi specialitatea casei?”

„Risotto de homar cu ulei de trufe”, a răspuns Meg.

59 Al Grottino nu era încă deschis când Harvath şi Meg au sosit, aşa că şi-au omorât timpul într-o librărie locală, unde Harvath a cumpărat o hartă topografică şi de coastă detaliată a insulei. Dacă la restaurant nu au găsit nimic, următoarea mişcare era să închirieze o barcă.

Meg era încrezătoare că Al Grottino va găsi ceva. Un restaurant era mult diferit de o parfumerie. Oamenii nu purtau ochelari de soare la cină, nici măcar în Capri, şi, în plus, clienţii stăteau într-un restaurant mult mai mult timp decât într-un magazin, aşa că existau şanse ca cineva din restaurant să-şi amintească de Adara Nidal. De fapt, existau şanse foarte mari ca ea să fi făcut o impresie bună.

Meg a fost şi mai sigură când restaurantul a fost în sfârşit deschis pentru prânz. Proprietarul ieşean i-a întâmpinat la uşă, i-a condus cu îndemânare pe câteva trepte şi i-a aşezat la o masă în văzul tuturor trecătorilor care s-ar fi gândit să ia prânzul la restaurantul său. Nimic nu se compară cu un cuplu tânăr şi arătos care să atragă alţi clienţi.

Micuţul restaurant avea un tavan frumos arcuit şi pereţi presăraţi cu mai multe mici alcovuri pline cu sticle de vin de Capri de diferite culori, toate iluminate artistic din spate.

Harvath a observat că pereţii erau, de asemenea, acoperiţi cu fotografii ale proprietarului şi a ceea ce păreau a fi numeroase celebrităţi italiene. Era evident că era mândru de restaurantul său şi că avea un rol activ în funcţionarea acestuia.

Pe lângă toate acestea, bărbatul era foarte prietenos şi îi plăcea să vorbească engleza. Nu era greu să-i atragă în conversaţii bârfitoare, mai ales despre oamenii celebri care veneau să mănânce în restaurantul său.

Proprietarul a insistat să-i înceapă pe Harvath şi Meg cu o salată Caprese în timp ce discutau.

Când a sosit felul de mâncare şi Harvath a luat prima îmbucătură, a fost cu uşurinţă cea mai bună mozzarella pe care o gustase vreodată. Proprietarul a putut vedea privirea de pe faţa lui şi a fost foarte mulţumit. Se lăuda că avea o sursă specială pe insulă pentru toată brânza sa. Meg, femeie deşteaptă cum era, l-a readus pe proprietar să vorbească despre clienţii săi.

Ea i-a povestit că o femeie pe care o cunoscuseră într-o seară când ieşiseră la un pahar de vorbă îi recomandase restaurantul.

În momentul în care a descris-o pe Adara, ochii bărbatului s-au luminat.

„Che bella donna!”, a exclamat el. „Are ochi de argint, aşa cum spui tu. Cea mai frumoasă femeie care a venit vreodată să mănânce la Al Grottino, după dumneavoastră, desigur, Signora.”

„Deci o cunoaşteţi?” a reluat Harvath, dându-se dezinvolt şi doar uşor interesat.

„A fost aici de multe ori.”

„Doamnei trebuie să-i placă foarte mult mâncarea pe care o gătiţi.”

„Oh, foarte mult”, a răspuns proprietarul. „De multe ori îmi cere reţetele mele şi cum aş putea spune nu unei femei atât de frumoase?”. I-a aruncat lui Meg o privire rapidă şi cochetă. „Singurul lucru pe care îl cer este ca ea să nu-şi deschidă propriul restaurant aici, în Capri. Nimeni nu mai venea să-mi vadă faţa”.

Acum Meg a reintrat din nou în conversaţie. „Este o femeie atât de elegantă. Nu crezi?”

„Foarte elegantă şi foarte frumoasă”, a spus proprietarul.

„Ea deţine o vilă aici? Îmi imaginez că este destul de impresionantă”.

„Nu, nu are vilă. Ea vine în vizită şi stă în hotel.”

„Bineînţeles că da. La Quisisana”, a spus Meg cu un zâmbet.

„Nu, Palatul Capri din Anacapri. Aseară a fost aici la cină cu un bărbat american foarte chipeş...” „Va trebui să fim cu ochii în patru după ei. Şi noi stăm la Capri Palace. S-ar putea să-l cunosc pe bărbatul cu care era”, a spus Harvath în timp ce îl descria pe Marcel Hamdi din fotografiile de supraveghere ale lui Schoen.

„Nu. Acest bărbat, e înalt ca femeia, bello, dar cu părul blond. Noi spunem în italiană, con un pizzo”, a spus proprietarul, frecându-şi bărbia.

„Ah, cu cioc”, a spus Meg.

„Ecco. E prima dată când veniţi în Capri?”, a întrebat proprietarul, schimbând subiectul.

„Primul meu. A mai fost aici”, a spus Harvath în timp ce îi făcea semn din cap lui Meg.

„Bella donna. Nu aţi mai mâncat în restaurantul meu până acum?”.

„Nu”, a răspuns Meg. „Aceasta este prima mea dată”.

„Atunci o să vă pregătesc ceva special. Am nişte gnocchi delicioşi pentru soţul tău, iar pentru tine fac linguine ai gamberetti. Un creveţi special cu sos de roşii, bun?”

„Sună delicios”, a spus Meg.

„Poate şi un vin bun. Ceva sec, dar nu prea scump. Bine?”

„Bene.”

„Lei parla l'italiano!”

„Da, dar soţul meu...”, a spus Meg în timp ce ezita, „soţul meu nu ştie.”

„Perffeto”. Putem să ne facem planurile şi el nu va şti niciodată”, a spus proprietarul cu un ochi conspirativ în timp ce se ducea să le plaseze comenzile în bucătărie.

La scurt timp după aceea, aglomeraţia de la prânz a crescut şi proprietarul era destul de ocupat. Când s-a oprit la masa lor pentru a verifica cum le-a plăcut mâncarea, Harvath a profitat de ocazie pentru a mai pune o întrebare. „Mâncarea a fost minunată. Va trebui să-i oferim un cocktail doamnei care ne-a spus despre restaurantul dvs.”. Dacă proprietarul nu era deja suspicios, avea să fie în curând, dar Harvath a simţit că trebuie să forţeze puţin mai mult. „Aş vrea să-i ştim numele. Vă cunoaşteţi cumva?”

„Îmi pare rău, nu. Allora, il caffè?”, a spus proprietarul, indicând că subiectul era închis pentru totdeauna.

Meg a comandat obişnuitul ei cappuccino, iar Harvath, un espresso dublu, pe care l-au terminat rapid. De îndată ce au plătit nota de plată şi au ieşit din restaurant, au mers cât de repede au putut până la staţia de taxi de lângă Piazzetta.

60 Taxiul în aer liber i-a adus în inima mică, dar plină de viaţă, a oraşului Anacapri. Cocoţat pe o colină joasă, deasupra pieţei oraşului, se afla Palatul Capri de cinci stele. Era accesibil printr-o serie de trepte urmate de o scurtă alee care şerpuia pe lângă jumătatea inferioară a piscinei hotelului.

Ferestrele de sticlă de-a lungul promenadei, asemănătoare unui acvariu de mari dimensiuni, permiteau oamenilor să se uite prin apă şi să privească oaspeţii în timp ce înotau deasupra.

Magazinele din jurul piazza vindeau orice, de la sandale, cremă de protecţie solară şi prosoape de plajă, până la ceramică locală, filme şi cărţi poştale. Harvath şi Meg s-au ascuns chiar în interiorul unuia dintre magazinele care aveau o privelişte bună asupra faţadei albe şi impunătoare a hotelului. Meg se prefăcea că se uită după cărţi poştale, în timp ce Harvath studia feţele bronzate ale mulţimii de turişti care se învârteau în jurul pieţei. Erau peste tot – ca nişte furnici care se târau pe un deal imens de zahăr. Harvath s-a gândit să îşi folosească binoclul pentru a încerca să îi vadă pe oaspeţii din jurul piscinei, dar faptul că se afla la vale de hotel a făcut acest lucru imposibil. Trebuiau să se apropie.

I-a atras atenţia lui Meg şi au ieşit în stradă. Soarele era extrem de puternic. Clădirile albite din jurul pieţei păreau să ricoşeze lumina soarelui de două ori mai strălucitoare. Trecând pe lângă staţia de taxi, Harvath a observat o stradă laterală îngustă care urca dealul şi se termina chiar lângă buticul de haine de designer al hotelului. Un taxi mergea la ralanti în fundătura improvizată.

În timp ce Harvath studia încă o dată marea de oameni, unul în special i-a atras atenţia. Era înaltă şi slabă, dar foarte tonifiată. Pielea ei era de o culoare cupru bogat şi, deşi purta o pălărie mare de paie şi ochelari de soare, Harvath a recunoscut-o imediat după felul în care se mişca. Nu era unul dintre numeroşii turişti ocazionali care se plimbau.

Aceasta era o femeie cu un scop şi o destinaţie.

A apucat braţul stâng al lui Meg şi şi-a îndreptat privirea în direcţia Adarei Nidal. Lui Meg i-a luat o clipă, dar apoi a zărit-o şi ea. Niciunul dintre ei nu a îndrăznit să scoată un cuvânt în timp ce înaintau pe treptele de piatră spre Palatul Capri. Din reflex, Harvath a băgat mâna sub cămaşă, în partea mică a spatelui. A apucat capsa pistolului Browning de nouă milimetri şi s-a pregătit să tragă, şi atunci totul s-a prăbuşit.

Elementul surpriză a fost distrus când femeia blondă de la parfumeria din seara precedentă a apărut de nicăieri şi a strigat: „Dacă nu sunt cei mai adorabili tineri căsătoriţi din Capri! Ce mai faceţi, copii?

Te distrezi fabulos aici, sau ce?"

Femeia s-a mutat chiar în faţa lui Harvath şi şi-a pus ambele mâini pe umerii lui. A încercat să o evite, dar nu a fost de niciun folos. Încheieturile ei erau îngreunate de brăţări de aur şi pungi de cumpărături de firmă şi, în timp ce întindea una dintre mâini către Meg, a continuat: „Nu-i aşa că e mică lumea? Sau ar trebui să spun insula? Despre ce vorbesc? Este o insulă mică.

Nu-i aşa că-ţi place Anacapri? Aici stau întotdeauna când vin. Adică poate mă duc în Capri Town, dar aici stă oricine este cineva."

Din nefericire, femeia avea una dintre acele voci care par să se audă cu adevărat. Agitaţia fusese suficientă pentru ca Adara Nidal să întoarcă capul şi acum se holba direct în ochii lui Harvath.

„Îmi pare rău, trebuie să fugim", a spus Scot, în timp ce el şi Meg se desprindeau de americană şi îşi accelerau pasul.

„Unde este focul?", a întrebat femeia în timp ce Harvath şi Meg au pornit în urma Adarei, care era deja cu mult înaintea lor şi se apropia de taxiul care mergea la ralanti.

Harvath şi-a scos pe jumătate arma, dar ştia că potopul de turişti ar fi făcut imposibilă o lovitură curată.

A strecurat Browning-ul înapoi în toc, a apucat-o pe Meg de încheietura mâinii şi a învârtit-o înapoi în direcţia în care veniseră. Nu aveau cum să ajungă înaintea Adarei la taxiul care o aştepta. Singura lor şansă era să îl prindă când va intra pe drumul principal, la baza dealului.

Au alergat înapoi spre treptele de piatră şi au coborât în piaţă. Traversând mica piaţă, Harvath a condus-o pe Meg în faţa staţiei de taxi şi, într-o mişcare care l-ar fi făcut invidios chiar şi pe cel mai experimentat newyorkez, a dat din coate unei mulţimi de germani beţi şi s-a urcat în taxiul lor. Şoferul a început imediat să protesteze şi abia când Harvath a scos o bancnotă mare de euro, omul a fost de acord să uite

că au sărit peste linia de demarcaţie. În acel moment, taxiul Adarei Nidal coborâse deja dealul şi se rotise pe drumul principal spre sud.

Meg i-a ordonat şoferului lor în italiană să urmeze celălalt taxi.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat bătrânul, care avea cel puţin şaptezeci de ani dacă era o zi, în timp ce se îndepărta de piazza.

„Nu-ţi face griji în privinţa asta. Continuă să conduci, a răspuns Meg.

În ciuda vârstei sale, bătrânul insular făcea o treabă bună pentru a ţine pasul, dar nu suficient de bună.

Taxiul lui Adara Nidal a virat brusc la dreapta, iar şoferul lor l-a ratat. Şi-a continuat drumul spre sud şi a trebuit să vireze şi mai tare la dreapta pe ceea ce părea a fi o stradă cu sens unic pentru a se întoarce în spatele ei.

Acum se îndreptau spre marginea vestică a insulei, cu două autobuze şi câteva maşini care îi despărţeau. Harvath a trebuit să-i înmâneze bătrânului încă o bancnotă mare pentru a-l convinge să rişte să depăşească celelalte vehicule. Drumurile din Capri nu fuseseră proiectate cu gândul la urmăriri de mare viteză.

Şoferul a făcut mai multe încercări de a ieşi din spatele autobuzului din faţa lor, doar pentru a fi nevoit să tragă puternic de volan înapoi la dreapta din cauza unui vehicul care venea din sens opus pe banda opusă. Încet, a început să facă ceva progrese în timp ce îşi croia drum înainte.

Meg l-a întrebat pe şofer ce se afla în acest capăt al insulei care provoca atât de mult trafic. După ce a depăşit o altă maşină, bărbatul a răspuns: „Grotta Azzura”. Grota Albastră.

Harvath a continuat să desprindă bileţele, să le mototolească şi să le arunce pe scaunul din faţă în timp ce îl îndemna pe şofer să meargă mai repede. Deşi trecuseră pe lângă ambele autobuze şi câteva dintre maşini, taxiul lui Adara Nidal era mult în faţă şi dispărea de fiecare dată când lua una dintre numeroasele curbe ale drumului sinuos.

Ţinându-se de scaunul din faţa lui, Harvath stătea în decapotabila în aer liber şi încerca să ţină pasul cu taxiul. S-a întrebat de ce ar fi alergat spre Grota Albastră. Trebuia să fie Hamdi. Poate că ancorase Belle Étoile în largul grotei şi trimitea o şalupă să o ridice. Apoi drumul s-a bifurcat şi şoferul lor a virat la dreapta, departe de fluxul greu de trafic. Harvath aproape că şi-a pierdut echilibrul. Nu vedea nicăieri celălalt taxi, doar un nor înalt de praf care plutea deasupra drumului din faţa lor, ceea ce nu scăpase şoferului lor isteţ.

Era, de asemenea, un indicator rutier. Harvath ştia acum încotro se îndrepta Adara Nidal. Eliporto di Capri-Capri Heliport.

Înainte ca taxiul să se oprească complet la poarta heliportului, Harvath era deja afară şi alerga. Vuietul puternicului Eurocopter AS365 Dauphin a fost asurzitor, în timp ce decola rapid. Prin fereastra de plexiglas a cabinei sale de lux cu o capacitate de nouă pasageri, Harvath credea că o vede pe Adara

zâmbindu-i, dar nu putea fi sigur. Pasărea de culoare albastru marin cu logo-uri aurii zbura direct spre vest, spre soare.

Singurul lucru pe care Harvath îl ştia era că mai văzuse elicopterul acela înainte. Îl văzuse în fotografiile de supraveghere ale lui Ari Schoen stând pe heliportul megayachtului lui Marcel Hamdi, Belle Étoile.

61 Când Harvath şi Meg s-au întors în Anacapri, s-au îndreptat direct spre Palatul Capri.

Trecând pe lângă o fântână în cascadă înconjurată de lumânări votive, au intrat în holul alb ca zăpada, amenajat luxos, şi s-au îndreptat spre stânga, spre bar.

Coloanele grele din întreaga încăpere susţineau un tavan cu mai multe arcade şi creau o multitudine de zone de şedere private. Un bar scurt de mahon cu patru taburete stătea singur într-un colţ îndepărtat, în timp ce un braţ de ventilatoare de tavan din lemn închis la culoare agitau liniştit aerul de deasupra.

Canapele albe şi loje albe erau împrăştiate peste tot, în faţa unor mese groase de mahon, joase şi joase. Lămpile, ale căror abajururi erau împodobite cu ciucuri delicaţi de aur, adăugau aerul de eleganţă.

Harvath şi Meg au trecut pe lângă un pian cu coadă mare şi au ieşit pe terasa plină de flori. După ce au găsit o masă, un chelner a apărut rapid pentru a le lua comanda de băuturi. Un cocktail de seară la hotelul cuiva era o tradiţie în Capri, iar în timp ce Scot şi Meg se instalau pentru a-l aştepta pe bărbatul care fusese văzut luând cina cu Adara Nidal, singura lor speranţă era că acesta va apărea cu adevărat.

Soarele îşi începea coborârea lentă în ocean, aruncând o strălucire portocalie peste terasa Palatului Capri.

Lumânări albe mari, cuibărite în nisip şi aşezate în lămpi uragane mari de sticlă, erau aprinse şi aşezate strategic în jurul terasei. Ospătarii au început să pregătească o masă bufet, iar când Meg i-a întrebat pentru ce se pregătesc, unul dintre ospătari a explicat că era vorba de cocktailul săptămânal al managerului pentru oaspeţii hotelului.

Harvath a început să creadă că norocul lor s-ar putea să se schimbe.

În timp ce parada lentă a oaspeţilor începea să se adune pe terasă, omul lor a apărut. Purta un costum alb din in cu o cămaşă cu carouri roz şi albe. Părul îi era perfect aranjat, barba de ţap bine tunsă şi era evident, după felul în care se purta, că nu avea probleme de stimă de sine.

„El este?”, a întrebat Meg în linişte.

„Cu siguranţă se potriveşte descrierii”, a spus Harvath în timp ce îl privea discret pe bărbat. „Ştiţi ce aveţi de făcut.”

Meg s-a strecurat pe terasă şi s-a aşezat la rând chiar în spatele bărbatului de la bufet. În timp ce lua un pahar de şampanie din partea casei şi câteva tartine, a observat-o pe blonda atrăgătoare din spatele lui, şi atunci Meg a început să facă conversaţie. „Ce frumos apus de soare în această seară. Nu crezi?”

„Foarte drăguţ”, a răspuns el. În timp ce Meg se întindea după un canapé, bărbatul a observat că nu purta verighetă. „Rămâi la hotel? Nu cred că ne cunoaştem. Sunt Neal Harris.”

„Este o plăcere să vă cunosc, domnule Harris. Unde este prietena dumneavoastră în această seară?”, a întrebat Meg, fără să-şi ofere nici numele, nici mâna.

„Prietena mea?”

„Oh, nu face pe timidul cu mine”, a spus Meg cu cochetărie.

„Te-am văzut cu toţii pe tine şi pe zeiţa aceea cu ochii aceia incredibili”.

„Da, acea zeiţă”, a spus Harris, bucuros că oamenii îi remarcaseră pe el şi pe femeie. „Are într-adevăr cei mai frumoşi ochi. De fapt, speram să fie deja aici. N-am mai văzut-o de după-amiază”.

„Ei bine, cu atât mai bine. Poţi să bei ceva cu mine cât o aştepţi”.

„Aş fi onorat”, a răspuns Harris. „Dar nu te-am prins...” „Remarcabil. Am o prietenă încântătoare pe care trebuie neapărat să o cunoşti”, a spus Meg în timp ce s-a agăţat de cotul lui Harris şi l-a îndrumat spre locul unde stătea Scot Harvath.

„Neal Harris”, a spus Meg, „aş vrea să ţi-l prezint pe prietenul meu, Scot. Scot, fă cunoştinţă cu Neal Harris.”

Harris i-a oferit mâna lui Harvath şi a aşteptat ca acesta să se ridice. Harvath a rămas aşezat.

„Oh, va trebui să îl scuzi pe Scot”, a spus Meg. „El are o mică problemă.”

„Oh, serios?” a spus Harris, aşteptând ca Meg să se aşeze şi apoi luând scaunul gol de lângă Harvath. „Şi care ar putea fi aceasta?”

Harvath îşi ascunsese Browning-ul sub un şerveţel de pânză pe genunchi şi acum îl ridicase suficient de mult pentru ca Harris să-l vadă. „Am dezvoltat o adevărată antipatie faţă de colaboratorii terorişti, domnule Harris.”

„Colaboratori terorişti?”, a strigat Harris, văzând arma.

„Vorbeşte mai încet”, a şoptit Harvath pentru a accentua factorul de intimidare, „sau jur că te omor chiar aici.”

„Ce naiba se întâmplă?”, a spus Harris, având grijă să vorbească mai încet.

„Ceea ce se întâmplă”, a răspuns Harvath, „este că ai o mulţime de probleme, prietene.”

„În primul rând, eu nu sunt prietenul tău. Şi în al doilea rând, habar n-am despre ce vorbeşti.”

„Ei bine, să începem cu o brunetă foarte atrăgătoare, cu picioare foarte lungi şi cu ochi destul de ciudaţi, cu care ai fost văzut pe insulă în ultimele două zile.”

„Cine? Penny? Abia dacă o cunosc.”

„Ţi-a spus că o cheamă Penny?”

„Prescurtarea de la Penelope. E britanică. Din Anglia.”

Meg i-a aruncat o privire lui Harvath.

„Care era numele ei de familie?”, a întrebat Harvath, trăgând de Browning pentru un efect suplimentar.

„Stratton. Numele ei era Penelope Stratton. Acum despre ce este vorba?”

„Prietena ta este un personaj foarte serios”, a spus Harvath.

„Nu e prietena mea. Am cunoscut-o acum câteva zile. Este soţia cuiva? Asta e? Habar n-aveam. Sincer. S-a dat la mine.”

„Te rog. Te aştepţi ca noi să credem asta?”, a spus Meg.

„Da!” „E adevărul”, a pledat Harris.

„De ce s-ar fi dat la un tip ca tine?”, a întrebat Harvath.

„Nu e vina mea că femeile mă plac”.

„Meg?” a întrebat Harvath. „Îţi place tipul ăsta? Îl găseşti atrăgător?”

„Habar n-am ce a văzut la el”, a răspuns Meg.

„Ascultă, Harris”, a continuat Harvath, „o să-ţi dau o singură şansă să ieşi din mizeria asta”.

„Mizerie? Ce încurcătură? Habar n-am ce se întâmplă.”

„Fie că ştii, fie că nu ştii, nu prea îmi pasă.

În orice caz, dacă nu simt că primesc o cooperare completă şi totală din partea ta, te voi împuşca în cap şi îţi voi arunca cadavrul într-un mormânt puţin adânc. Ai de gând să cooperezi?”

„Bineînţeles că o voi face. Era grozavă în pat, dar...” a spus Harris, făcând o pauză când atât sprâncenele lui Harvath, cât şi ale lui Meg s-au ridicat. „Vreau să spun că a fost o distracţie plăcută în cele câteva zile în care am fost împreună, dar nu-i datorez nimic. De fapt, dă-o naibii! Sunt de acord cu voi doi. Mai ales pe acest domn cu arma”.

„Vorbeşti ca un adevărat romantic”, a spus Harvath, coborând Browning-ul.

62 Harvath ştia că nu exista nici cea mai mică şansă ca Adara Nidal să se întoarcă la Palatul Capri. Ştia că erau pe urmele ei şi, cel mai probabil, nici nu se va mai întoarce la Capri. Ceea ce aveau în favoarea lor era că, pentru prima dată, o surprinseseră.

Potrivit lui Harris, Adara – sau Penny, cum îi spunea el în mod continuu – plănuia să plece în curând. Ea spusese că era pe cale să schimbe lumea, dar Harris spuse că el credea că pregătea vreo afacere şi că vorbea metaforic. Nu numai că habar nu avea unde se ducea, dar nu avea nici cea mai mică idee despre cât de literal vorbise.

Harvath a crăpat uşa scării de incendiu şi a privit încă o dată în hol. Coasta era liberă. În timp ce Harvath ţinea Browning-ul asupra lui Harris, Meg s-a strecurat în hol şi s-a îndreptat spre lifturi. A luat un telefon de acasă şi a sunat la menajeră.

„Menajere. Vă pot ajuta cu ceva?”, a spus vocea de la celălalt capăt al firului.

„Ei bine, cineva mai bine”, a spus Meg, adoptând un ton arogant. „Vreau prosoape proaspete puse în camera mea, trei-doisprezece, înainte de a mă întoarce de la cină.” Apoi a închis înainte ca menajera să o întrebe cum o cheamă.

Deşi Adara Nidal i-ar fi putut spune lui Harris că numele ei era Penny Stratton, nu se ştia ce nume folosise pentru a se înregistra la Capri Palace. Operatoarea de menaj era probabil jignită că i se închisese telefonul în nas, dar fără îndoială că nu era prima dată când se întâmpla şi nici nu avea să fie ultima. La Capri Palace totul se referea la servicii impecabile, indiferent cât de nepoliticoşi erau oaspeţii. Harvath era sigur că prosoapele urmau să fie trimise imediat.

Imediat sus, era puţin spus. Meg avusese exact timpul necesar să se ascundă pe o altă scară înainte ca servitoarea să apară. Femeia a bătut o dată la uşă şi s-a anunţat înainte de a-şi folosi cheia de acces pentru a o descuia. A aşezat o pană sub uşă pentru a o ţine deschisă şi s-a întors în baie. Meg a ieşit în linişte pe casa scării şi a coborât cât mai repede posibil în camera 312. Menajera a fost surprinsă să o vadă pe Meg stând în cameră când a ieşit din baie.

„Mi-ai pus prosoapele în plus în baie?”, a întrebat Meg.

„Da, doamnă.”

„Bine.”

„Să-ţi întind patul?”.

„Nu. O voi face eu însămi când voi fi gata”.

„Da, Signora”, a spus menajera, în timp ce i-a dat lui Meg un spaţiu larg şi a ieşit din cameră cu spatele.

Evident, cineva de la menajeră trecuse vorba că femeia din 312 nu era foarte drăguţă. „Buona notte.”

Menajera a închis uşa în urma ei, iar câteva clipe mai târziu s-a auzit o bătaie de la Harvath. Meg a deschis uşa, iar Harvath l-a împins pe Harris în cameră cu botul Browning-ului. L-a aşezat pe un scaun lipit de perete în timp ce începea să răscolească camera. Căuta ceva ce Adara ar fi putut lăsa în urmă care să indice unde se ducea sau care erau planurile ei.

În dulap atârnau haine noi, multe dintre ele cu etichete încă pe ele. Toate cosmeticele ei erau, de asemenea, noi. Harvath a găsit o sticlă de parfum Caprissimo în baie şi a scos capul afară pentru o clipă ca să i-l arate lui Meg.

Şi-a continuat căutările sub chiuveta din baie, în spatele comodei, în interiorul şi pe sub sertare, prin toate dulapurile, sub saltele şi în spatele căpătâiului. A căutat chiar şi bucăţi de mochetă care să se fi desprins.

Nu mai era nimic.

Întorcându-se a doua oară prin cameră, Harvath a observat mai multe ziare străine stivuite pe birou, toate împăturite pe aceeaşi poveste. Le Monde, Der Spiegel, The Times of London şi The International Herald Tribune au publicat fiecare un articol cu mai mult sau mai puţin acelaşi titlu: „Liderii israelieni şi palestinieni se vor întâlni pentru pace”. În lumina încercărilor eşuate ale SUA de a intermedia o pace durabilă, Uniunea Europeană a organizat o reuniune în Italia pentru a încerca să calmeze tensiunile din regiune înainte ca acestea să izbucnească în război. La fel ca şi americanii, aleseseră un cadru senin, bucolic, asemănător cu Camp David – o vilă din secolul al XVI-lea numită Villa Aldobrandini, în oraşul Frascati, aflat în vârful dealului, chiar în afara Romei. La întâlnire urmau să participe premierul israelian şi, bineînţeles, negociatorul şef palestinian Ali Hasan. Asta era!

Harvath ştia acum ce plănuise Adara Nidal şi putea să-şi dea seama cam de ce; tot ce-i mai trebuia acum era cum.

După ce a răscolit camera pentru a treia oară, Harvath s-a aşezat pe marginea patului şi a deschis televizorul. I-a înmânat lui Meg articolele din ziar, iar ea a ajuns imediat la aceeaşi concluzie.

Harvath a folosit telecomanda pentru a selecta funcţia de plată automată. A dat click pe cheltuieli şi a observat că în cameră nu fuseseră facturate nici faxuri şi nici apeluri telefonice.

„Prietena ta avea un telefon mobil?”, a întrebat Harvath fără să se uite la Harris.

„Nu din câte ştiu eu”, a răspuns el.

„Aţi văzut-o trimiţând sau primind vreun fax? Avea cumva un laptop pe care l-ar fi putut folosi?”.

„Nu.”

„Aţi văzut-o vreodată vorbind cu altcineva? Poate cineva pe care nu l-aţi recunoscut?”

„Nu am văzut niciodată aşa ceva, dar am auzit ceva.”

Harvath s-a întors cu faţa la Harris. „Aţi auzit ceva? Ce ai auzit?”

„Am petrecut mult timp în camera mea, ştii. Chiar dacă avea camera ei, i-am cam dat una dintre cărţile mele de acces, ca să poată...” „Ai spus că ai auzit ceva. Ce a fost?”

„M-am întors o dată în cameră de la piscină şi ea terminase un apel telefonic.”

„Folosea telefonul din camera ta?”

„Da. De ce nu?”

„Asta e”, a spus Harvath, sărind de pe pat. A îndreptat Browning-ul spre Harris. „Să mergem.”

„Unde mergem?”, a întrebat Harris.

„La tine acasă.”

Harvath a sunat la recepţie din camera lui Harris, iar aceştia au presupus automat că era Neal Harris cel care suna. În mai puţin de zece minute, pe sub uşă a fost strecurat un plic mare şi alb, în care erau detaliate cheltuielile de cameră ale domnului Harris până la acea dată. Meg a scanat rapid lista în timp ce Harvath l-a legat şi i-a pus căluş lui Harris. A venit cu trei apeluri, toate la acelaşi număr de telefon. A recunoscut imediat codul oraşului – Roma.

63 Harvath şi-a petrecut cea mai mare parte a nopţii vorbind cu Gary Lawlor din camera lor de hotel din Capri Town. Pe lângă tot ceea ce au discutat, Lawlor a fost de acord să aranjeze ca autorităţile italiene să-l reţină pe Neal Harris pentru o perioadă de timp, doar pentru a se asigura că povestea lui se verifică.

Când a venit dimineaţa, Scot şi Meg au fost primii la bordul hidrofoilului spre Napoli. Din fericire, apele golfului erau, pentru o dată, perfect calme.

Au luat trenul Eurostar de dimineaţă spre Roma şi au ajuns o oră şi patruzeci şi cinci de minute mai târziu. Un taxi i-a dus spre nord-vest, prin oraş, într-una dintre zonele mai liniştite şi mai puţin cunoscute ale Romei, numită cartierul Prati. Numărul de telefon format din camera lui Neal Harris din Capri aparţinea unui mic magazin de ţesături numit Dolce Silvestri.

Adara Nidal dăduse trei apeluri la magazin, fiecare dintre ele durând câteva minute. Harvath se îndoia că avea de gând să facă vreo redecorare.

În timp ce dădeau colţul şi căutau un loc unde să îi lase şoferul, Meg a spus: „Scot, uite!

Dante Taberna De Gracchi! Când Adara ne-a servit cina, farfuria mea era de la acest restaurant.”

Harvath îi făcu semn taximetristului să meargă mai departe. După ce a considerat că se aflau la o distanţă sigură, a plătit şoferul şi el şi Meg au coborât din taxi. S-au întors spre magazinul de ţesături, au găsit un loc retras la jumătatea blocului şi au aşteptat.

Dacă aceasta era o zi obişnuită de afaceri, Harvath habar n-avea cum putea să rămână magazinul deschis.

Nimeni nu a intrat şi nimeni nu a ieşit.

Oraşul Etern al Romei, cu străzile sale pietruite şi întunecate, se cocea ca un cuptor. Temperatura era aproape insuportabilă. După-amiaza târzie a început să se transforme în seară devreme şi, exact când

Harvath credea că nu se va întâmpla nimic, un Mercedes negru mare s-a strecurat după colţ şi a oprit rapid în faţa magazinului.

Când l-a văzut pe şoferul din Orientul Mijlociu, antenele i s-au ridicat direct în sus. Alţi trei bărbaţi din Orientul Mijlociu, îmbrăcaţi în costume de afaceri, au coborât şi au intrat în magazin, în timp ce maşina se îndepărta cu viteză.

Minutele au trecut şi apoi luminile magazinului s-au stins. Un bărbat chel şi greoi, de origine nedesluşită, a ieşit din magazin, a scos un breloc de chei de sub sacou, a încuiat uşa şi s-a îndreptat în josul străzii, departe de Harvath şi Meg.

„E cam ciudat”, a spus Meg.

„Mai mult decât puţin. Şi-a închis cei trei amici înăuntru.”

„Ce vrei să faci?”

„Deocamdată vom aştepta să vedem dacă se întorc.”

„Şi dacă nu se întorc?”

„Atunci tu şi cu mine va trebui să găsim o cale de intrare.”

64 Aşteptaseră aproape o oră când Harvath a spus în sfârşit: „Bine, acum chiar vreau să ştiu ce se întâmplă acolo.”

„Ai vreun plan?”

„Într-un fel, într-un fel.”

„Asta nu sună bine.”

„Crede-mă. O să vă placă la nebunie. „O să-ţi punem la încercare abilităţile de actorie.”

„Abia aştept.”

Harvath a explicat planul în timp ce mergeau. Când au ajuns la o uşă din apropiere, Harvath a intrat înăuntru, în timp ce Meg a parcurs singură cei câţiva metri rămaşi până la magazin. La început a bătut la uşă politicos, iar când nimeni nu a răspuns, bătăile ei au devenit tot mai insistente.

Nimeni din interiorul micului magazin nu avea cum să o ignore. Planul era să îl facă pe unul dintre bărbaţi să vină şi să descuie uşa. Meg pregătise un cântec şi un dans despre cum era decoratoare cu o clientă care jura că văzuse ţesătura perfectă în magazinul lor. Îl va implora pe bărbat să o lase să intre pentru a face cumpărăturile, deoarece se întorcea în State în acea seară. De îndată ce Meg punea un picior în uşă, Harvath ţâşnea din ascunzătoare şi intra cu forţa. Orientul Mijlociu ar putea fi nevinovat, dar având în vedere că magazinul primise trei apeluri telefonice de la Adara şi toată activitatea suspectă suplimentară din ultima oră, Harvath se îndoia de asta.

Meg a bătut cu pumnii în masă fără noroc. Nimeni nu a tras cu ochiul din interiorul magazinului pentru a vedea ce se întâmplă. S-a întors la Harvath şi l-a pus la curent.

„E timpul pentru planurile B şi E”, a spus el în timp ce ieşea pe uşă, scotea Browning-ul din husa de la baza spatelui şi se îndrepta spre faţada magazinului.

„Ce este B şi E?”

„Ce este B şi E? Cam atât despre faptul că era fiica unui poliţist din Chicago. Intrare prin efracţie. Ce altceva?”, a spus Harvath în timp ce a aruncat o ultimă privire în sus şi în josul străzii şi apoi a tras înapoi capsa Browning-ului.

„Aşteaptă!” a spus Meg.

„Ce este?”

„Şi dacă există un sistem de alarmă?”.

„În primul rând, îmi dau seama, uitându-mă la ferestrele de aici, că nu există senzori nicăieri acolo, iar în al doilea rând, am văzut trei persoane care s-au încuiat înăuntru. Nu porneşti un sistem de alarmă atunci când închizi oameni înăuntru. „Acum daţi-vă înapoi.”

Harvath a învârtit capătul pistolului şi a spart un geam mare de la uşa din faţă.

A aşteptat să vadă dacă cineva va veni în fugă din spatele magazinului, dar nu a venit nimeni. A băgat mâna înăuntru, a deblocat zăvorul mort şi a deschis uşa.

Magazinul mirosea a vechi şi a mucegai. Harvath şi Meg s-au îndreptat spre spate şi au găsit o uşă către un mic birou acoperit de o tapiserie veche. Mirosul de mucegai a fost înlocuit de mirosul greu de fum de ţigară, dar nu era niciun semn de vreun alt suflet viu. Cutii şi şuruburi de ţesături se aliniau pe un perete al biroului, în timp ce dulapurile cu dosare şi un dulap mare ocupau un alt perete. În mijlocul încăperii se afla o masă pătrată stivuită cu cataloage şi înconjurată de scaune pliante.

Lumina naturală care ajungea atât de departe în spate în magazin era destul de slabă. Harvath era pe punctul de a aprinde un întrerupător din apropiere, când a văzut o cutie de lanterne aşezată pe ultimul dulap de dosare.

„Interesant”, a spus el în timp ce a luat o lanternă şi a aprins-o. „Nu aş fi bănuit niciodată că publicul de design interior ar fi o piaţă mare pentru lanterne.”

„Roma are întreruperile ei de curent.”

„Ei bine, ori aceşti oameni sunt extrem de pregătiţi, ori lanternele au un alt scop. Bănuiala mea este că au un alt scop. Ce-ai zice să aflăm?”

„Am ajuns până aici. Nu ai cum să scapi de mine acum, a spus Meg în timp ce lua o lanternă şi îl ajuta pe Harvath să cerceteze camera.

Nu le-a luat mult timp să descopere un panou liber în spatele dulapului. Când Harvath a apăsat pe ea şi a încercat să o gliseze spre stânga, s-a mişcat. Un curent rece de aer umed a măturat dinspre pasajul de pe partea cealaltă. Şi-a luminat lumina în întuneric şi a descoperit o serie de trepte de piatră uzate care păreau să fi fost sculptate cu mii de ani în urmă.

Avertizând-o pe Meg să fie atentă la buza dulapului, a urcat prin deschizătură şi a coborât treptele.

Se auzea sunetul slab al apei care picura undeva în depărtare, dar în afară de asta, pasajul era complet liniştit. Spaţiul rece şi întunecat era o uşurare binevenită faţă de căldura pe care o înduraseră afară toată ziua.

Unul câte unul, au luat treptele vechi de piatră încet şi în linişte. Când a ajuns jos, pasajul dădea într-un tunel jos şi accidentat care părea să coboare în pantă spre centrul pământului însuşi. Harvath ţinea lanterna îndreptată spre pământ, cu degetul mare pe întrerupător, gata să o stingă la un moment dat, dacă ar fi fost nevoie. Cealaltă mână era înfăşurată strâns în jurul Browning-ului. Meg Cassidy venea imediat după ei, cu o mână ţinându-se de spatele cămăşii lui Harvath pentru a o ajuta să-şi ghideze paşii în întuneric.

Până când panta s-a nivelat, Harvath a calculat că merseseră cel puţin o jumătate de milă.

Şi-a stins lanterna când a putut vedea lumină venind din faţă. Au parcurs ultimii cincisprezece metri şi au ieşit în interiorul unei peşteri enorme. Şiruri şi şiruri de alcove largi erau sculptate unul peste altul până la tavan. Era evident pentru Harvath şi Meg că acesta era un mausoleu uriaş, care făcea parte din sistemul antic de catacombe din Roma. Ocuparea sa actuală era exponenţial mai sinistră.

Încăperea fusese amenajată ca o mini-armerie şi un depozit de provizii. Muniţie, C4 şi grenade, erau stivuite unul lângă altul, alături de mai multe puşti de asalt, pistoale şi mitraliere. În plus, exista o grămadă ordonată de arme antitanc şi rachete sol-aer.

Cineva plănuia o petrecere serioasă.

Existau cutii cu alimente, apă îmbuteliată, provizii medicale, haine, pături şi chiar copii ale Coranului, ceea ce l-a făcut pe Harvath să bănuiască faptul că locul fusese amenajat şi pentru a servi ca un fel de casă sigură.

Şi-au croit drum mai în spate în cavernă, unde au găsit o masă mare acoperită cu teancuri ordonate de hârtii. În timp ce Meg examina hârtiile, Harvath a văzut ceva care i-a oprit inima.

65 Stivuite pe un perete al mausoleului se aflau aproximativ o duzină de canistre mici. Harvath nu a avut nevoie să le deschidă pentru a şti ce conţineau. De fapt, deschiderea lor ar fi fost o greşeală mortală. Şi-a dat seama, după emblemele de pe exterior, că acestea conţineau material radioactiv. Adunând asta cu tot plasticul şi cu diverşi alţi explozibili de înaltă calitate adăpostiţi în marele depozit, Harvath nici nu voia să se gândească la potenţiala devastare pe care o putea provoca Adara Nidal.

Meg încă se mai uita la hârtii când Harvath a venit în fugă cu o expresie foarte îngrijorată pe faţă şi a spus: „Ieşim de aici acum”.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat Meg.

„Trebuie să ajung la un telefon şi să sun la Washington”.

„Mai lasă-mă câteva secunde cu astea. Aici sunt facturi aeriene FedEx şi UPS întocmite pe adrese din diferite oraşe din Statele Unite. Se pare că sunt pentru cutii de zece şi cincisprezece kilograme, dar ce ar trebui să trimită în SUA?”.

Harvath nu a avut ocazia să răspundă. A auzit un sunet şi s-a învârtit, exact la timp pentru a-i vedea pe cei trei bărbaţi în costume de afaceri intrând dintr-un tunel din spatele cavernei şi îndreptând mitralierele lor Spectre M-4 de fabricaţie italiană direct spre ei. Harvath nu a pierdut timpul. L-a trântit pe Meg la pământ şi a tras două focuri de armă din Browning. L-a văzut pe unul dintre bărbaţi căzut la pământ, dar nu a putut spune unde îl lovise.

Colegii bărbatului au deschis focul cu o furtună de focuri de armă automată, spărgând în bucăţi masa lungă de lemn şi aruncând hârtii în aer peste tot.

Harvath şi Meg s-au aruncat în spatele unei lăzi din apropiere.

„Sunt doar doi acum, aşa că nici măcar nu e o luptă dreaptă...” spunea Harvath până când a auzit ceva rostogolindu-se spre ei pe podeaua de piatră netedă. „Grenadă!”, a strigat în timp ce o acoperea pe Meg şi s-a rostogolit cât de repede a putut cu ea departe de locul unde se ascunseseră.

Bărbatul care lansase flash bang-ul calculase greşit panta podelei. Recipientul mic s-a oprit şi a început de fapt să se rostogolească înapoi înainte de a se detona.

Contuzia era încă suficient de puternică pentru a face să le ţiuie urechile tuturor.

Harvath a apucat-o pe Meg, care era ocupată să-şi bage în cămaşă hârtiile pe care le găsise, şi a ajutat-o să se ghemuiască. Bocind cuvintele şi numărând până la trei cu degetele, au ieşit în fugă din spatele unei serii de paleţi şi s-au ferit de o ploaie de gloanţe în timp ce se îndreptau spre cealaltă parte a mausoleului.

Apă peste tot şi nici o picătură de băut, se gândi Harvath în timp ce încerca să deschidă o ladă de muniţie, doar pentru a constata că era bătută în cuie. „Împărăţia mea pentru o rangă”, a mormăit el în sinea lui. Apoi l-a lovit. Avea una.

După ce i-a înmânat lui Meg Browning-ul şi un încărcător nou, a băgat mâna în buzunar şi a scos cuţitul. A apăsat pe buton, iar lama s-a rotit în sus şi s-a blocat în poziţie. Harvath a strecurat cuţitul sub capacul lăzilor de lemn şi, cu două mâini, a început să îl lucreze în sus şi în jos până când capacul a fost suficient de liber pentru a-şi băga degetele pe sub el.

Meg a schimbat focul de câteva ori cu bărbaţii, care manevrau mai aproape pentru a ucide.

„La orice ai lucra”, a spus Meg în timp ce ejecta încărcătorul uzat al Browning-ului şi îl înlocuia cu cel nou, „îţi sugerez să te grăbeşti, pentru că vor fi deasupra noastră din clipă în clipă.”

„Aproape am reuşit”, a spus Harvath în timp ce lua cât de repede putea o cutie de muniţie de 5,56. A smuls-o şi a înfipt trei încărcătoare rapide de zece cartuşe în încărcătorul fiecăreia dintre cele două puşti de asalt Steyr AUG pe care le scosese de unde se sprijineau de perete. Cu încărcătoarele la locul lor, i-a înmânat unul dintre Steyrs lui Meg şi a luat înapoi Browning-ul.

„Sunteţi gata?”, a întrebat el.

„Şi încă ceva.”

„Rafale scurte. Exact aşa cum ne-am antrenat.”

„Să-i dăm drumul.”

Harvath a lăsat-o pe Meg acolo unde era şi s-a strecurat înapoi în spatele mai multor cutii. Ideea era ca el să se îndepărteze suficient de mult pentru a-i prinde pe atacatorii lor într-o alee mortală de focuri încrucişate din ambele părţi. Harvath a auzit împuşcăturile Spectrelor de nouă milimetri şi a traversat culoarul în fugă până la un alt set de cutii, înainte de a se îndrepta înapoi spre Meg.

Când oamenii erau aproape deasupra ei, a deschis focul cu Steyr-ul ei, în timp ce Harvath a apărut şi a început să tragă în rafale rapide şi controlate din partea cealaltă.

Până în acest moment, medieştenii îşi urmăriseră prada crezând că aveau doar o singură armă de foc între ei. Focurile de mitralieră, care veneau din ambele direcţii, au modificat complet ecuaţia, iar cei doi bărbaţi s-au retras spre tunelul din capătul îndepărtat al cavernei.

Harvath i-a urmărit cu fiecare cartuş pe care îl avea încărcat în Steyr-ul său şi, când Meg l-a ajuns din urmă, a luat-o pe a ei şi a tras până când nu a mai rămas nimic. Habar nu avea dacă se vor regrupa sau nu, dar a reîncărcat înainte ca el şi Meg să se îndrepte spre tunel.

Nu parcurseseră decât şase metri când au dat peste cadavrul primului bărbat pe care Harvath îl împuşcase. Cu o lovitură în piept şi una în frunte, el zăcea la pământ cu mitraliera încă strânsă în mâna moartă. Harvath a scotocit prin buzunare, dar nu a găsit decât câteva sute de euro. Oricine ar fi fost, era suficient de profesionist pentru a nu fi prins cu niciun act de identitate.

Harvath şi-a pus Steyr-ul la umăr şi a luat Spectre-ul mortului. A verificat încărcătorul de cincizeci de cartuşe şi a văzut că nici măcar nu fusese tras.

Meg l-a acoperit pe Harvath în timp ce alerga în josul tunelului pentru a vedea ce se întâmplase cu cei doi atacatori rămaşi.

La capătul pasajului se afla un lift de marfă vechi, care cobora.

Când uşa mare de lemn a fost deschisă, primul om care a ieşit a fost Hashim Nidal.

Harvath nu a aşteptat să fie observat. S-a întors şi a fugit înapoi în tunel, unde îl aştepta Meg.

„Este Hashim Nidal. Nu-l scăpaţi din ochi, a spus Harvath în timp ce trecea în fugă pe lângă ea.

„Şi dacă se mişcă?”, a întrebat Meg.

„Atunci împuşcă-l”, a spus peste umăr, în timp ce alerga înapoi în mausoleu.

Harvath a continuat să alerge până când a ajuns la grupul de cutii de rachete Stinger pe care îl văzuse mai devreme. A apucat una şi a tras-o de pe stivă. Când a deschis-o, era goală, aşa că a aruncat-o la o parte şi a luat-o pe următoarea. Acesta era mult mai greu. A deschis cutia şi a scos lansatorul. Chiar lângă acesta se afla o piramidă de tuburi de aluminiu prelucrat. A apucat un tub, a golit racheta şi a încărcat lansatorul. În continuare, a amorsat şi a pregătit sistemul.

Nu ar fi fost nevoie să achiziţioneze o ţintă, aşa cum făcuse în deşertul libian.

Harvath a alergat înapoi la locul unde Meg privea cu privirea optică a Steyr-ului ei la liftul care îşi golea încărcătura de terorişti. Harvath le putea distinge clar de acolo de unde se coborâse într-un genunchi. Cei doi atacatori se îndreptau cu prudenţă spre tunel împreună cu alţi câţiva bărbaţi, printre care şi cel care condusese Mercedes-ul în acea după-amiază.

Harvath a renunţat la obişnuita sa verificare de siguranţă înainte de a trage cu Stinger-ul. A apăsat comutatorul de lansare, racheta s-a dezlănţuit şi a zburat direct spre prima ţintă pe care a putut-o dobândi.

În clipa în care racheta a fost lansată, Harvath a aruncat lansatorul, a apucat-o de mână pe Meg Cassidy şi cei doi au fugit ca dracu' spre mausoleu.

66 Primul instinct al lui Harvath a fost să se îndrepte spre ambasadă de îndată ce erau liberi din sistemul de tuneluri subterane, dar ştia că ar fi durat prea mult. Trebuia să ajungă la un telefon şi să-l informeze pe Gary Lawlor despre tot ce aflaseră.

După ce a revenit pe coridor şi a trecut prin dulapul magazinului de ţesături, Harvath a decis că vor ieşi direct pe uşa din faţă. Când au ajuns în stradă, s-au îndreptat imediat spre piazza din apropiere, care sperau să fie plină de turişti. Părea o alegere bună. Nimeni nu era în magazin, nimeni suspect nu se afla pe stradă, iar când ajunseră în piaţă, aceasta era relativ aglomerată.

Fusese uşor. Prea uşor.

Dintr-o dată, doi bărbaţi din Orientul Mijlociu, care păreau destul de mari, au apărut de pe una dintre străduţele laterale. Unul dintre ei şi-a băgat o mână sub haina sport, dar Harvath a fost mai rapid, scoţând Browning-ul şi îndreptându-l direct spre fruntea bărbatului.

Oamenii au început să ţipe şi, instantaneu, a devenit o goană nebună, toată lumea fugind să se pună la adăpost.

Scot şi Meg s-au împins în mulţimea care se umfla, care a răsturnat mesele şi scaunele cafenelelor în timp ce înainta. De îndată ce au găsit un spaţiu liber, Harvath şi Meg au luat-o la fugă spre partea cealaltă a pieţei.

Au alergat cât de repede au putut, uitându-se constant peste umăr timp de câteva străzi.

Când, în sfârşit, au încetinit să îşi tragă sufletul, poliţia şi punctele de control de securitate păreau să fie peste tot. Harvath nu a înţeles de ce, până când şi-a dat seama că se apropiau de Palatul de Justiţie din Roma.

Spera în linişte că prezenţa intensă a poliţiei îi va descuraja pe cei doi bărbaţi să îi urmărească mai departe.

Harvath a îndrumat-o pe Meg spre primul hotel pe care l-a văzut şi au mers încet prin holul plin de flori, cu canapele brodate şi antichităţi europene, spre telefoanele cu plată. În timp ce introducea numerele, îşi spunea numele şi apoi adăuga „linie nesecurizată” pentru apel, Meg a început să scotocească prin hârtiile pe care le luase din mausoleu. Pe lângă facturile de avion, găsise şi o hartă a Romei şi a împrejurimilor sale. Oraşul roman Frascati, situat pe deal, fusese subliniat cu pix roşu, cu cercuri concentrice care radiau spre exterior. Exista, de asemenea, o lungă linie albastră, care începea la Roma şi se termina în piaţa principală din Frascati. În colţul din stânga-sus se aflau literele CDR, urmate de o serie scurtă de numere.

Meg a reţinut doar frânturi din jumătatea de conversaţie a lui Harvath. Vorbea cât mai încet posibil, pentru ca nimeni care trecea prin faţa telefoanelor publice să nu-l audă.

„Explozibili de înaltă calitate... puşti de asalt... RPG-uri... şi materiale radioactive... deja trimise prin FedEx şi UPS către agenţi din Statele Unite.... Aşteptaţi o secundă.”

Lui Meg i-a luat o clipă ca să-şi dea seama că Harvath vorbea cu ea.

„...harta. Meg? Alo? Mă asculţi?”, a şoptit Harvath.

„Ce? Nu ştiam că vorbeşti cu mine.”

„Eu sunt. Ce e harta aia?”, a spus el în timp ce o lua din mâinile ei şi se uita fix la ea.

„Am luat-o împreună cu restul hârtiilor.”

Harvath s-a întors spre telefonul public şi a spus: „Sunt sigur de atac. Da, summitul pentru pace de la Frascati. Am harta chiar aici. Au încercuit zona zero, cu inele concentrice în funcţie de succesul dispozitivului.... Fă-o repede. Nu cred că avem prea mult timp la dispoziţie”.

În timp ce Lawlor îl ţinea pe Harvath în aşteptare, Meg a şoptit: „De unde au luat toate chestiile astea?”.

Harvath s-a uitat în jur înainte de a răspunde. „Irak. Iran. Coreea de Nord. Din câte ştim noi, ar fi putut veni din Rusia.”

„Este terifiant. Cum poate fi acolo, pur şi simplu, plutind?"

„Din păcate, aproape orice este disponibil dacă îţi permiţi."

„Crezi că Adara plănuieşte să folosească o bombă radiologică la summitul de pace?".

„Aşa se pare. Chiar dacă ea foloseşte doar un mic procent din ceea ce are în acel arsenal, rezultatul va fi devastator. Nu cred că ea şi oamenii ei ştiu cât de puternic va fi atacul". De aceea harta ta are toate acele cercuri pe ea. „Trebuie să fie fie o rază de explozie, fie o rază de cădere."

Meg era pe punctul de a mai spune ceva când Lawlor a revenit la telefon, iar atenţia lui Harvath a fost atrasă din nou de convorbirea cu Washington. Următoarele cuvinte pe care le-a auzit de la Harvath, împreună cu stresul din vocea lui, au îngheţat-o până la os.

„Aceasta este o ameninţare legitimă. Nu au de ales decât să amâne.... Nu se cedează în faţa terorismului.... Dacă nu ne cred, spune-le să se uite ei înşişi în catacombele alea."

67 Elicopterul Augusta A 109A al Forţei italiene de reacţie rapidă care aterizase în piaţa largă pentru a-i prelua pe Harvath şi pe Meg zbura spre sud-sud-est cu peste o sută optzeci de mile pe oră şi reuşea să parcurgă distanţa dintre Roma şi oraşul Frascati, situat pe vârful dealului, în mai puţin de zece minute. Elicopterul elegant a survolat Villa Aldobrandini din secolul al XVI-lea şi a aterizat în grădinile ornamentate, în faţa unei statui mari a lui Atlas care susţinea lumea.

Carabinierii puternic înarmaţi i-au întâmpinat pe Harvath, Meg şi pe cei şase soldaţi italieni din Forţele Speciale când au aterizat. Soldaţii aveau asupra lor o gamă largă de senzori, care sperau că îi vor ajuta să localizeze orice dispozitiv radioactiv sau exploziv în interiorul vilei. Având în vedere că o mai mare parte a proprietăţii era dedicată grădinilor extinse decât clădirilor propriu-zise, elicopterul a decolat din nou pentru a efectua o cercetare coordonată a terenului.

În timp ce soldaţii măturau clădirile, Harvath a pus-o pe Meg să traducă întrebările sale către personal, inclusiv întrebări despre livrări, sondând orice ar putea fi ieşit din comun. Ceea ce a reieşit a fost că nivelul de securitate pus în aplicare pentru acest summit era fără precedent. Nimeni nu-şi amintea ca securitatea să fi fost vreodată atât de ridicată. Nici soldaţii Forţei de Reacţie Rapidă nu găsiseră nimic. De fapt, în timp ce discutau cu carabinierii, aceştia erau convinşi că se luaseră toate măsurile posibile pentru a-i proteja pe membrii summitului.

Harvath rămăsese rapid fără răspunsuri. În timp ce soldaţii se deplasau în afara vilei pentru a mătura magazinele din apropiere, maşinile parcate, restaurantele şi alte clădiri, Harvath a avut un moment pentru a discuta cu şeful securităţii summitului, care îi ghidase pe soldaţi prin diferitele încăperi din interior. Când Harvath i-a arătat harta, ochii bărbatului s-au mărit instantaneu.

„De unde aţi luat asta?", a întrebat el.

„De ce? Ce vedeţi?"

„Acele trei litere urmate de numere”, a răspuns el, arătând cu degetul în colţul din stânga sus al hărţii. „Şi această linie albastră”.

„Ce este?”, a întrebat Harvath în timp ce se holba la hartă.

„Acesta este un indicativ de frecvenţă pentru elicopterul care transportă oaspeţii de la aeroportul din Roma.”

„Iar linia albastră este schema de zbor, corect?”.

Bărbatul a dat din cap şi a spus: „Ţii în mâna ta unul dintre cele mai bine păzite secrete ale acestui summit.”

„Deci, dacă elicopterul este ţinta, ar putea fi oricine pe care îl urmăresc.”

„Nu. Doar palestinienii folosesc elicopterul. Premierul israelian a sosit ieri la Roma împreună cu oamenii săi şi este cazat la ambasadorul israelian. Întrucât astăzi este Sabatul, el nu călătoreşte. El soseşte mâine cu maşina. Există un singur oaspete care soseşte cu elicopterul şi care soseşte în această seară – Ali Hasan, negociatorul şef palestinian. Trebuie să schimbăm imediat schema de zbor.”

„Poate că nu”, a spus Harvath.

„Ce vreţi să spuneţi?”, a întrebat şeful securităţii. „Încercăm să prevenim un război aici, nu să începem unul. Securitatea participanţilor la summit este cea mai mare prioritate a noastră.”

„Cât timp mai avem până la sosirea lui Ali Hasan?”.

Şeful securităţii s-a uitat la ceas şi a spus: „Două ore”.

„Aveţi o hartă mai detaliată a zonei cu care să o putem compara pe aceasta?” a întrebat Harvath arătând spre harta pe care Meg o luase din catacombe.

Şeful securităţii a strigat către unul dintre oamenii săi, care a adus rapid o hartă detaliată şi a aşezat-o pe masa din faţa lor. Harvath a luat un creion şi, folosind muchia dreaptă a unui clipboard, a trasat o linie identică de la Roma la Frascati, reproducând modelul de zbor.

„Doar pentru că nu am reuşit să găsim niciun dispozitiv exploziv la vilă sau în zona înconjurătoare nu înseamnă că summitul în sine nu este încă ţinta.

Oamenii tăi trebuie să continue să caute. În acelaşi timp, cred că trebuie să luăm în considerare posibilitatea foarte probabilă că va avea loc un atac asupra elicopterului care se va întâmpla undeva pe această linie.” Harvath a refăcut-o cu creionul. „Întrebarea este, totuşi, unde?”

„S-ar putea întâmpla oriunde în timpul zborului”, a răspuns şeful securităţii.

„Adevărat, dar există mult trafic aerian în jurul Romei. Având la dispoziţie doar indicatorul de frecvenţă, ar fi fost greu să obţină o fixare vizuală a ţintei. Dacă aş face-o eu, aş aştepta ca elicopterul să iasă aici, în mediul rural, unde este o ţintă uşoară.”

„Bineînţeles”, a răspuns bărbatul arătând cu degetul spre o secţiune a traiectoriei de zbor. „Acest coridor de aici a fost rezervat ca spaţiu aerian restricţionat”.

„Deci singurul avion care va trece pe acolo...” „Va fi elicopterul de vârf”, a răspuns şeful securităţii, terminând fraza lui Harvath.

„Asta restrânge lucrurile, dar unde, de-a lungul acestei linii, voi obţine cea mai curată lovitură?”, s-a întrebat Harvath cu voce tare. „Eu aş fi petrecut mult timp studiind zona. Am nevoie de un spaţiu deschis mare, nu de mulţi copaci.

Ceva uşor. Vreau să-mi dau suficient timp pentru a putea identifica elicopterul şi pentru a lansa atacul.

Unde pot să fac asta?”

Bărbatul a analizat harta timp de câteva momente, apoi, scoţând un pix roşu, a încercuit locul pe care îl considera cel mai probabil. „Aici.”

„Ce-i asta?”, a întrebat Harvath.

„Locul perfect. Ar fi putut vedea elicopterul venind de la aproape doi kilometri şi ar fi avut destul timp să se pregătească. Podgoria Fontana Candida.

68 Faptul că exista un restaurant Buon Ricordo la o distanţă de mers cu maşina de podgorie era pur şi simplu cireaşa de pe tort pentru Harvath. Când Adara Nidal încercase să-i impresioneze pe Scot şi Meg cu mondenitatea ei şi să-i ademenească să coopereze, nu ştia că acea cină se va întoarce împotriva ei.

Echipajul elicopterului Forţei de Reacţie Rapidă se apropiase cât de mult putuse, lăsându-şi pasagerii pe un mic drum de acces la opt kilometri distanţă. Podgoriile Frascati ale domeniului Fontana Candida erau învăluite într-o ceaţă tot mai adâncă, iar aerul nopţii avea un fior neliniştitor în timp ce Harvath şi Meg se strecurau încet peste solul vulcanic bogat şi pe rândurile de viţă de vie perfect îngrijite. După ce au pătruns suficient de mult în podgorie şi au parcurs distanţa corespunzătoare, s-au oprit.

Harvath şi-a tras mâneca şi s-a uitat la ceas. Îi luase aproape toate cele două ore pentru a-şi coordona planul şi a-l pune în aplicare. Acum totul era doar un joc de aşteptare.

Scot a sesizat sunetul elicopterului care se apropia şi a tras înapoi glisiera Browning-ului său pentru a verifica de două ori dacă avea un cartuş în cameră. Meg a făcut acelaşi lucru cu Beretta de nouă milimetri pe care i-o dăduse unul dintre soldaţii italieni din Forţele Speciale.

Încă era uimit de modul în care bărbaţii păruseră pur şi simplu să dispară în momentul în care intraseră în primul rând de viţă de vie.

Pe măsură ce sunetul elicopterului devenea tot mai puternic, corpul lui Harvath s-a încordat. Ştia că se va întâmpla în orice moment.

Elicopterul mare a apărut deasupra unui deal îndepărtat şi s-a înclinat pentru a face trecerea deasupra podgoriei. Harvath şi-a ţinut respiraţia şi a numărat secundele.

Când a ajuns la cinci, o străfulgerare puternică, la două sute de metri în stânga lor, a luminat cerul nopţii. O dâră de foc a alergat spre elicopter. Imediat, piloţii Forţei de Reacţie Rapidă Augusta au luat măsuri de evitare dramatice şi şi-au desfăşurat contramăsurile. Racheta Stinger a muşcat momeala şi a deviat dramatic de la curs.

Sosirea în avans şi faptul că se dăduseră drept elicopterul liderului palestinian, emiţând aceeaşi frecvenţă radio, funcţionase.

Victoria lui Harvath a fost întreruptă de un vuiet în afara terenului de la Forţa de Reacţie Rapidă Augusta. Acesta pierdea rapid altitudine. Pilotul se înclinase prea tare pentru a evita Stinger şi pierduse controlul. Se prăbuşea cu putere.

În timp ce elicopterul dispărea deasupra unui deal din apropiere, Harvath a auzit sunetul unor focuri de mitralieră grea izbucnind din interiorul podgoriei.

Pentru că soldaţii italieni din Forţele Speciale nu aveau decât o înţelegere rudimentară a limbii engleze, Harvath hotărâse ca Meg să aibă asupra sa căştile şi radioul pe care i le oferiseră.

Rapoartele, şi nu dintre cele mai bune, au început să sosească în momentul în care au început împuşcăturile.

„Om la pământ”, a tradus Meg în timp ce se grăbea în direcţia zonei din care văzuse Stinger-ul lansat.

Un minut mai târziu, Meg a anunţat din nou: „Om la pământ.

Sunt doi oameni căzuţi. Iar piloţii nu răspund.”

Rafalele de focuri de armă au răsunat în toată podgoria şi păreau să vină din toate direcţiile. Meg a raportat că alţi doi oameni au fost loviţi şi că soldaţii nu reuşeau să îşi fixeze ţinta. Cel care trăgea în ei îşi tot schimba poziţia.

„Întreabă-i dacă există un tipar. Trăgătorul pare să se deplaseze într-o singură direcţie?”

Meg a întrebat şi, după ce a primit răspunsul, a răspuns: „Au crezut că era spre marginea de sud-vest a domeniului, dar acum se pare că era spre clădirile principale.”

„Spune-le că mergem pe partea exterioară şi că vom încerca să ajungem primii acolo.”

Meg le-a transmis planurile şi apoi a fugit cu Harvath spre clădirile principale ale Fontana Candida. A fost un tir violent de focuri de armă când au ajuns la fabrica de îmbuteliere, urmat de o linişte totală. Harvath şi Meg s-au ghemuit la un perete şi au încercat să-şi tragă sufletul.

Au trecut câteva clipe. Noaptea era liniştită, prea liniştită.

„Cere-le un reprezentant de şedinţă”, a şoptit Harvath.

Meg a încercat să ridice soldaţii, dar niciunul nu a răspuns. Meg a încercat din nou, dar tot nu se auzea nimic.

Era ca şi cum nu ar fi fost nimeni acolo.

Harvath a aruncat o privire în noaptea ceţoasă şi i s-a părut că vede mişcare la marginea podgoriei. În timp ce-şi strâmba ochii pentru a vedea mai bine, o formă complet învăluită în umbră a ieşit în fugă din spatele ultimului rând de viţă de vie şi a început să alerge pe alee. Neavând veşti de la niciunul dintre membrii forţelor speciale italiene şi presupunând ce era mai rău, Harvath a decis să deschidă focul. A tras trei focuri de armă rapide, ţintind jos.

Silueta s-a împiedicat şi apoi s-a aruncat în faţă în spatele unui perete scurt de piatră. Harvath a auzit ceea ce părea a fi o armă zdrăngănind pe alee.

Cu grijă, Harvath şi Meg au înaintat spre locul unde căzuse silueta. Meg şi-a acoperit spatele în timp ce Harvath s-a rotit în jurul zidului şi a îndreptat Browning-ul, gata să tragă. Nu era nimeni acolo. S-a aplecat să examineze cărarea de pietriş zdrobit din spatele zidului. Erau stropi de sânge care duceau spre vila, care servea drept birouri principale ale proprietăţii. La câţiva metri distanţă, pe marginea aleii, Harvath a descoperit o puşcă de asalt israeliană Galil. Ce naiba caută aia aici? se întrebă el.

Au urmărit cărarea de pietriş, dar în curând au pierdut urma sângelui. Harvath a încercat uşile birourilor principale, precum şi câteva dintre ferestre, dar totul era bine încuiat şi nu existau semne de intrare prin efracţie.

Cel pe care îl împuşcase nu se afla în interiorul vilei. Asta însemna că trebuia să fie undeva pe terenul de afară.

Harvath şi Meg s-au îmbrăţişat cu pereţii de piatră ai clădirii în timp ce se îndreptau încet spre partea din spate. Au continuat să încerce fiecare uşă şi fiecare fereastră pe care le întâlneau, dar, la fel ca în faţă, toate erau bine încuiate.

Dintr-o dată, în timp ce se apropiau de partea din spate a vilei, au auzit o împuşcătură, urmată rapid de un ţipăt înăbuşit. Aproape că nu părea uman. Era sălbatic şi fioros, ca un animal prins în capcană.

Harvath a instruit-o pe Meg să încerce să-i ridice din nou pe soldaţii italieni din Forţele Speciale. În continuare nu au primit niciun răspuns din partea lor sau a piloţilor.

S-au uitat după colţul vilei spre locul de unde venise ţipătul. O urnă enormă de teracotă se afla lângă un scurt rând de trepte de dale. Pe măsură ce se apropiau, au putut vedea că treptele duceau la o uşă de lemn imensă, întredeschisă, cu încuietoarea aruncată în aer.

„Minunat”, a şoptit Harvath. „O altă catacombă.”

Avea dreptate pe jumătate. Uşa marca intrarea în vechea pivniţă a podgoriei, unde podgorenii obişnuiau să îşi depoziteze vinul până la finalizarea procesului de maturare.

Becurile, care atârnau deasupra treptelor abrupte de piatră care duceau la etajul pivniţei, fuseseră toate sparte. Harvath şi-a folosit mâna liberă pentru a pipăi de-a lungul peretelui în timp ce coborau, pantofii lor scârţâind pe cioburile de sticlă spartă. La capătul scărilor, pivniţa se ramifica în două coridoare lungi şi paralele, unul la dreapta şi unul la stânga.

Şiruri ordonate de butoaie vechi de lemn se aliniau pe ambele părţi. O lumină slabă strălucea de la capătul coridorului din dreapta, unde se auzeau sunete de încăierare. Cât de silenţios au putut, Harvath şi Meg s-au îndreptat în acea direcţie.

Au încercat să rămână în umbră şi la adăpostul protector al butoaielor cât mai mult timp posibil. Când au ajuns la capătul coridorului, tunelul s-a lărgit pentru scurt timp, iar Harvath şi Meg au fost întâmpinaţi de o privelişte incredibilă.

Adara Nidal se afla în patru labe pe podeaua de piatră aspră, cu un pistol la ceafă. Bărbatul care ţinea pistolul în mână era cel mai hidos lucru pe care Meg Cassidy îl văzuse vreodată. Faţa lui era atât de deformată încât părea abia umană. Harvath nu a avut nicio dificultate în a fixa privirea asupra bărbatului. Nu era prima dată când vedea chipul lui Ari Schoen.

„Agent Harvath”, a spus Schoen, în timp ce Harvath şi Meg ieşeau din umbră şi se apropiau. „Israelul îţi este foarte îndatorat.”

„Ultima dată când te-am văzut, Ari, erai într-un scaun cu rotile.

O recuperare al naibii de rapidă, nu-i aşa?”.

„Am descoperit că, având în vedere deformările mele, folosirea scaunului cu rotile mă face să fiu demn de milă, spre deosebire de a fi doar insuportabil de privit”, a răspuns el.

„Lăsând la o parte înfăţişarea şi abilităţile tale de deplasare, nu pot să nu simt că am fost păcălit aici”, a spus Harvath, cu Browning-ul încă strâns în mână.

„Nu-mi place să folosesc jocul de cuvinte, agent Harvath. Sună atât de manipulativ. Mai degrabă aş spune că am avut o colaborare de succes.”

„Colaborare?”, a spus Harvath. „Te-ai folosit de mine ca să ajungi la Adara.”

„Dacă acesta este cuvântul pe care vrei să-l foloseşti, atunci ne-am folosit unul pe celălalt.”

Harvath se apropia de limita lui. „Ce naiba cauţi aici?”

„Sunt aici pentru acelaşi motiv ca şi tine. Am urmat un şir de indicii...” „Prostii. Nu ştiu cum, dar cumva ne-ai urmărit.”

„Recunosc, agent Harvath, că atunci când te-ai conectat la site-ul web pe care ţi l-am dat pentru fotografiile de supraveghere ale lui Marcel Hamdi de la hotelul tău din Capri, ne-a fost mai uşor să localizăm insula pe care călătorea şi, bineînţeles, să ascultăm conversaţiile voastre.

Acestea fiind spuse, nu pot să-ţi dau toate meritele. Am avut o echipă care a muncit foarte mult, urmărind fiecare pistă.”

Ceva îi bătea în cap lui Harvath.

Era ceva în a-i vedea pe Adara şi pe Schoen împreună. A existat cumva o legătură între ei.

Ceva legat de fotografia pe care o văzuse în biroul Adarei din Libia şi de o fotografie pe care o văzuse în altă parte a trecut prin mintea lui Harvath. Ar fi putut fi celălalt în biroul lui Schoen? Asta era! Atât Schoen, cât şi Adara aveau aceeaşi fotografie. Dar de ce?

Care era semnificaţia? Care era legătura dintre cei doi?

„Majoritatea detaliilor din viaţa acestei femei sunt inconsecvente şi, în cel mai bun caz, reprobabile, dar ştim cu toţii unde duc. Înregistrările privind naşterea ei şi a fratelui ei geamăn într-un spital din Germania de Est au fost distruse în mod convenabil. Întrucât ea a arătat cea mai mare promisiune dintre cei doi copii-monştri, educaţia ei privată în Occident a fost asigurată şi finanţată de tatăl ei...” „Nu eşti potrivit să vorbeşti despre tatăl meu”, scuipă Adara.

Schoen a ignorat-o şi a continuat. „Sunteţi la curent, agent Harvath”, a întrebat el, „cu alte realizări recente ale acestei femei?”.

„Despre ce vorbiţi?”

„A fost destul de ocupată. Pe lângă faptul că a readus la viaţă organizaţia bolnavă a tatălui ei, ea a înfiinţat o alta proprie. De ce nu le spuneţi prietenilor noştri americani ce aţi făcut?”.

„Du-te dracului”, a spus ea.

„O voi face, nu vă faceţi griji. Şi tu vii cu mine, dar dacă nu ai chef să vorbeşti, poate ar trebui să le spun eu.”

Schoen a împins pistolul mai tare în ceafa Adarei pentru a sublinia, în timp ce a spus: „Aş vrea să faceţi cunoştinţă cu creierul, precum şi cu singurul membru al organizaţiei Mâna lui Dumnezeu.”

Harvath a rămas uimit, iar Schoen a văzut asta scris pe faţa lui.

„Da”, a spus Schoen, „ea nu era mai presus de a ucide mulţimi din propriul popor, atâta timp cât asta unea lumea arabă împotriva evreilor.”

„Şi uciderea lui Ali Hasan?”

„Ar fi asigurat practic unitatea statelor arabe într-un război împotriva Israelului. Totul a fost foarte ingenios.

Incredibil de bine gândit. Este păcat că o femeie atât de talentată nu lucra pentru noi”.

„Aşa se explică Galilul pe care l-am găsit afară”, spuse Harvath. „Ar fi fost lăsată în urmă pentru poliţia italiană ca o dovadă în plus că în spatele atacului se afla o organizaţie teroristă israeliană.”

„La fel ca şi această scrisoare pe care o purta”, a spus Schoen, scoţând-o din buzunar şi ridicând-o cu mâna liberă pentru ca Harvath să o vadă. „În ea, organizaţia Mâna lui Dumnezeu îşi asumă întregul merit pentru uciderea lui Hasan. Lumea nu ar fi avut de ales decât să acuze Israelul pentru asasinat, iar războiul ar fi fost aproape garantat.” Schoen a pus scrisoarea înapoi în buzunar şi şi-a armat pistolul.

„Ia-o uşor, Ari”, a spus Harvath.

„Crezi că un gunoi ca acesta merită milă?”, a întrebat Schoen.

Nu exista nicio îndoială că viaţa lui Schoen fusese distrusă de rănile suferite în operaţiunea „Întoarcerea rapidă”, dar aici se întâmpla altceva.

Era ceva mai adânc în legătură cu Adara Nidal care îl dezlănţuise. În sfârşit, totul avea sens pentru Harvath.

„Vreau să-mi explici ceva”.

„Mai întâi să-mi explici ceva, agent Harvath. De ce ţi-e milă de ea? Câţi dintre oamenii tăi sunt morţi din cauza a ceea ce au făcut acest animal şi fratele ei?”.

„Prea multe. Prea mulţi oameni care erau importanţi pentru mine. Câţi oameni care erau importanţi pentru tine?”, a spus Harvath.

„Toţi israelienii care au murit din cauza ei sunt importanţi pentru mine”, a răspuns Schoen, corpul său începând să tremure de furie.

„Dar nu este nimeni în mod special. Fiul tău a mers la Oxford, nu-i aşa? Cum îl chema?”

„Nu vreau să vorbesc despre fiul meu”.

„Cum îl chema?”, a repetat Harvath.

„Nu!”, a strigat Schoen.

„Daniel”, a răcnit Adara, atât de încet la început încât nimeni nu a putut să o audă. Apoi a vorbit mai tare până când nu s-a mai putut greşi ce spusese: „Îl chema Daniel!”.

„Cum îndrăzneşti să rosteşti numele lui!”, a ţipat Schoen în timp ce şi-a tras pistolul înapoi şi a lovit-o peste falcă.

„Ajunge”, a spus Harvath, ridicându-şi Browning-ul şi îndreptându-l spre capul lui Schoen.

„Nu cred, agent Harvath”, a răspuns Schoen, în timp ce mai mulţi bărbaţi puternic înarmaţi au sărit din spatele butoaielor.

„Ce naiba e asta?”, a întrebat Harvath în timp ce unul dintre agenţii lui Schoen îi lua Browning-ul, precum şi Beretta de la Meg.

„Speram să-l luăm şi pe fratele lui”, a spus Schoen.

„Dar, pentru moment, unul din doi va trebui să fie de ajuns.”

„Fratele este mort. M-am ocupat eu însumi de asta”, a răspuns Harvath.

„Am fost, de asemenea, în catacombele de sub magazinul de ţesături şi, deşi, da, erau mai multe cadavre, nu era niciunul care să poată fi identificat ca fiind fratele”, a spus Schoen.

„Imposibil. Autorităţile italiene au sigilat-o.”

„După ce am fost acolo. Mai erau încă mai mulţi oameni în viaţă. Unele, nici măcar nu erau rănite. Nu pot decât să presupun că încercau să se regrupeze. „Trebuie să înveţi să termini ceea ce începi, agent Harvath.”

Schoen l-a urmărit tot timpul.

Harvath nu a avut de ales decât să-l creadă. „Despre ce e vorba, Ari? „Răzbunare?”

„Uită-te la mine”, a spus Schoen. „Nu ai vrea să te răzbuni pentru asta?”.

„Dar nu este vorba despre tine. Este vorba despre fiul tău, Daniel.

Nu-i aşa? Spune-mi de ce tu şi Adara Nidal aveţi aceeaşi poză de la clubul de canotaj.”

„Nu e adevărat.”

„Unul dintre bărbaţii din poză era fiul tău, nu-i aşa? Această femeie, fiica lui Abu Nidal, şi fiul dvs. erau cumva conectaţi. Erau prieteni? A fost mai mult?

Erau iubiţi?”

Schoen a învârtit din nou pistolul înapoi, dar s-a oprit în aer. Adara, în patru labe, plângea în genunchi.

Sângele i se scurgea din gură, precum şi din coapsă, unde unul dintre focurile de armă ale lui Harvath o prinsese şi o trântise afară.

„Habar nu aveam că fiul meu se încurcase cu o arabă. L-am trimis la Oxford pentru a-l propulsa înainte în viaţă, iar el a luat o decizie care nu putea decât să-l tragă în jos.

Mai rău, ar fi putut să mă tragă şi pe mine în jos odată cu el. Vă puteţi imagina? Un membru de rang înalt al Mossadului cu o arabă drept noră? Nu aveam nicio idee la momentul respectiv cine era tatăl ei sau ce avea de gând să facă cu ea. Dar, privind retrospectiv, pot vedea că intuiţia şi acţiunile mele au fost sută la sută justificate."

„Justificat?", a spus Harvath. „Ce ai făcut?"

„Am făcut singurul lucru pe care îl puteam face. Am încercat să mă înţeleg cu fiul meu, dar nu a vrut să mă asculte. El chiar voia să se căsătorească cu fata. Îţi vine să crezi?"

„Ce ai făcut?" a repetat Harvath.

„Mi-am retras fiul de la Oxford şi l-am forţat să se întoarcă acasă, în Israel. Mama lui era bolnavă şi m-am folosit de asta ca să-l aduc înapoi. Când au venit scrisorile de la fată, le-am interceptat. L-am pus pe unul dintre falsificatorii noştri de la Mossad să redacteze o nouă scrisoare – un Dear John, cum îi spuneţi voi. Am făcut acelaşi lucru în sens invers cu fata de la Oxford şi am inclus o fotografie trucată a lui Daniel cu o tânără israeliană. A funcţionat, Daniel nu a mai auzit niciodată de ea."

„Ticălosule", a plâns Adara. „Voi toţi evreii sunteţi nişte nenorociţi! Fiecare dintre voi merită să moară."

„Nu evreii sunt cei care merită să moară. Poporul tău este cel care trebuie eradicat", a spus Schoen în timp ce îi prindea o mână de părul ei negru şi des şi îi smulgea capul pe spate. „Ştii", a spus el în timp ce se uita la Harvath, „Daniel al meu nu a trecut niciodată peste ea. Am încercat să-l încurajez să-şi găsească o altă dragoste. I-am făcut cunoştinţă cu fete israeliene drăguţe, dar până în ziua în care s-a oferit voluntar pentru acea misiune teribilă şi nu s-a mai întors acasă, a tânjit după această târfă arabă."

„Curvă?", a spus Adara. „Dacă eu sunt o curvă, ce înseamnă asta pentru fiul tău? A vrut ca eu să-i nasc copiii lui – nepoţii tăi."

„Mincinosule!", a strigat Schoen în timp ce îi aducea în mod repetat capsa pistolului în faţă. „Mincinoasă! Mincinoasă! Mincinoasă!"

„Schoen, opreşte-te! O omori", a strigat Harvath „Acesta este război şi Israelul va triumfa!", a strigat el.

Era evident, chiar şi pentru oamenii lui Schoen, că Schoen era atât de mistuit de furie încât nici nu mai putea gândi limpede.

Unul dintre bărbaţi a intervenit în cele din urmă şi i-a luat pistolul lui Schoen. Un altul l-a tras pe coridor spre ieşirea din pivniţă. Alţi doi au ridicat-o pe Adara şi au început să o ducă în aceeaşi direcţie.

„Unde o duceţi?", a întrebat Harvath în timp ce făcea un pas spre unul dintre oamenii rămaşi.

Răspunsul bărbatului a fost simplu şi direct la obiect. De fapt, nu a avut nevoie de niciun cuvânt pentru a transmite ce voia să spună. Acesta şi-a ridicat pur şi simplu mitraliera şi a îndreptat-o mai întâi spre pieptul lui Harvath şi apoi spre cel al lui Meg, în timp ce dădea înapoi pe coridor şi în cele din urmă a dispărut din vedere.

Meg s-a uitat la Scot, care mormăia singur şi a cărui voce devenea acum mai puternică: „...opt Mississippi, nouă Mississippi, zece!”

L-a apucat de braţul lui Meg şi a început să alerge spre treptele de piatră care duceau afară din pivniţă.

„Ce facem?”, a strigat în timp ce fugeau.

„Mergem după ei. Adara va plăti pentru ceea ce a făcut, dar nu în mâinile lui Ari Schoen.”

„O să ne omoare. Nu avem nici măcar o armă”.

„Nu avem nevoie de unul.”

„Eşti nebun?”

„Probabil că au o maşină sau o dubă ascunsă undeva acolo sus. Trebuie să o identificăm ca să punem imediat poliţia italiană pe urmele lor.”

Uşa de la pivniţă era baricadată din exterior.

Harvath şi-a dat seama că era probabil urna mare de teracotă pe care o văzuse când au intrat. A izbit uşa de câteva ori cu umărul, dar obiectul nu se mişca. Abia când Meg a aruncat şi ea greutatea ei înăuntru a început să se mişte.

Când uşa s-a deschis în cele din urmă, au urcat în fugă scara scurtă de paşi din dale spre vilă şi sunetul unui motor care se aprindea. Eliberând parcarea, au putut vedea cum Adara şi Schoen erau încărcaţi într-o dubă Fiat neagră, fără ferestre. S-au ascuns în spatele unuia dintre tractoarele podgoriei, parcate pe iarbă. Harvath s-a străduit să distingă numărul de înmatriculare al furgonetei şi în curând a detectat un alt sunet peste zgomotul motorului.

Era slab, dar creştea – şiireni!

„Nu-mi vine să cred. Poliţiştii! Slavă Domnului, a spus Harvath.

„Nu, mulţumesc Cassidy”, a răspuns Meg.

„Mulţumesc, Cassidy”? Despre ce vorbeşti?”

Meg a ridicat radioul Forţelor Speciale italiene pe care îl primise. „L-am auzit pe unul dintre piloţi revenind la radio în timp ce eram în pivniţă. Am ţinut apăsat butonul de transmisie atât de mult timp încât am crezut că o să-mi cadă degetul. Am fost în direct tot timpul.”

Harvath era pe punctul de a-i da un sărut imens lui Meg, când sângele i-a îngheţat în vene.

Apărut ca un spectru din vie era Hashim Nidal. Alerga direct spre ei cu mai multe grenade de mână în fiecare mână. Avea, de asemenea, o cască şi un radio, pe care trebuie să le fi luat de la unul dintre soldaţii italieni morţi. Harvath s-a pregătit pentru atac, dar Hashim a trecut în fugă pe lângă ei.

Tortura şi moartea ignobilă pe care ştia că Adara o va înfrunta din partea israelienilor era mai mult decât putea suporta Hashim. Fără ea, viaţa lui şi cauza lor nu însemnau nimic.

Nu aveau altă soluţie. Evreul care îi provocase surorii sale şi poporului lor atâta suferinţă urma să fie în sfârşit condamnat la moarte.

Ţipând din toţi plămânii, Hashim Nidal i-a luat pe israelieni complet prin surprindere.

A sărit în dubă chiar în momentul în care uşa a început să se închidă.

Harvath s-a aruncat peste Meg. Grenadele au detonat, iar duba a explodat într-o minge de foc.

69 Era o zi perfectă la Washington, când Harvath a trecut de securitatea Casei Albe şi s-a îndreptat spre sala de şedinţe. Trecuse o săptămână de când el şi Meg plecaseră din Italia, iar timpul liber îi oferise numeroase ocazii de a decide care vor fi următoarele sale mişcări, atât personale, cât şi profesionale. Pe plan personal, ştia că Meg avea să fie o persoană foarte importantă în viaţa lui. În ceea ce priveşte cariera sa, ştia că preşedintelui nu-i va plăcea ceea ce avea de spus, dar era hotărât.

S-a auzit clicul familiar al eliberării încuietoarei uşii camerei de situaţie, urmat de şuieratul aerului când aceasta s-a deschis. Lucrurile care îmi vor lipsi, se gândi Harvath.

În jurul mesei lungi din lemn de cireş erau aşezate toate feţele pe care se aşteptase să le vadă şi una pe care nu o vedea.

Rick Morrell s-a ridicat de pe scaun şi a traversat sala pentru a-l întâlni la jumătatea drumului. „Nu am apucat să vă spun ce treabă grozavă cred că aţi făcut”, a spus Morrell, oferindu-i mâna. „Nu ai primit de la noi nici pe departe cooperarea pe care ar fi trebuit să o primeşti şi îmi cer scuze. Ar fi trebuit să te ascultăm.”

Lui Harvath nu-i venea să creadă ce auzea. Rick Morrell, îşi cere scuze? Acesta i-a strâns mâna bărbatului şi a spus: „Rezultatul final este cel care contează cel mai mult.”

„Tocmai despre asta suntem aici să discutăm”, a spus preşedintele Jack Rutledge, care intrase în sala de situaţii în spatele lui Harvath. „Dacă toată lumea ar vrea să ia loc, vă rog.”

În timp ce Morrell se întorcea spre scaunul său, a spus: „După asta, echipa se va întâlni la Old Ebbitt Grill pentru câteva beri. De ce nu ni te alături?” Harvath a dat din cap şi a spus că va fi acolo, apoi a ocupat locul gol de lângă Gary Lawlor.

„În primul rând”, a început preşedintele, „vreau să-i felicit pe toţi cei implicaţi în Operaţiunea Phantom.

Am reuşit să-i oprim pe Nidali şi, astfel, am evitat un război. Nu pot să exagerez ce ar fi însemnat un război total în Orientul Mijlociu. În ciuda sprijinului nostru direct, dacă ar fi fost presată suficient de tare, această administraţie nu se îndoieşte că israelienii şi-ar fi exercitat capacităţile nucleare împotriva arabilor. Dar, aşa cum am spus, totul a fost evitat cu succes. Iar acum că adevărul despre organizaţia

Mâna lui Dumnezeu a ieşit la iveală, lumea arabă are atât de multe ouă pe faţă, încât cred că va trece mult timp până când vor îndrăzni să arate cu degetul spre Israel, în legătură cu orice.

„Acestea fiind spuse, cred că este important să ştiţi cu toţii că, cu unele presiuni subtile din partea Statelor Unite, israelienii au fost dispuşi să facă unele concesii notabile în cadrul summitului de pace din Italia. Ar trebui să auzim cu toţii despre descoperiri semnificative mai târziu în cursul zilei de astăzi.”

În jurul mesei s-a stârnit un ropot de aplauze, iar preşedintele a aşteptat ca acestea să se stingă înainte de a continua.

„Există câteva chestiuni nerezolvate pe care aş dori să le abordez înainte de a încheia această întâlnire. În ceea ce priveşte materialul radiologic găsit la Roma, Departamentul de Energie încă încearcă să afle cine l-a vândut familiei Nidal. Sursa banilor pentru achiziţionarea sa, un domn -” preşedintele a făcut o pauză pentru a se referi la notiţele sale, „Marcel Hamdi, este mai puţin misterioasă. Domnul Hamdi a fost reţinut pentru scurt timp de autorităţile marocane la întoarcerea sa la Casablanca şi, în timpul interogatoriului, în prezenţa a nu mai puţin de o duzină de avocaţi, a recunoscut că o cunoaşte pe fiica lui Abu Nidal, dar a negat categoric că ar fi ştiut că aceasta ar fi implicată în terorism. Când a fost întrebat despre retragerea substanţială de numerar de la sucursala din Palma de Mallorca a Deutsche Bank, avocaţii săi au argumentat că, fiind unul dintre cei mai proeminenţi oameni de afaceri din Maroc, Hamdi mişca în mod constant sume mari de bani şi că nu a încălcat nicio lege făcând acest lucru.

„Autorităţile marocane l-au cumpărat, dar nu şi Statele Unite. După ce am trecut în revistă dosarul nostru amplu despre Hamdi şi finanţarea de către acesta a diferitelor organizaţii teroriste ostile Statelor Unite, am luat o decizie. Este suficient să spunem că, foarte curând, domnul Hamdi va înceta să mai fie o problemă pentru această ţară, sau pentru oricare alta, de altfel.”

O altă rundă de aplauze, mai domoală, a cuprins sala de şedinţe şi, după ce acestea s-au stins, preşedintele a continuat. „FBI consideră că a reuşit să depisteze aproape toate celulele de aici, din SUA, cărora organizaţia Nidal le-a trimis componentele pentru fabricarea bombelor murdare. Împreună cu mai multe echipe NEST, transporturile rămase sunt investigate.

Am lansat, de asemenea, o investigaţie majoră asupra practicilor de transport maritim internaţional atât ale FedEx, cât şi ale UPS.

Directorul pentru Securitate Internă, Driehaus, m-a asigurat că aceasta este o gaură în securitatea noastră naţională pe care intenţionează să o astupe imediat.”

Preşedintele a abordat o mână de puncte suplimentare şi apoi a suspendat şedinţa.

În timp ce participanţii ieşeau din sala de situaţii, el le-a cerut lui Harvath şi Lawlor să rămână în urmă. După ce uşa s-a închis cu un clic, preşedintele s-a uitat la Harvath şi a spus: „Vreau să vorbesc cu tine despre promovarea ta în funcţia de director al operaţiunilor Serviciului Secret al Casei Albe”.

Iată că a sosit momentul – momentul cu care Harvath ştia că va trebui să se confrunte în cele din urmă.

„Mă bucur că aţi adus asta în discuţie, domnule preşedinte, pentru că aş dori să vorbesc şi despre asta.”

„Ascultaţi ce am de spus mai întâi. Oricât de mult mi-ar displace să o fac, va trebui să îmi anulez oferta”, a răspuns preşedintele. „Nu cred că aveţi calificările potrivite pentru această funcţie”.

Lui Harvath nu-i venea să-şi creadă urechilor. „Nu sunt calificat?”, a spus el. „Asta trebuie să fie o glumă”.”

„Nu este o glumă”, a replicat preşedintele. „Este ceva foarte serios”.

„Cred că îmi scapă ceva, pentru că asta nu are niciun sens.”

„Scot, eşti cel mai bun agent pe care Serviciul Secret l-a văzut vreodată”, a continuat preşedintele, „dar Serviciul Secret nu este locul potrivit pentru tine”.

„Domnule preşedinte”, a intervenit Harvath, „dacă există o problemă partiuclară pe care o aveţi cu munca mea, aş vrea să ştiu care este.”

Mintea era un lucru ciudat. Harvath sosise în acea dimineaţă complet pregătit să îi spună preşedintelui că nu va accepta postul de director al Operaţiunilor Secrete ale Casei Albe, dar în momentul în care a devenit evident că postul îi era luat, a vrut să lupte pentru el.

„De fapt, sunt mai multe”, a spus preşedintele.

„Mai multe?”

„Poate că „necalificat” nu este cea mai bună modalitate de a caracteriza acest lucru”, a oferit Gary Lawlor.

„Foarte adevărat”, a răspuns preşedintele. „Scot, adevărul este că eşti prea calificat pentru acest post.

Aţi făcut o treabă excelentă pentru Serviciul Secret, dar talentele dumneavoastră sunt irosite. Aţi dovedit acest lucru”.

„Wow, concediat înainte de a începe. Trebuie să fie un record mondial, chiar şi după standardele Washingtonului.”

Atât preşedintele Rutledge, cât şi Gary Lawlor au zâmbit.

„Vrem să vă oferim altceva”, a spus Lawlor, „o modalitate de a vă servi ţara şi de a vă folosi la maximum pregătirea şi abilităţile”.

„Te ascult”, a răspuns Harvath.

„Scot, lumea s-a schimbat şi la fel trebuie să facem şi noi”, a spus preşedintele. „Ştiu că sună a clişeu, dar cea mai bună apărare pe care Statele Unite o pot organiza este o ofensivă excepţional de superbă. Şi vreau ca tu să conduci această ofensivă”.

„Cum aşa?”

„De acum încolo, America va acţiona după o politică bine definită de „a lovi mai întâi”. Nu vom mai aştepta niciodată ca teroarea să vină la noi.”

„Pentru cine aş lucra?”

„Eu”, a spus Lawlor, atrăgându-i atenţia lui Harvath. „Preşedintele creează o ramură internaţională specială a Departamentului de Securitate Internă. Se va numi Biroul de Asistenţă Internaţională pentru Investigaţii, sau OIIA, pe scurt. OIIA va reprezenta capacitatea colectivă de informaţii şi întreaga forţă a guvernului Statelor Unite pentru a ajuta la neutralizarea şi prevenirea acţiunilor teroriste împotriva Americii şi a intereselor americane la nivel global. Întrucât mi s-a cerut să conduc divizia, mi-ai raporta direct mie.”

„Şi care ar fi treaba mea?”.

„Exact ceea ce aţi făcut de când preşedintele a fost răpit – vânătoarea de terorişti.”

„Când doriţi să încep?”

„Imediat”, a spus preşedintele.

„Atunci accept”, a răspuns Harvath.

„Excelent”, a răspuns preşedintele în timp ce îi făcea semn din cap lui Gary Lawlor.

Lawlor a scos un dosar, l-a strecurat peste masă către Harvath şi a spus: „Marcel Hamdi va fi mâine seară la Havana pentru o întâlnire. Nu vrem ca el să plece viu de la acea întâlnire”.

Harvath a zâmbit în sinea lui. Îşi dădea deja seama că avea să-i placă la nebunie această nouă slujbă.

Recunoştinţe

Mi-am dat seama, atunci când am scris primul meu roman, că nicio carte nu este creată în vid. Un autor se bazează foarte mult pe sfaturile, contribuţiile şi reacţiile multor alte persoane. Acum, dacă un autor poate găsi oameni care sunt cu adevărat interesanţi, plăcuţi să fie în preajma lor şi care preferă să îşi împărtăşească înţelepciunea şi experienţa câştigată cu greu la o sticlă bună de vin – atunci cu atât mai bine. Celor de mai jos le sunt profund îndatorat.

Chad Norberg, care a fost acolo cu sfaturi excelente şi idei intrigante pentru această carte încă din prima zi. Deşi auzul întrebării „Câte pagini ai scris astăzi?” devine o pacoste după o vreme, este un preţ mic de plătit pentru prietenia sa şi pentru faptul că îl pot suna de mai multe ori pe zi cu întrebări despre fosta sa profesie şi despre ce se întâmplă atunci când americanii sunt trimişi „departe de stâlpul drapelului” pentru a duce la îndeplinire unele dintre cele mai serioase afaceri ale acestei ţări.

Chuck Fretwell, ale cărui „aventuri” în fosta sa profesie sunt lucruri din care sunt făcute legendele. Nu numai că Chuck a fost extrem de util în timpul fazei de scriere şi editare a manuscrisului, dar intrarea în

comunitatea Operaţiunilor Speciale ca prieten al său mi-a deschis uşi uimitoare, fapt pentru care îi voi fi întotdeauna extrem de recunoscător.

Brad Thor, Sr., al cărui gust impecabil şi cunoştinţe vaste despre cele mai fine lucruri din viaţă mi-au fost de folos în mai multe ocazii în timpul scrierii acestei cărţi. Nu mă pot abţine să nu mă strâmb când mă gândesc la ce va fi nevoie pentru a-l face fericit pe acest om la pensie. Tată, glumeai când ai spus că te aşteptai ca eu să-ţi finanţez „Anii de platină”, nu-i aşa? Mulţumesc pentru tot ajutorul excepţional acordat la scrierea şi promovarea romanelor mele.

Gary Penrith, FBI (pensionat), un mare prieten de familie, care continuă să fie ghidul meu prin agenţiile de aplicare a legii locale, federale şi internaţionale. Am ajuns să cred că nu există nicio uşă pe care Gary să nu o poată deschide. Ajutorul său continuu în cariera mea de scriitor a fost de nepreţuit. Trish şi cu mine aşteptăm cu nerăbdare, în fiecare an, călătoria noastră de „aplicare a legii” la Sun Valley şi posibilitatea de a petrece timp de calitate cu Gary şi cu minunata sa soţie, Lynne.

Scott Hill, doctor, care m-a ajutat să intru direct în spital!

În ciuda prânzului teribil la care m-a dus (care ştiu că m-a împins la o intervenţie chirurgicală de urgenţă în timpul scrierii acestei cărţi), ajutorul său în dezvoltarea aspectelor psihologice ale cărţii, explorarea motivaţiei personajelor, comentariile pătrunzătoare asupra manuscrisului şi prietenia sa sunt toate foarte apreciate.

Ancil Sparks, FBI, despre care sunt convins că s-au spus atât de multe lucruri minunate despre el, încât este imposibil să mai găsesc ceva nou. Ancil mi-a deschis Academia FBI de la Quantico şi, în calitate de însărcinat al său, am avut acces la literalmente tot ceea ce doream să aflu mai multe. Fiind genul de om care sunt, am ales să-mi petrec jumătate din timp trăgând cu Glock-uri şi MP5-uri cu Wade Jackson, şeful Unităţii de pregătire în domeniul armelor de foc, care are foarte multe cunoştinţe, iar cealaltă jumătate cu echipa de salvare a ostaticilor, care m-a adus cu ea la nişte exerciţii intense de salt rapid cu elicopterul.

După ce am petrecut timp cu aceşti tipi, este uşor de înţeles cum oamenii devin „dependenţi” de acest stil de viaţă. Multe, multe mulţumiri.

Thomas J. Baker, FBI (pensionat), un alt mare prieten şi parte a echipei Sun Valley.

Experienţa şi contactele lui Tom în calitate de ataşat juridic al FBI au fost foarte utile în ceea ce priveşte aspectele italiene ale cărţii.

El este încă un alt domn la care am norocul să pot apela în mod regulat pentru răspunsuri din lumea reală. În ciuda limbajului meu „colorat” uneori, Tom m-a primit cu bunăvoinţă şi continuă să împărtăşească multe.

Frank Gallagher, FBI (pensionat), care mi-a oferit turul bucătarului la sediul central al FBI şi mi-a permis accesul la oameni şi locuri incredibile. Pe lângă toate acestea, Frank a insistat ca el să plătească pentru

prânz. Frank, eşti un gentleman de cea mai înaltă clasă, iar acum că ţi-ai schimbat cariera, vei putea citi cărţile pe care ţi le trimit fără să fie iradiate.

Will Cragun şi echipa SWAT din Ogden Metro, care mi-au pus vestă antiglonţ şi m-au lăsat să le urmăresc participanţii la Săptămâna infernală. Turele CQB cu focuri reale şi Suburbanul blindat au fost două dintre multele experienţe minunate.

Mulţumesc că mi-ai împărtăşit înţelepciunea ta tactică.

Willie Brauner, Glock-Asia, care mi-a fost un prieten apropiat încă din copilărie şi care ne-a găzduit pe Trish şi pe mine când am vizitat Hong Kong şi Macao. În ciuda distanţei mari dintre noi, reuşim totuşi să rămânem în contact strâns. Ajutorul său în completarea unor detalii despre Asia din manuscris a fost foarte apreciat.

Richard Levy, American Airlines, care este nepreţuit atunci când vine vorba de informaţii despre companii aeriene, informaţii despre avioane şi orice informaţie legată de sushi. Îmi pare rău că am ratat nunta secolului. Felicitări ţie şi lui Anne şi mulţumiri pentru prietenia şi ajutorul pe care mi l-aţi acordat în continuare pentru romanele mele.

Robbie Barrkman, The Robar Companies, un adevărat artist-războinic şi un tip grozav, care m-a invitat în Arizona pentru a trage cu Robar RC 50. Ce grabă! Nu cred că există ceva ce i-aş fi putut cere lui Robbie şi el nu mi-ar fi oferit cu plăcere – cu excepţia faptului că mi-ar fi dat gratuit propriul meu RC 50. Până la urmă, afacerile sunt afaceri, nu? Mulţumesc pentru o experienţă de neuitat, Robbie.

John Meyer, Heckler & Koch, care, de asemenea, a fost destul de amabil să mă invite să mă joc cu nişte jucării incredibile. Aştept cu nerăbdare să mă duc la cursurile H&K şi, imediat ce vine copilul, o vom înscrie pe Trish la cursul Tac Med. Vă mulţumim pentru tot.

Joan Harvath, ce pot să spun? Mulţumesc pentru tot sprijinul tău continuu şi pentru cinele minunate atunci când sunt în D.C. Tom Hunter, www.SpecialOperations.com, un coleg troian de la USC cu o bază de date excelentă despre operaţiuni speciale şi terorism. Mulţumesc pentru ajutorul tău cu cartea de la început.

Doreen Martin-Ross, Departamentul de Antropologie-Chicago Field Museum, care mi-a explicat cum sunt ambalate antichităţile, precum şi cum sunt transportate, şi care a fost dispusă să discute şi câteva scenarii de tip „ce-ar fi dacă”.

Chuck Thomas, unul dintre acei indivizi rari care ştie câte ceva despre orice şi apoi ştie exact unde să găsească mai multe informaţii. Dacă nu reuşesc să găsesc ceva, îl sun pe Chuck, iar el mă poate ajuta întotdeauna să găsesc ceea ce caut. Mulţumesc, Chuck.

Bob Boettcher, care chiar a pus mâna pe o schemă a APU-ului de pe 747 pentru mine. Foarte bine, Bob.

Joe Ellis, care m-a ajutat să găsesc un pasaj biblic adecvat organizaţiei Mâna lui Dumnezeu. Mulţumesc, Joe, şi, aşa cum ai sugerat, voi ţine minte să te sun dacă voi avea nevoie de informaţii despre cum să mânuiesc şerpii din Apalachian.

Kyle Mills şi Dan Brown, care mi-au împărtăşit amândoi gândurile lor despre scrierea cărţii numărul doi. Mulţumesc pentru contribuţia şi sfaturile înţelepte.

Pe lângă cei menţionaţi mai sus, mai sunt şi oamenii care „călăresc turma" în cariera mea de scriitor şi care sunt implicaţi incomensurabil atât în partea de afaceri, cât şi în cea creativă.

Forţa de vânzări de la Atria/Pocket Books – voi chiar o faceţi să se întâmple. Aveţi cea mai profundă recunoştinţă din partea mea.

Departamentul artistic al Atria/Pocket Books-Paolo şi echipa, nu există nicio modalitate de a măsura impactul creativităţii voastre incredibile. Mulţumesc pentru lucrările artistice fabuloase.

Cathy Lee Gruhn, Atria/Pocket Books, care este publicistul meu. După ce mi-am făcut propriile mele relaţii publice în trecut, apreciez foarte mult ceea ce Cathy şi biroul ei fac pentru mine. Un milion de mulţumiri tot nu ar fi de ajuns.

Heide Lange, Sanford J. Greenburger Associates, care este agentul meu fantastic. Atunci când o relaţie de afaceri excelentă se transformă într-o prietenie şi mai bună, suntem de două ori binecuvântaţi. Câteva rânduri simple nu prea par potrivite pentru tot ceea ce faci pentru mine, Heide.

Emily Bestler, Atria Books, care este editorul meu extraordinar. Vă mulţumesc pentru prietenia voastră şi pentru că m-aţi ajutat să-mi duc munca la nivelul următor. Deşi le spun atâtor oameni cât de fabuloasă eşti, nu cred că cineva poate înţelege cu adevărat până când nu are privilegiul de a lucra cu tine. Mă dezvolt ca scriitor datorită ţie.

Scott Schwimer şi Angela Cheng-Caplan, care sunt jumătăţile egale ale echipei mele de vis din L.A. şi care încă mai ştiu care este arma potrivită pe care trebuie să o aducem la un schimb de focuri.

Îţi mulţumesc pentru viziune, prietenie şi sprijin neclintit.

Esther Sung şi Sarah Branham, care nu vor şti niciodată cât de mult apreciez tot ceea ce fac pentru mine.

Cecilia Hunt, care este editorul meu. A spune că Ceci are un ochi ascuţit pentru detalii ar fi o subestimare uimitoare. Deşi nu suntem întotdeauna de acord, nu aş visa să merg la presă fără ea.

Vă mulţumesc că mi-aţi ţinut şunca departe de foc.

Dacă ar trebui să aleg o persoană căreia să-i dedic fiecare carte pe care o scriu, aceasta ar fi cu uşurinţă frumoasa mea soţie, Trish. Nimeni nu este mai implicat decât ea în aspectele zilnice ale scrierilor mele. Ea este cea mai mare sursă de inspiraţie a mea şi îi mulţumesc pentru tot ceea ce face pentru mine şi pentru tot ceea ce suportă înainte, în timpul şi după ce scriu o nouă carte. Te iubesc, scumpo.

Cindy Jackson, Simon & Schuster, a trecut de la a fi o străină într-un tren european, la a fi una dintre cele mai dragi prietene ale mele. De la ea am învăţat mai multe despre afacerile cu cărţi şi despre procesul de scriere decât am crezut vreodată că este posibil. Pe măsură ce voi continua să mă dezvolt ca autor, nu mă îndoiesc că acest lucru se va datora în mare parte prieteniei ei de nezdruncinat şi eforturilor neobosite în favoarea mea.

Cindy, îţi sunt profund îndatorată.

În cele din urmă, vreau să vă mulţumesc vouă, cititorilor, şi tuturor librarilor minunaţi din întreaga lume. Datorită încurajărilor şi sprijinului tău, pot să mă bucur de o carieră atât de satisfăcătoare şi plină de satisfacţii.

Mulţumesc mult,

Brad Thor Schiţă de document �� �� �� �� �� ���

�� ��